Robert Ludlum
Gayle Lynds

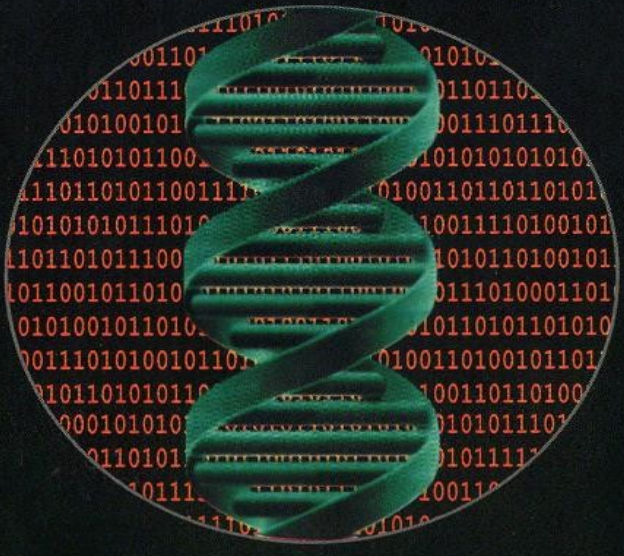

OPȚIUNEA PARIS

ROBERT LUDLUM

& Gayle Lynds

OPŢIUNEA PARIS

Traducerea Mona Bernhardt Lorinczi

V.1.0

V.1.0

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-629-007-7

The Paris option
Editura: Lider
2003

Prolog

Paris, Franţa
Luni, 5 mai

Primele adieri calde de primăvară răbufneau de-a lungul străzilor înguste de la periferie şi pe bulevardele largi ale Parisului, invitând locuitorii care mai purtau încă haine de iarnă să iasă în noapte. Oamenii invadară trotuarele, plimbându-se, ţinându-se de mână, ocupând scaunele şi mesele de pe terasele cafenelelor, zâmbind în toate părţile şi discutând. Chiar şi turiştii încetară să mai fie nemulţumiţi – acesta era Parisul fermecător promis în pliantele lor turistice.

Ocupaţi cu paharele lor de *vin ordinaire*[1], sub cerul înstelat, petrecăreţii de primăvară de pe strada Vaugirard nu remarcară autoduba Renault, mare, neagră, cu geamurile întunecate, care părăsise strada aglomerată îndreptându-se spre bulevardul Pasteur. Autoduba se învârti în jurul blocului, coborî pe strada Dr. Roux ca ulterior să intre pe liniştita stradă Volontaires, unde singura mişcare era făcută de o pereche de tineri care se sărutau în faţa unei porţi.

Autoduba neagră se opri în faţa Institutului Pasteur, cu motorul şi luminile stinse. Staţionă acolo, tăcută, până când tânărul cuplu, fericit, dispăru într-o clădire de peste drum.

Portierele autodubei se deschiseră şi din ea descinseră patru umbre, îmbrăcate complet în negru, cu feţele acoperite cu cagule. Cu puşti mitraliere compacte Uzi şi rucsacuri, se strecurară în noapte, aproape invizibili. O figură ivită din umbrele Institutului Pasteur îi îndrumă, în timp ce strada rămase în urma lor liniştită, pustie.

Pe strada Vaugirard, un saxofonist începuse să cânte o melodie răguşită şi dulce. Briza nopţii răspândea muzica, râsetele şi mireasma florilor de primăvară prin ferestrele deschise ale numeroaselor clădiri ale Institutului Pasteur.

[1] Vin obişnuit (în limba franceză în original).

Faimosul centru de cercetare adăpostea mai mult de două mii cinci sute de oameni de ştiinţă, tehnicieni, studenţi şi administratori, dintre care mulţi lucrau încă în noaptea aceea.

Intruşii nu se aşteptaseră la o astfel de activitate intensă. În alertă maximă, evitară căile de acces, ascultând, pândind ferestrele şi cercetând terenul, ascunzându-se după copaci şi diverse clădiri, în timp ce sunetele şi zgomotele atmosferei vesele de primăvară creşteau dinspre strada Vaugirard.

În laboratorul său, toată activitatea fusese lăsată aparent pe seama doctorului Emile Chambord, care lucra singur la computerul său situat la etajul doi, de altfel neocupat. Laboratorul său era spaţios, aşa cum i se cuvenea unuia dintre cei mai distinşi cercetători din institut. Era dotat cu câteva echipamente primite ca premiu, inclusiv un cititor de cip robotizat şi un microscop cu scanare în tunel, care măsura şi deplasa individual atomii. Dar cele mai importante şi, fără îndoială, decisive pentru el în noaptea aceasta erau fişierele aflate în stânga sa, iar în partea cealaltă, caietul cu spirală, deschis la pagina pe care înregistra meticulos datele.

Degetele sale se opriră nerăbdătoare pe tastatura care era conectată la un aparat ciudat ce arăta mai degrabă a octopod decât a computer IBM sau Compaq. Unitatea centrală era compusă dintr-un recipient din sticlă care controla temperatura, iar pe părţi se puteau vedea pachete de gel argintiu-albastre, scufundate precum nişte ouă translucide într-o substanţă gelatinoasă, spumoasă. Tubulatura foarte subţire conecta pachetele cu gel unele de altele, iar deasupra lor era un capac. Acolo unde tubulatura interacţiona cu pachetele de gel se afla o placă de metal. Deasupra tuturor era o maşinărie de mărimea Mac, cu un panou de control complicat pe care luminile se aprindeau şi se stingeau, clipind ca nişte ochi mititei. Din acest aparat ieşeau mai multe tuburi care alimentau pachetele dispuse în recipient, în timp ce firele şi cablurile conectau atât recipientul, cât şi dispozitivul la tastatură, monitor, imprimantă şi la diferite alte echipamente electronice.

Dr. Chambord începu să tasteze, să urmărească monitorul, să citească cifrele pe aparatul de mărimea unui iMac, controlând continuu temperatura pachetelor cu gel din recipient. Înregistra datele în caietul său în timp ce lucra până când, deodată, se trase înapoi şi cercetă întreaga lucrare. În final, dădu scurt din cap şi scrise un paragraf care părea să fie o amestecătură de

litere, numere şi simboluri – după care activă un temporizator.

Lovea nervos podeaua cu piciorul, iar cu degetele bătea darabana pe masa de laborator. Exact în douăsprezece secunde, imprimanta reveni la viaţă şi scoase o foaie de hârtie. Controlându-şi neliniştea, opri temporizatorul şi scrise o notă. La urmă se grăbi să scoată rezultatul la imprimantă.

În timp ce citea, zâmbi:

— *Mais, oui*[2].

Doctor Chambord respiră adânc şi tastă câteva unităţi de alocare a comenzilor. Pe monitor apărură mai multe secvenţe atât de rapid, încât degetele sale abia puteau ţine ritmul. Lucra şi bombănea. Apoi se încordă, se apropie mai mult de monitor şi murmură în franceză:

— ... încă unul... încă... unul... aşa!

Râse tare, triumfător şi se întoarse să privească ceasul de pe perete. Era ora 9:5 p.m. Înregistră ora şi se ridică.

Cu faţa lui palidă radiind, îşi strânse foile şi caietul, le puse într-o servietă ponosită şi îşi luă pardesiul din dulapul Empire situat lângă uşă. Pe când îşi punea pălăria, aruncă iar o privire la ceas şi se întoarse la aparat. Încă în picioare, tastă o altă serie scurtă de comenzi, privi o vreme ecranul şi în final deconectă toată aparatura. Se îndreptă vioi spre uşă, o deschise, ieşi pe coridor şi observă că era întuneric şi pustiu. O secundă avu un fel de presimţire.

Apoi se reculese.

— *Non,* îşi spuse.

Era un moment care trebuia savurat, o mare împlinire. Zâmbind larg, păşi pe culoarul întunecat. Înainte să apuce să închidă uşa, patru indivizi îmbrăcaţi în negru îl înconjurară.

Treizeci de minute mai târziu, vânjosul lider al intruşilor privea cum cei patru parteneri ai săi terminau de încărcat autoduba neagră parcată pe strada Volontaires. De cum se închise uşa laterală, scrută încă o dată strada liniştită şi urcă în maşină, pe locul de lângă şofer. Încuviinţă din cap către el şi autoduba demară către aglomerata stradă Vaugirard, unde dispăru în trafic.

Petrecerea fără griji de pe străzi şi din cafenele continua. Sosiră mai mulţi muzicieni de stradă, iar *vin ordinaire* curgea precum Sena. Apoi, pe neaşteptate, clădirea care găzduise

[2] Ei, da (în limba franceză în original).

laboratorul doctorului Chambord, din legendarul campus al Institutului Pasteur, explodă într-o trombă de foc. Pământul se zgudui, iar flăcările păreau că se aprind la fiecare fereastră, îndreptându-se spre cerul întunecat al nopţii, într-o erupţie de roşu şi galben care scotea la iveală teribila explozie, vizibilă pe o rază de câţiva kilometri în jur. În timp ce cărămizile, scânteile, geamurile şi cenuşa cădeau, mulţimea de pe străzile înconjurătoare urla îngrozită şi fugea să se adăpostească.

Partea întâi

1

Insula Diego Garcia, Oceanul Indian

La orele 06:54, la Baza Forţelor Armate ale Statelor Unite, a Aviaţiei Militare şi a Marinei, instalată la Diego Garcia, ofiţerul care comanda schimbul la tumul de control privea pe fereastră cum soarele de dimineaţă începea să lumineze apele albastre, calme ale Golfului Emerald din partea lagunei în formă de U a atolului, dorindu-şi să nu fi fost de serviciu. Clipi încet în timp ce gândurile îi alergau prin minte.

Divizia de Asistenţă a Marinei Militare a Statelor Unite, comandamentul pentru localizare strategică şi evaluare operaţională, îi ţinuse pe toţi oamenii ocupaţi cu operaţiuni pe mare, în aer şi pe uscat. Recompensa era chiar insula, un loc de o frumuseţe inestimabilă, unde ritmul molcom al îndatoririlor zilnice domolea ambiţiile.

Se gândea serios la o partidă îndelungată de înot de cum va ieşi din tură, când, un minut mai târziu, la orele 06:55, turnul de control pierdu legătura cu întreaga flotă de avioane B-1B, B-52, AWACS, P-3 Orion şi U-2, plecată în misiuni care cuprindeau recunoaşteri de precizie şi ajutor pentru submarine, precum şi supravegherea acestora.

Laguna tropicală dispăru din mintea lui. Zbierând ordine, împinse un tehnician din faţa unui pupitru de comandă şi începu să estimeze situaţia. Atenţia tuturor era aţintită spre cadrane, afişaje şi monitoare, străduindu-se să restabilească legătura.

Nimic nu le era de ajutor. La orele 06: 58, într-o panică ţinută sub control, alertă ofiţerul de la comandament.

La orele 06:59, ofiţerul de la comandament informă Pentagonul.

Apoi, straniu, inexplicabil, la orele 07:00, cinci minute după misterioasa întâmplare, toate comunicaţiile cu toate avioanele

reveniră la normal.

Fort Collins, Colorado
Marţi, 6 mai

În momentul în care soarele se ridică deasupra vastei prerii dinspre est, Campusul Foothills al Universităţii Statului Colorado fu scăldat într-o lumină aurie. Aici, în laboratorul cu tehnologie de ultimă oră, într-o clădire neînsemnată, Jonathan (Jon) Smith, doctor în medicină, privi concentrat printr-un microscop binocular şi fixă cu grijă lamela sub obiectiv. Plasă o picătură abia vizibilă de fluid pe suprafaţa discului plat, atât de mică încât nu era mai mare decât un vârf de ac. Sub rezoluţia puternică a microscopului, suprafaţa prezenta o asemănare uimitoare şi aproape imposibilă cu o placă de circuite.

Smith reglă microscopul, făcând imaginea mai clară.

— Bun, murmură şi zâmbi. Există o speranţă.

Expert în virusologie şi biologie moleculară, Smith fusese şi medic ofiţer în armată – de fapt, locotenent-colonel – temporar cazat aici, printre pinii falnici şi dealurile unduitoare ale statului Colorado, la Centrul pentru Controlul Bolilor (CDC). „Împrumutat” neoficial de Institutul de Cercetare Medicală a Bolilor Infecţioase al Forţelor Armate ale Statelor Unite (USAMRIID), numirea lui avea ca scop continuarea cercetărilor cu privire la evoluţia virusşilor.

În dimineaţa aceea privea prin microscop, doar că viruşii nu aveau nimic de-a face cu delicata muncă de cercetare pe care o făcea momentan. USAMRIID reprezenta sediul de cercetare medicală de primă însemnătate al armatei, în timp ce CDC reprezenta partea civilă. De obicei, cele două instituţii se considerau rivali acerbi. Dar nu aici, nu acum, iar munca desfăşurată în acest laborator avea doar legături periferice cu medicina.

Smith reprezenta un pion din echipa de cercetare a celor două instituţii, într-o lume care lupta pentru a crea primul computer molecular – sau computerul ADN – inventând astfel o legătură fără precedent între ştiinţa vieţii şi ştiinţele computerizate. Conceptul intriga omul de ştiinţă din Smith, ambiţionându-l să facă experienţe în domeniul microbiologiei. De fapt, ceea ce îl adusese în laboratorul său la o asemenea oră necuviincios de

matinală era că spera să demonstreze că este o descoperire în circuitele moleculare bazate pe anumiţi polimeri organici la care el şi alţi cercetători lucraseră zile şi nopţi pentru a-i crea.

Dacă reuşea, circuitele complet noi de ADN puteau fi reconfigurate de mai multe ori, ducând echipa mixtă cu un pas mai departe în a face din siliciu, ingredientul cheie, un material depăşit în realizarea conexiunilor plăcilor de circuite prezente în computere. Ceea ce era perfect normal. Industria computerelor era oricum la limita tehnologiei siliciului, în timp ce componentele biologice ofereau o nouă etapă de descoperire logică – deşi dificilă. Dacă computerele ADN deveneau posibile, ajungeau mult mai puternice decât spera publicul larg, ceea ce era în interesul armatei şi al USAMRIID.

Smith era fascinat de cercetare şi de cum auzise despre proiectul secret dintre cele două instituţii, aranjă să fie invitat în străinătate, dornic să se arunce în această competiţie tehnologică în care viitorul putea fi la o distanţă de numai un atom.

— Bună, Jon, salută Larry Schulenberg, unul dintre biologii promotori ai proiectului de biologie celulară, când intră în laboratorul gol, în scaunul lui pe rotile. Ai auzit despre Pasteur?

Smith ridică ochii de la microscop şi-l privi.

— Drace, nici n-am auzit când ai deschis uşa. Apoi văzu faţa sumbră a lui Larry. Pasteur, repetă el. De ce? Ce s-a întâmplat?

Ca şi USAMRIID şi CDC, Institutul Pasteur reprezenta un ansamblu de instituţii de cercetare de primă importanţă în lume.

La cei cincizeci de ani ai săi, Schulenberg era un bărbat brunet, energic, ras în cap, cu un cercel cu diamant în ureche; avea muşchii umerilor vizibil dezvoltaţi ca urmare a efortului de a folosi cârjele de-a lungul anilor. Vocea lui era aspră.

— O explozie. E de rău. Au murit oameni.

Trase o hârtie din imprimanta laptopului său.

Jon înşfacă hârtia.

— Doamne! Cum s-a întâmplat? Accident de laborator?

— Poliţia franceză nu crede asta. Poate o bombă. Îi verifică pe foştii angajaţi.

Larry întoarse scaunul pe rotile şi se îndreptă spre ieşire.

— Credeam că vrei să ştii. Jim Thrane de la Porton Down mi-a trimis un e-mail aşa că am scos povestea la imprimantă. Plec să văd cine mai este aici. Toţi vor dori să afle.

— Mulţumesc.

Încă înainte să se închidă uşa, Smith citi rapid. I se strânse stomacul când reciti…

Laboratoarele de la Institutul Pasteur distruse

Paris – O explozie puternică a ucis cel puţin 12 oameni şi a distrus birourile celor trei etaje care găzduiau laboratoarele cunoscutului Institut Pasteur, la orele 10:52 p.m., noaptea trecută. Au fost găsiţi patru supravieţuitori în stare critică. Cercetările continuă în căutarea de noi victime.

Pompierii spun că au găsit urme de exploziv. Nici o persoană sau grup nu şi-a asumat răspunderea. Investigaţiile continuă, inclusiv printre angajaţii recent concediaţi.

Supravieţuitorii au fost identificaţi în persoana lui Martin Zellerbach din Statele Unite, doctor în medicină, om de ştiinţă, specialist în computere, care a suferit lovituri la cap…”

Inima lui Smith păru să se oprească. *Martin Zellerbach din Statele Unite, doctor în medicină, om de ştiinţă, specialist în computere, care a suferit lovituri la cap.* Marty? Jon revăzu chipul vechiului său prieten în timp ce strângea în mână hârtia cu mesajul. Cu zâmbetul chinuit, cu ochii de un verde intens, capabili să arunce o licărire de moment şi apoi să se stingă, pierdut în gânduri sau probabil undeva în spaţiu în momentul următor. Un bărbat mic de statură, rotofei, care mergea greoi ca şi când n-ar fi ştiut niciodată cum să-şi mişte picioarele, Marty suferea de sindromul Asperger, o boală rară pe fondul unui autism mai puţin sever. Printre simptomele sale se numărau obsesii chinuitoare, o inteligenţă vie, o incapacitate de comunicare şi un talent înnăscut într-o anumită zonă – matematica şi electronica. Era, în realitate, un geniu în computere.

Smith simţi un nod în gât. *Lovituri la cap.* Cât de tare fusese rănit Marty? Ştirea nu relata. Smith formă numărul de la Washington pe telefonul celular.

El şi Marty crescuseră împreună în Iowa, unde îl ocrotise pe Marty de criticile colegilor şi chiar ale unor profesori care nu înţelegeau cum cineva atât de deştept nu era intenţionat

bădăran şi supărător. Boala lui Marty fusese diagnosticată când trecuse de a doua tinereţe, pentru ca ulterior să i se administreze o medicaţie datorită căreia îşi putea folosi ambele picioare. Dar Marty detesta medicamentele, aşa că îşi construise un mod de viaţă care îi permitea să le evite într-o anumită măsură. Nu părăsise frumoasa lui vilă din Washington, D.C. de ani de zile. Acolo se simţea în siguranţă, cu computerele lui de ultimă generaţie şi cu softul pe care îl reproiecta întruna, iar mintea şi creativitatea îi puteau zburda în voie. Oameni de afaceri, academicieni şi oameni de ştiinţă de pe tot globul îl contactaseră, dar niciodată personal, numai pe cale electronică.

Aşadar, ce căuta la Paris rezervatul magician în computere?

Marty consimţise să se deplaseze ultima oară în urmă cu optsprezece luni şi asta nu pentru că fusese convins de o insistenţă amabilă. Se declanşase, de fapt, catastrofa apariţiei virusului Hades, cel care provocase moartea Sophiei Russell, logodnica lui Smith.

Celularul lui Smith începu să sune la Washington, D.C. În momentul în care se auzi soneria unui alt celular în faţa uşii laboratorului. Avu o senzaţie stranie…

— E voie?

Era vocea lui Nathaniel Frederick (Fred) Klein.

Smith se întoarse brusc, holbându-se spre uşă.

— Intră, Fred.

Şeful Serviciului ultrasecret de Operaţiuni sub Acoperire Unu şi al organizaţiei de detectare a defecţiunilor tehnice din Serviciul de contraspionaj intră în laborator tăcut, precum o stafie, cu celularul în mână.

— Trebuia să-mi imaginez că ai auzit vestea şi că o să mă suni, zise el, închizând aparatul.

— Despre Mart? Da, acum am citit despre Pasteur. Ce-ai aflat şi ce cauţi aici?

Fără să răspundă, Klein se îndreptă spre sclipitoarele tuburi de teste şi spre echipamentul care ocupa băncile aliniate din laborator, care în curând aveau să fie ocupate de alţi cercetători şi asistenţi de la CDC – USAMRIID. Se opri în dreptul pupitrului lui Smith, se săltă şi se aşeză pe marginea de piatră, cu braţele încrucişate, încruntat. Înalt de aproape un metru nouăzeci, era îmbrăcat, ca de obicei, într-unul din costumele sale şifonate, de astă dată maro. Era palid; rareori ieşise la soare în ultima perioadă. Fred Klein nu era adeptul ieşirilor. Cu părul rar, ochelari

cu ramă metalică, cu frunte largă, inteligentă, putea fi orice, de la editor la impostor.

Îl privi pe Smith, iar vocea sa sună compătimitor:

— Prietenul tău trăieşte, dar este în comă. N-am să te mint, colonele. Medicii sunt îngrijoraţi.

Pe Smith, durerea provocată de moartea Sophiei îl apăsa încă, iar rănile lui Marty o reînviau. Dar Sophia murise şi acum important era Marty.

— Ce naiba făcea la Pasteur?

Klein scoase pipa şi punga de tutun din buzunar.

— Mda, ne-am întrebat şi noi.

Smith vru să spună ceva… apoi ezită. Invizibil pentru public şi pentru oricare din cei din guvern, cu excepţia Casei Albe, Serviciul de Operaţiuni sub Acoperire Unu lucra total în afara birocraţiei oficiale militare şi de spionaj şi departe de scrutinul din Congres. Şeful lui, mereu în umbră, nu apărea decât dacă se întâmpla ceva cu adevărat dezastruos sau urma să se întâmple. acoperire unu nu avea nici o organizare oficială sau birouri, nu avea sedii declarate şi nici angajaţi oficiali. În schimb, era compus din experţi în diferite domenii, toţi cu experienţă clandestină, majoritatea cu antecedente militare şi mai ales toţi fără nici un fel de angajament – fără familii, casă sau alte obligaţii, fie temporare, fie permanente.

Când era solicitat, Smith făcea parte din angajaţii de elită.

— N-ai venit aici din cauza lui Marty, conchise Smith în legătură cu Institutul Pasteur. S-a întâmplat ceva. Ce anume?

— Hai să ieşim puţin afară.

Klein îşi ridică ochelarii pe frunte şi înfundă pipa cu tutun.

— Nu poţi fuma aici, îi atrase atenţia Smith. ADN-ul poate fi contaminat de particulele din aer.

Klein se resemnă.

— Încă un motiv să ieşim.

Fred Klein şi cei de la acoperire unu nu aveau încredere în nimeni şi în nimic, nimic nu era garantat aprioric. Chiar şi un laborator care nu exista oficial putea fi un motiv de iritare, lucru pe care Smith îl cunoştea şi acesta era adevăratul motiv pentru care Klein dorea să iasă de-acolo. Îl urmă pe şeful său de la serviciul de spionaj afară, pe culoar şi încuie uşa. Coborâră scările mergând alături, trecând pe lângă laboratoarele întunecate şi birourile din care se zărea din când în când câte o luminiţă. În clădire era linişte deplină, cu excepţia zgomotului

produs de giganticul sistem de ventilaţie.

Afară, soarele după-amiezii se prelingea peste coroana copacilor, învăluindu-i spre est cu o lumină tremurătoare, în timp ce arborii de la vest rămăseseră în umbră. Spre vest, mult deasupra campusului, se ridicau Munţii Stâncoşi, cu piscurile lor strălucitoare. Văile care străbăteau pantele deveniseră purpurii în lumina întunecată a serii. În aer plutea mireasma pinilor.

Klein se depărtă câţiva paşi de clădire şi se opri să-şi aprindă pipa. Pufai până când norii de fum îi învăluiră obrajii. Îndepărtă fumul cu un gest al mâinii.

— Hai să ne plimbăm.

Îndreptându-se spre drum, Klein spuse:

— Vorbeşte-mi despre munca ta de aici. Cum merge? Eşti pe punctul să creezi un computer molecular?

— Sper. Cercetarea merge bine, dar încet. E mult de lucru.

Toate guvernele din lume doreau să deţină prioritar un computer ADN operaţional, acesta fiind capabil să spargă, în câteva secunde, orice cod sau informaţie codificată. Un proiect înfricoşător, în special în ce priveşte apărarea. Toate rachetele din America, sistemele secrete ale NSA sau sateliţii spioni ai Biroului de Recunoaştere Naţională (NRO), întreaga posibilitate a forţelor navale de a opera, toate planurile de apărare… orice şi tot ce se baza pe electronică putea fi la discreţia primului computer molecular. Chiar şi cel mai performant super computer bazat pe circuite din siliciu nu l-ar putea opri.

— Cât mai durează până când va apărea unul operaţional pe planetă? vru să ştie Klein.

— Câţiva ani, poate mai mult, replică Smith fără ezitare.

— Cine este cel mai avansat?

— Practic şi operaţional? Nimeni, din câte am auzit.

Klein pufăia din pipă.

— Dacă ţi-aş spune că cineva a reuşit, ai ghici cine?

Primele prototipuri fuseseră construite şi se apropiaseră tot mai mult de folosirea lor în practică, dar un succes actual, complet? Aşa ceva se putea realiza în cel puţin cinci ani de acum încolo. Doar dacă… Takeda? Chambord?

Apoi Smith ştiu. De vreme ce Klein era aici, cheia era Institutul Pasteur.

— Emile Chambord. Vrei să spui că Chambord este cu câţiva ani înaintea noastră? Chiar înaintea lui Takeda din Tokio?

— Probabil că Chambord a murit în explozie.

Cu o expresie îngrijorată, Klein trase din pipă apoi continuă:

— Laboratorul lui a fost complet distrus. N-au mai rămas decât cărămizi sfărâmate, lemn ars şi geamuri sparte. Au verificat casa lui, au întrebat-o pe fata lui. Au căutat peste tot. Maşina lui era în parcarea de la Pasteur, dar pe el nu-l găsesc. Există însă nişte zvonuri.

— Zvonuri? Întotdeauna apar zvonuri.

— Acum este altceva. Ele vin dinspre vârful cercurilor militare franceze, de la colegii şi superiorii lui.

— Dacă Chambord era atât de aproape, ar trebui să fie mai mult decât zvonuri. Cineva *ştia.*

— Nu neapărat. Armata îl verifica regulat, dar el susţinea că nu e mai avansat decât toţi ceilalţi. Cât despre Pasteur, un cercetător principal de talia şi importanţa lui Chambord nu trebuia să raporteze nimănui.

Smith dădu din cap. Acest anacronism era real în renumitul institut.

— Dar însemnările sale? Înregistrările? Rapoartele?

— Nimic în ultimul an. Zero.

— Nici o înregistrare? întrebă Smith ridicând vocea. Trebuie să existe. Sunt probabil în baza de date a Institutului Pasteur. Nu-mi spune că întregul sistem computerizat a fost distrus.

— Nu, memoria centrală este în regulă. Era depozitată într-o cameră blindată, însă nu intrase nici o dată de mai bine de un an.

Smith se încruntă:

— Ţinea înregistrările scrise de mână?

— Dacă le ţinea.

— *Trebuie* să fi făcut înregistrări. Nu poţi face cercetare de bază fără date complete. Note de laborator, rezultate parţiale. Înregistrările trebuie să fie minuţioase, altfel munca ta nu poate fi verificată sau reprodusă. Fiecare căutare în neant, fiecare greşeală, fiecare pistă reluată trebuie să fie clasificată. Fir-ar să fie, dacă nu şi-a salvat datele în computer, trebuie că le păstra scrise de mână. Asta-i sigur.

— Poate că ai dreptate, Jon, dar până acum nici Institutul Pasteur şi nici autorităţile franceze nu au găsit nici o înregistrare şi, crede-mă, au căutat. Asiduu.

Smith reflectă. Notiţe scrise de mână? De ce? Oare Chambord îşi proteja descoperirea când şi-a dat seama că se apropia de rezultatul final?

— Te gândeşti că ştia sau credea că era urmărit de cineva din interiorul institutului?

— Francezii şi ceilalţi nu ştiu ce să creadă, răspunse Klein.

— Lucra singur?

— Avea un ajutor, un asistent de laborator care era în concediu. Poliţia franceză îl caută.

Klein privi fix spre est, acolo unde soarele apărea ca un disc uriaş deasupra preriei şi continuă:

— Şi bănuim că şi doctorul Zellerbach lucra cu el.

— Tu *crezi?*

— Orice făcea doctorul Zellerbach pare să fi fost neoficial, aproape secret. Este menţionat numai ca „observator general” în securitatea Institutului Pasteur. După explozie, poliţia a verificat imediat camera lui de la hotel, dar nu a găsit nimic util. Pleca numai cu o servietă şi nu şi-a făcut nici un prieten, nici în hotel şi nici în Institutul Pasteur. Poliţia a fost surprinsă de cât de puţină lume îşi amintea de el.

Smith încuviinţă:

— Ăsta-i Marty.

Sălbaticul său prieten insistase să rămână cât mai anonim cu putinţă. În acelaşi timp, un computer molecular pe punctul de a da roade reprezenta unul dintre puţinele proiecte care l-ar fi putut ademeni şi determina să renunţe la izolarea lui din Washington.

— Când o să-şi revină, o să-ţi spună ce a obţinut Chambord.

— Dacă o să-şi revină. Chiar şi atunci, ar putea fi prea târziu.

Jon se înfurie brusc:

— O *să-şi revină* din comă.

— Bine, colonele. Dar când?

Klein scoase pipa din gură şi continuă posomorât:

— Am primit mai adineauri un apel neplăcut despre care trebuie să afli. La orele 7:55, ora Washingtonului, noaptea trecută, insula Diego Garcia a pierdut toate legăturile cu flota ei aeriană. Orice efort de a restabili legătura sau de a depista sursa întreruperii legăturii nu a dat roade. Apoi, exact la cinci minute, comunicaţiile s-au restabilit. Nu defecţiuni la sistem, nu probleme de climă, nu o eroare umană. Concluzia a fost că putea fi vorba despre intervenţia unui hacker, dar nu s-au găsit amprente, drept pentru care orice expert fără credinţă în Dumnezeu ar spune că nici un computer existent nu putea face asta fără a lăsa urme.

— S-au înregistrat pagube?

— La sistem, nu. Cât despre coeficientul nostru de îngrijorare, al dracului de multe.

— Care este diferenţa de timp comparativ cu explozia de la Institutul Pasteur?

Klein zâmbi ironic:

— Câteva ore mai târziu.

— Putea fi un test al prototipului lui Chambord, dacă avea vreunul. Dacă cineva i l-a furat.

— Glumeşti. Aşa cum stau lucrurile, laboratorul lui Chambord nu mai există. El e mort sau dispărut. Iar munca lui distrusă... sau dispărută.

Jon încuviinţă dând din cap:

— Crezi că bomba a fost plasată pentru a ascunde crima şi furtul înregistrărilor lui şi al prototipului?

— Un computer ADN operaţional pe mâini rele nu este ceva plăcut de imaginat.

— Intenţionam să plec la Paris să-l văd pe Marty.

— M-am gândit la asta. Este o acoperire bună. Mai mult, vei avea o şansă în plus să recunoşti un computer molecular mai mult decât oricine de la acoperire unu.

Klein ridică privirea şi o pironi pe cerul marii prerii, ca şi cum vedea ICMB-urile căzând.

— Trebuie să afli amănunte despre toate însemnările, rapoartele şi datele ţinute de Chambord, dacă au fost distruse sau dacă au fost furate. Dacă chiar există pe undeva un prototip funcţional. Vom lucra în maniera cunoscută. Voi fi singurul tău contact. Zi şi noapte. De orice ai nevoie, de oriunde, de la guvern sau de la armată, solicită. Dar trebuie să fii cu ochii pe ei, ai înţeles? Nu vrem să producem panică. Mai rău, nu dorim ca o ţară din lumea a doua sau a treia să încheie vreo înţelegere cu cei care au pus bomba.

— Am priceput.

Jumătate din ţările nedezvoltate erau împotriva Statelor Unite. Nemaivorbind de numeroşii terorişti care vizau din ce în ce mai insistent America şi pe cetăţenii americani.

— Când trebuie să plec?

— Acum, spuse Klein. Bineînţeles că mai sunt şi alţi experţi de la acoperire unu. Vor urma alte piste, dar tu vei fi omul de încredere. CIA şi FBI au trimis şi ei oameni acolo. Cât despre Zellerbach, să ştii că sunt la fel de îngrijorat ca şi tine.

Toţi sperăm să-şi revină curând. Dar s-ar putea să dureze o vreme şi sunt ameninţate multe alte vieţi omeneşti.

2

Paris, Franţa

Se terminase schimbul său şi era aproape ora şase după-masa când Farouk al Hamid îşi scoase în sfârşit uniforma şi părăsi Spitalul European Georges Pompidou pe la ieşirea angajaţilor. Nu avea motive să observe că fusese urmărit pe când mergea de-a lungul aglomeratului bulevard Victor, îndreptându-se către Massoud Cafe, dosită pe o stradă laterală. Epuizat şi deprimat de ziua lungă în care spălase pardoseli, cărase imense coşuri cu rufe murdare şi făcuse alte asemenea munci istovitoare la care îl obliga regulamentul spitalului, luă loc la o masă care nu se afla nici în interior, nici în exterior, ci exact în locul unde uşile cu geamurile de la intrare fuseseră glisate, iar aerul proaspăt de primăvară de afară se amesteca cu miresmele mâncărurilor pregătite la bucătărie.

Aruncă o primă privire împrejur, apoi îi ignoră atât pe compatrioţii săi algerieni, cât şi pe marocanii şi saharienii care frecventau cafeneaua. Curând se cufundă în a doua ceaşcă de cafea tare, privind dezaprobator spre cei care beau vin. Alcoolul era interzis, dogmă a islamului ignorată de prea mulţi dintre indivizii nord-africani care, o dată plecaţi departe de casă, credeau că îl pot uita pe Allah.

Când Farouk începu să soarbă din cafea, un străin se aşeză la masa lui.

Nu era *arab,* dar nici unul din aceia cu ochi albaştri. Totuşi, i se adresă în limba arabă:

— *Salaam alake koom, Farouk*[3]. Eşti un om muncitor. Te-am urmărit şi cred că meriţi mai mult. Aşa că am să-ţi fac o propunere. Te interesează?

— *Wahs-tah-hahb*[4]? murmură acesta suspicios. Nimic nu-i pe gratis.

Străinul dădu din cap aprobator.

---

[3] Allah fie cu tine, Farouk (în limba araba în original).

[4] Ce vrei? (în limba arabă în original).

— Adevărat. Totuşi, ce-ai zice de o vacanţă pentru tine şi familia ta?

— *Ehs-mah-lee*[5]. O vacanţă? întrebă Farouk amărât. Pomeneşti de ceva imposibil.

Omul vorbea o arabă literară mai corectă decât a lui Farouk, chiar dacă avea un uşor accent, poate irakian sau saudit. Dar nu era nici irakian, nici saudit şi nici algerian. Era un european alb, mai în vârstă decât Farouk, slab, dar rezistent şi cu tenul negricios. Când străinul îi făcu semn chelnerului ca să comande alte cafele, Farouk al Hamid observă că omul era şi bine îmbrăcat, dar nu putea identifica naţionalitatea, iar el era în stare să identifice multe. Era un exerciţiu mintal pentru a uita de oboseala muşchilor săi, de lungile ore de muncă îndobitocitoare, de imposibilitatea de a se afirma în această lume nouă.

— Pentru tine, da, încuviinţă străinul în vârstă. Pentru mine, nu. Sunt un om care poate face ca imposibilul să devină posibil.

— *La*[6]. Nu, n-am să ucid pentru asta.

— Nu ţi-am cerut aşa ceva. Nici nu-ţi cer să furi sau să sabotezi.

Farouk tăcu, mai interesat acum.

— Atunci cum am să plătesc această frumoasă vacanţă?

— Pur şi simplu scrii cu mâna ta o cerere către spital. O notă în limba franceză, spunând că eşti bolnav şi că ai trimis pe vărul tău Mansour să-ţi ţină locul câteva zile. În schimb, te plătesc cu bani gheaţă.

— Nu am nici un văr.

— Toţi algerienii au veri. Nu ştiai?

— Ba da. Dar eu nu am nici unul la Paris.

Străinul zâmbi cunoscător:

— A sosit chiar acum din Alger.

Farouk tresări. O vacanţă pentru soţia lui, pentru copiii lui. Pentru el. Omul avea dreptate, nu va şti nimeni în Paris sau nimănui nu-i păsa cine venea la lucru în marele spital Pompidou, doar munca trebuia făcută şi mai ales pe bani puţini. Dar ceea ce dorea acest individ sau altcineva nu suna bine. Poate voia să fure droguri. Pe de altă parte, toţi erau păgâni şi asta nu era treaba lui. În schimb, se concentră asupra bucuriei de a se duce acasă, la familia lui, ca să le povestească cum vor pleca în vacanţă... dar unde?

---

[5] Doamne (în limba arabă în original).

[6] Nu (în limba arabă în original).

— Aş vrea să mai văd o dată Marea Mediterană, spuse Farouk, urmărindu-l atent pe celălalt ca să vadă dacă nu cumva a cerut prea mult. Poate insula Capri. Am auzit că plajele de la Capri sunt acoperite cu nisip argintiu. Va fi foarte scump.

— Atunci Capri să fie. Sau Porto-Vecchio. Ori Cannes sau Monaco.

Pe măsură ce străinul numea locuri pline de promisiuni magice, Farouk al Hamid zâmbi în sinea sa, suflet flămând şi spuse:

— Spune-mi ce vrei să scriu.

Bordeaux, Franţa

Câteva ore mai târziu, telefonul începu să sune în camera sărăcăcioasă din casa ascunsă printre depozitele de vin situate pe malurile râului Garonne, la periferia sudică a oraşului Bordeaux. Singurul ocupant al camerei era un bărbat mic de statură, cu faţa pământie, cam de douăzeci de ani, care şedea pe marginea unui pat de campanie, holbându-se la telefonul care suna. Ochii lui erau larg deschişi de teamă, iar corpul tremura. Dinspre râu, strigătele şi sunetele puternice emise de sirenele barjelor se auzeau până în cameră, iar tânărul, pe nume Jean-Luc Massenet, scâncea ca o păpuşă din plastic la auzul fiecărui zgomot puternic. Nu ridică receptorul.

Când soneria telefonului se opri în cele din urmă, luă un caiet din servieta de la picioarele sale şi începu să scrie tremurat, cu viteză din ce în ce mai mare, grăbit să înregistreze ceea ce îşi amintea. Dar după câteva minute se răzgândi. Înjură, rupse hârtia, o mototoli şi o aruncă într-un coş de gunoi. Dezgustat şi speriat, puse caietul pe măsuţă şi hotărî că nu există o altă soluţie decât să plece, să fugă din nou.

Transpirând, înşfacă servieta şi se prelinse spre ieşire.

Dar înainte să atingă clanţa, se auzi o bătaie în uşă. Îngheţă. Privea clanţa rotindu-se încet spre dreapta şi spre stânga ca un şoarece urmărind capul unei cobre.

— Tu eşti înăuntru, Jean-Luc?

Vocea era puternică, de francez get-beget. Oricine era cel ce vorbea se afla chiar lângă uşă.

— Sunt căpitanul Bonnard. De ce nu răspunzi la telefon? Lasă-mă să intru.

Jean-Luc se scutură relaxat. Încercă să înghită, dar gâtul îi era uscat. Bâjbâind, descuie uşa şi o deschise larg.

— *Bonjour, mon Capitaine*. Cum ai…? începu Jean-Luc.

Dar la gestul veselului şi masivului ofiţer care pătrunse în cameră, tăcu respectuos faţă de omul care purta uniforma regimentului de paraşutişti din unităţile de elită franceze. Privirea îngrijorată a căpitanului Bonnard inspectă foarte atent camera sărăcăcioasă înainte de a se întoarce spre Jean-Luc, care rămăsese nemişcat în pragul uşii.

— Pari speriat, Jean-Luc. Dacă te crezi într-un pericol aşa de mare, spuse el sec, îţi sugerez să închizi uşa.

Căpitanul era un bărbat cu faţa pătrată, încrezător în sine, cu o privire deschisă. Părul blond era tuns scurt în jurul urechilor, în stilul militarilor, iar faţa lui inspira o încredere pentru care Jean-Luc îi era îndatorat.

Faţa pământie a lui Jean-Luc roşi.

— Îmi… îmi pare rău, căpitane.

Închise uşa.

— Ar trebui să-ţi pară. Ei, despre ce este vorba? Ai spus că eşti în vacanţă. În Arcachon, nu-i aşa? Cum se face că acum eşti aici?

— Mă… ascund, domnule. Mă căutau nişte indivizi la hotelul unde stăteam. Nu orice fel de oameni. Îmi cunosc numele, unde locuiesc în Paris, totul.

Făcu o pauză, înghiţind cu greu.

— Unul dintre ei a scos o armă şi l-a ameninţat pe recepţioner… Am auzit totul! Cum ştiau că sunt acolo? Ce au vrut? Arătau de parcă au venit să mă omoare şi nici măcar nu ştiu de ce. Aşa că m-am strecurat afară, mi-am luat maşina şi am plecat de acolo. M-am ascuns, ascultând doar programele radio şi am încercat să hotărăsc dacă să mă întorc să-mi iau restul de bagaje, când am auzit ştirile despre teribila tragedie de la Institutul Pasteur. Că… doctor Chambord ar fi murit. Aveţi noutăţi? Este în viaţă?

Căpitanul Bonnard clătină din cap cu părere de rău.

— Ştiau că lucrează până târziu în noaptea aceea în laboratorul său şi nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Este clar că cei care investighează cazul vor avea nevoie de cel puţin câteva săptămâni să scotocească prin ruine. Au mai găsit încă două cadavre azi după-masă.

— Este groaznic. Bietul doctor Chambord! A fost atât de bun cu mine. Totdeauna îmi spunea că lucrez prea mult. Nu

avusesem concediu şi el a insistat să plec.

Căpitanul suspină şi dădu din cap aprobator.

— Dar continuă-ţi povestea. Spune-mi de ce crezi că te vor oamenii ăia?

Cercetătorul asistent îşi şterse ochii cu dosul palmelor.

— Bineînţeles, după ce am aflat despre Institutul Pasteur şi doctorul Chambord… acum totul se leagă, pricep de ce mă urmăreau. Aşa că am fugit din nou şi nu m-am oprit până când nu am găsit această casă mărginaşă. Nimeni nu ştie că sunt aici şi casa nu se află pe drumurile mele obişnuite.

— *Je comprends*[7]. Şi pe urmă m-ai sunat?

— *Oui*. N-am ştiut ce să fac.

Însă căpitanul părea nelămurit.

— Au venit după tine pentru că Emile Chambord a fost prins în explozie? De ce? Nu are sens decât dacă spui că explozia nu a fost întâmplătoare.

Jean-Luc încuviinţă convins.

— Persoana mea nu prezintă nici o importanţă, doar că sunt… că am fost… asistentul de laborator al marelui Emile Chambord. Cred că bomba a fost pusă ca să-l omoare pe el.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Cine ar fi dorit să-l omoare?

— Nu ştiu cine, căpitane, dar cred că din cauza computerului molecular. Când am plecat, era nouăzeci şi nouă la sută sigur că a obţinut un computer operaţional. Dar ştiţi cum era el, un perfecţionist. Nu dorea să se afle nici un cuvânt, nici o aluzie până când nu era sută la sută sigur că funcţiona. Înţelegeţi ce însemnătate ar fi avut o astfel de maşinărie? O mulţime de oameni l-ar fi omorât pe el, pe mine şi pe oricine altcineva pentru a pune mâna pe un adevărat computer ADN.

Căpitanul Bonnard se încruntă.

— N-am găsit dovezi despre un astfel de succes. În schimb, acolo este un munte de dărâmături cât Alpii. Eşti sigur de ce afirmi?

Asistentul clătină din cap, încuviinţând.

— *Bien sur*[8]. Am fost lângă el tot timpul. Adică, nu înţelegeam multe din ceea ce făcea, dar…

Ezită şi un nou val de spaimă îi schimonosi chipul. Continuă:

— Computerul lui a fost distrus? N-aţi găsit însemnările lui?

[7] Înţeleg (în limba franceză în original).

[8] Bineînţeles (în limba franceză în original).

Dovada?

— Laboratorul este o ruină şi nu există nimic înregistrat în unitatea centrală din Institutul Pasteur.

— Nici nu putea să fie. Se temea că putea fi accesat prea uşor, poate chiar piratat de spioni. Aşa că avea toate datele într-un caiet ţinut sub cheie în seiful lui din laborator. Tot proiectul era în însemnările din seiful lui!

Bonnard suspină.

— Asta înseamnă că niciodată nu vom putea să reconstituim ceea ce a înfăptuit.

Jean-Luc îngăimă precaut:

— Poate că putem.

— Cum? se încruntă Căpitanul. Ce tot spui, Jean-Luc?

— Că poate am putea reconstitui ceea ce a făcut el. Să construim computerul ADN fără el.

Jean-Luc ezită, luptându-se să alunge un fior de spaimă şi continuă:

— Cred că de aceea au venit oamenii ăia înarmaţi la Arcachon să mă caute.

Bonnard îl privi fix.

— Ai o copie după însemnările lui?

— Nu, am propriile mele notiţe. Nu sunt complete ca ale lui, trebuie să recunosc. Nu am înţeles tot ce făcea şi ne-a interzis şi mie şi oricărui străin american să-l ajute să scrie aceste însemnări. Dar am transcris în secret aproape totul din memorie, până la sfârşitul săptămânii trecute. Atunci am plecat în concediu. Sunt sigur că înregistrările mele nu sunt complete sau aşa detaliate ca ale lui, dar cred că este suficient pentru ca un expert în domeniu să descopere şi chiar să îmbunătăţească metoda.

— Însemnările tale? Bonnard arăta surescitat. Le-ai luat cu tine în concediu? Le ai *acum* cu tine?

— Da, domnule.

Jean-Luc trase servieta de la picioarele sale.

— Nu le scap niciodată din vedere.

— Atunci să ne mişcăm mai repede. S-ar putea să te fi urmărit cineva din sat şi să fie doar la câteva minute distanţă.

Se apropie de fereastră şi privi în jos, pe stradă. Era noapte.

— Vino aici, Jean-Luc. Arată vreunul ca indivizii care te-au urmărit? Vezi pe cineva suspect? Trebuie să fii sigur, ca să ştim dacă ieşim pe uşa din faţă sau pe cea din dos.

Jean-Luc se apropie de căpitanul Bonnard şi de fereastra deschisă. Studie activitatea de pe strada luminată de felinare. Trei bărbaţi intrau în barul de pe coastă, iar doi ieşeau. Vreo alţi şase rostogoleau butoaie dinspre depozit, unul câte unul, ca într-o paradă şi le încărcau într-un camion. Un cerşetor şedea pe trotuar, cu picioarele pe caldarâm, bălăbănind capul ca şi cum ar fi aţipit.

Jean-Luc studie fiecare persoană.

— Nu, domnule, nu-i văd.

Căpitanul Bonnard scoase din gât un sunet de satisfacţie.

— *Bon.* Trebuie să ne mişcăm rapid înainte să te găsească criminalii. Ia-ţi servieta. Jeep-ul meu este imediat după colţ. Să mergem.

Jean-Luc înşfacă servieta şi goni spre uşă.

De îndată ce tânărul se întoarse cu spatele, Bonnard apucă cu o mână o pernă subţire de pe pat, iar cu cealaltă scoase din tocul de la spate un pistol franţuzesc Militaire de calibru 7,65 mm, dotat cu un amortizor special. Era o armă veche, care nu se mai fabrica din ’50. Seria ştanţată cândva pe dreapta patului pistolului era acum ştearsă. Nu era o armă sigură, aşa că oricine purta un astfel de Militaire trebuia să fie precaut. Lui Bonnard îi făcea plăcere uşoara senzaţie de pericol, aşa că asemenea armă era aproape o provocare pentru el.

Urmându-l pe Massenet, şopti în spatele lui:

— Jean-Luc!

Cu faţa lui tânără şi plină de speranţă, relaxat, Jean-Luc se întoarse. În momentul acela văzu arma şi perna. Surprins, încă fără să înţeleagă ce se petrece, ridică mâna în semn de protest.

— Căpitane!

— Îmi pare rău, fiule. Dar am nevoie de însemnările acelea.

Înainte ca cercetătorul asistent să poată scoate un cuvânt, ba chiar să facă vreo mişcare, căpitanul Darius Bonnard îi puse perna pe ceafa, îi propti amortizorul la tâmplă şi apăsă pe trăgaci. Se produse un zgomot ca o pocnitură. Sângele, pielea şi bucăţi din scalp explodară în pernă. Glonţul ţâşni şi se înţepeni în perete.

Folosind în continuare perna ca să se nu se împrăştie sângele prin cameră, căpitanul Bonnard trase corpul şi-l săltă pe patul de campanie. Îl întinse, aşeză capul sub pernă şi scoase amortizorul din pistol, băgându-l în buzunar; apoi înfipse arma în mâna dreaptă a lui Jean-Luc, îl apucă de mână şi apăsă din nou pe

trăgaci. Detunătura explodă ca o bubuitură, zgâlţâind mica încăpere şi chiar pe căpitanul Bonnard care se aşteptase la aşa ceva.

Porţiunea aceasta de faleză era o zonă deocheată, dar chiar şi aşa zgomotul de armă descărcată putea atrage atenţia. Avea puţin timp la dispoziţie. Mai întâi verifică perna. A doua împuşcătură fusese perfectă, aproape chiar peste prima, arătând astfel ca o singură perforaţie mare. Iar praful de puşcă de pe mâna lui Jean-Luc avea să-i convingă pe examinatori că acesta, distrus de pierderea nepreţuitului său doctor Chambord, s-a sinucis.

Mişcându-se repede, căpitanul găsi un caiet de notiţe, început şi neterminat, în care se scrisese anterior. Din coşul de gunoi luă singura hârtie mototolită şi o puse în caietul pe care-l vârî în buzunarul uniformei fără a se mai opri să o citească. Verifică sub pat şi sub fiecare piesă de mobilier. Nu exista dulap. Scoase din perete primul glonţ şi mută un birou scorojit cu câţiva centimetri spre stânga pentru a acoperi urma din perete.

În clipa în care apucă servieta lui Jean-Luc, sirena unei maşini de poliţie se auzi în depărtare. Inima lui începu să pompeze adrenalină când se opri şi analiză sunetul. *Oui,* se îndrepta spre locul unde se afla el. Cu obişnuitul său autocontrol, roti încă o dată privirea prin cameră. În final, mulţumit că nu i-a scăpat nimic, deschise uşa. Chiar când căpitanul Bonnard dispărea pe culoarul întunecos de la etaj, maşina poliţiei opri cu un scrâşnet de cauciucuri în faţa casei cu camere de închiriat.

3

Paris, Franţa

Avionul de marfă C-17 care părăsise Baza Forţelor Aeriene din Buckley dimineaţa devreme, după ora oraşului Denver pentru a ajunge la München, avea un singur pasager al cărui nume nu apărea pe nici o listă sau foaie de serviciu. De ochii lumii, uriaşul avion făcuse o escală neprogramată la Paris în ziua de marţi, la orele 06:00, pe întuneric, pentru a prelua un pachet care era solicitat la München. O maşină oficială a Aviaţiei Militare a S.U.A. Veni în întâmpinarea avionului de marfa şi un bărbat în uniformă de locotenent-colonel al Forţelor Armate ale S.U.A. Urcă la bord cu o cutie metalică sigilată, care era goală. Şi aşteptă acolo. Când avionul decolă după cincisprezece minute, pasagerul neînscris pe vreo listă nu se mai afla la bord.

Nu mult după aceea, maşina opri pentru a doua oară, de astă dată în faţa intrării laterale a unei clădiri anexe din aeroportul internaţional Charles de Gaulle, situat la nord de Paris. Uşile din spate ale vehiculului se deschiseră şi un bărbat înalt, tot în uniforma de locotenent-colonel al Forţelor Armate ale S.U.A., coborî din maşină. Era Jon Smith. Înalt, atletic, de vreo patruzeci de ani, plimbă o privire militărească de la un capăt la altul. Avea o faţă bine conturată, iar părul negru, ceva mai lung ca de obicei, era bine prins sub chipiu. În momentul în care se îndreptă de umeri, ochii săi de un albastru marin scrutară zona de jur-împrejur.

Nu era nimic ciudat la bărbatul care se îndrepta spre clădire în orele liniştite dinaintea amurgului – un ofiţer oarecare cu un sac cu cele necesare pentru noapte şi un IBM Thinkpad într-o cutie grea de aluminiu. O jumătate de oră mai târziu, Smith ieşi din nou, fără uniformă. De data asta purta haine uşoare, aşa cum îi plăcea – sacou din tweed, cămaşă albastră din bumbac, pantaloni de cafenii din bumbac şi pardesiu. Sub sacou purta şi un toc de pistol, iar în toc – un pistol Sig Sauer de calibru 9 mm.

Păşi energic de-a lungul pistei de aterizare şi se îndreptă, împreună cu alţi pasageri, către punctul de control din aeroportul

De Gaulle, unde, cu legitimaţia eliberată de Forţele Armate ale S.U.A., fu lăsat să treacă fără nici o verificare. O limuzină particulară cu portiera din spate deschisă îl aştepta. Smith urcă, refuzând ajutorul şoferului pentru a-şi ridica valiza şi laptopul.

Parisul era cunoscut pentru a sa *joie de vivre*[9] din toate punctele de vedere, inclusiv al traficului. De exemplu, un claxon era pentru comunicare: un sunet lung însemna dezgust – adică, dă-te la o parte din drumul meu. O apăsare scurtă reprezenta un avertisment prietenos. Mai multe semnale scurte însemnau un salut amabil, în special dacă acestea erau ritmice iar şoferii care conduceau numeroasele taxiuri şi limuzine pline de pasageri trebuia să fie surzi, să meargă cu viteză şi să adopte o atitudine de „puţin îmi pasă”. Şoferul lui Smith era un american din topor, dar Smith era mulţumit de el. Dorea să meargă la spital să-l vadă pe Marty.

Pe când limuzina o luă spre sud, pe bulevardul Peripherique care înconjura oraşul aglomerat, Smith era încordat. În Colorado, îşi predase intempestiv cercetarea sa reuşită cu privire la circuitele moleculare. Regreta că fusese nevoit să o facă, dar era necesar. În timpul lungului zbor spre Franţa, sunase din nou să întrebe despre starea lui Marty. Nu se schimbase nimic, dar, cel puţin, nici nu se înrăutăţise. Mai dăduse câteva telefoane, de astă dată colegilor lui din Tokio, Berlin, Sydney, Bruxelles şi Londra, întrebându-i cu tact despre progresele lor în dezvoltarea computerelor moleculare. Dar toţi erau rezervaţi, sperând să fie primii.

După ce filtră informaţiile, ajunse la concluzia că nimeni nu era aproape de ţintă. Toţi comentară moartea tristă a lui Emile Chambord, dar fără să pomenească ceva despre proiectul lui. Smith avu impresia că erau la fel de dezinformaţi ca şi el.

Şoferul întoarse limuzina pe strada Porte de Sevres şi curând ajunseră la Spitalul European cu opt sute de paturi, Georges Pompidou. Un monument sclipitor de arhitectură modernă, cu pereţii curbaţi şi faţada de sticlă, spitalul se ridica, precum bomboana de tuse stratificată a lui Luden, direct vizavi de strada dinspre parcul Andre Citroen. Cărându-şi bagajul, Smith plăti şoferului şi intră în spitalul cu geamuri la nivelul de sus al pereţilor, prin holul pardosit cu marmură. Îşi vârî ochelarii de soare în buzunar şi aruncă o privire în jur.

Holul de la intrare arăta cavernos – mai lung decât două

[9] Bucuria de a trăi (în limba franceză în original).

terenuri de fotbal – cu palmieri care se unduiau sub adierea aerului din interior. Spitalul era o construcţie foarte modernă, deschis cu câţiva ani în urmă în prezenţa oficialităţilor care afirmau că acesta era spitalul viitorului. Când Smith se îndreptă spre biroul de informaţii, observă lifturile care transportau pacienţii în camerele de la etajele superioare, săgeţile strălucitoare indicând sensul de mers al acestora şi, inspirând adânc, simţi mireasma de ceară cu miros de lămâie a firmei Johnson.

Vorbind perfect franceza, se informă cum să ajungă la secţia de terapie intensivă unde fusese dus Marty şi se urcă în lift. Era o continuă mişcare, calmă, pentru că se schimbau turele – surorile, tehnicienii, ajutorul preoţesc, infirmierii. Totul se făcea în linişte şi numai un ochi experimentat ar fi putut vedea schimbările care semnalau împărţirea responsabilităţilor.

Ceea ce făcea diferit acest tip de spital erau serviciile grupate, aşa încât specialistul mergea la pacient şi nu invers.

Pacienţii care se internau se prezentau la oricare din cele douăzeci şi două de puncte de recepţie unde erau întâmpinaţi de personalul de primire care îi distribuia spre camerele lor. Acolo, un computer era instalat la piciorul fiecărui pat, existau liste în ciberspaţiu, iar dacă era necesară vreo intervenţie chirurgicală, roboţii controlau de obicei o parte din operaţii. Impozantul spital avea chiar şi piscine, cluburi de sănătate şi cafenele.

Pe partea cealaltă a biroului din faţa Secţiei de Terapie Intensivă, doi jandarmi stăteau în faţa uşii chiar în incinta secţiei. Smith se prezentă ceremonios asistentei, vorbind în franceză, ca fiind reprezentantul medical american al familiei doctorului Martin Zellerbach.

— Aş vrea să vorbesc cu medicul şef care se ocupă de doctorul Zellerbach.

— Atunci vorbiţi cu doctorul Dubost. A intrat în tură şi l-a văzut deja pe prietenul dumneavoastră azi-dimineaţă. Îl voi contacta prin pager.

— *Merci.* Mă conduceţi la doctorul Zellerbach? Aştept acolo.

— *Bien sur. S'il vous plaît*[10]?

Asistenta îi aruncă un zâmbet absent şi, după ce un jandarm îi verifică legitimaţia medicală emisă de armată, îl conduse înăuntru prin uşile batante.

Într-o secundă, zgomotele spitalului şi forfota din jur dispărură

[10] Bineînţeles. Poftiţi, vă rog (în limba franceză în original).

şi se trezi mergând într-o lume tăcută în care medici şi asistente păşeau în vârful picioarelor, vorbeau în şoaptă, iar luminile, soneriile şi ledurile maşinăriilor păreau că respiră zgomotos în liniştea aceea. În Secţia de Terapie Intensivă maşinile stăpâneau universul, iar pacienţii le erau subordonaţi.

Smith se apropie îngrijorat de Marty care se afla în a treia rezervă pe stânga, întins nemişcat pe un pat de operaţie cu barele laterale ridicate, la fel de neajutorat printre tuburi, fire şi monitoare, ca un ţânc îngrijit de adulţi. Smith îl privi şi i se strânse stomacul. Nemişcat, în stare de comă, faţa rotundă a lui Marty era ca de ceară, însă respiraţia era regulată.

Smith atinse ecranul computerului aflat la capătul patului şi citi diagrama. Marty încă era în comă. Celelalte leziuni erau minore, majoritatea zgârieturi şi lovituri. Era starea de comă de care se temea cel mai tare, cu potenţial de leziuni pe creier, moarte subită şi chiar mai rău – o stare de permanentă suspendare între viaţă şi moarte. Dar conform ciberdiagramei existau şi unele semne bune. Toate funcţiile anatomice răspundeau – respira fără aparate, tuşea ocazional, căsca, clipea şi prezenta mişcări ale globilor oculari, toate indicând că lobul inferior al creierului, partea vitală care controla aceste activităţi, funcţiona încă.

— Doctor Smith?

Un bărbat mic de statură cu părul grizonat şi cu o faţă măslinie se apropie de el.

— Am înţeles că aţi venit din Statele Unite.

Omul se prezentă, iar Smith observă numele brodat pe halatul lung, alb – Edouard Dubost. Era doctorul lui Marty.

— Mulţumesc că aţi venit atât de repede, spuse Smith. Vorbiţi-mi despre starea doctorului Zellerbach.

Dubost clătină din cap.

— Am veşti bune. Prietenul nostru pare să-şi revină.

Imediat, Smith simţi un zâmbet răsărindu-i pe faţă.

— Ce s-a întâmplat? Nu am văzut nimic pe diagrama lui de azi-dimineaţă.

— Da, da. Vedeţi însă, nu am terminat. A trebuit să lipsesc puţin. Acum o să stăm de vorbă şi o s-o înregistrez între timp.

Medicul se aplecă peste computer.

— Avem noroc cu doctorul Zellerbach. Este încă în comă după cum vedeţi, dar azi-dimineaţă a pronunţat câteva cuvinte şi a mişcat mâna. A răspuns la stimul.

Smith respiră uşurat.

— Prin urmare, situaţia este mai puţin severă decât s-a bănuit iniţial. Este posibil să se trezească şi să se facă bine.

Medicul încuviinţă din cap, continuând să tasteze.

— Da, da.

Smith continuă:

— Au trecut mai mult de douăzeci şi patru de ore de la explozie. Fără îndoială că pericolul de a nu îşi mai recăpăta cunoştinţa a trecut.

— Adevărat. E firesc să fiţi preocupat. Şi eu sunt.

— Veţi da dispoziţie ca asistentele să se ocupe de el? Să-i pună întrebări? Să-l facă să se mişte mai mult?

— Asta fac acum.

Medicul mai tastă o serie de cuvinte şi se ridică. Îl studie pe Smith.

— Nu vă faceţi probleme, doctore. Ştim ce avem de făcut aici. Prietenul dumneavoastră este pe mâini bune. Peste o săptămână, cu puţin noroc, se va plânge de dureri în corp şi dureri de cap, iar coma va fi dată uitării. Ridică privirea şi spuse: îmi dau seama că este prietenul dumneavoastră apropiat. Staţi cât doriţi, dar eu trebuie să continuu inspecţia.

Încurajat de speranţa că Marty nu numai că va ieşi din comă, dar cu toate funcţiile creierului intacte, Smith se aşează lângă pat printre ecranele luminoase şi tuburile monitoarelor şi îl privi, gândul fugindu-i în trecut, la Council Bluffs şi la liceu, unde el şi Marty s-au cunoscut, iar unchiul lui Jon i-a diagnosticat lui Marty sindromul Asperger… apoi la uciderea Sophiei şi la virusul pandemic Hades, când a avut nevoie de geniul lui Marty în ale electronicii.

Luă mâna prietenului său şi o strânse.

— Ai auzit ce a spus doctorul tău? Crede că totul merge spre bine. Mart, mă auzi?

Aşteptă, privind faţa imobilă.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat la Pasteur, Mart? Îl ajutai pe Chambord la computerul lui molecular?

Marty tresări şi buzele lui începură să tremure ca şi cum ar fi vrut să vorbească.

Emoţionat, Jon continuă:

— Ce este? Spune-mi, Mart. Te rog! Amândoi ştim că totdeauna găseşti cuvintele.

Făcu o pauză, sperând, dar când Marty nu mai dădu nici un

semn, i se adresă cu o voce caldă, încurajatoare:

— Este îngrozitor să ne revedem aşa, Mart. Dar ştii cum stau lucrurile. Am nevoie de tine. Aşa că am venit să-ţi cer să-mi mai împrumuţi o dată mintea ta extraordinară…

Vorbind şi lăsându-se în voia amintirilor, rămase alături de Marty o oră. Îi strânse mâna, îl mângâie pe braţ, îi masă picioarele. Dar numai când amintise de Pasteur dăduse Marty un semn de viaţă. Smith abia se lăsase pe scaun, relaxându-se, decis să continue investigaţia asupra computerului molecular al doctorului Chambord, când un bărbat înalt, în uniformă de infirmier apăru în faţa rezervei lui Marty.

Bărbatul era brunet, cu faţa smeadă şi o imensă mustaţă neagră. Se holbă la Smith, cu ochi întunecaţi şi reci. Inteligenţi şi ucigători. În secunda următoare, când Smith privi spre el, păru uimit. Şocul se reflectă scurt în privirea curajoasă, ca apoi, chiar înainte ca omul să se întoarcă şi să se depărteze grăbit, căutătura lui sugera descumpănire, sau atracţie, sau poate răutate… oricum familiară.

Acea brumă de familiaritate făcu să i se oprească inima lui Smith şi atunci se ridică şi se grăbi să-l urmărească pe intrus, pipăindu-şi pistolul Sig Sauer din tocul de sub sacou. Nu îl intrigaseră numai ochii bărbatului şi expresia de scuză, cum că ar fi greşit, ci felul în care ducea lenjeriile de pat împăturite, aruncate peste braţ. Putea ascunde o armă sub ele. Venise să-l ucidă pe Marty?

Afară din Secţia de Terapie Intensivă, toţi ochii se concentrară asupra lui Smith când ieşi în goană pe uşile largi, batante, cu pardesiul fluturând. În faţa lui, infirmierul se grăbea spre ieşire lovind lumea în calea lui şi, mărind pasul, o luă la fugă pe coridor.

În goană, Smith ţipă în franceză:

— Opriţi bărbatul! Are o armă!

Cu asta, toate pretextele se spulberară; iar infirmierul scoase o puşcă mitralieră ceva mai mare decât pistolul Sig Sauer al lui Smith. Se întoarse, ferindu-şi expert spatele şi ridică arma teroristă fără panică sau ură. O învârti înainte şi înapoi ca şi cum ar fi vrut să cureţe coridorul. Individul era profesionist într-un fel, lăsând ca priveliştea ameninţătoare a armei lui să facă toată treaba fără să se tragă vreun foc de armă.

Asistentele, medicii şi vizitatorii începură să ţipe, unii aruncându-se pe burtă, alţii încercând să iasă pe uşile de acces,

alţii să se ascundă după colţuri.

Smith împinse cărucioarele cu micul dejun din calea lui şi continuă furios urmărirea. În faţă, intrusul se grăbi să iasă pe o uşă, trântind-o în urma lui. Smith lovi uşa şi, depăşind un tehnician speriat, trecu de o altă uşă, pe lângă un bazin de terapie cu apă caldă în care stătea un bărbat dezbrăcat, pe care asistenta îl acoperi în grabă cu un prosop.

— Unde este? întrebă Smith. Încotro a luat-o infirmierul?

Asistenta, lividă de spaimă, arătă cu degetul spre una din cele trei camere, iar Smith auzi o uşă închizându-se în direcţia aceea. O apucă într-acolo, deschise cu pumnul singura uşă din cameră şi ieşi într-un alt coridor. Privi în stânga şi în dreapta de-a lungul coridorului proaspăt vopsit. Oamenii speriaţi se lipeau de perete, holbându-se spre dreapta ca şi cum o tornadă ucigaşă abia trecuse, lăsându-i totuşi în viaţă.

Smith o luă la goană în direcţia în care priveau oamenii, dar mai departe, în lungul coridorului, infirmierul răsturnă o targă pe rotile, suficient de mare ca să-i blocheze calea. Smith înjură. Respiră adânc, aşteptând ca plămânii lui să se umple de aer. Dacă trebuia să stea să mute targa din drum, omul scăpa. Fără să se oprească Smith îşi adună toată energia, spunându-şi că va reuşi şi sări peste targă. Simţi o slăbiciune în genunchi când ateriză, dar îşi recăpătă echilibrul şi continuă să alerge, lăsând în urma lui un alt şir de oameni speriaţi. Curgea transpiraţia pe el, dar cel puţin recuperase distanţa dintre el şi infirmier, distanţă care se mărise din cauza tărgii aruncate în calea lui. Smith acceleră încrezător.

Fără să privească în urma sa, individul deschise cu o lovitură o altă uşă şi trecu mai departe. Deasupra uşii era indicatorul IEŞIRE. Scările de incendiu. Smith goni după el. În momentul în care trecu dincolo, cu coada ochiului sesiză prezenţa cuiva care se ascundea în partea stângă a uşii, în spatele ei.

Avu doar atât timp cât să se aplece şi să ia o poziţie de apărare. Din umbra casei scărilor, infirmierul sări şi îl lovi. Izbitura îl dezechilibră, dar reuşi să rămână în picioare. Se aruncă cu umărul în agresor, proiectându-l înapoi, spre scări.

Infirmierul ezită. În cădere, se lovise la cap de balustrada de oţel. Îşi recăpătă repede echilibrul, în timp ce Smith, întâlnind o rezistenţă mai slabă decât se aştepta, scăpă pistolul Sig Sauer şi se dezechilibră. Se împiedică şi căzu pe ciment, scoţând un icnet în momentul când se lovi cu spatele de perete. Ignorând durerea,

se ridică şi căută pistolul exact în momentul în care văzu conturându-se umbra individului. Smith lovi prea târziu. O durere insuportabilă explodă în capul său, iar negura şi liniştea se pogorâră asupra lui.

4

Când expresul de dimineaţă dinspre Bordeaux ajunse în ziua aceea de marţi în gara Austerlitz, căpitanul Darius Bonnard fu al treilea pasager care coborî, călcând cu paşi mari prin mulţimea de parizieni care soseau şi plecau, provinciali şi turişti, ca şi când nu avea cunoştinţă de existenţa lor. Adevărul era că spiona cel mai mic semn că ar fi urmărit sau nu. Erau prea mulţi cei care ar fi dorit să-l oprească din munca lui dacă ar fi descoperit-o, atât duşmani, cât şi prieteni.

Bărbatul bine făcut, viguros, cu părul blond, arătând impecabil în uniforma sa de ofiţer francez, se îndreptă spre ieşire, concentrat, cercetând atent totul. Îşi petrecuse întreaga tinereţe în serviciul Franţei, iar noua sa misiune putea să fie cea mai importantă din toată ilustra istorie a naţiunii. Pentru el, era desigur cea mai importantă. Şi cea mai periculoasă.

Scoase celularul din buzunar, formă un număr şi când auzi că se răspunse, spuse:

— Am ajuns.

Închise imediat şi formă un al doilea număr, repetând mesajul.

Ieşind din gară, merse pe lângă un şir de taxiuri, plus alţi patru şoferi oficiali şi neoficiali care îşi căutau pasageri şi se urcă într-un taxi care trecu pe lângă el.

— *Sallam alake koom*[11], salută cu voce gravă bărbatul de pe locul din spate.

În momentul în care se aşeză lângă omul îmbrăcat în roba tradiţională, căpitanul Bonnard dădu răspunsul obişnuit:

— *La bahs hamdililah*[12].

Trânti portiera şi o asigură.

Pe stradă, ceilalţi şoferi înjurau taximetristul care încălcase regulile.

Când taxiul demară spre sud-vest, rulând pe străzi dosnice, Bonnard se întoarse către omul care-i vorbise. În interiorul întunecos, razele soarelui proiectau lumini intermitente peste turbanul acestuia şi peste ochii de un verde-brun. Aproape toată

[11] Allah să te aibă în pază (în limba arabă în original).

[12] La fel şi pe tine (în limba arabă în original).

faţa bărbatului era acoperită de roba mare, albă şi de cealmaua[13] legată cu un şiret subţire auriu, specifică beduinilor din deşert, dar din ceea ce Bonnard putu să-şi dea seama, omul avea pielea neagră, parcă satinată. Bonnard ştia că numele pasagerului era Abu Auda şi că era membru al tribului Fulani din regiunea Sahelului din latura sudică a Saharei, unde deşertul uscat şi neprietenos se întâlnea cu pădurea luxuriantă şi câmpiile cu iarbă grasă. Ochii de un verde-brun dezvăluiau că se trage din berberii cu ochi albaştri sau din vechii vandali.

— Le-ai adus? întrebă membrul tribului Fulani în limba arabă.

— *Naam*[14], răspunse căpitanul francez, dând din cap.

Îşi descheie tunica, apoi cămaşa de la uniformă şi scoase un portofel de piele, cu fermoar, de mărimea unei scrisori. Privirea lui Abu Auda urmări toate mişcările până ce Bonnard îi înmână portofelul şi raportă:

— Asistentul lui Chambord este mort. Ce este cu americanul Zellerbach?

— Nu am găsit nici o însemnare, aşa cum ne şi aşteptam, deşi am cercetat peste tot, răspunse Abu Auda.

Ochii stranii ai bărbatului îl sfredeleau pe Bonnard de parcă ar fi vrut să ajungă la sufletul francezului. Ochi care nu aveau încredere în nimeni şi nimic, nici chiar în divinitatea la care se ruga de cinci ori pe zi, fără greş. Îl venera pe Allah, dar nu avea încredere în nimeni. Pentru că faţa căpitanului Bonnard rămăsese impasibilă la examenul pătrunzător al beduinului, privirea grea a acestuia se concentră în cele din urmă asupra portofelului.

Abu Auda îl pipăi pe toate părţile cu degete temătoare, apoi îl băgă sub robă. Vocea sa sună puternic şi stăpână pe sine când spuse:

— Te va contacta.

— Nu-i nevoie. O să-l văd curând.

Pe urmă Bonnard adăugă scurt:

— Trage pe dreapta.

Beduinul deşertului dădu comanda, iar maşina trase pe dreapta într-o curbă unde francezul coborî. Taxiul demară imediat.

Căpitanul Bonnard se îndreptă spre cel mai apropiat colţ, vorbind din nou la celular.

---

[13] Turban specific arabilor, în special beduinilor (nota trad.).

[14] Da (în limba arabă în original).

— I-ai urmărit?

— *Oui.* Nici o problemă.

Câteva secunde mai târziu, un Citroen mare, cu geamuri fumurii încetini când se apropie de colţul străzii. Portiera din spate se deschise şi căpitanul urcă. Preţioasa maşină făcu o întoarcere în U, ducându-l la biroul de unde trebuia să dea nişte telefoane înainte de a se întâlni cu şeful lui Abu Auda.

Când Jon Smith îşi recăpătă cunoştinţa pe scările marelui spital Pompidou, o imagine îi reveni în minte. Era o figură care stătea aplecată asupra lui. Brunet, cu o mustaţă neagră, subţire, ochi negri şi un zâmbet triumfător ca al lui Cheshire Cat. Dar ochii... Se concentră asupra ochilor care însoţeau râsul de-a lungul scărilor, dispărând... topindu-se... *Voci vorbind, ce? Franceză? Da, franceză. Unde dracu ' se afla...?*

— ... vă simţiţi bine? *Monsieur?*

— Cum vă simţiţi?

— Cine era omul care v-a atacat? De ce v-a...?

— Daţi-vă la o parte, idioţilor. Nu vedeţi că este încă inconştient? Faceţi-mi loc să văd ce are...

Smith deschise brusc ochii. Stătea întins pe spate, pe betonul rece, privind în tavan. Un cerc de feţe îl privea – asistenţi şi asistente, un medic îngenunchease lângă el, un jandarm şi oameni îmbrăcaţi în uniforme de paznici se vedeau deasupra lui şi în spate.

Smith se ridică, dar durerea îi explodă în cap.

— Drace.

— Staţi întins, domnule. Aveţi o rană urâtă la cap. Spuneţi cum vă simţiţi.

Smith nu se întinse, dar îi îngădui medicului în halat alb să-i cerceteze ochii cu aparatul ocular. Îndură examinarea nerăbdător.

— Mă simt bine. Chiar foarte bine.

Minţea. Capul îi pocnea ca şi când cineva îl lovea cu un ciocan. Apoi, brusc, îşi aminti. Apucă brutal mâna doctorului, îndepărtă aparatul ocular şi se holbă în jur.

— Unde-i? întrebă. Infirmierul arab. *Unde este?* Avea o puşcă mitralieră. El...

— Nu era singurul înarmat.

Jandarmul ţinea în mână pistolul Sig Sauer al lui Smith. Expresia lui era severă, neîncrezătoare, iar Smith crezu că este

pe punctul să fie arestat. Jandarmul continuă:

— Aţi cumpărat arma aici, în Paris? Sau poate aţi strecurat-o în ţară?

Smith îşi pipăi buzunarul sacoului. Era gol, ceea ce însemna că şi actele lui dispăruseră.

— Aveţi legitimaţia mea?

Când jandarmul dădu afirmativ din cap, Smith continuă:

— Atunci ştiţi că sunt colonel în armata Statelor Unite. Scoateţi legitimaţia din învelitoare. Sub ea este un permis special de port-armă.

Poliţistul se conformă, în timp ce în jurul lui Smith personalul spitalului urmărea suspicios scena. În sfârşit, jandarmul încuviinţă scurt şi-i returnă legitimaţia.

— Şi pistolul Sig Sauer, vă rog. *S'il vous plaît*[15].

Un paznic îi înmână pistolul, iar Smith continuă:

— Acum spune-mi despre „infirmierul" cu puşca mitralieră. Cine era?

Medicul se uită către paznic:

— Celălalt era infirmier?

— Trebuie să fi fost Farouk al Hamid, spuse paznicul. Ăsta-i sectorul lui.

Celălalt paznic negă.

— Nu era Farouk. L-am văzut fugind şi nu era Farouk.

— El trebuie să fie. Este secţia lui.

O asistentă interveni:

— Îl ştiu pe Farouk. Omul ăla era prea înalt ca să fie Farouk.

— Până se descoperă adevărul o să-mi termin examinarea, spuse doctorul adresându-i-se lui Smith. Durează numai un moment.

Aprinse lumina într-unul din ochii lui Smith, apoi trecu la celălalt.

Smith se străduia să-şi stăpânească frustrarea:

— Sunt bine, spuse el din nou şi de data asta avea dreptate. Capul i se limpezise, durerea trecuse.

Doctorul îndepărtă lumina şi se ghemui lângă el.

— Aveţi ameţeli?

— Nici vorbă.

Ceea ce era adevărat.

Medicul înălţă din umeri şi se ridică.

— Am înţeles că sunteţi doctor, aşa că ştiţi ce pericole

[15] Vă rog (în limba franceză în original).

prezintă loviturile la cap. Dar se pare că sunteţi cam impulsiv.

Se încruntă şi-l privi supărat pe Smith.

— Se vede treaba că abia aşteptaţi să scăpaţi de aici şi eu nu vă pot opri. Cel puţin privirea este limpede şi clară, culoarea pielii este în regulă şi se pare că gândiţi raţional, aşa că vă sfătuiesc să aveţi grijă de dumneavoastră şi să evitaţi alte lovituri. Şi dacă vă simţiţi rău sau vă pierdeţi din nou cunoştinţa, întoarceţi-vă imediat. Cunoaşteţi pericolele contuziilor. S-ar putea să aveţi aşa ceva.

— Da, doctore, spuse Jon ridicându-se în picioare. Mulţumesc. Apreciez îngrijorarea dumneavoastră.

Decise să sară peste aprecierea că ar fi impulsiv.

— Unde este şeful securităţii spitalului?

— Vă duc la el, spuse un paznic.

Îl conduse pe Smith coborând scările de la ieşirea de urgenţă spre un serviciu aglomerat, compus din mai multe camere, toate echipate cu cele mai noi aparate de supraveghere şi computere. Şeful biroului de securitate verifica parcarea, iar pe perete erau mai multe fotografii personale, înrămate. Una dintre ele, alb-negru, înfăţişa cinci bărbaţi epuizaţi, cu ochii înfundaţi în cap, cu feţe hotărâte, îmbrăcaţi în uniforme de teren. Şedeau pe nişte butuci, înconjuraţi de o junglă deasă. Smith studie un moment fotografia, apoi recunoscu locul – Dien Bien Phu, unde, în 1954, francezii fuseseră învinşi într-un asediu brutal şi umilitor, care pusese capăt îndelungatului control al Franţei asupra regiunii.

Paznicul se adresă şefului securităţii:

— Şefule, acesta este domnul care a încercat să-l oprească pe infirmierul înarmat.

Smith întinse mâna în chip de salut.

— Locotenent-colonel Jon Smith din Forţele Armate ale Statelor Unite.

— Pierre Girard. Luaţi loc, colonele.

Girard nu se sculă de pe scaunul de după biroul său modern şi nici nu răspunse la salut strângându-i mâna lui Smith, dar făcu un semn cu capul spre un scaun din faţa lui.

Smith se aşeză.

— Cred că infirmierul, sau orice o fi fost şi se pare că există îndoieli, a venit în Secţia de Terapie Intensivă ca să-l omoare pe Martin Zellerbach.

Girard privi spre paznic:

— Omul nu era infirmier, cum s-a spus?

— Este secţia lui Farouk al Hamid, explică paznicul, dar martorii spun că nu era el.

Şeful întinse mâna după telefon.

— Fă-mi legătura cu personalul.

Aşteptă, cu o expresie impasibilă. Fost detectiv, fără îndoială, era obişnuit cu birocraţia.

— Aveţi un infirmier pe nume Farouk al Hamid care lucrează la… da, Secţia de Terapie Intensivă. A, da? Înţeleg. Mulţumesc.

Girard închise telefonul şi i se adresă lui Smith:

— A scris o notă cum că este bolnav şi că îl trimite pe vărul său să lucreze în locul lui, aşa că ne-a remis nota prin acest văr, care pare să fie infirmierul nostru înalt cu mitralieră.

— Şi care, continuă Smith, nu era infirmier şi poate nici chiar algerian.

— O porcărie, încuviinţă Girard ca pentru sine. Posibil. Pot să întreb de ce cineva ar dori să-l asasineze pe domnul Zellerbach?

Şeful securităţii pronunţă pocit numele german.

— Este *doctor* Zellerbach. Cercetător în computere. Lucra cu doctor Emile Chambord la Institutul Pasteur în noaptea în care s-a produs explozia.

— Mare păcat, pierderea lui Chambord.

Girard făcu o pauză şi continuă:

— Atunci este posibil ca doctor Zellerbach al vostru să fi văzut sau auzit acolo ceva incriminant. Poate că cei care au pus bomba încearcă acum să-l oprească pe doctorul Zellerbach să-şi revină ca să nu ne dea informaţii.

Era raţionamentul unui poliţist, iar Smith nu consideră că trebuie să dezvolte ideea.

— Aş spune că e mai mult decât posibil.

— Am să anunţ poliţia.

— Aş aprecia ca poliţia sau dumneavoastră să dublaţi paza la Secţia de Terapie Intensivă şi, dacă este mutat, să-l însoţească peste tot.

— Am să-i contactez pe cei de la Surete.

— Bun, zise Smith şi se ridică. Vă mulţumesc. Am o întâlnire şi trebuie să plec.

Nu era tocmai adevărat, dar pe-aproape.

— Bineînţeles. Cred totuşi că poliţia va dori să vorbească cu dumneavoastră.

Smith îi lăsă lui Girard numele şi numărul camerei de hotel şi plecă. La Secţia de Terapie Intensivă nu apăruse nici o schimbare

în starea lui Marty. Se aşeză iar lângă patul lui Marty, îngrijorat, cercetându-i chipul rotund, adormit. Părea atât de vulnerabil, încât Smith simţi un nod în gât de emoţie.

Într-un târziu se ridică, apăsă din nou mâna lui Marty şi-i spuse că se va întoarce. Părăsi Secţia de Terapie Intensivă, dar rămase la acelaşi etaj, întorcându-se la scara de incendiu. Începu să caute ceva pe jos, ceva ce ar fi putut să-i scape agresorului, orice. Nu găsi nimic decât o urmă de sânge care se prelingea pe balustradă, dovadă că într-adevăr îl rănise pe agresor, informaţie ce putea fi utilă dacă bărbatul reapărea vreodată.

Întârziind pe scările pustii, activă celularul cu un card electronic şi formă un număr.

— Cineva a încercat să-l omoare pe Marty în spital, raportă el.

Şeful Serviciului Operaţiuni sub acoperire unu, Fred Klein, răspunse la capătul celălalt al firului, peste Oceanul Atlantic, în maniera lui obişnuită:

— Ştim cine?

— Pare un profesionist. A fost bine pus la punct. Tipul era deghizat în infirmier şi dacă nu eram acolo putea să-şi termine treaba.

— Paznicii francezi nu l-au prins?

— Nu, dar poate cei de la Surete o să se descurce mai bine, spuse Smith.

— Totuşi, mai bine vorbesc personal cu francezii ca să le cer să trimită soldaţi din forţele speciale să-l păzească pe Zellerbach.

— Ar fi bine. Mai e ceva ce trebuie să ştii. Tipul avea o puşcă mitralieră. O ascundea sub lenjeria de pat.

Se lăsă o tăcere bruscă la celălalt capăt al firului. Klein ştia tot atât de bine ca şi Smith că povestea cu puşca mitralieră schimba total situaţia. Ceea ce păruse o încercare de asasinat se schimba în ceva mult mai complicat. Când Klein vorbi din nou, întrebă:

— Asta însemnând exact ce, colonele?

Smith era sigur că Klein ştia perfect ce gândea el însuşi, dar răspunse:

— Avea ordin să-l omoare pe Marty din locul în care se oprise. Faptul că mă aflam acolo nu înseamnă că l-ar fi intimidat dacă dorea să mă omoare şi poate chiar să omoare pe oricine din Secţia de Terapie Intensivă. Probabil că planul lui iniţial era să intre cu un cuţit, ceva care să nu atragă atenţia. Chestia cu puşca mitralieră era doar ultima sa protecţie.

— Şi?

— Asta înseamnă că şi-a dat seama că dacă deschide focul şi omoară pe câţiva dintre noi, ar fi mult mai dificil să fugă din spital şi asta mai înseamnă că nu a vrut să-şi asume riscul de a fi prins, viu sau mort. Ceea ce, în schimb, sugerează din nou că deflagraţia nu a fost întâmplătoare şi nici vendeta nebunească a vreunui angajat, ci parte dintr-un plan minuţios, construit de indivizi cu o ţintă precisă, care vor merge până la capăt ca să nu fie descoperiţi.

Klein făcu o nouă pauză, după care comentă:

— Socoteşti că este cât se poate de clar acum că doctorul Chambord a fost ţinta. De-aici şi Marty, pentru că lucra cu Chambord.

— Şi-a asumat cineva sau vreo grupare atentatul?

— Nu încă.

— Nici n-o s-o facă, concluzionă Smith.

Klein râse rezervat.

— Totdeauna am crezut că erai cufundat în medicină şi cercetare, Jon. Foarte bine, gândim la fel, dar, până una-alta, altcineva fluieră în noapte, în speranţa că moartea lui Chambord a fost un accident secundar în explozia produsă.

Se auzi un oftat adânc la celălalt capăt al firului.

— Dar asta e treaba mea. A ta este să sapi mai adânc şi să scoţi la iveală notele alea şi orice tip de computer prototip pe care l-a proiectat.

Vocea lui deveni gravă:

— Şi dacă nu poţi pune mâna pe ele, trebuie să le distrugi. Astea sunt ordinele. Nu ne putem asuma riscul ca o asemenea putere să cadă în mâinile cui nu trebuie.

— Am înţeles.

— Ce face Zellerbach? Vreo schimbare în starea lui?

Smith raportă ameliorarea.

— E bine, dar nu există încă garanţii că se va reface complet.

— Atunci nu ne rămâne decât să sperăm.

— Dacă ştie ceva sau dacă a făcut însemnări, ar fi putut să înregistreze datele în sistemul memoriei centrale din D.C. Mai bine trimite un expert în computere de la acoperire unu.

— Am trimis deja, colonele. A durat foarte mult ca să pătrundă acolo şi când a ajuns n-a găsit nimic. Dacă Zellerbach ţinea însemnările, ar fi urmat sfatul lui Chambord şi nu le-ar fi stocat în computerul lui.

— Era doar o sugestie.

— Apreciez. Ce plan ai în continuare?

— Mă duc la Pasteur. Este acolo un biochimist american cu care am lucrat. Să văd ce-mi spune despre Chambord.

— Fii cu băgare de seamă. Ţine minte, nu ai o poziţie oficială în treaba asta. acoperire unu trebuie să rămână în umbră.

— E vorba de o vizită ca de la prieten la prieten, nimic mai mult, îl asigură Smith.

— Bine. Şi încă ceva... Vreau să te întâlneşti cu generalul Carlos Henze, americanul care comandă forţele NATO în Europa. Este singura persoană de acolo care ştie că ai fost numit să faci investigaţii, dar crede că lucrezi pentru spionajul armatei. Preşedintele l-a sunat personal ca să-l înştiinţeze. Henze şi-a pus oamenii lui la treabă şi o să te ţină la curent cu ce află de acolo. Nu ştie nimic despre mine sau despre acoperire unu, bineînţeles. Nu uita: Pensiunea Cezanne, la ora două fix p.m. Întreabă de domnul Werner. Parola este *Loki*.

5

Washington, D.C.

Era dimineaţă devreme şi adierea primăverii răspândea mireasma florilor de cireş deasupra Bazinului Tidal şi prin uşile-fereastră deschise de la Biroul Oval, dar preşedintele Samuel Adams Castilia era prea preocupat pa să observe sau să aprecieze. Stătea în spatele unei mese impozante din lemn de pin, pe care o folosea ca birou şi privea spre cei trei oameni care şedeau, aşteptându-l să continue. La numai un an după reînceperea celui de-al doilea mandat al său, ultimul lucru pe care îl dorea Castilia era o criză militară. Acum era timpul să-şi consolideze înfăptuirile, să-şi prezinte restul programelor în faţa Congresului dezbinat şi să-şi construiască imaginea istorică.

— Aşa că asta este situaţia, spuse cu o voce puternică. Nu avem încă destule dovezi pentru a conchide dacă computerul molecular există într-adevăr, iar dacă există, cine îl deţine. Acum ştim doar că nu se află în mâinile noastre, fir-ar să fie!

Era un bărbat înalt cu umeri puternici şi cu un piept larg precum Albuquerque. În general genial, acum privea prin ochelarii cu ramă metalică şi se străduia să-şi controleze frustrarea.

— Aviaţia militară şi experţii mei în computere pretind că nu au altă explicaţie pentru ce s-a petrecut la Diego Garcia. Consilierul meu ştiinţific spune că a consultat cei mai buni oameni în domeniu, iar aceştia susţin că ar fi putut exista multe motive de întrerupere a comunicaţiilor în zona aceea, începând cu anomaliile atmosferice. Sper ca oamenii de ştiinţă să aibă dreptate.

— Şi eu sper, încuviinţă amiralul Stevens Brose.

— Toţi sperăm la fel, adăugă consilierul securităţii naţionale (NSA), Emily Powell-Hill.

— Amin, spuse şeful serviciului de personal, Charles Ouray, din locul unde stătea sprijinit de perete, lângă şemineu.

Amiralul Brose şi consilierul securităţii naţionale, Powell Hill, şedeau pe fotoliile de piele din faţa biroului preşedintelui, pe

care şi le adusese de la Santa Fe. Ca toţi preşedinţii, îşi alesese propriul aranjament interior. Mobilierul reflecta gustul rural din sud-vest, acum modificat după cei cinci ani de rafinare cosmopolită în urma căreia realizase că-i făcea plăcere să stea pe acest scaun moale al guvernului federal, nemaivorbind de toate deplasările oficiale în capitale, muzee, precum şi de banchetele de pe tot globul. Mobilierul de la ferma unde fusese reşedinţa sa de guvernator al statului New Mexico fusese refăcut şi se potrivea cu mesele elegante în stil francez aşezate lateral, precum şi cu acel confortabil scaun de club, în stil britanic, din faţa şemineului. Draperiile erau în roşu şi galben, gen Navajo, iar vasele amerindiene, coşurile şi ornamentele se învecinau cu măşti aduse din Senegal, statuete de lut din Nigeria şi scuturi Zulu.

Preocupat, preşedintele înconjură biroul, se aşează, îşi încrucişă braţele şi continuă:

— Am aflat cu toţii despre atacurile teroriste puse la cale de persoane al căror scop este de a atrage atenţia asupra problemelor lor şi de a scoate în evidenţă ce e mai rău. Dar situaţia asta are cel puţin două ciudăţenii: nu s-a îndreptat ca de obicei asupra ţintei simbol – o ambasadă, o clădire guvernamentală, o instalaţie militară, o întreprindere cu faimă – şi nu a fost vorba de un sinucigaş cu bombă într-un autobuz plin cu oameni sau într-un club de noapte aglomerat. În schimb, ţinta a fost un centru de cercetare şi de educaţie. Un loc care ajută umanitatea. Aşadar, asupra clădirii în care se puneau bazele unui computer molecular.

Emily Powell-Hill, fost general de brigadă în Armata Statelor Unite, ridică din sprâncenele sale bine conturate. La cei cincizeci de ani ai săi era o femeie zveltă şi foarte inteligentă.

— Cu tot respectul, domnule preşedinte, informaţia pe care o aveţi cum că s-ar fi obţinut computerul ADN pare să fie doar o speculaţie. Totul se bazează pe o bârfă despre ceea ce s-ar putea să fi fost pur şi simplu un atentat întâmplător, cu victime întâmplătoare. Nu cumva sursa care a relatat scenariul dezastrului este paranoică? Făcu o pauză: în încercarea de a da o explicaţie mai delicată... toţi ştiu că mentalitatea serviciului de spionaj tinde să se sperie de cea mai neînsemnată umbră. E un fel de reflex al lor.

Preşedintele oftă.

— Am impresia că vrei să spui altceva în legătură cu acest

subiect.

— De fapt, domnule preşedinte, aşa este. Oamenii mei de ştiinţă mă asigură că tehnologia unui computer ADN este blocată în stadii incipiente şi tulburi. Nu se aşteaptă să se obţină o unitate funcţională decât în cel puţin zece ani. Poate în douăzeci. Asta îmi dă încă un motiv să privesc circumspect ceva ce pare a întrece măsura.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse preşedintele. Dar cred că şi oamenii tăi de ştiinţă sunt de acord că, dacă ar fi putut face cineva un asemenea salt, Chambord ar fi fost în capul listei.

Charles Ouray, şeful de personal al preşedintelui, se încruntă.

— Poate cineva să explice, cu alte cuvinte, unui bătrân luptător politic ca mine ca să înţeleg exact de ce este atât de specială o astfel de maşină ADN şi de ce constituie o ameninţare?

Preşedintele încuviinţă din cap spre Emily Powell-Hill, iar aceasta îl fixă pe Ouray:

— Este vorba despre înlocuirea siliciului, materialul fundamental folosit la computere, cu carbonul, materialul fundamental al vieţii, spuse ea. Maşinile sunt rapide şi precise, în timp ce schimbările din viaţă sunt subtile. Computerele ADN vor îmbina cele mai adecvate lecţii din ambele lumi într-o tehnologie mult superioară imaginaţiei umane la ora actuală. Şi, în linii mari, acest lucru va fi aşa pentru că vom descoperi cum să folosim moleculele de ADN în locul microcipurilor.

Ouray se strâmbă.

— Să îmbinăm viaţa cu maşinăria? E ca şi cum ai citi ceva amuzant.

— În trecut, poate, fu de acord preşedintele. O serie de tehnologii pe care le-am descoperit au fost descrise în cărţile amuzante şi de ficţiune. Adevărul este că cercetătorii au lucrat ani de zile pentru a descoperi cum să obţină avantaje din capacitatea naturală a ADN-ului de a se reorganiza şi recombina rapid în modele complexe, previzibile.

— N-am înţeles, domnule preşedinte, spuse Ouray.

Preşedintele dădu din cap:

— Îmi pare rău, Chuck. Să spunem că vrei să coseşti o peluză plină cu iarbă ca aceea de la Mall. Ridică mâna într-un gest vag şi arătă într-o direcţie nedefinită. Soluţia electronică ar fi să foloseşti mai multe maşini mari de cosit şi fiecare ar tăia mii de fire de iarbă în fiecare secundă. Aşa operează super

computerele. Acum soluţia ADN este exact inversă. Ar trebui să se folosească milioane de unelte mici de cosit care să taie fiecare un singur fir de iarbă. Şmecheria este că toate aceste mici unelte ADN de cosit vor tăia firele de iarbă *în acelaşi timp*. Aici e cheia – paralelismul enorm al naturii. Ascultă-mă pe mine, un computer molecular va reduce puterea celui mai mare super computer de astăzi.

— Mai mult, va folosi mai puţină energie şi va fi mai ieftin de exploatat, continuă Emily Powell-Hill. Când se va crea unul. *Dacă* îl va crea cineva.

— Straşnic, spuse cu voce răguşită amiralul Stevens Brose, şeful Statului Major, care şedea pe al doilea scaun de piele, de unde ascultase în tăcere.

Urmărise răbdător discuţia, cu picioarele încrucişate, cu bărbia lui mare împinsă înainte. Faţa pătrăţoasă sugera încredere şi putere de luptă.

— Dacă acel ADN există cu adevărat şi este controlat de cineva care nu ne place, sau care vrea ceva ce noi nu vrem să dăm, adică probabil jumătate de omenire la ora actuală… nici nu vreau să mă gândesc la viitor. Mişcările noastre de trupe, luptele, vieţile şi descoperirile în electronică, codurile de comandă şi codurile de comunicaţii. Drace, computerele controlează totul acum, inclusiv comenzile de lichioruri care se aduc la petrecerile şefilor. După cum văd eu treaba, căile ferate au fost cheia războiului civil, avionul a declanşat cel de-al doilea război mondial, iar electronica criptată şi protejată va fi elementul decisiv în viitoarele războaie. Dumnezeu să ne aibă în pază!

— Implicaţiile apărării sunt responsabilitatea ta, Stevens, i se adresă preşedintele. Aşa că, bineînţeles, că la asta te vei gândi mai întâi. Eu trebuie să ţin însă seama şi de alte probleme. Situaţia civililor.

— Cum adică? întrebă Chuck Ouray.

— Am fost informat că un computer ADN poate închide toate pompele de petrol şi gaze, lăsându-ne fără combustibil. Poate tăia controlul traficului aerian într-o secundă de-a lungul întregului continent, pe orice suprafaţă, pe distanţa dintre New York City, Chicago şi Los Angeles. Numărul morţilor la care ne-am putea aştepta ar fi catastrofal. Bineînţeles că poate accesa reţelele de transferuri de fonduri de la Rezerva Federală, ceea ce înseamnă că trezoreria noastră s-ar putea goli într-o clipă. Poate deschide porţile de la Barajul Hoover. Astfel, ne putem aştepta la

sute de mii de înecaţi.

Chuck Ouray păli.

— Nu vorbiţi serios. Spuneţi-mi că nu vorbiţi serios. Chiar şi porţile de la Barajul Hoover sunt accesibile?

Preşedintele răspunse simplu:

— Da. Sunt computerizate, iar computerul este conectat la serviciile publice de alimentare cu energie din Vest.

În încăpere se lăsă o linişte apăsătoare.

Preşedintele se îndreptă de spate şi îi privi solemn pe cei trei consilieri ai săi.

— Bineînţeles că, aşa cum a subliniat mai devreme Emily, nu suntem încă siguri că *există* un computer ADN funcţional. Vom proceda pas cu pas. Chuck, verifică ce spun cei de la CIA şi NSA. De asemenea, contactează-i pe englezi şi află ce ştiu. Emily şi Stevens, culegeţi noutăţile de la oamenii voştri. Ne întâlnim din nou mai târziu.

De cum se închise uşa în urma celor trei, uşa laterală care ducea la biroul privat al preşedintelui se deschise. Fred Klein, într-un costum gri, se opri în Biroul Oval mestecând pipa goală.

Klein scoase pipa din gură şi spuse sec:

— Credeam că totul a decurs bine.

Preşedintele suspină şi se întoarse la scaunul lui mare de piele.

— Putea să fie şi mai rău. Ia loc, Fred. Nu ştii mai mult despre această porcărie decât ce-ţi spune intuiţia şi ce s-a petrecut la Diego Garcia?

Klein luă scaunul pe care stătuse amiralul Brose. Îşi trecu mâna prin părul rebel.

— Nu prea mult, recunoscu el. Dar o să aflu.

— Jon Smith a aflat ceva până acum?

Klein îi povesti preşedintelui despre atacul asupra lui Martin Zellerbach la care Smith fusese martor.

— După ce am vorbit cu el, Smith spunea că se duce la Institutul Pasteur să-i pună întrebări unui coleg. După aceea o să-l contacteze pe generalul Henze.

Preşedintele strânse buzele.

— Smith este într-adevăr bun, dar ar fi bine să avem mai mulţi oameni buni acolo. Ştii că am să autorizez orice şi pe oricine, după cum ai nevoie.

Klein clătină din cap.

— O celulă teroristă este mică şi se mişcă rapid. Va fi nevoie

de un mare efort, ceea ce înseamnă că dacă CIA şi MI6 dau greş în stilul lor obişnuit, ajutorul lor s-a terminat. Am pus bazele Serviciului de Operaţiuni sub acoperire unu pentru situaţii operative ca asta. Să-i dăm lui Smith o şansă să fie detectivul din umbră, o piesă din scenariu, pe care să nu o observe nimeni. Între timp, aşa cum ştii, am şi alţi agenţi de la acoperire unu în zone şi misiuni speciale. Dacă Smith are nevoie de ajutor, te înştiinţez şi vom acţiona în consecinţă.

— Avem nevoie de ceva de la el… de la cineva… rapid, fir-ar să fie! Preşedintele încruntă sprâncenele îngrijorat şi conchise: înainte să păţim ceva mai rău decât la Diego Garcia.

Paris, Franţa

Institutul Pasteur, o societate particulară nonprofit, era unul dintre cele mai mari centre din lume, cu aproape douăzeci de filiale deschise pe cele cinci continente. Trecuseră cel puţin cinci ani de când Smith fusese la sediul central de la Paris ca să participe la conferinţa WHO pe tema biologiei moleculare, unul din principalele domenii de cercetare ale Institutului Pasteur. Se gândea la asta şi la ce ar putea să găsească acum în momentul în care taxiul se opri la numărul 28 din strada Dr. Roux, după numele unuia dintre primii cercetători ai institutului. Plăti şoferului şi se îndreptă spre chioşcul anexei.

Situat în partea estică din arondismentul cincisprezece, Institutul Pasteur se întindea destul de mult pe ambele părţi ale străzii cu trafic intens. Ca una dintre ironiile vieţii, clădirile dinspre est fuseseră denumite simplu institut sau vechiul campus, în timp ce clădirile dinspre vest, deşi cu mult mai mari, erau cunoscute drept anexe. Întregul ansamblu, plin de verdeaţă, părea un colegiu elegant, iar Smith putea vedea multe dintre clădirile sale – de la cele ornamentate din secolul al nouăsprezecelea la cele din secolul douăzeci şi unu, toate impecabile – care se înălţau printre copacii crescuţi. Vedea chiar şi soldaţii francezi care patrulau pe aleile şi trotuarele institutului, o privelişte neobişnuită, dar fără îndoială normală ca urmare a cumplitului atac.

Smith prezentă legitimaţia ofiţerului de securitate al Institutului Pasteur care se afla în faţa punctului de control al anexei, unde un soldat stătea de santinelă cu o puşcă de asalt

FAMAS, calibrul 5,6 mm, pe umăr. În spatele bărbatului, dâre întunecate de fum se ridicau deasupra acoperişurilor.

În timp ce Smith îşi puse legitimaţia la loc, arătă cu capul spre fum şi îl întrebă pe ofiţerul de gardă de la Pasteur, în limba franceză:

— Acolo era laboratorul doctorului Chambord?

— Da. Puţin spre stânga. Unde sunt cei câţiva pereţi exteriori şi gaura aceea.

Trist, omul ridică din umeri.

Smith se simţi tentat să plece. Era prea mult de căutat şi de sortat, iar situaţia lui Marty nu-i dădea pace. Privi în sus. Ca şi cum cineva îi citea gândurile, lumina zilei se posomorî, un nor mare acoperi soarele şi totul deveni monocrom. Aşteptă o maşină să-l conducă spre anexă, apoi traversă strada şi se îndreptă către locul de unde ieşea fum, primul semn fizic al dezastruosului atac. Curând înregistră al doilea semn – cenuşa şi funinginea, ca un aliaj de cositor şi plumb de culoare închisă, împrăştiate peste vegetaţie şi clădiri. Simţi în nări un miros alcalin. Apoi văzu corpurile păsărilor sălbatice – rândunici, bufniţe, gaiţe – împrăştiate pe peluze, biete fiinţe căzute din cer, ucise de explozie sau de focul care urmase.

Cu cât înainta, cu atât cenuşa era mai densă, întinzându-se ca o pătură asupra clădirilor, copacilor, tufelor, indicatoarelor… peste tot şi peste orice. Nimic nu scăpase, nimic nu rămăsese neatins. În cele din urmă dădu colţul şi aşezarea apăru în faţa lui – bucăţi mari de cărămizi şi dărâmături arse căzute ici-colo, peste care trei pereţi exteriori se înălţau precaut, jalnice schelete îndreptate spre cerul cenuşiu. Vârî mâinile adânc în buzunarele pardesiului şi se opri pentru a cerceta dezolanta scenă.

Clădirea părea să fi fost spaţioasă, de dimensiunea unui depozit. Câinii adulmecau printre ruine. Muncitorii din echipele de salvare şi pompierii săpau cu îndârjire, vegheaţi de soldaţi înarmaţi. Resturile a două maşini carbonizate erau depozitate lângă trotuar. Tot acolo, un fel de indicator metalic fusese topit şi distorsionat ca un pumn de oţel. În apropiere aştepta o ambulanţă, în caz că se mai găsea vreun supravieţuitor sau dacă se rănea vreun muncitor.

Cu inima grea, Smith aşteptă până când un soldat cu un aer preocupat se apropie de el şi-i ceru legitimaţia. I-o arătă şi întrebă:

— Vreo urmă a doctorului Chambord?

— Nu pot să vorbesc despre asta, domnule.

Smith încuviinţă din cap. Existau alte căi pentru a găsi răspunsul, iar acum, după ce văzuse dezastrul, ştia că nu mai poate afla nimic de aici. Oricine supravieţuise fusese norocos. Marty avusese noroc. Părăsi locul gândindu-se la bestiile care puseseră la cale aşa ceva. Îl cuprinse furia.

Se întoarse în strada Dr. Roux şi traversă spre vechiul campus. Calmându-se, prezentă legitimaţia la postul de control de acolo, unde un alt paznic al institutului se afla la intrarea în incintă, împreună cu un soldat înarmat. După o verificare minuţioasă, cei doi îl îndrumară spre biroul şi laboratorul unde lucra vechiul lui prieten şi coleg, Michael Kems.

Lăsă în urmă vechea clădire unde Louis Pasteur locuise şi lucrase, acum arsă şi îl izbi sentimentul de mulţumire că se afla din nou în acest leagăn al ştiinţei adevărate, chiar în împrejurările date. În definitiv, aici era locul în care Pasteur condusese, în secolul al nouăsprezecelea, strălucitele sale experimente în fermentaţie, ceea ce se considera pionierat nu numai în cercetarea din domeniul bacteriologiei, ci şi cu privire la principiul sterilizării, deoarece schimbase pentru totdeauna înţelegerea bacteriei de către omenire, salvând un număr inestimabil de milioane de vieţi omeneşti.

După doctorul Pasteur, alţi cercetători continuaseră să facă descoperiri ştiinţifice care conduseseră la controlul bolilor infecţioase, ca difteria, gripa, ciuma bubonică, poliomielita, tetanosul, tuberculoza şi chiar febra galbenă. Nu era de mirare că institutul dăduse cei mai mulţi câştigători ai Premiului Nobel în comparaţie cu majoritatea naţiunilor. Cu mai mult de o sută de unităţi de cercetare şi laboratoare, complexul găzduia aproape cinci sute de oameni de ştiinţă care lucrau permanent, în timp ce alţi şase sute din toate colţurile lumii lucrau temporar la anumite proiecte. Printre toţi aceştia se număra şi Michael Kems, doctor în medicină.

Biroul lui Mike era situat în clădirea Jacques Monod care găzduia departamentul de biologie moleculară. Uşa era deschisă. Când Smith intră, Mike ridică privirea de pe teancul de hârtii acoperite cu calcule din faţa sa.

Kems aruncă o privire spre Smith şi sări de pe scaun.

— Jon! Doamne, omule, ce cauţi aici?

Cu halatul în vânt, Kems înconjură biroul cu mersul unui atlet din Iowa Hawkeye. Cu puţin sub doi metri înălţime, bărbatul

strânse viguros mâna lui Smith.

— Doamne, Jon, cât a trecut?

— Cel puţin cinci ani, îşi aminti Smith cu un zâmbet. Cum merge treaba?

— Suntem aproape şi totuşi departe, râse Kems. Ca de obicei, nu? Ce te aduce la Paris? Vânezi alţi viruşi pentru USAMRIID?

Trecând peste introducere, Smith clătină din cap.

— Este vorba de prietenul meu, Marty Zellerbach. A fost rănit în urma deflagraţiei.

— Doctorul Zellerbach, despre care se spune că lucra cu bietul Chambord? Nu l-am văzut niciodată. Îmi pare atât de rău, Jon. Cum se simte?

— Este în comă.

— Drace! Şi care sunt şansele?

— Sperăm. Dar are o rană urâtă la cap, iar starea de comă se menţine. Totuşi, dă semne că şi-ar reveni. Dădu din nou din cap, posomorât. Sunt veşti despre Chambord? L-au găsit?

— Îl caută încă. Explozia a pulverizat efectiv clădirea. Vor fi nevoiţi să sape zile întregi prin dărâmături. Au găsit bucăţi din cadavre pe care încearcă să le identifice. Foarte trist.

— Ştiai că Marty lucra cu Chambord?

— Iniţial nu ştiam. Nu până când am citit în ziar.

Kems se întoarse la biroul lui şi-l invită pe Smith să ia loc într-un fotoliu vechi.

— Pune hârtiile alea pe podea.

Smith încuviinţă, îndepărtă teancurile şi se aşează.

Kems continuă:

— Ţi-am spus că nu l-am întâlnit niciodată pe Zellerbach, nu? Ca să fiu mai exact, nici n-am ştiut vreodată că era aici. Nu a fost numit oficial în echipă şi nici nu i-am văzut numele pe vreo listă de angajaţi sau vizitatori. Aş fi ştiut. Trebuie să fi avut vreun aranjament particular cu Chambord. Făcu o pauză, apoi continuă: Nu ţi-aş fi spus asta, dar eram îngrijorat pentru Emile. În acest ultim an se purta ciudat.

Smith deveni atent.

— Chambord se purta ciudat? Cum adică?

— Adică… Kems chibzui, apoi se aplecă peste birou ca un conspirator, cu mâinile pe hârtiile din faţa lui şi continuă: El era un tip fericit, înţelegi ce vreau să spun? Îi plăcea să trăiască, să iasă în lume, adică unul dintre băieţii, dacă vrei, care savura din plin a doua tinereţe, se bucura de renumele lui. Un om muncitor

care părea să nu-şi ia munca prea în serios, în ciuda importanţei ei. Un cap strălucit. Oh, destul de excentric, ca noi toţi, dar oarecum diferit în ultimul an. Avea o atitudine corectă – nu îşi supraestima egoul niciodată. De exemplu, odată, când vreo zece dintre noi ne-am dus să bem ceva, el a spus: „Universul se va descurca şi fără noi. Există întotdeauna altcineva care să facă treaba.”

— În majoritatea cazurilor mi se pare corect. Şi asta s-a întâmplat după ce s-a schimbat?

— Da. Era ca şi cum dispăruse. De pe coridoare, de la întruniri, din cafenele, de la toate şedinţele, de la petrecerile cu echipa, de peste tot. Şi asta dintr-o dată.

Pocni din degete.

— Părea că ne-a dat pe toţi la o parte cum ai tăia o bucată de pâine cu un cuţit ascuţit. Dispăruse pentru noi.

— Perioada de anul trecut coincide cu momentul în care a încetat să mai înregistreze datele descoperirilor sale în computer?

Kems păru uimit:

— N-am auzit aşa ceva. Drace, asta înseamnă că habar n-avem ce a obţinut în ultimele douăsprezece luni?

— Cam asta înseamnă. Ştii cu ce se ocupa?

— Bineînţeles, toţi ştiau. Un computer molecular. Am auzit şi că făcea mari progrese. Că ar fi putut să fie primul care-l obţine în mai puţin de zece ani. Nu era un secret, aşa că…

— Aşa că?

Kems se lăsă pe spătarul scaunului.

— Aşa că de ce atâta secretomanie? Prin asta era el atât de diferit. Secretomania, rezerva, absenţa, evitând toţi colegii. Venea la lucru, pleca acasă, se întorcea la lucru, nimic altceva. Uneori stătea aici zile întregi. Am auzit că-şi adusese chiar şi un pat în biroul lui. S-a vorbit mult despre asta în cercul cercetătorilor.

Smith nu dorea să pară prea interesat de soarta lui Chambord, de însemnările lui sau de computerul ADN. La urma urmei, venise la Paris pentru Marty. Nimic mai mult nu ar fi trebuit să afle Kems sau oricine altcineva:

— Nu ar fi fost primul atât de cufundat în munca sa. Un om de ştiinţă care nu se simte constrâns nu poate lucra în cercetare.

Făcu o pauză şi întrebă într-o doară:

— Ei şi teoria ta care este?

Mike chicoti:

— În momentele mele cele mai năstruşnice – furtul cercetării. Spioni. Spionaj industrial, poate. Un fel de intrigă şi spionaj.

— S-a întâmplat ceva care te-a determinat să gândeşti aşa?

— Ei, întotdeauna aşa ceva duce la Premiul Nobel. Oricine creează primul computer molecular va fi câştigătorul premiului. Bineînţeles, asta nu înseamnă numai bani, dar şi prestigiu – mare cât Olimpul. Nimeni din Pasteur nu s-ar fi dat înapoi. Probabil că nimeni din lume. În aceste condiţii, oricare dintre noi ar fi devenit puţin nervos şi secretos ca să-şi protejeze munca până când o face publică.

— Adevărat.

Dar furtul era ceva, iar crima în masă provocată de o deflagraţie era altceva.

— Cu toate astea, trebuie să fi fost vorba de altceva care să te facă să gândeşti că Chambord era preocupat să nu i se fure munca. Ceva neobişnuit, poate chiar ceva suspect care să ducă la ideea asta.

— Că tot ai adus vorba… Mă întrebam uneori despre cei câţiva oameni pe care i-am văzut întâlnindu-se cu Chambord, o dată sau de două ori, în afara Institutului Pasteur. Şi despre o maşină care-l lua de aici în unele nopţi.

Smith lăsă să se vadă numai un vag interes:

— Ce fel de oameni?

— Oh, oameni destul de obişnuiţi. Francezi bine îmbrăcaţi. Întotdeauna în civil, deşi aş spune că erau militari. Dar cred că dacă Chambord făcea progrese la computerul ADN, asta ar fi o explicaţie. Armata ar fi vrut să controleze tot ce făcea dacă i-ar fi lăsat el.

— Destul de logic. Şi cu maşina? Îţi aminteşti anul fabricaţiei şi ce marcă era?

— Citroen ultimul tip. Nu ştiu exact anul de fabricaţie. Era o maşină mare, neagră. O vedeam când lucram până târziu. L-aş fi condus cu maşina mea şi de câteva ori am făcut-o. Se deschidea portiera din spate, Chambord se urca – ştii, era foarte înalt – şi maşina pleca. Era ciudat, pentru că avea propria maşină, un Renault mic. Vreau să spun că vedeam automobilul Renault parcat după ce pleca limuzina.

— N-ai văzut niciodată cine era cu el în Citroen?

— Niciodată. În acelaşi timp eram obosit şi mă gândeam să plec acasă.

— Citroenul îl aducea şi înapoi?

— N-am de unde să ştiu.

Smith se gândi la tot ce auzise.

— Mulţumesc, Mike. Văd că eşti ocupat şi nu vreau să te mai reţin. Am venit la Paris ca să văd ce face Marty, să-mi fac o idee de ce a fost înainte de deflagraţie. Scuze că am vorbit atâta despre Chambord. Marty suferă de sindromul Asperger, de obicei se simte bine, dar pentru că nu am vorbit cu el în ultimul timp am vrut să ştiu că e totul în regulă. Ce poţi să-mi spui despre familia lui Chambord? S-ar putea să ştie ceva mai mult despre Marty.

— Emile era văduv. Soţia i-a murit acum şapte ani. Nu eram aici când s-a întâmplat, dar am auzit că a fost foarte afectat. De atunci s-a cufundat în munca lui – era un refugiu pentru o vreme. Are un copil, o fată.

— Ai adresa ei?

Kems se întoarse spre computer şi găsi adresa. Ridicând capul către Smith, continuă:

— O cheamă Therese Chambord. Cred că este o actriţă de succes, de teatru în special, dar a apărut şi în vreo două filme. O persoană uimitoare, din câte am auzit.

— Mulţumesc, Mike. Am să te ţin la curent cu evoluţia lui Marty.

— Chiar te rog. Şi trebuie să mergem măcar o dată să bem ceva înainte să te întorci acasă. Cu puţin noroc şi cu Marty.

— Bună idee. Mi-ar face plăcere.

Se ridică şi plecă.

O dată ajuns afară, Smith aruncă o privire prin imensul campus către fumul care se ridica subţire spre nori. Clătină din cap şi se întoarse, îndreptându-se spre stradă, cu gândul la Marty. Folosind celularul, telefonă la Spitalul Pompidou şi vorbi cu asistenta-şefă de la Secţia de Terapie Intensivă care-i aduse la cunoştinţă că starea lui Marty rămăsese neschimbată, din fericire, dând uneori semne că s-ar trezi. Nu era mult, dar Smith încă mai spera că vechiul lui prieten va trece hopul.

— Cum *te* mai simţi? întrebă asistenta.

— Eu? îşi aminti lovitura de la cap, din căzătură. Totul părea că se întâmplase cu mult timp înainte şi, comparativ cu dezastrul de la Pasteur, era lipsit de importanţă. Mă simt bine. Mulţumesc de întrebare.

Închise telefonul şi avansă pe strada Dr. Roux, gândindu-se la cele ce aflase de la Mike Kems: în ultimul an, Emile Chambord se purtase ca un om care goneşte după ceva, ca cineva care deţine un secret. Şi fusese văzut cu oameni bine îmbrăcaţi care ar fi putut fi militari în haine civile.

Smith avea presimţirea că a fost urmărit. Oricum ai vrea să-i spui – antrenament, experienţă, al şaselea simţ, o impresie a unei imagini, paranoia sau chiar parapsihologie... Dar simţea acea privire aţintită la baza gâtului, ca şi când îi sfredelea ceafa.

Ei erau acolo, ochii care îl urmăreau. Îi simţise în momentul în care păşise pe trotuar.

6

Căpitanul Darius Bonnard putu aproape să distingă mirosul cămilelor, mireasma curmalilor care se profilau în soare, a grăsimii de raţă pregătită cu deliciosul cuşcuş şi chiar mirosul greu şi totuşi minunat de apă stătută. Îşi schimbase uniforma de căpitan cu un costum deschis la culoare, totuşi prea gros pentru apartamentul în care sosise. Începuse deja să transpire pe sub cămaşa albastră cu picăţele.

Se uită de jur-împrejur. Locul arăta ca interiorul oricărui cort de beduin în care locuise în condiţii mizerabile, şezând pe jos, cu picioarele încrucişate, din Sahara până la toate avanposturile din deşert, uitate de Dumnezeu, ale fostului imperiu sub care servise în tinereţe. Cuverturi marocane acopereau fiecare fereastră atârnând prea jos, până la pernele de pe podea. Amulete algeriene, marocane şi berbere decorau pereţii, iar mobilierul din lemn şi piele era jos şi tare.

Cu un icnet, căpitanul se lăsă pe un taburet la câţiva centimetri de podea, fericit că cel puţin nu trebuia să şadă pe jos, cu picioarele încrucişate. O clipă, cu sentimentul de *deja vu*, se aşteptă ca nisipul să pătrundă pe sub prelata cortului şi să-i frigă gleznele.

Dar Bonnard nu se afla în Sahara şi nici într-un cort, iar acum avea probleme mult mai importante decât un iluzoriu răget de cămilă şi amintirea nisipului purtat de vânt. Expresia lui era fioroasă în momentul în care începu să vorbească în franceză.

— Trimiterea omului ăluia ca să-l omoare pe Martin Zellerbach în spital a fost o mişcare stupidă, domnule Mauritania. Idioţenie! Cum aţi crezut că o s-o scoată la capăt şi că va scăpa cu bine? Puteau să-l prindă şi să scoată tot de la el. Şi încă în prezenţa doctorului acela, prieten cu Zellerbach! *Merde*[16]! Acum cei de la Surete sunt în alertă maximă şi o să fie de zece ori mai dificil să-l eliminăm pe Zellerbach.

În timp ce Bonnard zbiera, al doilea bărbat din cameră, căruia căpitanul i se adresase cu „domnule Mauritania”, singurul nume sub care era cunoscut în lumea interlopă internaţională a spionilor şi criminalilor, rămăsese impasibil. Era un bărbat

[16] Drace (în limba franceză în original).

obişnuit, cu o faţă rotundă şi moale, mâini îngrijite care ieşeau de sub manşetele cămăşii de un alb impecabil, care ieşeau, la rândul lor, din sacoul costumului englezesc gri-perlat, executat de un croitor din Savile Row. Trăsăturile mici ale feţei şi ochii de un albastru deschis îl contemplau pe Bonnard şi grosolănia lui cu docilitatea cuiva care este nevoit să asculte lătratul neîncetat al unui câine.

Când căpitanul îşi termină în cele din urmă tirada, Mauritania, care purta o beretă franţuzească, îşi aranjă o şuviţă de păr negru pe după ureche şi răspunse tot în franceză, cu o voce la fel de pătrunzătoare pe cât erau de moi mâinile sale:

— Ne subestimezi, căpitane. Nu suntem nebuni. Nu am trimis pe nimeni să-l omoare pe doctorul Zellerbach nici la spital, nici în altă parte. Ar fi fost stupid s-o facem atunci şi cu atât mai stupid s-o facem acum, când este posibil să nu-şi mai recapete niciodată cunoştinţa.

Bonnard bătu în retragere.

— Dar am hotărât că nu ne putem permite să-l lăsăm în viaţă. Ar putea şti prea multe.

— Tu ai hotărât. *Noi* am hotărât să aşteptăm. Asta-i alegerea noastră, nu a ta, spuse Mauritania pe un ton care punea punct subiectului. În orice caz, noi doi avem probleme mult mai importante de discutat.

— Cum ar fi – dacă nu aţi trimis nici un asasin, atunci cine a făcut-o? Şi de ce?

Mauritania îşi înclină capul mic.

— Nu mă gândeam la asta. Dar e adevărat, este o problemă şi vom descoperi tot ce vom putea în legătură cu cele întâmplate. Între timp am studiat însemnările cercetătorului asistent, cele pe care ni le-ai dat. Am descoperit că ele coincid perfect, chiar dacă sunt în rezumat, cu datele şi rapoartele lui Chambord. Nu pare să fi uitat sau să fi omis nimic. Acum, că le avem, ar trebui să nu mai existe alte neajunsuri. Au fost deja distruse.

— Ceea ce face ca activităţile noastre să rămână perfect secrete, aşa cum am spus, adăugă Bonnard, cu o nuanţă de condescendenţă colonială în certitudinea lui. Auzise comentariul, dar nu-i păsa. Nu sunt încă deloc sigur că e bine să-l lăsăm pe Zellerbach în viaţă. V-aş sugera…

— Iar eu, îi tăie vorba Mauritania, îţi sugerez să-l laşi pe Zellerbach în seama noastră. Trebuie să te fereşti de pericole mai mari, cum ar fi investigaţiile poliţiei în cazul „sinuciderii”

asistentului lui Chambord. În condiţiile date, nu numai poliţia va pune întrebări. Care este părerea oficială în legătură cu sinuciderea?

Mauritania îl pusese pe Bonnard la zid şi, un moment, căpitanul făcu un efort să-şi învingă dezgustul. Pe de altă parte, motivul pentru care făcea afaceri cu acest şef al lumii interlope era că avea nevoie de cineva tare şi bine informat, la fel de lipsit de scrupule ca şi el. Aşa că la ce altceva putea să se aştepte? În definitiv, descifrase logica întrebării.

Se străduí să răspundă cât mai politicos:

— Nu am auzit nimic. Dar când asistentul a fugit văzând că este căutat de oamenii dumneavoastră, s-a oprit să alimenteze maşina la o benzinărie. Oamenii de la staţia de benzină au spus că asistentul auzise despre moartea lui Emile Chambord şi că era consternat, că, de fapt, plângea. Era distrus. Asta ar fi o motivaţie. Nu a mai putut trăi fără mentorul său.

— Nu ai mai aflat şi altceva? Nici măcar de la sediul militar francez, unde lucrezi?

— Nici o vorbă.

Mauritania se gândea.

— Asta nu te îngrijorează?

— Când nu sunt veşti, înseamnă că e bine.

Bonnard zâmbi rece, ca într-o fotografie.

Mauritania strâmbă din nas dezgustat.

— Asta-i o zicală occidentală pe cât de periculoasă, pe atât de stupidă. Tăcerea într-o situaţie ca asta este departe de a fi de aur. O sinucidere este greu de înscenat atât de bine încât să inducă în eroare detectivii de la poliţie care au cap şi experienţă, ca să nu mai vorbim de Biroul Doi. Îţi sugerez ca tu şi oamenii tăi să aflaţi ce ştie poliţia şi serviciul secret despre moartea asistentului şi s-o faceţi rapid.

— Am să fac investigaţii, încuviinţă Bonnard fără tragere de inimă.

Îşi îndreptă ţinuta, gata să se ridice.

Dar Mauritania ridică mâna lui mică, iar Bonnard, cu un oftat, se lăsă din nou pe taburetul tare şi scund.

— Încă ceva, căpitane Bonnard. Prietenul ăsta al lui Zellerbach… Ce ştii despre el?

Bonnard mai avea puţin până să întârzie la serviciu şi dorea să plece. Îşi stăpâni nerăbdarea şi răspunse:

— Este locotenent-colonelul Jonathan Smith. Este un vechi

prieten al lui Zellerbach, doctor în medicină şi a fost trimis aici de familia lui Zellerbach. Cel puţin asta a declarat Smith la spital şi, din câte am putut afla din sursele mele, este adevărat. Zellerbach şi Smith au copilărit în acelaşi loc, în Iowa.

Avea dificultăţi în pronunţarea numelui localităţii. Mauritania întrebă:

— Dar din cele ce mi-ai povestit despre încercarea de a-l asasina pe Zellerbach în spital, acest doctor Smith a acţionat ca un om cu experienţă de luptător sau poliţist. Ai spus că a intrat în spital înarmat?

— Da şi după cum s-a comportat, era departe de a fi medic.

— Un posibil agent? Plasat în spital de cineva pe care nu l-a convins şarada noastră?

— Dacă Smith este agent, nu ţine de CIA sau MI6. Cunosc toţi oamenii lor din Europa şi din şcolile europene din Langley şi London SIS. Este sigur american, nu din Mossad şi nici rus. Şi nu este nici unul de-al nostru. Asta ştiu precis. Sursele mele din serviciul de spionaj american spun că este un simplu cercetător, om de ştiinţă militar, numit la o unitate de cercetare medicală din armata Statelor Unite.

— Sigur este american?

— După haine, după felul de a se purta, de a vorbi, după atitudinea lui, plus confirmarea venită de la contactele mele, bag mâna în foc.

— Poate că este un om dintr-o organizaţie pe care n-o cunoaşteţi? Cei din Langley mint cu privire la astfel de lucruri. Treaba lor este să mintă. Se pricep destul de bine la asta.

— Contactele *mele* nu mint. Mai mult, nu figurează pe nici una din listele noastre de informatori militari.

— Poate fi un agent de la o organizaţie pe care n-o cunoaştem sau în care nu avem informatori?

— Imposibil. Drept ce ne iei? Dacă Biroul Doi nu are habar de o astfel de organizaţie, ea nu există.

— Bine, încuviinţă Mauritania. Totuşi e bine să-l ţinem sub supraveghere – oamenii tăi şi ai mei.

Se ridică dintr-o singură mişcare.

Uşurat, căpitanul Bonnard se opinti şi se ridică la rândul lui. Parcă-i paralizaseră picioarele. Nu înţelesese niciodată cum de aceşti oameni din deşert nu sunt schilodiţi de o asemenea poziţie.

— Poate că Smith nu este altceva decât ceea ce susţine,

continuă el, masându-şi genunchii. La urma urmei, Statele Unite încurajează cultul armelor.

— Dar ar fi fost dificil pentru el să călătorească înarmat spre Europa cu un avion comercial fără vreun motiv anume şi încă unul foarte important, sublinie Mauritania. Totuşi, poate că ai dreptate. Şi aici se poate obţine o armă, chiar şi străinii, nu-i aşa? Cum prietenul său a fost victima unei violenţe, poate că Smith a venit să se răzbune. În orice caz, americanii par să se simtă mai puţin vulnerabili atunci când au o armă. Ceea ce este o prostie.

Discuţia îl lăsă pe căpitanul Bonnard cu impresia certă că enigmaticul şi periculosul şef al teroriştilor credea că el, Bonnard, nu are nicicum dreptate.

În alertă maximă, Jon Smith o apucă spre bulevardul Pasteur, tot timpul cu aerul că se uită după un taxi. Întorcea capul în stânga şi în dreapta, aparent studiind traficul pentru a găsi o maşină liberă, dar în realitate cerceta să vadă dacă îl urmăreşte cineva.

Mirosul gazelor de eşapament umplea aerul. Privi înapoi către intrarea institutului, unde gardienii verificau legitimaţiile. În final, se hotărî asupra a trei suspecţi – o tinerică în jur de treizeci de ani, cu părul negru, cu o faţă comună, plină de coşuri. Îmbrăcată într-o bluză neagră şi o jachetă cu guler înalt, putea trece neremarcată. Se oprise să admire construcţia din cărămidă a bisericii Saint-Jean Baptiste de la Salle.

Al doilea suspect era un bărbat şters, între două vârste, într-un pardesiu sport bleumarin şi blugi, în ciuda vremii călduroase de mai. Stătea în faţa unei tarabe, privind lucrurile etalate ca şi când căuta o comoară pierdută. Al treilea era un bărbat înalt, bătrân, sprijinit într-un baston din ebonită neagră. Stătea la umbra unui copac, aproape de colţul străzii, urmărind fumul care se ridica dinspre Pasteur.

Smith mai avea două ore până la întâlnirea cu preşedintele Castilia pe care i-o aranjase generalul Henze, comandantul NATO. Probabil că nu i-ar lua prea mult să scape de urmăritor, oricare ar fi fost acela, ceea ce însemna că putea obţine mai întâi ceva informaţii.

În tot acest timp continuase să mimeze că este în căutarea unui taxi. Cu un gest vizibil de dezamăgire, porni pe jos de-a lungul bulevardului Pasteur. La intersecţie o luă spre dreapta, avântându-se spre Hotelul Arcade, construit din oţel şi sticlă. Se

holbă la vitrinele magazinelor, verificând dacă este urmărit şi, în cele din urmă, se opri la o cafenea, unde se aşeză la o masă situată aproape de intrare. Ceru un *demi*[17], iar când berea sosi, sorbi din ea, urmărind trecătorii, cu un zâmbet relaxat, de turist abia sosit.

Primul care apăru dintre cei trei suspecţi fu bărbatul înalt care se sprijinea în baston, urmărind fumul care ieşea din clădirea distrusă, el însuşi cu o figură dubioasă. Se ştie că întotdeauna criminalii se întorc la locul faptei, deşi acesta părea prea bătrân şi neputincios ca să fi avut ceva în comun cu deflagraţia. Mergea şchiopătând, folosind bastonul cu îndemânare şi se opri la o cafenea chiar peste drum de Smith. Acolo scoase din buzunar un exemplar din *Le Monde* şi, după ce chelnerul îi aduse cafeaua şi fursecurile, îl desfăcu. Citea şi între timp sorbea din cafea şi mânca fursecuri, aparent fără nici un interes pentru Smith. De fapt, nici nu mai ridică privirea de pe ziar.

Al doilea suspect, tânăra cu faţa plină de coşuri şi cu părul negru, trecu pe neaşteptate pe lângă cafenea, la câţiva paşi de locul ocupat de Smith. Îl privi direct în ochi şi continuă să meargă fără să manifeste nici un interes, de parcă în faţa ei se afla un spaţiu gol. După ce trecu, se opri ca şi cum s-ar fi gândit să ia ceva de băut. Păru să renunţe şi plecă mai departe, dispărând în mulţimea din jurul hotelului Arcade.

Al treilea suspect, omul care căuta pe taraba vânzătorului ambulant, nu se mai arătă.

Terminând berea, Smith revăzu în minte faţa bărbatului înalt, în vârstă şi pe cea a femeii – analizându-le trăsăturile, ritmul gesturilor, felul cum îşi ţineau capul, cum îşi mişcau mâinile şi picioarele. Nu părăsi cafeneaua până când nu fu sigur că memorase toate aceste detalii.

Apoi plăti şi porni repede de-a lungul bulevardului către staţia de metrou Pasteur, la intersecţia cu strada Vaugirard. Curând, omul cu bastonul apăru din urmă, mişcându-se vioi pentru vârsta şi aparenta sa infirmitate. Smith îl văzu imediat. Nu-l scăpă din priviri, urmărindu-l cu coada ochiului şi continuând să spioneze dacă se mai afla şi vreun alt suspect prin preajmă.

Era timpul să folosească vechea metodă de diversiune. Intră la metrou, mereu atent. Bărbatul cu bastonul nu apăru. Smith aşteptă până când trenul trase în staţie, apoi se amestecă printre pasagerii care ieşeau din subteran. O clădire mai încolo,

[17] O jumătate (în limba franceză în original).

sub cerul întunecat, bărbatul cu baston îşi continua drumul. Smith se grăbi să-l ajungă, lăsând între ei doar distanţa să-l poată ţine sub observaţie şi îl urmări până când acesta intră într-o librărie de uşa căreia atârna un bilet: „Sunt la masă”. Omul descuie uşa cu cheia pe care o ţinea în mână. Când intră, întoarse hârtia pe partea cealaltă – „Deschis” – lăsă bastonul pe un suport situat lângă uşă şi îşi scoase pardesiul.

Smith decise că nu era momentul să continue. La urma urmei, omul avusese cheie. Pe de altă parte, dorea să se asigure. Aşa că se opri în faţa vitrinei şi îl urmări pe bărbat îmbrăcând o vestă bej şi încheind metodic toţi nasturii, până sus. Când termină, se aşeză pe un scaun înalt de lângă tejghea, înălţă capul şi îl observă pe Smith. Zâmbind, îl invită în magazin cu un gest larg. Evident, era ori proprietarul librăriei, ori lucra acolo. Smith fu profund dezamăgit.

Totuşi cineva îl urmărise, aşa că bănuiala sa se limită la ceilalţi doi suspecţi, femeia cu părul negru şi bărbatul care căuta ceva pe taraba vânzătorului ambulant. Cu toate acestea, oricare dintre cei doi fusese, el sau ea îşi dăduse seama că Smith devenise suspicios şi încetase urmărirea.

Îi făcu un gest prietenos vânzătorului de cărţi şi se grăbi înapoi spre staţia de metrou. În clipa aceea, cu o senzaţie de oboseală, simţii că i se ridică părul pe ceafă. Cineva era încă pe urmele lui, îl studia. Frustrat şi îngrijorat, se opri la intrare şi privi în jur. Nu văzu nimic. Trebuia să scape de urmăritorul lui. Nu putea să-l conducă în locul unde urma să se întâlnească cu generalul. Se întoarse şi intră grăbit în staţia de metrou.

În faţa unei intrări parţial acoperită de o tufă, femeia cu figura comună, îmbrăcată simplu în negru, îl examina atent pe Smith în timp ce el cerceta zona. Ascunzătoarea ei era un loc retras şi întunecos, perfect adaptat la ţinuta ei. Avusese grijă să rămână în umbră fiindcă, deşi avea un ten închis, paloarea feţei putea reflecta suficientă lumină pentru un bun observator ca Smith.

El era agitat şi bănuitor. Bine făcut, avea trăsături asemănătoare indienilor americani – obrajii osoşi, faţa plată, ochii de un albastru închis. Acum purta ochelari de soare negri, dar ea îşi amintea culoarea. Începu să tremure.

Într-un târziu, el păru să ia o decizie. Se grăbi spre metrou. Femeia nu mai avea dubii: bărbatul sesizase că fusese urmărit când ea trecuse prin faţa mesei de la cafenea şi se uitase fix în

ochii lui.

Oftă, iritată de situaţie. Era timpul să raporteze. Scoase celularul din buzunarul de sub bluza groasă, neagră.

— Şi-a dat seama că este urmărit, dar nu m-a depistat, comunică ea omului de legătură. Totuşi, pare să fie aici fiindcă este îngrijorat de accidentul prietenului său. Rezultă din tot ce a făcut de când a sosit.

Ascultă, apoi răspunse supărată:

— Asta-i părerea ta. Dacă crezi că merită, trimite pe altcineva să-l urmărească. Eu mi-am făcut treaba... Nu, nimic deosebit până acum, dar simt ceva barosan. Mauritania n-ar fi venit aici dacă nu era imperios necesar... Da, *dacă* le-ar fi obţinut.

Închise celularul, privi cu atenţie în jur şi ieşi din umbră. Jon Smith nu reapăruse de la metrou, aşa că femeia se întoarse la cafeneaua la care poposise el. Cercetă pe sub scaunul pe care îl ocupase. Dădu din cap satisfăcută. Nu era nimic acolo.

Smith schimbă patru trenuri, ieşi rapid în stradă şi coborî din nou în două staţii. Privea peste tot până când, după o oră de astfel de manevre, fu sigur că urmăritorul l-a pierdut. Uşurat, dar îngrijorat totuşi, luă un taxi spre adresa pe care i-o indicase Fred Klein.

Locul părea a fi o *pensiune* particulară îmbrăcată cu iederă, o clădire din cărămidă cu trei etaje, situată în fundul unei curţi mici de la capătul străzii Renaudes, departe de zgomotul oraşului. Uşa elegantă de la intrare şi portăreasa erau la fel de discrete precum clădirea însăşi. Femeia impunătoare, cu privire de gheaţă şi o faţă inexpresivă nu reacţionă nicicum când el întrebă de domnul Werner, ieşi însă de după tejgheaua recepţiei pentru a-l conduce pe scări cu mişcări sigure. Lui Smith i se păru că nu ascundea sub haină doar legătura cu cheile casei.

Nu trebui să-şi pună întrebări despre bărbatul cu alură de boxer la categoria cocoş, care şedea pe scaun pe coridorul de la etajul doi, citind un roman poliţist de Michael Collins. Portăreasa dispăru în josul scărilor ca iepurele unui magician, iar bărbatul care stătea băţos pe scaun studie legitimaţia lui Smith fără să se ridice. Purta un costum de serviciu de culoare închisă, sub care se profila o umflătură care i se păru lui Smith că ar fi un Colt 1911 semiautomat. Purtarea aspră şi gesturile precise sugerau o uniformă parcă tatuată pe pielea lui. Evident, era un carierist; un ofiţer s-ar fi ridicat de pe scaun. De fapt, era un gradat privilegiat

care deţinea un pistol vechi marca Colt 45, poate sergentul-major al vreunui general.

Omul îi înapoie legitimaţia lui Smith, încuviinţă dând din biloiul său în semn de salut adresat unui superior şi întrebă:

— Care este parola, colonele?

— *Loki*.

Bărbatul aprobă.

— Generalul vă aşteaptă. A treia uşă.

Smith porni într-acolo, bătu şi când auzi un gutural „intră”, deschise uşa şi pătrunse într-o cameră însorită, cu o fereastră mare ce dădea spre o grădină înflorită pe care ar fi dorit şi Monet să o picteze. În cameră se afla un alt luptător de categorie uşoară, dar cu zece ani mai în vârstă şi cu vreo douăzeci de kilograme mai slab decât cel de pe coridor. Stătea cu spatele la Smith şi contempla grădina care arăta ca o acuarelă perfectă.

Când Smith închise uşa, generalul întrebă:

— Ce-o să se întâmple cu această tehnologie nouă despre care se presupune că se află undeva afară, colonele? Căutăm să aflăm cine a comandat o bombă atomică sau e vorba de vreo mitralieră? Sau nici una, nici alta? Ce au de gând?

Mic de înălţime cum era, vocea lui suna ca a unui om de categorie grea. Era necioplită şi guturală, probabil ca urmare a tinereţii petrecute zbierând ordine.

— De asta sunt aici, domnule, ca să aflu.

— Ai vreo bănuială?

— Sunt în Paris numai de câteva ore. Un potenţial asasin ne-a ameninţat cu o mitralieră, pe mine şi pe doctorul Martin Zellerbach, care lucra cu doctorul Chambord.

— Am auzit de asta, recunoscu generalul.

— De asemenea, am fost urmărit de cineva care îşi cunoaşte meseria. În plus, fireşte, incidentul de la Diego Garcia. Aş spune că toate astea înseamnă ceva.

Generalul se întoarse.

— Asta-i tot? Nici o teorie? Nici o ipoteză? Tu eşti omul de ştiinţă. Medicul care deschide calea. Pentru ce să mă tem? Să mă tem de Armaghedonul care este gata să izbucnească din cauza tuturor afurisiţilor, sau din cauza lăudăroşeniei vreunui american mucos, sau a egocentrismului său?

Smith zâmbi amar.

— Ştiinţa şi medicina nu ne învaţă să teoretizăm sau să emitem ipoteze nefondate în faţa generalilor noştri, domnule.

Generalul începu să râdă.

— Da, cred că ai dreptate.

Generalul Carlos Henze din Forţele Armate ale Statelor Unite era comandantul suprem al Forţelor Aliate din Europa pentru forţele unite ale NATO. Subţire ca tras prin inel, Henze purta părul grizonat tuns scurt, aşa cum era de aşteptat de la un militar. Dar nu era genul cazon, precum generalii din Marina Militară şi nici genul soldaţilor care împroşcau cu noroi pozând în eroi. În schimb, părul lui depăşea cu un centimetru gulerul tunicii perfect croite, pe care acesta o purta degajat precum consilierul unei corporaţii. Reprezenta noua generaţie de generali, perfect pregătiţi pentru secolul douăzeci şi unu.

Generalul făcu un semn mic din cap.

— Bine, colonele. Ce-ai spune să-ţi povestesc ce ştiu eu? Stai jos. Pe fotoliul acela.

Smith se aşeză pe fotoliul cu tapiserie de pe vremea lui Napoleon al III-lea, în timp ce generalul se întoarse la fereastră şi la priveliştea bucolică, stând cu spatele. Smith se întreba dacă aceasta era maniera lui Henze de a se concentra asupra problemelor arzătoare în faţa unei camere pline de comandanţi de divizie şi regimente. Era un bun şiretlic. Smith gândi că ar trebui să procedeze la fel într-una din şedinţele pe care le avea cu colegii săi dezordonaţi.

Generalul spuse:

— Aşadar, este posibil să avem o nouă maşină care poate accesa şi controla electronic tot softul şi hardul din lume, inclusiv codurile fiecărei ţări, criptările, codurile electronice pentru lansarea rachetelor, structurile de comandă şi instrucţiunile. Într-un cuvânt, ce ar putea face aparatura asta, presupunând că există?

— În scopuri militare, poate multe, răspunse Smith.

— Este ceea ce mă preocupă pe mine, iar acum şi pe tine. Restul vine de la sine.

Cu spatele la Smith, generalul ridică privirea spre norii cenuşii care acopereau cerul de mai, ca şi când se întreba dacă soarele va mai străluci vreodată. Continuă:

— Din toate informaţiile rezultă că omul care a proiectat-o este mort, iar însemnările sale sunt distruse. Nimeni nu şi-a asumat responsabilitatea pentru atentatul cu bombă în care a murit el, lucru anormal printre terorişti, dar nu nemaipomenit.

De data asta, Henze se opri pur şi simplu şi, aproape

imperceptibil, mişcă din umeri ca şi cum ar fi aşteptat un comentariu, pro sau contra.

Smith îşi înăbuşi un suspin.

— Adevărat, domnule, doar că putem adăuga şi un posibil asasin – fără să ştim cine l-a trimis – care a vrut să-l omoare pe doctorul Zellerbach în spital în dimineaţa asta. V-am vorbit despre asta.

— Ai dreptate.

Acum Henze se întoarse. Se aşeză într-un fotoliu frumos ornamentat, afundându-se în el şi se uită către Smith aşa cum numai un general se putea uita.

— OK. Am şi eu unele informaţii pentru tine. Preşedintele mi-a sugerat să-ţi ofer orice ajutor şi să nu pomenesc o vorbă despre tine, iar eu nu sunt omul care ignoră ordinele. Iată ce au descoperit oamenii mei şi cei de la CIA: în noaptea exploziei, o autodubă neagră era parcată lângă clădirea anexă de la Pasteur, pe strada des Volontaires. Cu câteva minute înaintea exploziei, maşina a părăsit zona. Ştiai că Chambord avea un asistent?

— Da. Ultima oară am auzit că autorităţile franceze îl căutau. A fost găsit?

— Mort. Sinucidere. S-a omorât noaptea trecută într-un hotel mizerabil din afara oraşului Bordeaux. Trebuia să fie în concediu într-un sat de pe coastă. Potrivit declaraţiilor unor prieteni din Paris ai puştiului, Chambord i-ar fi spus că a lucrat prea mult şi să-şi ia o vacanţă. Este o idee ciudată. Aşa-s francezii. Aşa că ce căuta el într-un hotel de mâna a treia din regiunea Garonne?

— Sunt siguri că a fost sinucidere?

— Ei aşa susţin. Cei de la CIA mi-au spus că proprietarul hotelului îşi aminteşte că asistentul avea o servietă atunci când l-a înregistrat. A remarcat asta pentru că avea mai mult bagaj decât cei mai mulţi dintre aşa-zişii săi oaspeţi. Pricepi ce vreau să spun – genul ăla de „hotel”. Înţelegerea era ca asistentul să locuiască singur, fără prietene sau prieteni. Iar dacă avea o servietă, aceea nu s-a găsit.

— Presupuneţi că agresorii au lovit din nou, făcând ca omorul să pară o sinucidere, apoi au luat servieta şi tot ce se afla în ea?

Henze se ridică brusc şi îşi îndreptă spatele, postându-se în locul lui favorit, lângă fereastră.

— Preşedintele mi-a spus că aceasta este treaba ta – să descoperi ce s-a petrecut. Aş spune că CIA a simţit că povestea cu sinuciderea cam pute, deşi cei de la Surete par mulţumiţi de

concluzia asta.

Smith vorbi pe un ton ponderat:

— Asistentul lui Chambord ar fi putut avea cunoştinţă despre progresele acestuia, dar nu mi se pare un motiv destul de întemeiat pentru a-l ucide. După moartea lui Chambord şi după zvonurile cu privire la succesele lui, va trebui să acţionăm ca şi când Chambord ar fi pus oricum bazele unei maşini moleculare. Aşa că sunt de părere că trebuie să fi fost un alt motiv. Mai mult ca sigur servieta, aşa cum suspectaţi. Însemnările asistentului… poate chiar însemnările lui Chambord… ceva care se afla la el şi era considerat de ei periculos sau incriminant.

— Ai dreptate, afirmă Henze şi se întoarse spre Smith. În consecinţă, ceea ce s-a întâmplat la Diego Garcia ne face să credem că agresorii sunt în posesia datelor cu privire la orice ar fi creat Chambord şi despre care noi credem că este un super computer molecular funcţional…

— Un *prototip,* corectă Smith.

— Ce înseamnă asta?

— Este probabil ceva de dimensiuni mari, nu uşor de transportat. Sticlă, tuburi şi conexiuni. Nu încă un model de comercializat, aşa cum îl vedem noi în viitor.

Generalul se încruntă.

— Întrebarea principală este – va putea aparatul să facă treaba?

— Cu un operator competent, se pare că da.

— Atunci care este diferenţa? Au această drăcie, iar noi avem *praf în ochi*. Nu-i asta un pumn în nas?

— Ba da, domnule. De fapt aş spune că este chiar o lovitură sub centură.

Henze aprobă sobru:

— Aşa că rezolv-o, colonele.

— Am să fac tot posibilul, domnule general.

— Să faci. Am să-i spun comandantului adjunct al NATO, generalul La Porte, să te contacteze. Este francez. Armata lor este şi ea preocupată de situaţie. Cum este vorba de ţara lor, Casa Albă vrea să-i facă să se simtă bine, dar să nu le dăm mai mult decât este necesar, ai înţeles? La Porte a făcut unele investigaţii în legătură cu tine şi doctorul Zellerbach. Cred că are impresia că este lăsat pe din afară – ăştia-s francezii. I-am spus că te găseşti aici în calitate de prieten al doctorului Zellerbach, dar am văzut că era sceptic. A auzit de frecuşul de la Spitalul

Pompidou, aşa că fii pregătit să răspunzi la o avalanşă de întrebări personale, dar menţine-ţi povestea.

Henze se îndreptă spre uşă, o deschise şi întinse mâna în semn de rămas-bun:

— Ţinem legătura. Cere orice îţi trebuie. Sergentul Matthias te va conduce.

Smith strânse mâna ca de fier. Pe coridor, sergentul scund şi îndesat păru nemulţumit că trebuie să-şi părăsească postul. Deschise gura să se împotrivească deciziei generalului – un sergent carierist, fără îndoială – dar prinse din zbor privirea şefului său şi hotărî că era mai bine să n-o facă.

Fără o vorbă, îl escortă pe Smith pe scări în jos, trecând pe lângă portăreasa care fuma Gitane în spatele biroului de la recepţie. Când Smith trecu, observă patul unui pistol de 9 mm în tocul atârnat de cureaua fustei. Nimeni nu ar îndrăzni să întreprindă ceva cu o asemenea pază în jurul generalului Carlos Henze din armata S.U.A.

Sergentul se opri la intrare, urmărindu-l pe Smith cu privirea până ce străbătu curtea în siguranţă, pe sub arcada care dădea spre stradă, apoi mai departe, spre trotuar. Smith se opri în spatele unui copac şi aruncă o privire la traficul puţin aglomerat şi la cei câţiva trecători... şi simţi că i se opreşte inima în loc. Ameţi.

Zărise fulgerător figura celui de pe bancheta din spate a unui taxi în momentul în care se întoarse din stradă spre curte. Înfiorat, Smith numără până la cinci şi se strecură spre locul de unde putea vedea intrarea *pensiunii* printre arbuşti.

Deşi tipul purta o pălărie, Smith recunoscuse chipul întunecat, mustaţa groasă, apoi toată figura. Era falsul infirmier care fusese la spital să-l omoare pe Marty. Acelaşi bărbat care îl lovise pe Smith, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Ajunsese la intrarea *pensiunii.* Aceeaşi prin care Smith abia trecuse. Sergentul se afla încă acolo. Se dădu politicos la o parte pentru a-l lăsa pe asasin să intre. Ca un profesionist desăvârşit, sergentul privi proteguitor în jur, se dădu un pas înapoi şi închise uşa.

7

Lumina difuză a amurgului de primăvară iminentă se aşternu ca o pătură întunecată asupra cartierului Seine-St.

— Denis din nordul Parisului, dincolo de Peripherique. Smith plăti şoferului de taxi şi ieşi adulmecând mirosul metalic al ozonului. Aerul cald începuse să se simtă, deşi umed, ameninţând a ploaie.

Stând pe trotuar, vârî adânc mâinile în buzunarele trenciului şi studie clădirea îngustă, cu trei etaje, din cărămidă bej. Era adresa fiicei lui Chambord, Therese Chambord, pe care i-o dăduse Mike Kems. Clădirea arăta de modă veche, pitorească, cu un acoperiş ţuguiat, cu ornamente din piatră, similară celor care fuseseră probabil construite la sfârşitul anilor cincizeci şi începutul anilor şaizeci. Casa părea să aibă numai trei apartamente, câte unul pe etaj. La fiecare luminile erau aprinse.

Se întoarse şi inspectă strada pe care maşinile erau parcate cu două roţi pe trotuar, după obiceiul francezilor, până aproape de colţ. Pe stradă trecu o maşină Ford sport, farurile sale trimiţând trâmbe de lumini albe în amurg. Clădirea era îngustă, cu lămpi la intrare, flancată de felinarele de pe stradă, iar unde se sfârşea, lângă scara de serviciu, se profila un hotel ultramodern cu opt etaje, din beton, tot bej, poate pentru a fi în ton cu clădirea de locuinţe, mai joasă.

Prudent, Smith se întoarse şi porni către hotel. Aşteptă o jumătate de oră în holul de la recepţie, urmărind atent prin pereţii de sticlă, dar nimeni nu-l urmărise pe stradă sau în hotel. Nimeni nu intrase şi nici nu ieşise din clădirea unde locuia Therese Chambord.

Cercetă prin hotel până găsi o intrare de serviciu care dădea direct într-o altă stradă. Se strecură afară şi se grăbi spre colţul străzii. Privind în jur, văzu că nu fusese urmărit nici în holul din hotel şi nici în altă parte pe raza unde era situat apartamentul lui Therese Chambord. Erau puţine locuri, dacă nu chiar deloc, unde se putea ascunde, cu excepţia maşinilor parcate pe ambele părţi ale străzii. Dar totul părea în regulă. Încuviinţând în sinea sa, se îndreptă vioi spre adresa domnişoarei Chambord, atent totuşi la ceea se petrecea în jurul său.

În faţa intrării era o sonerie albă, gravată cu numele ei şi cu

indicaţia că apartamentul se află la etajul al treilea. Apăsă pe sonerie şi îşi declină numele şi scopul vizitei.

Urcă cu liftul şi când uşile se deschiseră, Therese Chambord îl aştepta în cadrul uşii întredeschise, îmbrăcată într-un costum de seară alb, o bluză albă de mătase cu guler înalt şi sandale ivorii cu tocuri înalte. Arăta ca o pictură de Andy Warhol, alb pe alb, cu o singură trăsătură de penel roşu-sângeriu, în cerceii care zăngăneau şi, bineînţeles, pe buzele ei cărnoase. Apoi mai era contrastul cu părul negru ca tăciunele, lăsat pe umeri provocator. Era o actriţă frumoasă, iar purtarea ei teatrală putea fi un simplu reflex al talentului şi experienţei acumulate.

O geantă mare neagră îi atârna pe umărul stâng ca şi cum ar fi fost gata de plecare. Smith se apropie de ea.

Femeia i se adresă fluent în engleză, fără urmă de accent:

— Nu ştiu ce vă pot spune despre tatăl meu sau despre bietul om de la spital despre care se zice că ar fi fost în laborator cu tata atunci când… când a explodat bomba, domnule… Smith, parcă aşa vă numiţi?

— Doctor Jon Smith, îmi pare bine de cunoştinţă. Puteţi să-mi acordaţi zece minute? Doctorul Zellerbach este un vechi şi foarte bun prieten al meu. Am copilărit împreună.

Femeia îşi studie ceasul de la mână şi îşi muşcă buza de jos, părând gânditoare. Apoi încuviinţă dând din cap:

— Bine, zece minute. Intraţi. Am spectacol astă-seară şi am să întârzii câteva minute la şedinţa de yoga.

Apartamentul nu arăta aşa cum te-ai fi aşteptat, ţinând cont de înfăţişarea faţadei imobilului. Doi pereţi erau în întregime din sticlă, conferind încăperii un aspect modern. Pe al treilea perete, uşile înalte, tot din sticlă, se deschideau către un balcon închis cu balustradă ornamentată cu figuri geometrice din fier forjat.

Pe de altă parte, camerele erau mari, dar nu enorme, cu mobilier elegant, în stiluri de la Ludovic al XIV-lea până la Al Doilea Imperiu, alăturate aparent la întâmplare în interiorul parizian modern, dar care, pe ansamblu, se armonizau perfect. Prin uşile întredeschise, Smith remarcă două dormitoare şi o bucătărie mică, dar funcţională.

— Luaţi loc, îl invită femeia, măsurându-l rapid din cap până în picioare şi indicându-i un fotoliu.

Smith zâmbi. Îl cântărise din priviri şi îl invitase să ia loc într-un anume fotoliu care i se păruse potrivit pentru el. Cât despre ea, se lăsă pe spatele unui delicat fotoliu Ludovic al XIV-lea. La

prima vedere, stând aproape de uşă, păruse înaltă, impozantă, dar privită de aproape, Smith realiză că femeia nu era mai înaltă de un metru şaptezeci. Prezenţa ei o făcea impunătoare. Umplea camera. Presupuse că pe scenă putea apărea cât de înaltă dorea, ca şi vulgară, delicată, tânără sau bătrână. Proiecta o imagine mult mai impozantă decât era.

Îi mulţumi pentru invitaţie şi întrebă:

— Îl cunoşteaţi pe Marty – doctorul Zellerbach – care lucra cu tatăl dumneavoastră?

— Nu prea bine, nu. Tatăl meu şi cu mine eram apropiaţi, dar aveam vieţi separate şi foarte ocupate, aşa că nu ne puteam petrece timpul împreună pe cât am fi dorit. Totuşi, vorbeam adesea la telefon şi îmi amintesc că mi-a spus o dată că şi-a luat cel mai deosebit şi mai minunat colaborator – un american excentric care suferea de o formă nedefinită de autism. Dar tipul era şi un geniu în computere. Mi-a dat să înţeleg că Doctor Z., aşa cum îl numea tata, a descins într-o dimineaţă chiar de la aeroport şi s-a oferit să facă parte din echipa de cercetare. Când tata a înţeles ce fel de om era şi ce putea face, i-a arătat toate lucrările lui. Doctor Z. a făcut ca munca tatei să avanseze rapid. Dar asta este tot ce ştiu despre prietenul dumneavoastră. Îmi pare rău, adăugă ea.

Îi părea rău. Smith îşi dădu seama din intonaţia vocii că nu minţea. Îi părea rău pentru Marty, pentru tatăl ei, pentru ea şi pentru Smith. Se vedea în privirea ei impactul dispariţiei şocante a tatălui său, concluzia că s-ar putea să fi fost omorât. Un impact care o lăsase într-o stare nici prezentă, nici viitoare, ci suspendată undeva în timp.

Citi durere în ochii ei.

— Este foarte greu pentru dumneavoastră, spuse el. Cel puţin Marty a avut noroc.

— Da, încuviinţă ea vag. Cred că aveţi dreptate.

— V-a spus tatăl dumneavoastră ceva care să vă facă să bănuiţi că cineva ar dori să-l omoare? Cineva de care se temea că-i poate fura munca?

— Nu. Cum am spus, doctore Smith, ne vedeam foarte rar, chiar foarte puţin în ultimul an. De fapt, vorbeam la telefon la fel de rar. Era cufundat în munca lui de laborator.

— Ştiţi la ce lucra?

— Da, la un computer ADN. Toţi ştiau despre ce fel de proiect era vorba. Detesta secretele în ştiinţă. Spunea totdeauna că aici

nu este locul unui astfel de egocentrism fără sens.

— Din câte am auzit, asta a fost adevărat până anul trecut. Aveţi idee ce s-a întâmplat de s-a schimbat?

— Nu.

Nu se simţi nici o ezitare în vocea ei.

— Dar despre prieteni noi? Femei? Colegi invidioşi? Nevoia de bani?

Aproape că zâmbi.

— Femei? Nu, nu cred. Bineînţeles că un copil, în special o fiică nu poate şti niciodată cu siguranţă, dar tatăl meu abia avea timp pentru mama când trăia, deşi îi era devotat. Ştiau şi erau amândoi de acord că singurul rival al mamei era laboratorul. Tata era, cum spuneţi voi, americanii, un om beat de muncă. Nu avea nevoie de bani şi uneori nici nu apuca să-şi cheltuiască imensul lui salariu. Avea puţini prieteni, numai colegi. Nici unul nu era nou sau invidios, din câte ştiu eu. De fapt, nu aveau nici un motiv. Toţi asociaţii lui se bucurau ei înşişi de o bună reputaţie.

Smith o crezu. Descrierea caracteriza foarte bine categoria oamenilor de ştiinţă, în special remarca aceea cu beţia muncii. Invidia era neobişnuită – egocentrismul lor era departe de a duce la invidie. Era vorba de competiţie, asta da. Competiţia era acerbă şi nimic nu le era mai pe plac decât falsele demaraje, raţionamentele greşite şi erorile rivalilor. Dar dacă un competitor ajungea în frunte în acelaşi proiect, erau gata să aplaude, apoi să se întoarcă la muncă pentru a îmbunătăţii succesul celuilalt.

Smith întrebă:

— Când aţi vorbit cu el, v-a dat să înţelegeţi că era aproape să-şi atingă scopul? Un prototip funcţional?

Negă dând din cap, iar părul negru îi învălui umerii.

— Nu, mi-aş fi amintit aşa ceva.

— Dar intuiţia ce vă spune? Aţi afirmat că eraţi apropiaţi…

Se gândi un moment, destul pentru a-şi privi nervoasă ceasul de la mână.

— Era ceva la el… un sentiment de exaltare, ultima dată când am luat masa împreună. Am fost la un bistro lângă Pasteur.

— Când?

— Oh, poate acum trei săptămâni, poate mai puţin.

Îşi privi din nou ceasul şi se ridică.

— Chiar trebuie să plec. Îi zâmbi rece, direct. Vreţi să veniţi la teatru în seara asta? Vedeţi spectacolul şi poate că mai vorbim

după aceea, la cină?

Smith îi întoarse zâmbetul:

— Mi-ar face plăcere, dar nu în seara asta. Acceptaţi o *rain check*[18], cum spunem noi, americanii?

Chicoti.

— Va trebui să-mi explicaţi ce înseamnă asta cu altă ocazie.

— Cu plăcere.

— Aveţi maşină?

Smith admise că nu avea. Femeia continuă:

— Pot să vă conduc? Vă las unde doriţi.

Ieşiră şi coborâră împreună cu liftul.

La ieşire, Smith deschise galant uşa şi o lăsă să treacă înainte.

— *Merci beaucoup*[19], spuse Therese Chambord cu un zâmbet fermecător şi trecu mai departe.

Smith o urmări cum mergea, elegantă în costumul ei alb de seară. Îşi reprimă un oftat, zâmbi în sinea sa şi dădu să pornească în urma ei. Simţi emoţia înainte de a o conştientiza. Dar înainte să păşească şi el în stradă, uşa imobilului se trânti brusc, lovindu-l în spate. Puternic surprins, se împletici, se dădu înapoi şi ateriză pe jos.

Afară, în noapte, Therese Chambord ţipă.

Smith îşi scoase pistolul Sig Sauer, sări în picioare şi, lovindu-se de zidurile holului, izbi violent uşa, trântind-o la perete.

Goni prin întuneric în căutarea lui Therese. La picioarele lui căzu un geam şi se sparse. Se uită iute în sus. Deasupra lui, lămpile de la intrare se făcuseră ţăndări, iar felinarele de pe stradă fuseseră şi ele împuşcate. Oricine ar fi fost, fusese precaut. Probabil că folosise amortizoare, altfel s-ar fi auzit zgomotul.

Norii negri de ploaie acoperiseră luna şi stelele. Toată strada se cufundase în întuneric, plină de umbre de nepătruns.

Inima îi bătea cu putere când Smith distinse patru siluete. Mascate şi cu încălţăminte sport, erau îmbrăcate complet în negru, ceea ce le făcea aproape invizibile. O luaseră pe Therese Chambord şi încercau s-o vâre cu forţa într-o autodubă neagră. Cu o bandă de leucoplast peste gură, ea continua să se lupte.

Smith o luă la goană spre autodubă şi spre Therese. *Mai repede,* îţi spunea în gând. *Mai repede!*

Dar când se apropie de autodubă, zgomotul unui foc tras

[18] O întâlnire amânată din cauza timpului nefavorabil (în lb. engl.).

[19] Mulţumesc foarte mult (în limba franceză în original).

dintr-o armă cu amortizor despică liniştea nopţii. Un glonţ trecu atât de aproape de el încât îl auzi şuierând pe lângă obraz. Timpanul îi vibră un moment, iar capul păru să-i pocnească de durere. Clipi furios, scrutând întunericul, cu pistolul orientat în faţă, în căutarea ţintei, gata să tragă. Îl cuprinse un fel de ameţeală. Să se fi lovit din nou la cap?

Clipi repede şi mai cu putere, străduindu-se să se concentreze şi văzu umbrele care o forţau pe Therese Chambord să urce în autodubă. O luă iar la goană, nesigur pe picioare, clătinându-se. Ridică pistolul şi trase un foc de avertisment la picioarele unuia dintre agresori.

— Stai! strigă Smith. Stai sau trag!

Capul îi zvâcnea. Continuă să clipească des.

Doi agresori se întoarseră şi se ghemuiră în spatele autodubei, obligându-l pe Smith să se arunce iar la pământ.

Când se ridică cu pistolul îndreptat spre maşină, perechea intrase deja în autodubă lângă Therese, în timp ce un al treilea sări pe locul de lângă şofer. Omul se lupta să închidă portiera în timp ce maşina demara către şosea. Portiera rămase deschisă.

Smith ochi cauciucurile, uitându-se atent în jur. Fuseseră patru inşi. Ultimul ripostă în direcţia lui Smith, continuând să alerge pe lângă autodubă, pregătindu-se să sară înăuntru prin portiera deschisă.

Două din gloanţele răpitorilor loviră pavajul şi fragmente de beton îl loviră pe Smith în spatele capului. Înjură, se rostogoli într-o parte şi trase din nou. Glonţul îl nimeri în spate pe al patrulea individ, exact în momentul în care încerca să sară în autodubă. Sângele ţâşni, iar corpul bărbatului se arcui sub lovitură. Mâna îi alunecă de pe clanţa portierei şi căzu, scoţând un geamăt oribil când roata din spate a autodubei trecu peste el.

Cauciucurile scrâşniră, iar maşina demară în viteză, ieşind în stradă, apoi mai departe. Smith o urmări, clătinându-se. Picioarele îi tremurau, iar muşchii începuseră să-l doară. Continuă să alerge până când îşi simţi inima bubuind, dar autoduba cotise după colţ şi dispăruse, singurul semn al existenţei ei fiind doar luminiţele roşii ale semnalizatoarelor, parte dintr-un coşmar de neînţeles.

Se opri şi se aplecă, aşteptând să-şi recapete suflul. Se sprijini cu mâinile de coapse, străduindu-se să-şi umple plămânii cu aer. Îl durea tot corpul. Therese Chambord dispăruse. În cele din urmă îşi reveni. Inspiră cu nesaţ şi se îndreptă de spate,

sprijinindu-se de un felinar. Mâna în care ţinea pistolul îi atârna grea pe lângă şold. Închise ochii şi inspiră, concentrându-se. Capul. Nu era rănit şi nu mai avea ameţeli.

Îi trecu prin minte că era posibil să fi suferit o contuzie când fusese atacat în spital. Ar fi trebuit să fie mai atent, dar acum nu se putea opri.

Înjurând, se întoarse la locul unde al patrulea agresor căzuse cu faţa în jos şi rămăsese nemişcat, plin de sânge, în negura de pe strada Seine-St.-Denis. Smith puse mâna pe el să vadă dacă mai trăieşte. Era mort.

Oftând, îl căută prin buzunare. Găsi câteva monede franţuzeşti, un cuţit, un pachet de ţigări spaniole şi un teanc de bani. Nici un portofel, nici un act de identitate. Pistolul rămăsese undeva pe asfalt. Era un Glock model vechi, dar bine îngrijit. Îl examină. Pe ţeavă era înfăşurată o bucată de piele, probabil pentru a atenua zgomotul sau poate doar pentru a ti recunoscut mai uşor. Smith privi mai atent. Pe pielea respectivă era gravat un desen: un copac cu o coroană bogată şi trei puncte, la baza trunchiului, din care ieşeau flăcări.

Mai examina pistolul când sirena poliţiei se auzi undeva departe. Înălţă capul şi ascultă. Nu trebuia să fie găsit aici. Vârî pistolul Glock în buzunar şi se grăbi să dispară.

Hotelul Gilles era situat pe malul stâng al Senei, nu departe de magazinele şi restaurantele de pe bulevardul St. Germain. Mic, discret, aşa era hotelul la care trăsese ori de câte ori venise la Paris, de-a lungul timpului. Intră în holul strâmt şi se îndreptă spre recepţie, un birou din secolul nouăsprezece închis într-o cuşcă din fier forjat. Cu fiecare pas, era din ce în ce mai îngrijorat pentru Therese Chambord.

Directorul hotelului îi ură bun venit cu o exclamaţie de recunoaştere şi o emoţionantă îmbrăţişare, adresându-i-se în engleză:

— Colonele Smith! Ce plăcere! M-aţi lăsat fără grai. Cât staţi aici?

— Mă bucur să te revăd, Hector. S-ar putea să stau câteva săptămâni, dar cu treabă. Păstrează-mi camera chiar dacă nu sunt aici, până când am să te anunţ oficial că plec. De acord?

— Bineînţeles. Mă abţin să verific rezervările – oricum nu contează când e vorba de dumneavoastră.

— *Merci beaucoup,* Hector.

În încăperea plăcută, deşi departe de a arăta ca o cameră modernă de hotel, Smith îşi aruncă bagajul şi laptopul pe pat. Scoase celularul şi-l sună pe Fred Klein, aşteptând să răspundă.

— Ei? întrebă Fred Klein de la celălalt capăt al firului.

— Au răpit-o pe Therese Chambord.

— Acum am primit vestea. Unul dintre vecinii ei a văzut aproape toată scena, inclusiv pe omul care a încercat să oprească răpirea. Poliţia franceză strânge informaţii. Din fericire, vecinul nu a reţinut figura celui care a încercat să intervină.

— Ce bine, fu de acord Smith.

— Poliţia nu are nici un indiciu asupra răpitorilor sau a motivului răpirii. De ce să-l fi omorât pe Chambord şi să-i răpească fata? Dacă cei care au pus bomba aveau toate datele cu privire la computerul molecular, de ce ar mai răpi-o? Să fi fost aceiaşi indivizi care au atacat Institutul Pasteur şi l-au ucis pe Chambord sau alţii? Ar putea fi implicate două grupări – una care are datele, iar alta care le vrea, astfel că au luat-o pe domnişoara Chambord în speranţa că ar putea să le spună ceva?

— Neplăcută presupunere. Un al doilea grup? Drace!

— Să sperăm că greşesc, replică Klein, frustrat.

— Da, să sperăm. Dar trebuie să ţinem cont de asta. Ce-i cu raportul poliţiei despre mine şi despre Therese Chambord? Trebuie să-mi iau o nouă acoperire?

— Până acum eşti curat. Au întrebat un şofer de taxi care a transportat un om cu semnalmentele tale spre Champs Elysees, unde a coborât şi a intrat într-un club de noapte. Din fericire pentru noi, nimeni din clubul de noapte nu-şi aminteşte cum arăta persoana şi cred că tu nu ţi-ai declinat numele. Poliţia nu are alte indicii. Frumoasă treabă.

— Mulţumesc, spuse Smith obosit. Am nevoie de ajutor să descifrez un simbol pe care l-am găsit: un copac cu o coroană ca o conopidă, cu trei flăcări care ard la baza lui.

Apoi explică unde găsise semnul.

— Am să verific. Cum au decurs întâlnirile cu Mike Kems şi generalul Henze?

Smith îi relată ce aflase de la cei doi, inclusiv despre autoduba neagră Citroen care îl lua sistematic pe Chambord de la institut.

— Şi ar mai fi ceva ce trebuie să ştii, adăugă el în final. Sper că nu este ceea ce ar putea să pară.

Îi povesti şefului Serviciului de Operaţiuni sub acoperire unu despre „infirmierul de la spital” care fusese bine primit de

sergentul-major în pensiunea de mare securitate unde era cazat generalul Henze.

Klein înjură înainte de a întreba:

— Ce dracu' se petrece acolo? Nu-mi pot imagina că generalul ar fi amestecat cumva. Nu este genul. Dacă este ceva mai mult decât o bizară coincidenţă, aş fi şocat să aud. Dar trebuie să aflăm despre ce e vorba. Am să mă ocup şi de asta.

— Ar putea fi o problemă cu sergentul? O lipsă de vigilenţă?

Vocea lui Klein se auzi din nou:

— E de necrezut. Stai deoparte. Nu vrem să fii descoperit. Am să-l pun pe sergentul Matthias să cerceteze şi am să văd şi ce-i cu simbolul ăla.

Klein închise telefonul.

Smith oftă epuizat. Spera ca o explicaţie a simbolului să-l conducă la Therese. Dacă avea noroc, poate că teroriştii nu erau prea departe. Mută bagajul de pe pat şi încercă salteaua care-i era atât de familiară. Patul era elastic, dar tare, ca toate paturile franţuzeşti, drept pentru care îşi propuse să-l folosească o vreme dormind.

Se dezbrăcă şi se duse în baie să facă un duş. Ieşi răcorit după extenuanta zi, îmbrăcă un halat de baie şi deschise fereastra, privind peste acoperişurile Parisului.

Cum stătea acolo, cu mintea aiurea, un fulger luminos despică cerul negru. Se auzi imediat un tunet răsunător şi începu ploaia. Furtuna care ameninţase toată ziua se dezlănţui în cele din urmă. Se aplecă peste fereastră şi lăsă stropii reci de ploaie să-l lovească. Era greu de crezut că în dimineaţa aceleiaşi zile era încă în laboratorul din Fort Collins, în lumina răsăritului de soare care se revărsa asupra preriei adormite din estul statului Colorado.

Gândul îi zbură la Marty. Închise fereastra. Ploaia bătea ritmic în geam. Luă telefonul şi sună la spital. Dacă cineva îi asculta convorbirea, avea să audă un prieten preocupat de soarta unui pacient, dând un telefon inofensiv. Fără suspiciuni sau subterfugii.

Asistenta de la Secţia de Terapie Intensivă îi spuse că starea lui Marty rămăsese aproape neschimbată, dar existau şi semne de progres. Mulţumit, Smith îi ură „noapte bună" în franceză, închise şi formă numărul de la biroul de securitate al spitalului. Şeful nu era acolo, dar un asistent îi spuse că nimic alarmant sau dubios nu se petrecuse cu privire la Marty sau la Secţia de

Terapie Intensivă de când părăsise el spitalul în dimineaţa aceea. Da, poliţia întărise paza.

Smith începuse să se relaxeze. Închise din nou telefonul, se bărbieri şi era gata să se arunce în pat când celularul sună cu un bâzâit înalt. Răspunse.

Fără introducere, Fred Klein raportă:

— Copacul şi focul reprezintă emblema unei foste grupări separatiste basce numită Flacăra Neagră. Gruparea s-a dizolvat probabil acum câţiva ani, în urma atacului din Bilbao, când toţi liderii au fost fie omorâţi, fie închişi ulterior. Nu s-a mai auzit de ei ani de zile şi, de obicei, teroriştii basci îşi asumă responsabilitatea pentru actele lor. Cu toate astea, grupările cele mai violente nu o fac. Le preocupă mai degrabă schimbări reale decât propaganda.

— Ca şi pe mine, replică Smith şi adăugă: Cu un singur avantaj.

— Care ar fi acela?

— Că nu au încercat să mă omoare de fapt. Ceea ce înseamnă că nu ştiu care e misiunea mea aici. Acoperirea mea rămâne în picioare.

— Bine spus. Acum odihneşte-te. Am să văd dacă mai aflu ceva despre bascii ăia.

— Pot să mai cer ceva? Află ce ştii despre trecutul lui Emile Chambord, poţi? Toată povestea lui. Am o presimţire că undeva lipseşte ceva şi poate aflăm ce. Sau poate este ceva vital de care am fi ştiut dacă ar fi trăit. Poate că şi Therese ştie ceva fără să-şi dea seama şi poate de aceea a fost răpită. Oricum, merită încercat.

Închise telefonul.

Singur în camera întunecată, ascultă ropotul ploii şi zgomotul cauciucurilor pe asfaltul umed. Se gândi că putea fi vorba de un asasin, un conducător sau o grupare fanatică bască reactivată cu scop de răzbunare. Fanatici cu un ţel. Cu un profund sentiment de neliniște, se întrebă care era următoarea lor lovitură şi dacă Therese Chambord mai trăia.

8

Ritmurile hipnotice ale unei vechi *raga*[20] indiene plutea în aerul greu, fierbinte, preluate parcă de covoarele şi draperiile de pe pereţi care împodobeau apartamentul lui Mauritania. Şezând turceşte exact în mijlocul camerei, părea un Buddha suplu, în sunetele acelea agreabile şi totuşi stridente. Ţinea ochii închişi, cu un zâmbet de mulţumire pe faţă. Când locotenentul său Abu Auda intră, îi simţi fără să vadă privirea dezaprobatoare.

— *Salaam alake koom.*

Mauritania nu deschise ochii când i se adresă în arabă, continuând să se clatine înainte şi înapoi:

— Iartă-mă, Abu Auda, este viciul meu. Clasica *raga* indiană face parte dintr-o cultură bogată, apărută mult înainte ca europenii să promoveze o muzică pe care ei o numesc veche. Mie îmi face o plăcere deosebită această muzică. Crezi că Allah o să mă ierte pentru o astfel de extravaganţă şi aroganţă?

— Mai bine o face El decât eu. Tot ce percep eu este un zgomot supărător.

Abu Auda, un bărbat solid şi puternic, pufni dispreţuitor. Era îmbrăcat tot în roba sa albă şi cu cealmaua peste turban, exact ca la întâlnirea din taxi cu căpitanul Bonnard, atunci când preluase însemnările asistentului de laborator care fusese asasinat. Acum, din nefericire, roba nu numai că era murdară după zilele petrecute la Paris, dar era şi udă de ploaia de afară. Nici una dintre nevestele lui nu era la Paris ca să aibă grijă de el, ceea ce îl irita, dar nu era nimic de făcut. Îşi scoase cealmaua, dezvăluind o faţă neagră, prelungă, cu bărbie puternică, nas mic şi drept şi o gură mare, parcă dăltuită în piatră. Întrebă:

— Vrei să-ţi dau raportul sau continui să mă faci să-mi pierd timpul?

Mauritania deschise ochii.

— Sigur că vreau să-mi dai raportul. Allah poate mă iartă, dar tu nu, nu-i aşa?

— Allah are mai mult timp ca mine, răspunse Abu Auda cu umor.

— Aşa-i, Abu Auda. Aşa-i. Hai, dă-mi raportul ăla atât de

[20] Sau *raag* (cuvânt sanscrit) – tema muzicii culte din India.

important pentru tine.

Ochii lui Mauritania zâmbeau, dar expresia lui îl făcu pe oaspete să treacă imediat la subiect.

Abu Auda începu:

— Informatorul meu de la Institutul Pasteur mi-a spus că persoana pe care o aşteptai, Smith, a apărut acolo. Smith a luat legătura cu doctorul Michael Kems, aparent vechiul lui coleg. Omul meu a putut auzi o parte din conversaţie, când vorbeau despre Zellerbach. După aceea Smith a plecat de la Pasteur, a băut o bere la o terasă, a luat metroul şi de acolo mizerabilul nostru incompetent l-a pierdut din ochi.

Mauritania îl întrerupse:

— L-a scăpat pe Smith din vedere, sau Smith a scăpat de el?

Abu Auda ridică din umeri:

— N-am fost acolo. Dar a raportat ceva curios. Smith părea să umble fără nici o ţintă până când a ajuns în faţa unui magazin cu cărţi unde a stat un timp şi a urmărit ceva, a zâmbit către cineva, a continuat să meargă spre metrou, apoi s-a pierdut.

— Aşa? Ochii lui Mauritania deveniră parcă mai strălucitori. Poate ca şi când şi-ar fi dat seama că era urmărit când a părăsit Institutul Pasteur?

Abu Auda îl privi mirat cu ochii săi de un verde închis.

— Aş fi ştiut mai mult dacă idiotul meu nu l-ar fi scăpat din vedere la staţia de metrou. A trecut prea mult timp până să ajungă jos. Pe Allah, o să plătească pentru asta!

Mauritania îl întrerupse:

— Ce s-a întâmplat pe urmă, Abu?

— Nu l-am mai găsit pe Smith decât atunci când a ajuns la fată acasă. Omul nostru l-a văzut acolo, dar cred că Smith nu şi-a dat seama. A stat în apartamentul ei aproape cincisprezece minute, apoi au coborât împreună. De cum a ieşit ea, i-au atacat patru oameni. Ah, bună treabă au făcut! Sper că erau de-ai noştri. L-au înlăturat mai întâi pe Smith, înainte să iasă din clădire, l-au despărţit de femeie şi apoi au tras-o afară. Când Smith şi-a revenit şi a pornit să-i urmărească, au împins femeia în autodubă, deşi s-a luptat cu ei din răsputeri. Smith a împuşcat un om, dar ceilalţi au scăpat. S-a dus să vadă dacă omul a murit, i-a luat pistolul, dar pe el l-a lăsat acolo, să-l găsească poliţia. A luat apoi un taxi care l-a dus până lângă hotel. Omul nostru l-a urmărit până la Champs Elysees, unde apoi i-a pierdut urma.

Mauritania dădu din cap aproape cu satisfacţie.

— Acest Smith nu vrea să aibă de-a face cu poliţia, bănuieşte că ar putea fi filat, este expert în a scăpa de urmăritori, acţionează cu calm când este atacat şi poate folosi bine pistolul. Aş spune că doctorul nostru Smith este mult mai mult decât pare, aşa cum am bănuit de altfel.

— În orice caz, are antrenament militar. Dar ne interesează pe noi Smith? Ce se aude despre fată? Ce-i cu cei cinci oameni, pentru că trebuie să fi fost şi un şofer în autodubă. Nu pe tine te preocupa fata înainte de a se întâmpla toate astea? Acum au răpit-o unii pe care nu-i cunoaştem, cu experienţă şi bine antrenaţi. Este supărător. Ce au vrut oamenii ăia? Cine erau? Ce pericol reprezintă pentru noi?

Mauritania zâmbi.

— Allah ţi-a răspuns la întrebări. Sunt de-ai noştri. Sunt bucuros că ai remarcat că sunt bine antrenaţi. Este evident că am fost inspirat când i-am angajat.

Abu Auda se încruntă. Miji ochii.

— Nu mi-ai spus asta.

— Oare muntele spune totul vântului? Nu trebuia să ştii.

— Cu timpul, chiar şi muntele poate fi distrus de elementele naturii.

— Linişteşte-te, Abu Auda. N-are legătură cu tine. Ne cunoaştem de prea mult timp, iar acum, în sfârşit, suntem în măsură să arătăm lumii adevărata faţă a islamului. Cu cine altcineva ai fi vrut să împărtăşesc acest lucru? Dar dacă ştiai de oamenii aceia pe care i-am angajat, ai fi vrut să fii acolo, cu ei. Nu cu mine. Am nevoie de tine, după cum bine ştii.

Încruntarea lui Abu Auda dispăru.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă în silă.

— Sigur că am. Să ne întoarcem la american, la Jon Smith. Dacă Bonnard are dreptate, Smith nu aparţine nici unui serviciu secret. Pentru cine anume lucrează el atunci?

— Puteau să-l trimită noii noştri aliaţi? Vreun plan despre care nu ne-au spus nimic? Eu n-am încredere în ei.

— Tu n-ai încredere nici în câinele tău, în nevestele sau bunica ta.

Mauritania zâmbi uşor, ascultând muzica. Închise ochii în momentul în care ritmul se schimbă. Continuă:

— Dar ai dreptate să fii prudent. Trădarea este întotdeauna posibilă, adesea inevitabilă. Nu numai un *fulani* al deşertului poate fi viclean.

— Asta-i cu totul altceva. Abu Auda continuă ca şi când nu remarcase ce i se spusese: Omul pe care l-am numit să pândească la Institutul Pasteur spune că nu poate fi sigur, dar crede că mai era cineva care-l urmărea nu numai pe Smith, ci şi pe el. O femeie. Cu părul negru, o tânără neatrăgătoare şi prost îmbrăcată.

Mauritania deschise brusc ochii.

— Îi urmărea şi pe Smith şi pe omul nostru? Şi nu ştie cine era?

— Nu.

Mauritania se întoarse şi se ridică în picioare:

— E timpul să părăsim Parisul.

Abu Auda fu surprins.

— Nu-mi place să plec fără să ştiu mai multe despre Smith şi despre femeia necunoscută care ne urmăreşte.

— Ne-am aşteptat la asta, nu-i aşa? Vom vedea şi vom fi prudenţi, dar trebuie să ne şi mişcăm. Schimbarea locului este cea mai bună apărare.

Abu Auda zâmbi, dezvelind o dantură albă care contrasta cu pielea lui negricioasă.

— Parcă eşti un luptător din deşert. Poate că înveţi după toţi anii ăştia.

— Este un compliment, Abu? râse Mauritania. Poate o onoare. Nu-ţi face griji pentru Smith. Ştim destule, iar dacă vrea să ne caute, vom ajunge la o înţelegere cu el în termenii noştri. Raportează prietenilor noştri că Parisul a devenit prea aglomerat şi că plecăm mai devreme decât am plănuit. S-ar putea să fie necesar să schimbăm ceva în programul nostru pe mai departe. Începând din clipa asta.

Uriaşul luptător aprobă din cap, urmându-l pe teroristul mic de statură care alunecă din încăpere abia atingând covorul.

Folsom, California

Atacul începu la orele 6:0 p.m. La sediul Sistemului Operator Independent din California (Cal-ISO), în închisoarea mică din oraşul Folsom situat la est de Sacramento.

Cal-ISO reprezenta o componentă esenţială a sistemului de energie electrică, indispensabilă pentru distribuţia electricităţii în statul California. Deşi era luna mai, locuitorii din California se

temeau deja că vara ar putea aduce noi întreruperi de energie electrică.

Unul dintre operatori, Tom Milowicz, se holbă la monitoarele uriaşei reţele.

— Sfinte Doamne! murmură el.

— Ce s-a întâmplat?

Betsy Tedesco privi într-acolo.

— Cifrele se rotesc spre sud. Spre toaletă!

— Ce tot spui?

— Sunt prea multe, se rotesc prea repede. Reţeaua o să cadă! Cheamă-l pe Harry!

Arlington, Virginia

Într-o locuinţă secretă de pe partea opusă a fluviului Potomac din capitala naţiunii, crema specialiştilor în domeniul computerelor din echipa de ciberneticieni ai FBI dădu rapid verdictul ca fiind munca unui hacker, fără să determine însă şi ţara de provenienţă. Acum se luptau să repună în funcţiune reţeaua electrică din California şi să-l stopeze pe hacker. Dar, aşa cum descoperi echipa, era deja prea târziu.

Hackerul scrisese – „creat” – program ce-i permitea acestuia sau acesteia să pătrundă prin zidul de protecţie instalat de obicei în părţile cele mai sensibile ale sistemului de alimentare al Cal-ISO. Trecuse de cele trei protecţii care alertau personalul de securitate în caz de intrare neautorizată în sistem, trecuse de denumirile codate care desemnau intruşii din reţea şi se infiltrase aproape de circuitele logice ale sistemului.

Apoi, acest extraordinar de versat hacker invada un furnizor de energie după altul, deoarece computerele Cal-ISO erau legate într-un sistem care controla întregul flux de energie pe tot întinsul statului. În schimb, sistemul din California era legat de o reţea de transmisie pentru întreaga parte vestică a Statelor Unite. Invadatorul pătrundea dintr-un sistem în altul cu o repeziciune fenomenală. Incredibilă pentru oricine nu fusese de faţă.

Luminile, aparatele, sistemele de aer condiţionat, radiatoarele, casele de marcat, computerele, rachetele balistice intercontinentale, măştile de oxigen… toate maşinăriile, începând de la cele de lux până la cele casnice, tot ce avea

nevoie de energie electrică pentru a funcţiona... se opri instantaneu în momentul în care curentul electric căzu în acelaşi timp în Seattle, San Francisco, Los Angeles, San Diego şi Denver.

În afara oraşului Reno, Nevada

În toiul nopţii, ponositul Chrysler Imperial al lui Ricky Hitomi rula în ţipetele şi veselia celor cinci prieteni ai săi, apucând-o pe un drum de ţară. Se întâlniseră cu toţii în casa prietenei lui, Janis Borotra şi fumaseră ceva droguri într-o clădire veche înainte ca toţi să se înghesuie în maşina lui Ricky. Acum se îndreptau către o altă distracţie, la locuinţa lui Justin Harley. Erau elevi de liceu şi urmau să termine şcoala peste o săptămână.

Preocupaţi de petrecerea lor nebunească, cu minţile ameţite de droguri, nimeni nu văzu sau auzi trenul de la distanţă. Nici nu văzură că bariera de la trecerea de cale ferată era tot ridicată, că semnalizatoarele erau stinse, iar alarma de avertisment nu pornise. Când Janis auzi în cele din urmă semnalul trenului şi frânele scrâşnind, fata strigă spre Ricky. Era prea târziu. Ricky era deja cu maşina peste calea ferată.

Trenul lovi cu putere, târând maşina cu corpurile mutilate cale de un kilometru înainte de a se putea opri.

Arlington, Virginia

Panica se instalase în casa conspirativă a ciberneticienilor de la FBI de peste Potomac, din capitala naţiunii. Cu zece ani în urmă, telefoanele, energia electrică şi numărul de la urgenţă 911, precum şi dispeceratul pompierilor fuseseră separate în sisteme individuale. Puteau fi atacaţi de un hacker, dar cu mare efort, iar acesta nu putea trece, desigur, de la un sistem la altul, cu excepţia unor circumstanţe chiar ieşite din comun.

Dar dereglarea schimbase toate acestea. Acum funcţionau sute de noi firme de distribuţie a energiei, precum şi diverşi întreprinzători care furnizau direct energia electrică şi totul era legat printr-o multitudine de companii de telefonie. Vastul număr de entităţi electronice legate între ele semăna în bună măsură cu Internetul, ceea ce însemna că cel mai bun hacker putea folosi un sistem ca poartă de intrare într-un altul.

Învinşi de puterea şi viteza hackerului, experţii FBI urmăreau neajutoraţi cum violentul dezastru continua. Viteza cu care fuseseră trecute barierele de siguranţă şi cu care fuseseră sparte codurile îi şocă. Dar cel mai rău aspect al coşmarului lor era viteza cu care hackerul îşi introduse propriul cod de acces.

De fapt, ai fi zis că propriul lor contraatac dusese la activarea codului hackerului. Cu cât se luptau cu el şi cu computerul său, cu atât mai deştept devenea computerul lui. Nu mai văzuseră aşa ceva. Era imposibil... înfiorător. O maşină care putea să înveţe şi să evolueze mult mai rapid decât gândirea omenească.

Denver, Colorado

În apartamentul ei de la etajul douăzeci din arătoasa clădire Aspen Towers, Carolyn Helms, fondatoarea şi consilierul executiv de la Saddle Leather Cosmetics for Western Men, îşi serba ziua de naştere la împlinirea a patruzeci şi unu de ani, împreună cu un grup intim dintre partenerii ei de afaceri. Era o ocazie festivă. Făcuseră o grămadă de bani, alcătuiau o echipă mare, anticipând şi mai mari reuşite în viitor.

Chiar în momentul în care vechiul ei prieten şi vicepreşedintele executiv, George Harvey, toasta pentru a treia oară în cinstea ei, femeia se clătină, duse mâna la inimă şi căzu. George se lăsă în genunchi, verificând semnele vitale. Trezorierul ei, Hetty Sykes, sună la 911. George începu resuscitarea.

Echipa de paramedici din Departamentul Pompierilor din Denver sosi în patru minute. Dar pe când se grăbeau să intre în clădire, luminile se stinseră brusc şi liftul se opri la fel de brusc. Clădirea rămase în beznă. De fapt, din câte constatară, întregul oraş era în beznă. Bâjbâiră după scări şi începură să le urce în fugă până la etajul douăzeci.

Când echipa a ajuns sus, Carolyn Helms murise.

Arlington, Virginia

Telefoanele sunau la sediul conspirativ al echipei de cibernetici experţi în criminalistică din Virginia.

Los Angeles: – Ce dracu' s-a întâmplat?

Chicago: – Puteţi să reparaţi? Urmăm noi?

Detroit: – Cine este în spatele acestei chestii? Găsiţi imediat, aţi auzit? Aţi face bine să nu lăsaţi să se întâmple asta în gospodăria noastră!

O persoană din echipa FBI strigă în încăpere:

— Atacul principal a venit dintr-un server din Santa Clara, California. Am localizat sursa!

Munţii Bitterroot, la graniţa dintre Montana şi Idaho

Un avion Cessna, cu vânători care se întorceau acasă cu trofeele lor, ateriză chiar între cele două marcaje cu lumini albastre care delimitau un drum de ţară. Avionul întoarse şi rulă spre cabana Quonset, unde pasagerii erau aşteptaţi cu cafea fierbinte şi vin roşu. În avion, vânătorii spuneau glume şi depănau poveştile vânătoreşti din cursul zilei când, brusc, pilotul trase o înjurătură.

— Ce dracu'…?

Cât se vedea cu ochii, toate luminile dispăruseră… şoseaua, marcajul, cabana Quonset, magazinele şi garajele. Apoi, deodată, se auzi un zgomot greu de definit din cauza vuietului produs de motorul propriului avion. Apoi toţi văzură: un aparat Piper Cub pierduse controlul. Pilotul de pe Cessna trase cu putere de manetă, dar Piper-ul venea cu o asemenea viteză că nu mai era nici o scăpare.

La impact, Piper explodă, iar flăcările se extinseră peste Cessna. Nu a existat nici un supravieţuitor.

Arlington, Virginia

Câţiva specialişti FBI în computere analizau atacul iniţial asupra Cal-ISO, căutând indicii care să-i conducă la hacker. Detectivii în cibernetică scanaseră afişajele prin programele soft pentru a analiza urmele şi amprentele – scăpări ale hackerilor. Nu exista nimic.

În timp ce lucrau, curentul se reinstală inexplicabil, fără avertisment. Echipa FBI privi neîncrezătoare spre afişaje, văzând cum întreaga reţea la care erau conectate statele din vest reveni

la viaţă. În cameră se auzi un oftat de uşurare.

Şi-atunci şeful echipei de ciberneticieni înjură, strigând din răsputeri:

— Intră în sistemul satelitului de telecomunicaţii!

Paris, Franţa
Miercuri, 7 mai

Un bâzâit aspru îl trezi pe Smith dintr-un vis instantaneu uitat. Apucă pistolul Sig Sauer de sub pernă şi se ridică drept în picioare, în, alertă, într-o cameră întunecată, cu mirosuri neobişnuite şi cu umbre ciudate. Ploua. Lumina cenuşie se prelingea pe lângă draperii. Unde se afla? Apoi înţelese că bâzâitul vine de la celularul rămas pe măsuţa de lângă pat, că se afla în camera lui de hotel, nu departe de bulevardul Saint Germain.

„E ca un blestem”, spuse în gând. Deschise celularul. Numai o singură persoană putea suna la ora aceea.

— Parcă mi-ai spus să mă odihnesc, se plânse el.

— Serviciul sub acoperire unu nu doarme niciodată şi noi lucrăm după ora D.C. Aici e aproape seară, răspunse Fred Klein pe un ton delicat.

Când continuă, vocea lui deveni gravă:

— Am veşti neplăcute. Se pare că ceea ce s-a petrecut la Diego Garcia nu a fost o problemă atmosferică sau vreo altă dereglare. Am fost loviţi din nou.

Smith uită de brutala trezire din somn:

— Când?

— Continuă încă.

Îi povesti lui Smith tot ceea ce se petrecuse de la căderea instalaţiei Cal-ISO:

— Cinci puşti sunt morţi în Nevada. Un tren a lovit maşina lor pentru că semnalizatoarele de cale ferată s-au stins. Am o listă de civili care au fost răniţi sau au murit ca urmare a căderii de curent. Şi mai urmează.

Smith gândi cu voce tare:

— FBI-ul a localizat agresorul?

— Nu a putut. Apărarea hackerului a fost atât de bine pusă la punct încât părea că însuşi computerul lui îl învăţa ce să facă.

Jon simţi că i se strânge inima.

— Un computer molecular. Nu poate fi altceva. Şi au pe cineva care-l poate utiliza. Verifică dacă lipseşte vreun hacker. Cere ajutor şi de la celelalte agenţii.

— Am făcut-o deja.

— Ce se aude cu Chambord şi fata lui? Ai ceva pentru mine?

— Chiar aici. Biografia lui, dar nu pare prea utilă.

— Poate ţi-a scăpat ceva. Spune-mi pe scurt.

— Foarte bine. S-a născut la Paris. Tatăl, ofiţer francez la paraşutişti, mort în timpul asediului de la Dien Bien Phu. Mama, algeriană, l-a crescut singură. S-a dovedit un geniu în matematică şi chimie încă din copilărie, a trecut prin cele mai bune şcoli franceze şi-a luat doctoratul în informatică, post-doctoratul la Stanford şi post-post-doctoratul la Institutul Pasteur. După aceea a deţinut funcţii în Tokio, Praga, Rabat şi Cairo şi s-a întors acum zece ani la Pasteur. Cât despre viaţa personală, mama l-a crescut în religia musulmană, dar nu l-a prea interesat religia ca adult. Avea ca hobby navigaţia, băutura – whisky irlandez – plimbările lungi şi jocurile de noroc, în special ruletă şi pocher. Nu prea avea tangenţă cu islamul. Te ajută cu ceva?

Smith făcu o pauză, gândindu-se.

— Aşadar, Chambord era un om care ştia să-şi asume riscuri, dar nu extreme. Îi plăceau micile lui momente de relaxare şi nu dorea să şi le schimbe. De fapt, sună ca şi cum ar fi fost fără astâmpăr. Cu siguranţă, nu dorinţa de stabilitate sau continuitate îl mâna, ca pe alţi oameni de ştiinţă. Avea încredere în judecata proprie şi putea face progrese mari. Exact caracterizările de care are cineva nevoie când este vorba de oameni de ştiinţă – teoreticieni şi cercetători. Ştim deja că nu prea respecta regulamentele şi procedurile. Toate se potrivesc. Ce-i cu fata lui? Acelaşi tip?

— Unicul copil, apropiată de tată, în special după moartea mamei. Titrată exact ca tatăl ei în ştiinţe, dar nu aşa de sclipitoare. Când avea aproape douăzeci de ani, a fost atrasă de cariera de actriţă. A studiat la Paris, Londra şi New York, apoi a lucrat în oraşe de provincie din Franţa până când a debutat în teatru la Paris. Aş spune că personalitatea ei se aseamănă foarte mult cu a lui Chambord. Necăsătorită, aparent niciodată logodită. A fost auzită spunând: „Sunt prea dedicată muncii mele ca să am o relaţie cu altcineva în afara acestui domeniu, iar actorii sunt preocupaţi de ei înşişi şi instabili, aşa cum probabil că sunt şi eu”. Seamănă cu Chambord din nou – modestă, realistă. A avut o

grămadă de admiratori şi prieteni. Cunoşti genul.

Smith zâmbi la remarca lui Klein. Era un fel de a vorbi după o viaţă lungă în clandestinitate. Klein văzuse sau tăcuse cam tot ce se poate, nu judeca pe nimeni, dar sublinia totul când era vorba de comportamentul sexual al cuiva, deşi era gata să trimită o femeie agent pentru a seduce ţinta, dacă trebuia s-o facă şi pe asta.

Smith replică:

— Se potriveşte cu bănuielile mele. Ce nu se potriveşte este răpirea ei. Mă gândeam că ea ar putea să opereze un prototip al computerului ADN. Dar dacă a ieşit de pe scena ştiinţei de ani de zile şi nu l-a văzut pe tatăl ei de atâtea luni, atunci de ce au vrut-o cu tot dinadinsul?

— Nu sunt sig…

Vocea lui Klein se pierdu.

Liniştea parcă îi sparse urechile lui Smith. Un vid care mai că vibra.

— Şefule? Smith era profund tulburat. Şefiile?! Alo! Fred, mă auzi?

Dar nu mai avea semnal, nici bâzâit, nici semnal de întrerupere. Smith depărtă celularul de la ureche şi-l examină. Bateria era încărcată. Îl închise, îl deschise şi formă numărul privat al lui Klein de la Serviciul de Operaţiuni sub acoperire unu din Washington, D.C.

Linişte. Iar nu avea ton. Nici o turbulenţă. Nimic. Ce se întâmplase? Serviciul de Operaţiuni sub acoperire unu avea sisteme de redresare în caz de pană de curent, interferenţe cu inamicii, blocaje ale sateliţilor sau interferenţe cu razele solare.

Pentru tot şi pentru toate. Mai mult, conexiunea era făcută prin sistemul de comunicaţii ultrasecret al Armatei S.U.A. Care trecea prin Fort Meade, Maryland. Tot nimic, doar linişte.

Când încercă un alt număr şi înţelese că nu poate obţine legătura, scoase laptopul şi compuse un e-mail inofensiv:

„Vremea s-a schimbat dintr-o dată. Tunetele şi fulgerele au fost atât de puternice că nu am putut să te aud vorbind. Care este situaţia acolo?”

De îndată ce transmise mesajul, trase draperiile şi deschise fereastra. Aerul proaspăt de după ploaie umplu încăperea. Vru să stea să admire priveliştea, să simtă prospeţimea, dar îi umblau prea multe prin minte. Îmbrăcă halatul de baie, puse pistolul Sig Sauer în buzunar şi se întoarse la computer, aşezându-se la

birou. Un mesaj de eroare îl aştepta pe ecranul laptopului. Serverul căzuse.

Clătinând din cap speriat, încercă din nou să sune de pe celular. Linişte. Se lăsă pe spate în scaun, plimbându-şi privirea speriată când prin cameră, când spre ecranul negru al laptopului. Gândea.

Comunicaţiile de la Diego Garcia.

Sistemul de electricitate din vestul ţării.

Şi acum sistemul ultrasecret al Armatei S.U.A., comunicaţiile fără fir de maximă securitate.

Toate căzuseră. De ce? Un prim salut al celui care se afla în posesia computerului ADN al lui Chambord? Făceau teste ca să se asigure că funcţionează şi că ei, oricine ar fi acei „ei" pot controla maşinăria? Sau poate, dacă omenirea avea noroc, această pană de curent era provocată de vreun hacker extraordinar de bun în computerele bazate pe siliciu.

Da. Chiar credea *asta.*

Dacă cei care erau în posesia computerului ADN aveau cunoştinţă despre el, poate că erau în stare să-i dea de urmă aici, prin telefonul celular, datorită conversaţiei cu Fred Klein.

Sări drept în picioare, se îmbrăcă şi înfundă celelalte haine în bagaj. Împachetă laptopul, puse în toc pistolul şi, înşfăcând bagajul, părăsi camera. Cum cobora pe scări, urmări şi ascultă cu atenţie, dar nu era nici un semn că altcineva din hotel se sculase la ora aceea. Trecu rapid prin faţa biroului de la recepţie şi ieşi fără zgomot pe uşă. Parisul începea să se trezească. Se mişcă repede de-a lungul străzii înguste. Urmări fiecare uşă, studie ferestrele întunecate care parcă-l priveau ca sutele de ochi ai unui monstru mitologic şi, în final se amestecă printre puţinii trecători de pe bulevardul Saint Germain.

Poate reuşea să prindă vreun taxi ca să-l ducă la Gara de Nord, unde să-şi lase bagajul şi laptopul. Cu atenţia încordată la tot ce se petrecea în jur, luă un taxi către Spitalul Pompidou să-l vad pe Marty. Ştia că Fred Klein îl va contacta imediat ce se vor restabili legăturile.

9

Încălţată cu pantofi ponosiţi şi îmbrăcată cu haine demodate, femeia cu părul negru se plimba timidă de-a lungul exoticei străzi din Paris, plină în acea dimineaţa de miresmele Africii de Nord şi ale Orientului Mijlociu.

Când apăru ea pe stradă, Mauritania ieşi din holul clădirii în care locuia. Scundul terorist era îmbrăcat într-un pardesiu larg de ploaie şi pantaloni din bumbac, arătând ca oricare muncitor parizian. Se uită la femeie cu o privire pătrunzătoare, iar în ochii lui licări acea privire de uliu, dobândită în urma a douăzeci de ani de experienţă în urmăriri. Nu-i scăpă nimic. Îmbrăcămintea femeii era veche, iar pantofii fără toc erau tălpuiţi de un cizmar ieftin, geanta de modă veche care-i atârna pe umăr o făcea să pară mai bătrână decât era şi totuşi lui Mauritania nu-i scăpă expresia ei de teamă. Ocoli mai multe străzi, se asigură că nu este urmărit şi, în final, observă că femeia nu se mai vedea. Satisfăcut, coborî la metrou.

Femeia îl urmări pe Mauritania din primele clipe până când manevrele lui o convinseră că el va lipsi suficient de mult pentru ceea ce avea ea de făcut. Se grăbi spre clădirea cu ferestrele întunecate, fără vreun semn de viaţă, din care ieşise acesta. Deschise uşa de la intrare, urcă scările şi ajungând la apartamentul de la etajul trei unde locuia Mauritania, descuie uşa apartamentului.

Pătrunse întâi într-o încăpere care arăta ca un soi de cort de sălbatici din ţările arabe sau din Sahara. Cuverturile păreau să se afunde precum nisipul sub picioarele ei. Păturile de pe pereţi şi de pe tavan îi dădeau o senzaţie de claustrofobie, iar pledurile din ferestre explicau întunecimea din timpul zilelor şi nopţilor. Uimită, rămase nemişcată un moment, uitându-se în jurul ei, după care clătină din cap şi se puse pe treabă. Ascultând cu atenţie, începu să scormonească metodic fiecare locşor din încăpere.

La Spitalul Pompidou, Smith stătea alături de Marty care zăcea încă inconştient în patul lui din Secţia de Terapie Intensivă, sub luminile palide din salon. În afara rezervei, se aflau un om în uniformă de detectiv şi jandarmii îmbrăcaţi tot în uniformă.

Cearşaful pe care era întins Marty şi pătura cu care era învelit erau netede de parcă pacientul nu s-ar fi mişcat cu zilele. Lucru departe de adevăr. Marty se mişca din când în când, iar terapeuţii veneau regulat să lucreze cu el.

Smith ştia toate astea pentru că în momentul în care sosise, verificase diagrama de pe computer care înregistra starea lui Marty. Diagnosticul arăta că, din punct de vedere fizic, starea lui continua să se îmbunătăţească. De fapt, Marty putea fi mutat curând de la Secţia de Terapie Intensivă, deşi era încă în comă.

— Bună, Marty, spuse Smith zâmbindu-i, luându-i mâna caldă şi uscată, cu gândul la copilăria lor, la anii când crescuseră împreună şi la cei de liceu.

Îşi amintea aceleaşi lucruri dintotdeauna, dar cu mai multe detalii, trecutul revenindu-i tot mai pregnant în minte, ori de câte ori se gândea la el. În timp ce vorbea, umplându-şi timpul şi încercând să-i stimuleze mintea lui Marty, îi veni o idee.

— Ultima dată când am stat mai mult de vorbă, continuă Smith, eram la tine acasă în Washington.

Îi studia expresia feţei. Reluă pe acelaşi ton:

— Am auzit că te-ai urcat în avion şi ai zburat până aici singur. Doamne, ce impresionat am fost! Nu te-am putut convinge măcar să te apropii de un avion decât atunci când ne urmăreau oamenii ăia înarmaţi. Îţi aminteşti? Iar acum eşti aici, la Paris.

Aşteptă, sperând că numele oraşului va declanşa un răspuns. Dar chipul lui Marty rămase nemişcat.

Smith continuă:

— Şi ai lucrat la Pasteur.

Pentru prima dată îl văzu pe Marty dând semne că se trezeşte. Era ca şi cum un val de energie îl străbătuse la auzul cuvântului *Pasteur*. Mişcă pleoapele.

— Pun pariu că te întrebi de unde ştiu toate astea, spuse Smith, cu inima tresărind de speranţă. Fata lui Emile Chambord…

Obrajii lui Marty începură să tremure la auzul numelui omului de ştiinţă.

— … mi-a spus că ai sosit neanunţat la laboratorul tatălui ei. Că pur şi simplu te-ai dus şi te-ai oferit să-l ajuţi voluntar.

Buzele lui Marty păreau că ar vrea să rostească ceva.

Nerăbdător, Smith se trase mai aproape de el.

— Ce este, Marty? Ştiu că vrei să-mi spui ceva. Despre Pasteur şi doctorul Chambord, nu-i aşa? Încearcă, Marty. *Încearcă.* Spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi despre computerul ADN.

Poţi s-o faci!

Gura lui Marty se deschise, apoi se închise. Faţa lui pământie începu să prindă viaţă. Se lupta să rostească ceva, cu tot corpul încordat de efort. Smith văzuse asemenea reacţii şi la alte victime în comă. Uneori se trezeau dintr-o dată, cu toate facultăţile mintale intacte; alteori era un proces de recuperare. Pentru unii era mai lent, pentru alţii mai rapid, ca şi când ar fi lucrat cu un muşchi atrofiat ca urmare a nefolosirii.

În momentul acela, Marty strânse puţin mâna lui Smith. Dar înainte ca Smith să-i strângă mâna la rândul lui Marty, se pierdu, cu chipul epuizat. Totul se petrecuse în câteva secunde, lupta se dovedise copleşitoare pentru omul rănit. Smith îi înjură în gând pe cei care puseseră bomba şi blestemă pe oricine se aflase în spatele acestor violenţe. Apoi, ţinând în continuare mâna lui Marty în a sa, se trezi vorbind din nou. Tăcerea camerei fu invadată de vocea lui joasă şi de zgomotul inuman făcut de cablurile maşinăriilor, de ledurile care luminau intermitent. Continuă pe un ton de conversaţie în care strecură cuvintele-cheie: Emile Chambord. Institutul Pasteur.

O voce de femeie se auzi în spatele lui:

— Domnule Smith?

Se întoarse spre ea:

— Da.

Era asistenta de la biroul din faţa Secţiei de Terapie Intensivă, care ţinea în mână un plic mare, alb.

— Pentru dumneavoastră. A sosit cu puţin timp în urmă, dar am fost ocupată şi am uitat că sunteţi aici. Îmi cer scuze. Dacă mi-aş fi amintit, aţi fi putut vorbi chiar dumneavoastră cu mesagerul. Aparent, cine v-a scris nu avea cunoştinţă unde vă aflaţi.

Smith mulţumi şi luă plicul. Asistenta se întoarse şi ieşi, iar el rupse plicul. Mesajul suna simplu şi la obiect:

Lt. Col. Dr. Smith,

Generalul Conte Roland la Porte va fi la reşedinţa sa de la Paris în această dimineaţă. Doreşte să-i daţi raportul când sunteţi disponibil Vă rog să mă sunaţi la următorul număr de telefon pentru a-mi comunica ora când sosiţi. Am să vă conduc la general acasă.

Căpitan Darius Bonnard
Aghiotantul generalului

Smith îşi aminti că generalul Henze îi spusese că va fi invitat să discute cu un general francez. Asta trebuia să fie invitaţia. Din cele spuse de Henze, părea că generalul La Porte avea probleme cu poliţia locală şi cu Biroul Doi atât din cauza atentatului cu bombă, cât şi a dispariţiei lui Emile Chambord. Cu puţin noroc, poate că îi va oferi mai multe informaţii despre doctorul Chambord şi insesizabilul computer ADN.

Grandoarea Parisului emană în bună măsură din magnificele reşedinţe private, multe dintre ele situate pe străzile laterale, cu copaci cu coroane bogate, din apropierea bulevardului Haussmann. Una dintre acele case frumoase aparţinea generalului Roland la Porte. Construită în piatră, era înaltă cât o clădire cu cinci etaje, flancată de coloane impozante la intrare şi înconjurată de balustrade cu decoraţiuni fine din piatră. Fusese ridicată probabil prin anii 1800, în perioada reconstrucţiei Parisului de către baronul Georges Eugene Haussmann. În vremurile acelea, cartierul putea fi numit un oraş al castelelor.

Jon Smith folosi vechiul sistem de a ciocăni la uşă.

Omul care răspunse purta uniformă de paraşutişti cu însemne de căpitan şi insigna care atesta că face parte din comandamentul general francez. Spuse într-o engleză graseiată:

— Sunteţi locotenent-colonel Jonathan Smith? Aţi ajuns la timp. Intraţi vă rog.

Scund, blond şi dintr-o bucată, se dădu la o parte şi-l invită pe Smith, cu un gest, să intre.

— Sunt Darius Bonnard.

Era fără îndoială un militar get-beget.

— Vă mulţumesc, căpitane Bonnard, plăcerea este de partea mea.

Aşa cum i se spusese, o luă înainte, iar Bonnard îl urmă indicându-i direcţia.

— Generalul bea o cafea acum. A întrebat dacă sunteţi de acord să-i ţineţi companie.

Căpitanul îl conduse într-un hol spaţios de unde o scară impozantă se arcuia până la etajele doi şi trei. Se opriră în faţa unei arcade tapetate cu nelipsitul simbol franţuzesc – flori de crin. Smith intră într-o încăpere mare, cu tavan înalt, pictat cu nimfe şi cerbi. Decoraţiunile erau fastuoase, iar mobila Ludovic al XIV-lea. Locul aducea mai degrabă a sală de bal decât a cameră

în care se servea cafeaua.

Un bărbat mătăhălos stătea în faţa ferestrei, razele soarelui jucând în părul său. Făcu un semn din cap către Smith să ia loc pe un scaun simplu, drept, tapisat şi vorbi într-o engleză cu accent:

— Luaţi loc, vă rog, colonele Smith. Cum vă place cafeaua?

— Cu lapte, fără zahăr, domnule, mulţumesc.

Generalul Conte Roland la Porte purta un costum foarte scump, de om de afaceri, perfect croit. Peste abdomenul voluminos avea o cingătoare neagră, părul negru era drept şi destul de lung, precum al tânărului Napoleon în bătălia de la Toulon, iar un breton lung cobora spre ochii albaştri, pătrunzători. Ochii erau remarcabili, imobili ca ai unui rechin. Considerând întregul, prezenţa bărbatului era formidabilă.

— Cu plăcere, spuse el politicos.

Cafetiera delicată păru să se micşoreze în mâinile lui peste măsură de mari, când generalul îi turnă cafeaua lui Smith într-o ceaşcă fină de porţelan chinezesc.

— Mulţumesc, domnule general. Luă ceaşca şi continuă fără jenă: Este o onoare să întâlnesc pe unul dintre eroii Furtunii în Deşert. Manevrele dumneavoastră de flancare împreună cu Dragonii Patru din Franţa au fost remarcabile. Fără ele, aliaţii n-ar fi putut niciodată să asigure flancul stâng.

Smith îi mulţumi în gând lui Fred Klein pentru rezumatul pe care i-l făcuse înainte să plece din Colorado, pentru că atunci când fusese în Irak pansând răniţii din ambele tabere, nu auzise niciodată de La Porte, locotenent-colonel pe-atunci.

Generalul întrebă:

— Ai fost acolo, colonele?

— Da, domnule, cu o unitate medicală.

— Ah, desigur.

La Porte zâmbi amintirilor. Continuă:

— Tancurile noastre nu fuseseră camuflate pe partea vestică a deşertului irakian, aşa că noi, francezii, eram ca urşii polari. Dar Dragonii şi cu mine eram în tranşee, am mâncat nisip, cum se spune în Legiune şi am avut mai mult noroc. Îl studie pe Smith: Dar ştii toate astea, nu-i aşa? De fapt, aveai deja experienţă de luptă, nu? Ai fost şi comandant de linie, cred.

Aşadar, La Porte îşi pusese oamenii să-l verifice, aşa cum îl avertizase generalul Henze. Răspunse evaziv:

— Da, numai o scurtă perioadă. De ce mă întrebaţi?

Ochii albaştri care nu clipeau îl fixară ca pe un fluture prins în insectar, apoi generalul îşi mută privirea şi spuse zâmbind:

— Iartă-mă. Este vanitatea unui soldat bătrân. Mă mândresc cu judecata mea asupra oamenilor. Am ghicit antrenamentul şi experienţa în comportamentul tău, din mişcări, din priviri şi din acţiunea de ieri de la Spitalul Pompidou.

Privirea fixă a lui La Porte părea că îl jupoaie.

— Puţini se pot lăuda cu combinaţia asta neobişnuită de medic şi expert în ştiinţă şi pregătirea unui soldat îndrăzneţ.

— Sunteţi prea amabil, domnule general.

Şi foarte zgomotos, dar, aşa cum spusese generalul Henze, La Porte avea bănuiala că s-a întâmplat ceva şi trebuia să apere interesele ţării lui.

— Să trecem la lucruri mai importante acum. Cum se mai simte prietenul tău din spital?

— Nu s-a schimbat nimic, domnule general.

— Şi care este prognoza ta, cinstit?

— Ca prieten sau ca medic?

O umbră de iritare trecu prin ochii generalului. Nu-i plăceau ocolişurile şi chiţibuşurile.

— Ca prieten *şi* ca medic.

— Ca medic aş spune că starea de comă trebuie ţinută sub observaţie. Ca prieten sper că o să-şi revină curând.

— Bănuiesc că toţi împărtăşesc sentimentele tale ca prieten. Dar mă tem că opinia ta ca medic valorează mai mult. Şi, din ce ai spus, nu sunt sigur că doctorul Zellerbach ne poate ajuta cu informaţii despre doctorul Chambord.

— Aveţi dreptate, încuviinţă Smith cu regret. Spuneţi-mi, aveţi veşti despre doctorul Chambord? M-am uitat prin ziare când veneam încoace cu taxiul, dar spuneau că în afară de cele petrecute noaptea trecută nu mai sunt alte veşti.

Generalul se strâmbă.

— Din păcate, au găsit o parte din corpul lui. Oftă. Am înţeles că era un braţ cu mâna aferentă. Pe un deget purta un inel pe care l-a identificat un coleg ca fiind al lui, iar amprentele mâinii au confirmat că se potriveau cu cele din fişa lui de la Pasteur. O să apară şi în ziare în zilele următoare. Oficialii încă mai fac investigaţii, dar deocamdată ţin pentru ei ce-au descoperit. Speră să găsească agresorii fără să dea prea multe informaţii. Aş aprecia dacă ai păstra această veste pentru tine.

— Bineînţeles.

Smith se gândea la trista confirmare că Emile Chambord era într-adevăr mort. Ce păcat. În ciuda oricărui semn contrar, sperase că marele om de ştiinţă era încă în viaţă.

Generalul tăcu un moment în semn de reculegere pentru ceea ce spusese. Apoi continuă:

— Am avut onoarea să-l întâlnesc pe doctorul Zellerbach. Ce ruşine pentru ce s-a întâmplat. Aş fi distrus să aflu că nu-şi va reveni. Aş aprecia să transmiţi asta familiei lui din America dacă se va întâmpla ceva rău.

— Cu plăcere. Pot să vă întreb în ce împrejurări l-aţi întâlnit pe doctorul Zellerbach, domnule general? Eu nu ştiam nici măcar că Marty se afla în Franţa, la Institutul Pasteur.

Generalul păru surprins:

— Nu credeai că cercetarea doctorului Chambord prezenta interes pentru armată? Bineînţeles că da. De fapt, chiar un foarte mare interes. Emile mi-a făcut cunoştinţă cu doctorul Zellerbach când am vizitat ultima oară laboratorul lui. În mod normal, Emile nu ne permitea nici măcar să trecem pe acolo. Era un om foarte ocupat şi dedicat muncii lui, aşa că invitaţia lui reprezenta un eveniment. Asta s-a petrecut acum două luni sau cam aşa ceva, iar prietenul tău, doctorul Zellerbach, abia ajunsese acolo. Este păcat că munca lui Emile a fost distrusă în acel dezastru. Crezi că s-a putut salva ceva?

— Personal, nu am nici o informaţie, domnule general. Îmi pare rău.

Amândoi jucau o carte tare. Smith continuă:

— Dar sunt surprins să aud că v-aţi implicat personal. În definitiv, aveţi multe responsabilităţi importante în NATO.

— Sunt încă francez, ai uitat? Apoi, îl cunoşteam personal pe Emile de mai mulţi ani.

— Şi părea să fie aproape de un rezultat concret? întrebă Smith precaut, pe un ton neutru. Era gata să obţină un computer ADN funcţional?

La Porte pocni din degete.

— Asta-i întrebarea, nu-i aşa?

— Ar putea fi un indiciu în legătură cu cine a pus bomba şi de ce. Orice s-ar întâmpla cu Marty, aş vrea să ajut să-i prindem pe cei care l-au adus în starea asta.

— Un adevărat prieten, aprobă La Porte dând din cap. Sunt de acord şi eu vreau ca cei vinovaţi să fie pedepsiţi. Dar, din păcate, nu te pot ajuta cu multe. Emile era tăcut ca un peşte în ceea ce

priveşte munca lui. Dacă ar fi făcut – cum spuneţi voi, americanii – o descoperire trăsnet, nu m-ar fi informat. Şi nici doctorul Zellerbach sau bietul Jean-Luc Massenet nu mi-ar fi spus nici mie, nici altcuiva, din câte îi cunosc.

— Asistentul cercetător? Oribil. Poliţia şi-a format vreo opinie cu privire la sinucidere? De ce a făcut pasul?

— Pierderea unui asemenea om tânăr este o altă tragedie. Aparent, îi era devotat lui Emile, iar când Emile a murit, asistentul a fost distrus. Nu a putut face faţă vieţii de unul singur. Cel puţin asta ni s-a comunicat. Cunoscând personalitatea carismatică a lui Emile, aproape că înţeleg ce l-a împins la suicid pe asistentul lui.

— Dar care este părerea dumneavoastră despre această agresiune, domnule general?

La Porte făcu un gest de nedumerire.

— Cine poate şti ce nebun de legat ar face aşa ceva? Sau poate a fost un om perfect sănătos, care ura ştiinţa sau Institutul Pasteur, sau chiar Franţa şi care a considerat că a face să explodeze o clădire aglomerată ar fi o replică perfectă. La Porte clătină dezgustat din capul său uriaş şi continuă: Sunt momente, colonele, când cred că patima de civilizaţie şi cultură pe care noi toţi tindem s-o promovăm e pe cale să crape. Ne întoarcem la barbarism.

— Poliţia franceză şi Serviciul Secret ştiu mai multe?

La Porte îşi pocni iar degetele. Ochii săi care nu clipeau priviră spre Smith ca şi cum ar fi vrut să-i disece gândurile.

— Poliţia şi Biroul Doi nu spun totul unui biet general, în special unuia care este, aşa cum ai remarcat, în serviciul NATO. Totuşi, ajutorul meu, căpitanul Bonnard, a auzit zvonuri cum că poliţia noastră ar avea dovezi că atacul de la Pasteur ar putea fi opera unei grupări separatiste basce care a dispărut cu ani în urmă. De obicei, bascii se limitează la „acţiuni” în Spania, dar sunt convins că ştii că există mulţi locuitori basci în trei regiuni mici din Pirineii de Jos, la graniţa dintre Spania şi Franţa. Probabil că era inevitabil să treacă graniţa, să ajungă chiar până la Paris, mai devreme sau mai târziu.

— Ce grupare credeţi că a acţionat?

— Cred că este vorba de Flacăra Neagră.

Luă ceea ce părea a fi o telecomandă de televizor, apăsă pe un buton şi căpitanul Bonnard intră în cameră printr-o uşă laterală. Generalul i se adresă acestuia:

— Darius, vrei să fii amabil să pregăteşti pentru colonelul Smith o copie a dosarului pe care cei de la Surete l-au trimis în legătură cu explozia?

— Va fi gata până pleacă de aici, *mon general.*

— Mulţumesc, Darius. Eh, ce m-aş face fără tine?

Salutând, dar cu zâmbetul pe buze, aghiotantul părăsi încăperea. Generalul La Porte luă cafetiera:

— Încă o ceaşcă de cafea, colonele şi povesteşte-mi despre prietenul tău. Mi s-a spus că este un geniu, dar că suferă de o boală nefericită.

Generalul umplu din nou ceştile de cafea în timp ce Smith îi povesti istoria lui Marty:

— Sindromul Asperger îl face să se adapteze cu greu la lumea noastră. Are tendinţa de a evita oamenii, este speriat de străini şi locuieşte în D.C. Totuşi, este un geniu în ale electronicii. Când nu mai face tratament şi este într-o stare de extremă agitaţie, are momente de creativitate ameţitoare. Dar dacă este lăsat fără medicamente mult timp, devine incoerent şi începe să delireze. Medicaţia îl ajută să poată lucra zilnic cu oamenii, dar îmi spunea că se simte ca şi când s-ar afla scufundat în apă, iar gândirea lui, deşi strălucită, pare să funcţioneze cu încetinitorul şi, în acelaşi timp, suferă.

Generalul La Porte părea realmente afectat:

— Cât timp a avut parte de această suferinţă?

— Toată viaţa lui. Nu se cunosc prea multe despre boala asta şi de multe ori este diagnosticată şi interpretată greşit. Marty este fericit când nu trebuie să ia medicamente, dar pentru ceilalţi este dificil să stea în preajma lui. Ca urmare, locuieşte singur.

La Porte dădu din cap.

— Şi totuşi este un om de valoare, nu-i aşa? Dar pe mâini greşite, un pericol potenţial.

— În nici un caz Marty. Nimeni nu-l poate determina să facă ce nu vrea el. Mai ales că nu ştia nimeni ce făcea acum.

La Porte râse în barbă.

— Aha, am înţeles. Asta-i bine.

Privi la ceasul atârnat pe un perete lateral – din piatră verde şi cu colonete. Se ridică, apropiindu-se de Smith.

— A fost o plăcere, colonele, dar am o întâlnire şi trebuie să plec. Termină-ţi cafeaua. Apoi căpitanul Bonnard îţi va da o copie a dosarului Flacăra Neagră, să vezi despre ce este vorba.

În timp ce generalul părăsea camera, Smith îşi plimbă privirea peste picturile atârnate pe toţi pereţii, majoritatea peisaje franţuzeşti. Recunoscu două picturi de Corot şi una de Theodore Rousseau, dar nu recunoscu tabloul măreţ care reprezenta un castel masiv, construit din piatră de un roşu închis. Pictorul folosise umbrele de roşu şi purpuriu în care razele soarelui strălucitor de după-amiază dădeau lumini unghiurilor din pereţi şi turnuri. Smith nu putu să localizeze pictura şi nici nu recunoscu stilul nici unui alt peisagist francez din secolul al nouăsprezecelea. Totuşi, ceva în tabloul acela îl făcea de neuitat.

Se ridică întinzându-se discret, fără să-şi dea osteneala să-şi termine cafeaua. În schimb, se gândea deja cum să-şi petreacă restul zilei. Nu mai avea veşti de la Fred Klein, aşa că era momentul să verifice dacă celularul lui funcţiona.

Se îndreptă spre uşa prin care intrase, dar înainte să facă doi paşi, apăru căpitanul Bonnard cu dosarul în mână, tăcut şi neauzit ca o umbră. Perfecta anticipare a căpitanului îl făcu pe Smith să se simtă străbătut de un fior. Auzise oare căpitanul Bonnard întreaga conversaţie? Dacă da, era un angajat mult mai de încredere decât apreciase Smith, sau poate că doar vrusese să ştie şi el ce i-a povestit Smith generalului.

De la fereastra înaltă din încăperea în care fusese primit de general, Darius Bonnard îl urmări pe Smith urcându-se într-un taxi. Continuă să-l urmărească cu privirea până când maşina intră în trafic şi dispăru. Apoi traversă camera, se aşeză la biroul său ornamentat, formă un număr de telefon şi aşteptă.

În final, o voce liniştită îi răspunse:

— *Naam?*

— Smith a plecat. Are dosarul. Iar generalul s-a dus la una din întrunirile sale.

— Bine, răspunse Mauritania. Ai aflat ceva nou din ceea ce a vorbit Smith cu generalul? Ştii cine este Smith cu adevărat şi de ce a venit la Paris?

— Susţine aceeaşi poveste, că a venit să aibă grijă de prietenul lui.

— Şi tu crezi?

— Ştiu doar că nu este agent CIA sau NSA.

Se făcu tăcere la celălalt capăt al firului şi numai ecoul zgomotului produs de oamenii din jur indica faptul că Mauritania mai era la telefon. După un moment, omul continuă:

— Se poate. Totuşi a fost mult mai ocupat, nu crezi?

— S-ar putea să fie doar preocupat să-şi răzbune prietenul, aşa i-a spus generalului.

— Ei bine, cred că vei afla curând despre ce este vorba.

Era un zâmbet dur în vocea teroristului în momentul în care continuă:

— Dar când vom descoperi adevărul despre Jon Smith, n-o să mai aibă importanţă. El… totul… vor fi la fel de importanţi precum firele de nisip din Sahara. Oricine ar fi… orice au de gând să facă el sau oricare dintre ei… va fi prea târziu.

Femeia cu părul negru continuă să caute meticulos prin apartamentul liniştit al lui Mauritania, dar fără să găsească nimic. Teroristul şi celelalte persoane pe care le văzuse intrând şi ieşind fuseseră precaute. De fapt, nu descoperi nimic de natură personală. Era ca şi cum nimeni nu locuia acolo.

În momentul în care se întoarse spre uşă să părăsească apartamentul, se auzi o cheie în broască. Sări într-o parte, cu inima bubuindu-i în piept. Traversă rapid sufrageria şi se strecură în spaţiul îngust de sub covoraşul care acoperea fereastra, ascultând atent cum se deschide uşa şi cineva pătrunde în cameră. Paşii se opriră brusc chiar la intrare şi nu se mai auzi nimic câteva secunde, ca şi când noul venit simţea că ceva nu era în regulă.

Femeia avu senzaţia că respiraţia persoanei pe care n-o vedea era precum mişcarea înceată a unui şarpe. Scoase pistolul Beretta de 9 mm de sub bluză, încet, fără să atingă carpeta care o ascundea. Nu trebuia s-o mişte.

Auzi un pas precaut. Apoi un al doilea. Se îndreptau spre fereastră. Un bărbat scund. Să fi fost chiar Mauritania? În spaţiul ei strâmt, femeia asculta. Mauritania era expert, ştia asta de mult, dar nu atât de bun cum se credea el. O mişcare rapidă putea fi mai tăcută şi mai mortală. Era greu de reacţionat împotriva unei astfel de mişcări. Parcă ghicise locul unde se ascunsese, dar se mişca prea încet, dându-i timp să se pregătească.

Privind îngrijorat, Mauritania studie camera ţinând în mână un pistol vechi rusesc Tokarev TT-33 de 7,62 mm. Nu auzise nimic, nu văzuse nimic neobişnuit, dar era sigur că cineva era acolo sau fusese acolo, pentru că văzuse semne pe uşile de la intrarea în clădire şi în apartament.

Se îndreptă spre un geam şi trase repede carpeta de pe el. Spaţiul din spate era gol. Repetă manevra cu al doilea covoraş, cu pistolul pregătit să tragă. Dar şi acolo spaţiul era gol.

Femeia privi în jos şi-l văzu pe Mauritania. Ţinea pistolul în mână, gata să tragă dacă o descoperea. Stătea atârnată de un cârlig din titan pe care îl înfipsese în marginea ferestrei când îşi dăduse seama de pericol. Din poziţia în care se afla, putea să-l omoare fără ca el să aibă măcar timp să îndrepte pistolul spre ea. Femeia îşi ţinu respiraţia pentru ca lui să nu-i treacă prin cap să se uite în sus. Nu voia să-l omoare, putea fi un martor bun pentru investigaţii, dar dacă era nevoită…

Trecură câteva secunde de suspans. Una… două… şi bărbatul se dădu înapoi, lăsând carpeta să cadă înapoi peste fereastră.

Apoi femeia auzi paşii trecând rapid prin celelalte două camere. După câteva secunde de linişte, auzi cum ceva greu era mutat din loc. Ca şi când un covor gros fusese tras de la locul lui. Când auzi o scândură scârţâind şi trosnind, înţelese că omul hotărâse că oricine ar fi intrat în apartament plecase şi că acum putea să umble în siguranţă la locul secret din podeaua apartamentului, lucru ce ei îi scăpase la căutare.

Se auziră două sunete scurte în momentul în care uşa de la apartament se deschise şi se închise. Aşteptă să vadă dacă se mai aude ceva. Dacă se mai percepe vreo mişcare. Nu mai era nimic.

Se lăsă în jos de la fereastră. Înţepenise în poziţia aceea atârnată, dar în timp ce se dezmorţea, aruncă o privire pe geam şi îl văzu pe Mauritania stând peste drum şi urmărind clădirea, în aşteptare.

De ce mai stătea acolo? De ce urmărea clădirea? Nu-i plăcea treaba asta. Dacă chiar crezuse că „vizitatorul” plecase, ar fi trebuit să plece şi el… doar dacă nu-şi lua noi măsuri de siguranţă pentru ce urma să întreprindă.

Apoi, brusc, îngheţă: nu pregătea nimic; lăsase ceva în urma lui.

Încordată cum era, nu mai ezită. O luă la goană de-a lungul sufrageriei spre camera din spate din ciudatul apartament, trase covoraşul de la fereastră, încălecă pervazul şi coborî pe scara de incendiu.

Era aproape pe ultimele trepte când etajul de deasupra explodă într-o pălălaie de flăcări.

Sări jos şi o luă la fugă spre stânga, printr-o altă clădire din

faţă, de unde ieşi în stradă pe partea cealaltă. Mauritania încă mai aştepta în faţa clădirii care acum ardea. Femeia rânji. Mauritania crezuse că eliminase un urmăritor. Făcuse în schimb o greşeală.

Când el se întoarse şi se depărtă la auzul sirenelor maşinilor de pompieri, femeia era nu departe în urma lui.

10

Cafeneaua Deuxieme Regiment Etranger era situată pe strada Africa de Nord, una dintre străzile întortocheate care înconjurau bazilica Sacre Coeur. Smith îşi descheie trenciul şi se aşează singur la o măsuţă dintr-un colţ, cu un *demi* şi un sandviş dinainte, studiind dosarul primit de la Biroul Doi despre Flacăra Neagră. Patronul cafenelei era un fost legionar pe care Smith îl operase la un picior în unitatea MASH, în timpul Războiului din Golf. Afişând bine cunoscuta lui ospitalitate, fusese atent ca nimeni să nu-l deranjeze pe Smith pe când acesta parcurgea dosarul filă cu filă. După ce termină, Smith se lăsă pe spătarul scaunului, comandă încă un *demi* şi recapitulă ce citise.

„Unica" dovadă împotriva Flăcării Negre era că Biroul Doi, acţionând pe baza unor date furnizate de un informator, prinsese la Paris un membru al grupării teroriste la o oră după atentatul de la Pasteur. Cu mai puţin de un an înainte, omul fusese eliberat dintr-o închisoare din Spania unde fusese condamnat pentru participarea la nişte crime mai vechi, atribuite grupării Flacăra Neagră. După ce el şi partenerii lui fuseseră arestaţi, nu se mai auzise de Flacăra Neagră, aparent inactivă.

Când Biroul îl prinsese în Franţa, individul era înarmat, dar declarase sub jurământ că era complet în afara politicii, că lucra ca maşinist în Toledo, Spania. Declarase că venise la Paris doar pentru a-şi vizita unchiul, că nu ştia nimic despre atentatul de la Pasteur şi că fusese tot timpul în tovărăşia unchiului său. În dosar era şi un xerox cu fotografia lui. Conform datelor, fotografia fusese făcută la arestarea bărbatului. Avea sprâncene groase, obraji puternici şi o bărbie proeminentă.

Unchiul confirmase povestea celui arestat, iar poliţia nu putuse să demonstreze că există vreo legătură între persoana respectivă şi atentat. Totuşi, existau şi nişte „goluri", pentru că omul avea câteva ore bune în care nu se ştia ce făcuse. Biroul îl reţinuse fără să-i comunice capul de acuzare şi îl interogase ore în şir.

Pe scurt, sediul de operare al Flăcării Negre era tot timpul mobil, nu rămânea într-un singur loc mai mult de o săptămână. Organizaţia favoriza provinciile basce din vestul Pirineilor: Vizcaya, Guipuzcoa şi Alava din Spania şi numai ocazional Pirineii

de Jos, în Franţa. Cele mai multe adrese erau din preajma oraşelor Bilbao şi Guernica, unde locuiseră majoritatea simpatizanţilor Flăcării Negre.

Ca mişcare, naţionaliştii basci spanioli aveau un singur scop – separarea de Spania şi formarea unei republici basce. Pentru că nu puteau face acest lucru, grupările mai moderate propuneau, din când în când, înfiinţarea unei regiuni autonome în Spania. Dorinţa de independenţă a bascilor era atât de puternică încât, în ciuda devotamentului lor faţă de Biserica Catolică, ei luptaseră împotriva Bisericii în timpul celui de-al doilea război civil din Spania şi susţinuseră seculara aripă republicană, care le promisese cel puţin autonomia, în timp ce fasciştii catolici erau împotrivă.

Smith se întrebă cum de atentatul de la Institutul Pasteur figura în această încrengătură. Poate pentru a provoca Spania. Nu, poate că nu. Nici unul dintre actele teroriştilor basci nu urmăreau să facă Spania de ruşine.

Pe de altă parte, scopul putea fi acela de a stârni fricţiuni între Spania şi Franţa, pentru ca, ulterior, guvernul francez să fie constrâns să intervină pe lângă Spania să accepte cererile bascilor. Părea o variantă posibilă, aceasta fiind o tactică folosită şi de alţi revoluţionari, deşi cu varii succese.

Sau bascii francezi hotărâseră să se unească cu fraţii şi surorile lor de la graniţa din sud, răspândind terorismul de ambele părţi ale Pirineilor în speranţa de a obţine o ţară a lor pe o mică parte din teritoriile celor două state, încurajându-i pe francezi, care ar pierde mai puţin teritoriu, să forţeze Spania să ajungă la o înţelegere? Oricum, mai exista şi posibilitatea ca implicarea a două state să atragă atenţia Naţiunilor Unite şi poate a Uniunii Europene să intervină atât pe lângă Spania, cât şi pe lângă Franţa pentru găsirea unei soluţii.

Smith încuviinţă în sinea sa. Da, aşa ar putea sta lucrurile. Iar computerul ADN era extrem de important pentru terorişti, oferindu-le o armă competitivă din multe puncte de vedere, inclusiv acela de a convinge guvernele să le accepte revendicările.

Dar presupunând că Flacăra Neagră ar avea maşina moleculară a lui Chambord, de ce atacau Statele Unite? Nu avea sens decât dacă bascii doreau să forţeze S.U.A. Să le sprijine obiectivele şi să mărească presiunea asupra Spaniei. Dacă oricare dintre alternative era adevărată, trebuia totuşi să existe

contacte şi cereri. Dar aşa ceva nu exista.

Continuând să ia în calcul toate alternativele, Smith îşi privi celularul în speranţa că avea ton. Şi avea. Formă numărul secret al lui Klein din D.C.

— Klein la telefon.

— Sistemele au fost restabilite?

— Da, ce nebunie! Îngrozitor.

— Ce s-a petrecut exact? întrebă Smith.

— După ce a întrerupt reţeaua serviciilor publice din Vest, hackerul nostru fantomă a pătruns în codul cheie al unor sateliţi de telecomunicaţii, după care oamenii noştri ştiu că s-a infiltrat în întregul sistem – în zeci de sateliţi. Cei de la FBI au încercat să facă tot posibilul să-l oprească, dar el a spart orice cod, a descoperit fiecare parolă şi a acţionat ca şi când zidurile de protecţie sau blocajele erau o joacă, tastând zerouri în sistemul de transmisiuni al armatei. Viteza era orbitoare. Incredibilă. A spart codurile despre care se presupunea că sunt imbatabile.

Smith înjură.

— Ce Dumnezeu vrea de la noi?

— Oamenii noştri cred că se joacă pur şi simplu, urmărind să câştige încredere în sine. Reţeaua din Vest şi-a revenit după o jumătate de oră şi comunicaţiile au fost restabilite. Exact ca şi când el ar fi programat totul.

— Poate că a făcut-o. Ceea ce înseamnă că ai dreptate, totul a fost un test. Şi un avertisment – să ne facă să transpirăm.

— A reuşit. Chiar acum, a afirma că tehnologia noastră este depăşită este puţin spus. Cea mai bună apărare este să-l găsim pe el şi maşina aceea.

— Nu numai pe el. Asta nu e munca unui hacker solitar, ca să nu mai vorbim de atacul de la Pasteur şi răpirea lui Therese Chambord. N-ai mai aflat nimic?

— Nimic.

Smith îşi privi berea. Avea un gust bun şi până să-l sune pe Klein îi făcuse plăcere. Acum o împinse mai încolo.

— Poate că nu vor nimic de la noi, spuse pe un ton dur. Poate că pun la cale doar *să facă* ceva, indiferent ce facem sau spunem noi.

Parcă-l vedea pe Klein, unde o fi fost el, cu privirea aţintită în spaţiu, imaginând un scenariu apocaliptic.

— M-am gândit şi la asta. Un atac direct, fără avertisment, destul de puternic ca să ne scoată din uz după ce vor termina

testele prototipului. Ăsta-i coşmarul meu.

— Ce cred cei de la Pentagon?

— Este mai bine să iei contact cu realitatea dură puţin câte puţin. Însă asta e meseria mea. Tu ce ai mai aflat?

— Poliţia a stabilit că amprentele mâinii găsite printre dărâmăturile de la Pasteur îi aparţineau lui Emile Chambord. Generalul La Porte mi-a spus azi-dimineaţă.

— Sfinte Doamne, oftă Klein. Aşadar, mort. Chambord este într-adevăr mort. Ce blestem! Am să-l pun pe Justice să telefoneze acolo să vadă ce au mai aflat. Ezită: Asta face ca Zellerbach să treacă pe primul plan ca importanţă. Cum se simte?

Smith îi povesti.

— Cred că o să avem şansa să-l recuperăm pe Marty întreg, spuse ca o concluzie. Oricum, aşa intenţionez eu.

— Sper să ai dreptate. Şi mai ales sper că-şi va reveni în timp util. Nu vreau să fiu nepoliticos, colonele. Ştiu ce simţi pentru Zellerbach, dar ce cunoaşte el poate fi de mare importanţă. Este bine păzit acum?

— Cât se poate de bine. Forţele speciale franceze sunt acolo, conduse de cei de la Surete. Apoi făcu o pauză, după care spuse: Am nevoie de o rezervare pentru următorul zbor către Madrid.

— Madrid? De ce?

— Să închiriez o maşină şi să mă duc până la Toledo. De la Toledo pot lua urma Flăcării Negre.

Descrise raportul pe care-l luase căpitanul Bonnard de la Surete şi i-l dăduse în copie:

— Acum, că ai descifrat că simbolul de pe mânerul armei aparţine grupării Flacăra Neagră, Toledo este următorul pas. Dacă Flacăra Neagră este într-adevăr răspunzătoare de răpirea lui Therese Chambord, atunci am de gând să mă folosesc de ei ca s-o găsesc şi să găsesc şi prototipul ADN. Făcu o pauză: Am mai fost la Toledo de câteva ori, dar acum am nevoie de ajutor. Poţi să-mi faci rost de adresa sediului bascilor şi o hartă a oraşului? Cineva de la Surete trebuie să aibă vreuna.

— Am să obţin informaţiile, o hartă şi o rezervare pe numele tău te vor aştepta la aeroportul De Gaulle.

Washington, D.C., Casa Albă

Preşedintele Sam Castilia şedea relaxat pe fotoliul lui impozant, cu ochii închişi, într-o atmosferă ireală de primăvară care se simţea în Biroul Oval la acea oră matinală, pentru că insistase să se închidă aerul condiţionat şi uşile-fereastră să fie lăsate deschise. După calculele lui (îşi privise de câteva ori ceasul de la mână), consilierul cu Probleme de Securitate Naţională, amiralul şi cei trei generali vorbeau, arătând pe hărţi şi se certau de mai bine de o oră şi douăzeci de minute. În ciuda gravităţii situaţiei, se trezi gândindu-se la felul în care îşi omorau apaşii inamicii, ţintuindu-i cu braţele deschise precum vulturii, sub soarele arzător, ca să aibă o moarte foarte lentă.

În final deschise ochii:

— Domnilor, este un fapt cunoscut că numai un egocentric idiot şi maniac ar fi făcut ceea ce fac eu acum, aşa că îmi poate spune şi mie cineva, în câteva cuvinte, ce s-a întâmplat şi ce înseamnă, fără să fiu nevoit să citesc în *New York Times* sau să ascult explicaţiile unui consilier ştiinţific?

— Desigur, domnule. Consilierul cu Probleme de Securitate Naţională, Emily Powell-Hill luă cuvântul. După ce a pătruns în sistemul de energie electrică din Vest şi după ce s-a infiltrat în sistemul de comunicaţii al armatei, hackerul a pornit să fure toate codurile noastre de comandă şi cele de supraveghere electronică. Totul. Nu a mai rămas nimic ascuns în urma lui. Nimic nu mai poate proteja acum hardul, softul sau oamenii. Putem fi paralizaţi pentru Dumnezeu ştie cât timp. Complet, fără posibilitatea de a ne apăra împotriva atacului. Orbi, surzi, loviţi şi fără dinţi.

În ciuda aparentei nepăsări, preşedintele era conştient de enormitatea consecinţelor. Continuă:

— Este atât de rău pe cât se spune?

— Până acum, răspunse consilierul, ce a făcut hackerul a fost de scurtă durată. A lovit şi a fugit, nu a atacat susţinut. Dar furând codurile, a dovedit că este capabil nu numai să atace, ci şi să declanşeze un război. Până când nu se schimbă codurile nu mai putem să luptăm sau să ne apărăm. Şi chiar dacă schimbăm codurile, hackerul le poate fura din nou.

Preşedintele Castilia inspiră zgomotos:

— Ce anume am pierdut, exact, cât timp a fost el în sistem?

— Toate sistemele de comunicaţii militare care treceau prin Forturile Meade şi Detrick, interveni amiralul Stevens Brose. Centrul de supraveghere militară NSA din toată lumea, din

Menwith Hill, Anglia, comunicaţiile FBI, sistemele de supraveghere fotografice şi electronice ale CIA din toată lumea. Biroul de Recunoaştere Naţională (NRO) era practic orb. Şi, bineînţeles, a căzut şi Echelon.

— Toţi erau prezenţi, domnule, spuse Emily Powell-Hill, grăbindu-se să-i dea singura veste bună preşedintelui. Dar…

Tăcerea din Biroul Oval era mai apăsătoare decât situaţia din New Mexico. Powell-Hill care lucra la NSA, cei patru capi ai armatei şi preşedintele rămăseseră tăcuţi, frământaţi de gânduri sumbre. Mânie, panică, determinare, supărare şi calcule sobre le treceau prin faţa ochilor.

Preşedintele se uită la fiecare dintre cei prezenţi.

— Ca să folosesc una dintre metaforele mele colorate… până acum tot ce avem sunt semnale fumigene ca la Diablos, dar apaşul poate tăia legăturile, în orice moment.

Stevens Brose dădu aprobator din cap.

— Aş spune că asta explică totul. Dacă presupunem că ei sunt în posesia unui computer ADN, întrebările sunt: De ce fac asta? Ce planuri au? Părerea mea este că nu trebuie să sperăm că vor doar să exercite presiuni pentru a determina pe cineva să facă ce vor ei, fiindcă nu au solicitat nimic. Având în vedere ţintele militare şi comunicaţiile pe care le-au invadat, este clar că au dorit ca acest computer molecular să fie folosit pentru a lovi pe cineva sau ceva. Atâta timp cât suntem ţinta principală şi se pare că suntem pe locul întâi pe lista loviturilor, aş spune că asta denotă că ei ne vânează pe noi.

— Trebuie să ştim cine sunt *ei,* hotărî Powell-Hill de la NSA.

Amiralul Brose ridică din umeri:

— În momentul ăsta, Emily, cu tot respectul, este întrebarea cea mai puţin importantă. Pot fi oricine, de la guvernul irakian la miliţiile din Montana, din orice ţară sau orice grup terorist. Ceea ce se impune în primul rând este să-i oprim. După aceea putem vedea cine sunt.

— Totul se învârte în jurul computerului ADN, spuse preşedintele şi totul a început când laboratorul de la Pasteur a fost atacat. Acum credem că urmează să ne atace pe noi, dar nu ştim cum, când şi unde.

Amiralul Brose răspunse prompt:

— Aşa este, domnule.

— Atunci trebuie să găsim acest computer ADN.

Era şi ideea lui Klein. Preşedintele fusese informat în acest

sens şi, în final, fusese de acord cu ideea. Cu atât de puţine opţiuni, nu mai avea de ales.

În clipa aceea militarii începură să vorbească toţi deodată, în frunte cu Ivan Guerrero, general-locotenent în armată, care se plânse:

— Este ridicol, ca să nu spun insultător. Nu suntem neajutoraţi. Comandăm cea mai puternică forţă de pe pământ.

Generalul Forţelor Aeriene, Kelly, fu de acord:

— Şi cu cel mai avansat armament.

— Vă putem da zece divizii să-i măturaţi pe bastarzi, pentru Dumnezeu, spuse Oda, general-locotenent în Marină.

— Şi nici una dintre diviziile voastre, nave, tancuri sau avioane nu vă pot proteja codurile electronice şi sistemele, spuse calm preşedintele. Adevărul este că oricine lucrează cu un computer ADN *acum,* înainte chiar de a avea şansa să ne punem la punct apărarea, ne aduce în imposibilitatea de a riposta.

Amiralul Brose clătină din cap, împotrivindu-se.

— Nu în totalitate. Nu am stat cu mâinile-n sân, domnule preşedinte. Fiecare dintre noi ne-am făcut sisteme back-up pentru serviciile noastre care operează în afara structurilor de comandă normale şi a reţelelor electronice. Am planificat aşa ceva pentru cazurile de urgenţă şi acum chiar avem un caz de urgenţă. Le vom acţiona separat şi vom instala pe ele cele mai bune ziduri de apărare. Am schimbat deja toate codurile de comandă şi comunicaţie.

— Cu ajutorul prietenilor noştri din Anglia, am făcut rost de sisteme back-up pe care le-am pus la NSA, adăugă Powell Hill. Sistemul poate fi operaţional în câteva ore.

Preşedintele zâmbi fără tragere de inimă.

— Din câte am înţeles, nu putem decât să încetinim acţiunile acestui nou inamic al nostru. Bine, schimbaţi codurile, mai întâi armata. Faceţi ca sistemele electronice tactice să fie cât mai sigure posibil. De asemenea, contactaţi celelalte guverne din NATO şi coordonaţi cu ei apărările şi datele. Între timp, serviciul nostru de spionaj trebuie să se concentreze asupra găsirii computerului. În sfârşit, pentru Dumnezeu, dezamorsaţi rachetele ofensive şi transportaţi-le cât mai departe înainte să poată fi lansate!

Cum toţi fură de acord, părăsiră Biroul Oval.

Preşedintele Castilia aşteptă nerăbdător ca ultimul om să iasă din birou. Numai după aceea Fred Klein intră în încăpere printr-o

uşă laterală. Klein părea obosit, cu ochii foarte încercănaţi.

Preşedintele lăsă să-i scape un suspin de îngrijorare.

— Spune-mi adevărul, Fred. Ne va fi de folos ceva din ce plănuiesc ei să facă?

— Probabil că nu. Aşa cum ai spus, putem să-i încetinim. Dar când vor afla ce se poate face cu un computer ADN, nu ne mai rămâne mare lucru de făcut. Pur şi simplu este prea puternic. De exemplu, dacă avem un modem pe computer şi tu dai un e-mail către nepoţii tăi o dată pe lună, este de-ajuns pentru ca un computer molecular să intre în calculatorul tău, să fure în câteva secunde toate informaţiile şi toate datele existente şi să şteargă tot hardul.

— În câteva secunde? Printr-un simplu e-mail către nepoţi? Doamne-Dumnezeule! Nimic nu mai este sigur.

— Nimic, îngână Klein ca un ecou. Aşa cum ai spus şi tu şi Stevens Brose, singura noastră şansă este să găsim computerul molecular. Imediat ce intrăm în posesia lui, o să punem mâna şi pe ei. Dar trebuie s-o facem înainte să-şi pună în aplicare genialul lor plan.

— E ca şi când te-ai lupta cu un grizzly cu mâinile legate la spate. Ceva nu este în regulă. Preşedintele îl privea cu interes pe şeful Serviciului de Operaţiuni sub acoperire unu. Cum plănuiesc să ne lovească? Cum şi unde?

— Nu ştiu, Sam.

— Dar vei afla, nu-i aşa?

— Da, domnule. Am să aflu.

— Şi la timp.

— Aşa sper.

11

Toledo, Spania

Smith ieşea din Madrid pe autostrada N401, spre sud, către Toledo. Aşa cum i se promisese, adresa bascilor, harta şi instrucţiunile îl aşteptaseră la aeroportul De Gaulle. Micuţul Renault închiriat rula silenţios printre câmpiile verzi, cufundate în umbrele lungi ale după-amiezii. Oile păşteau la umbra dantelată a plopilor de pe marginea drumului.

Smith coborî geamul şi-şi sprijini cotul pe marginea portierei în timp ce un vânt călduţ intră în maşină, ciufulindu-i părul. Cerul din La Mancha, unde melancolicul cavaler Miguel de Cervantes se luptase cu morile de vânt, era senin şi albastru. Dar mintea lui Smith părăsi rapid scena pastorală şi pe nemulţumitul Don Quijote. Avea propriile lui mori de vânt cu care trebuia să se lupte, cu diferenţa că morile lui erau foarte reale.

Conducea gândindu-se neîncetat, cu îngrijorare, că cineva ar fi putut să-l urmărească. Cu vremea însă, văzând rarele maşini care se duceau sau veneau, aşa cum era de aşteptat, nu se mai gândi la asta. Mintea lui trecu în revistă articolele apărute în ziare care relatau penele de curent, pe care le citise în avion în timpul zborului de la Paris. Comparativ cu detaliile oferite de Fred Klein, articolele erau superficiale, nu indicau problemele grave care puteau apărea ca rezultat al funcţionării unui computer futurist. Până acum, guvernul Statelor Unite trecuse sub tăcere aceste informaţii.

Chiar dacă nu spuneau totul, articolele erau şocante şi înfricoşătoare, mai ales că Smith ştia ce putea să urmeze. Gândindu-se la ce ar putea găsi la Toledo, vechiul oraş se profilă la orizont, ridicându-se chiar din câmpie, cu turnurile Catedralei şi zidurile Alcazarului înălţându-se semeţe deasupra acoperişurilor caselor. Citise că oraşul era foarte vechi, fondat în perioada celţilor, preromană. Când romanii ajunseseră în secolul al doilea înainte de Hristos, făcuseră din acest oraş o fortăreaţă care avea să dureze şapte sute de ani până când barbarii vizigoţi îl ocupaseră pentru alte două secole, până la sfârşitul anului 712

după Hristos.

Atunci, spunea legenda, regele Rodrigo se atinsese de Florinda, fata contelui Julian, pe care o surprinsese făcând baie goală în Rio Tajo. În loc să rezolve lucrurile pe plan local, tatăl acesteia – idiot cum era – ceruse ajutorul arabilor. Cum arabii plănuiseră deja să invadeze regiunea, fuseseră fericiţi să răspundă apelului. Aşa că Toledo îşi schimbase din nou stăpânii, devenind un centru maur, cosmopolit şi înfloritor. Toledo revenise abia în 1085 sub conducerea Spaniei, când regele Alfons de Leon şi Castilia cucerise teritoriul. A fost capitala regilor Castiliei, apoi a Spaniei până în 1561.

Înconjurat din trei părţi de râu, oraşul se ridică mult deasupra acestuia, pe pereţii povârniţi ai dealului. Este o fortăreaţă naturală care avea nevoie de ziduri doar spre nord pentru a fi inexpugnabilă în vremurile de demult. Oraşul se dezvoltase între aceste ziduri, întinzându-se spre sud peste râu, construcţiile recente datând din ultimele trei sau patru secole.

Smith continuă să parcurgă străzile mici şi înguste din nordul oraşului, din apropierea zidurilor nordice. Atent la drum, intră în oraşul vechi prin Puerta de Bisagra, o intrare din piatră construită în secolul nouă şi parcă maşina undeva prin încrengătura de străduţe şi alei înguste şi întortocheate care duceau în spirală spre mândria oraşului, Catedrala Gotică şi, în egală măsură, spre marea mâhnire a localnicilor – către Alcazar, ambele distruse în timpul războiului civil din Spania şi restaurate acum.

Folosind harta detaliată, căută cu grijă marcajele care îl puteau conduce la adresa bascilor. Se rătăci în lumina amurgului care se lăsase peste oraş, se întoarse din drum şi descoperi că unele străduţe erau atât de înguste, încât intrarea maşinilor era blocată cu piloni din oţel. Cele mai multe străzi erau destul de largi ca să poată pătrunde maşinile, dar numai câte una. Când înaintă cu Renault-ul, oamenii se traseră în intrândurile porţilor ca să-i facă loc să treacă. Clădiri, monumente, pieţe, biserici, sinagogi, moschei, magazine, restaurante elegante şi case – majoritatea medievale – umplu fiecare metru pătrat din cetate. Oraşul era din cale-afară de frumos, dar şi periculos. Oferea prea multe posibilităţi de ambuscadă.

Adresa unde fusese trimis era de fapt un apartament într-o clădire în apropiere de Cuesta de Carlos V, în umbra Alcazarului, chiar sub piscul oraşului. Potrivit hărţii, adresa se afla pe o alee abruptă pe unde nu putea trece nici cea mai mică maşină. Smith

parcă la două străzi mai jos şi începu să urce, rămânând cât mai mult în umbră. Mulţi turişti străini gălăgioşi trecură pe lângă el prin oraşul vechi, făcând fotografii.

Când Smith descoperi casa cu pricina în faţa lui, încetini pasul. Era o clădire tipică, ca faţada plată, din cărămidă, cu patru etaje şi acoperiş roşu. Ferestrele şi uşa de la intrare, nedecorate, erau ca nişte găuri pătrate în cărămidă mult retrase şi numai câte două ferestre pe etaj. Când trecu prin faţa clădirii văzu că uşa de la intrare era deschisă. Holul strâmt era luminat, dezvăluind o casă a scării îngustă. Bascii închiriaseră probabil o cameră la etajul doi.

Smith continuă să se plimbe până ajunse la capătul străzii de unde se deschidea o piaţetă plină de magazine şi baruri. Străzile se întâlneau aici din patru direcţii. Se opri în faţa unei cafenele, unde luă loc la o masă cu faţa spre stradă. În aer se simţea mirosul de mirodenii – nucşoară, ghimber şi ardei iute. De aici putea vedea apartamentul bascilor. Ceru o bere şi un *tapas* şi aşteptă ca o formaţie să înceapă să cânte într-unul din cluburile din apropiere. Era o muzică *merengue*, dulceagă, din Republica Dominicană, fostă colonie a Spaniei. Vibranta muzică umplea noaptea, iar Smith mânca, bea şi pândea. Nimeni nu păru să-i dea atenţie.

Într-un târziu văzu trei oameni intrând prin uşa deschisă a clădirii cu apartamente. Unul dintre ei semăna cu cel din fotografia din dosarul de la Surete. Aceleaşi sprâncene groase, obraji puternici şi bărbie proeminentă. Smith achită nota şi se întoarse pe străduţa îngustă. Se lăsase noaptea, iar umbrele se pogorâră negre şi aproape impenetrabile peste caldarâm. Pe când se îndrepta liniştit spre clădire, avu sentimentul că fusese urmărit. Alertat, se opri şi se ascunse în umbra unui pom.

Arma păru să apară de nicăieri în momentul în care simţi ţeava rece înfiptă în gât. Vocea, o şoaptă răguşită, i se adresă în spaniolă:

— Am fost avertizaţi că s-ar putea să apari.

Erau câţiva trecători pe străduţa îngustă, dar el şi cel care-l ameninţa erau aproape invizibili în locul în care se aflau. Felinarele de stradă erau puţine în oraşul vechi şi la distanţă mare.

— Mă aşteptai? întrebă Smith tot în spaniolă. Interesant. Flacăra Neagră se întoarce să se răzbune.

Şoapta se transformă în şuierat:

— O să traversăm strada şi o să intrăm pe uşa pe care o supravegheai.

Individul vorbi printr-un aparat de emisie-recepţie pe care Smith îl văzuse cu coada ochiului:

— Stinge lumina, îl aduc sus.

Cu gândul la Smith şi preocupat să transmită informaţia, atenţia teroristului slăbi. În timp ce bărbatul închidea aparatul de emisie-recepţie, Smith se gândi că are puţine opţiuni. Trebuia să încerce.

Îl lovi pe bărbat puternic, dându-i un cot în stomac şi se lăsă brusc în jos. Se auzise doar un zgomot surd, în momentul în care individul apăsase pe trăgaciul armei. Era un pistol cu amortizor, zgomotul împuşcăturii fiind acoperit de muzică şi de traficul din piaţetă. Glonţul zbură inofensiv pe lângă spatele lui Smith şi se înfipse în caldarâm. Până să-şi revină teroristul, Smith îşi luă avânt şi-l lovi cu piciorul stâng. Îl apucă de gât. Se auzi un icnet şi bărbatul căzu.

Smith verifică semnele vitale: trăia, dar îşi pierduse cunoştinţa. Luă pistolul Walther de pe jos, o armă nemţească de bună calitate şi îl apucă pe bărbat pe după umeri. Cum teroriştii din apartament fuseseră avertizaţi, nu putea dura mult până ar coborî să vadă ce s-a întâmplat. Se grăbi în lungul străzii, cărând omul inconştient spre propria maşină. Teroristul începu să murmure ceva în momentul în care Smith îl trânti pe locul de lângă şofer.

Smith înconjură iute maşina şi se aşeză la volan chiar în clipa în care văzu ceva sclipind. Omul se trezise. Îşi revenise şi acum agita un cuţit spre el. Dar era slăbit şi Smith i-l smulse, privindu-l drept în ochii lui negri în semiîntunericul maşinii:

— *Bastardo!* horcăi omul.

— Acum vom sta de vorbă, i se adresă Smith în spaniolă.

— Nu cred.

Faţa individului era nerasă şi avea o uitătură sălbatică. Clipea rapid, ca şi când se lupta să gândească.

Smith îl studie. Avea cu puţin peste un metru optzeci, musculos, aproape butucănos. Părul lui era rar, negru şi ondulat, o pată de cerneală în semiobscuritate. Era tânăr. Barba nerasă şi fizicul impresionant îi ascundeau adevărata vârstă. Smith presupuse că ar putea avea douăzeci de ani. Putea fi un tânăr american din clasa mijlocie, dar crescut într-o lume a teroriştilor.

Omul holbă ochii, apoi îi miji. Se săltă în scaun, clătinându-se

şi îşi frecă bărbia.

— O să mă omori şi pe mine?

Smith ignoră întrebarea.

— Cum te cheamă?

Tânărul se gândi, apoi păru să decidă că îşi poate spune numele.

— Bixente. Numele meu este Bixente.

Fără nume de familie, dar Smith acceptă. Ţinea pistolul într-o mână, iar cu cealaltă aduse cuţitul până îi atinse obrazul lui Bixente. Tânărul se retrase speriat şi dădu capul pe spate.

— Un nume este un început bun, conchise Smith. Spune-mi despre Flacăra Neagră.

Linişte. Bixente tremura, ceea ce îl făcea să pară şi mai tânăr.

Smith îl asigură:

— Nu vreau să-ţi fac nici un rău. Hai să vorbim prieteneşte.

Faţa lui Bixente se schimonosi şi lui Smith i se păru că în sinea lui se dădea o luptă. Retrase cuţitul de lângă faţa lui Bixente. Era un alt fel de joc, dar uneori impactul psihologic făcea mai mult decât o armă. Ţinu cuţitul la vedere, aşa încât Bixente să-l vadă şi i se adresă din nou:

— Uite ce este, vreau numai câteva informaţii. Eşti prea tânăr ca să fii implicat în toată treaba asta. Spune-mi ceva despre tine. Cum ai ajuns să faci parte din Flacăra Neagră?

Coborî cuţitul.

Bixente urmări mişcarea cu privirea. Apoi se uită în sus, nedumerit. Nu se aşteptase la aşa ceva. Apoi spuse cu voce întretăiată:

— Mi-au ucis… fratele.

— Cine ţi-a ucis fratele?

— Garda Civilă… în închisoare.

— Fratele tău era un conducător al Flăcării Negre?

Bixente dădu afirmativ din cap.

— Aşadar, vrei să fii ca fratele tău. Pentru un teritoriu al bascilor.

— Fratele meu era soldat, spuse tânărul cu o voce în care se simţea mândria.

— Şi tu vrei să fii la fel. Jon înţelesese. Câţi ani ai, nouăsprezece? Optsprezece?

— Şaptesprezece.

Smith îşi înăbuşi un suspin. Era chiar mai tânăr decât se aşteptase. Un copil. Continuă:

— Într-o zi vei fi suficient de matur ca să iei decizii stupide cu privire la lucruri mult mai importante, dar nu încă. Te folosesc, Bixente. Pun pariu că nu eşti din Toledo, nu-i aşa?

Bixente bâlbâi numele unei comune din nordul Spaniei, o regiune bască cunoscută pentru turmele de oi, câinii şi păşunile ei întinse.

— Eşti cioban?

— Am fost crescut pentru asta. Făcu o pauză şi spuse cu o voce în care se simţea o umbră de regret: îmi plăcea ce făceam.

Smith îl studie. Era un băiat puternic, fizic şi psihic, dar fără experienţă. Un candidat perfect pentru extremişti. I se adresă din nou:

— Nu vreau decât să stau de vorbă cu oamenii tăi, nimic mai mult. Cum terminăm, poţi să te întorci acasă şi să fii în siguranţă începând de mâine.

Bixente începu să tremure şi nu răspunse nimic.

— Când s-a reactivat Flacăra Neagră?

Potrivit datelor din arhive, gruparea nu mai activa şi dispăruse din lista neagră a autorităţilor după ce conducătorii lor fuseseră ucişi sau închişi.

Bixente lăsă privirea în jos, ruşinat.

— Când Elizondo a ieşit din închisoare. El este singurul rămas din vechea grupare care nu a fost ucis şi este liber. I-a contactat pe toţi cei care au fost membri, i-a adunat şi a mai racolat câţiva oameni noi.

— De ce a crezut Elizondo că atentatul de la Institutul Pasteur vă poate ajuta să câştigaţi independenţa bascilor?

Bixente răspunse fără să ridice privirea:

— Niciodată nu mi-au spus prea multe, în special Elizondo. Dar i-am auzit vorbind despre cineva care i-a finanţat ca să reia lupta.

— Cineva i-a plătit să pună o bombă la Pasteur şi s-o răpească pe Therese Chambord?

— Cred că da. Cel puţin aşa am înţeles din ce am auzit. Tânărul scoase un oftat. Mulţi n-au vrut să facă asta. Dacă trebuia să se reia lupta, voiau s-o facă pentru Euskadi. Dar Elizondo le-a spus că o să primească o grămadă de bani şi de aceea au făcut asta. Dacă voiam să luptăm din nou pentru Euskadi, aveau nevoie de mulţi bani. Pe urmă, era mai bine pentru noi să aruncăm în aer o clădire din Paris, pentru că mulţi oameni de-ai noştri locuiesc acum în Franţa. Am fi dat astfel de

ştire fraţilor şi surorilor noastre de peste munţi că vrem să ne unim cu ei şi că avem şanse de câştig.

— Cine l-a angajat pe Elizondo să provoace explozia de la Pasteur? De ce?

— Nu ştiu. Elizondo ne-a spus că nu are importanţă de ce trebuie să punem bomba. Era mai bine aşa. Totul s-a făcut oricum pentru bani, pentru Euskadi şi cu cât ştiam mai puţin, cu atât mai bine. Nu era problema noastră. Nu ştiu exact cu cine face afaceri, dar am auzit un nume... Scutul Semilunii sau cam aşa ceva. Nu ştiu ce înseamnă.

— Ai auzit ceva despre motivul pentru care au răpit o femeie? Unde au dus-o?

— Nu, dar cred că este pe aici, pe undeva. Nu sunt sigur.

— A zis cineva ceva despre mine? întrebă Smith.

— L-am auzit pe Zumaia spunând că l-aţi omorât pe Jorge la Paris şi au bănuit că aţi putea veni în Spania pentru că Jorge a făcut o greşeală. Apoi Elizondo a auzit de la cineva că s-ar putea să veniţi chiar la Toledo. Şi că trebuie să fim pregătiţi.

— Arma lui Jorge avea un semn pe mâner?

— Da. Dacă nu l-aţi fi ucis dumneavoastră, probabil c-ar fi făcut-o Elizondo. Nu avea voie să pună simbolul nostru pe nimic şi mai ales pe o armă. Elizondo n-ar fi ştiut asta, dar a aflat de la Zumaia.

Ceea ce însemna că nu se temeau de el sau poate nici nu ştiau de el până când apăruse pe scenă în episodul cu răpirea lui Therese Chambord. Se încruntă către Bixente care rămăsese cu privirea în pământ, cu umerii căzuţi.

— Cum m-ai recunoscut? întrebă Smith.

— Au trimis ei o fotografie. I-am auzit vorbind. Unul din oamenii noştri din Paris v-a văzut sau a auzit de dumneavoastră ori v-a urmărit. Nu sunt sigur. El este omul care ne-a trimis fotografia. Expresia lui era încordată. Plănuiau să vă omoare. Le daţi prea multă bătaie de cap. Nu ştiu mai mult de atât. Aţi spus că o să-mi daţi drumul. Pot să plec?

— Imediat. Ai bani?

Surprins, Bixente ridică privirea:

— Nu.

Smith scoase portofelul din haină şi îi dădu o hârtie de o sută de dolari americani:

— Cu ăştia vei ajunge înapoi la familia ta.

Bixente luă banii şi îi vârî în buzunar. Era mai puţin înfricoşat,

dar rămăsese cu umerii căzuţi şi cu o expresie de vinovăţie. Exista un pericol pe care Smith nu voia să şi-l asume. Tânărul s-ar putea decide să-şi avertizeze prietenii.

Smith reluă cu voce aspră:

— Ţine minte, atacul şi răpirea au fost numai pentru bani, nu spre a obţine un teritoriu pentru basci. Şi fiindcă tu nu m-ai dus în casă, acum trebuie să te temi mai mult de ei decât de mine. Dacă încerci să te întorci la ei, vor fi bănuitori. Şi dacă te suspectează îndeajuns, te vor omorî. Trebuie să te ascunzi o vreme.

Omul de lângă el înghiţi cu greu.

— Am să mă retrag în munţii de lângă satul meu.

— Foarte bine.

Smith luă o frânghie de nailon şi o bandă izolatoare din servietă şi continuă:

— Am să te leg, dar am să las cuţitul lângă tine ca să te poţi elibera singur. Asta ca să-ţi dau timp de gândire. Ca să vezi că sfatul meu este bun.

Dar şi ca să-i dea timp lui Smith să se îndepărteze, în cazul în care Bixente se răzgândea şi încerca să se întoarcă la terorişti.

Tânărul era nefericit de soluţie, dar încuviinţă dând din cap. Smith îl legă, îi puse bandă adezivă peste gură şi ascunse cuţitul sub scaunul din spate. Spera să dureze cam o jumătate de oră până ce tânărul să se poată deplasa pe scaunul din spate, să ia cuţitul şi să se dezlege. Smith încuie maşina, luă servieta, laptopul şi trenciul pe care le puse într-un geamantan mai mare, vârî cheile în buzunar şi se îndepărtă repede. Dacă Therese Chambord se afla pe undeva prin apropiere, probabil că şi prototipul ADN era tot pe-acolo.

12

Noaptea transformase frumosul orăşel într-o scenă desprinsă parcă din istorie, cu umbre negre, cu lămpi galbene şi muzică spaniolă care plutea în aerul verii. Smith ajunse în piaţeta în care se oprise cu puţin timp înainte, ca să urmărească ascunzătoarea bascilor, gândind să se învârtă pe străzile din apropiere ca să se familiarizeze cu zona. Acum că era târziu, iar trecătorii se mai răriseră, Toledo devenise parcă un alt oraş. Patriarhal şi paşnic, semăna cu una din picturile cu clar de lună ale lui El Greco, cu construcţiile strategice cu arhitectură bogat ornamentată care se profilau în lumina felinarelor.

Îndreptându-se spre stânga din piaţetă, văzu patru bărbaţi care ieşiseră din labirintul străzilor şi al aleilor. Îl recunoscu pe unul dintre ei, un bărbat zdravăn şi cu faţa ciupită de vărsat, acelaşi care participase la răpirea lui Therese Chambord în noaptea respectivă. Era şi bărbatul care semăna cu cel din fotografia bascului care fusese arestat în Paris. Flacăra Neagră. Îl căutau.

Când cei patru bărbaţi îl înconjurară, Smith ridică vocea atât cât să fie sigur că îl aud. Spuse în spaniolă:

— Care dintre voi este Elizondo? Nu vreau decât să vorbesc cu el. Ar fi mai bine pentru voi. Hai să vorbim, Elizondo!

Nici unul dintre cei patru nu răspunse. Cu feţe impasibile, continuară să se apropie cu armele aproape la vedere, gata să le scoată şi să tragă fără a clipi măcar. În jurul lor, clădirile istorice se desprindeau ca nişte spirite rele dintr-o altă lume.

— Staţi pe loc, îi avertiză Smith, scoţându-şi pistolul cu amortizor.

Dar vederea armei nu era suficientă ca să-i oprească.

Indivizii se încordară, dar nu încetară să înainteze, încercând să strângă cercul în jurul lui. Priviră totuşi spre un bărbat deşirat, cu o beretă roşie specifică bascilor, parcă aşteptându-i ordinele.

Smith îi studie o secundă pe toţi patru, apreciind inegalitatea. Se întoarse rapid şi o luă la fugă. Un al cincilea bărbat, mai în vârstă, apăru dintr-o alee, cam cinci metri mai departe de ceilalţi, pentru a-i bloca retragerea. În spatele lui, paşii teroriştilor răsunau sinistru pe caldarâm. Cu inima bubuind, Smith dădu colţul pe prima alee pe care venise şi se avântă în

goană în lungul acesteia.

Preotul anglican, un bărbat înalt şi tânăr, se ascundea în faţa intrării retrase a unui *estanco,* o tutungerie închisă. În noapte, omul era invizibil în hainele lui preoţeşti negre şi doar slaba reflectare a luminii pe faţa albă îi dezvăluia prezenţa.

Urmărise bărbaţii care veniseră dinspre clădirea bascului care fusese arestat în Paris. Când ei se ascunseră, orice trecător aflat destul de aproape de preot ar fi fost surprins – poate ofensat – să-l audă murmurând cuvinte nepotrivite cu sutana pe care o purta.

— Drace! Ce mama lor mai pun la cale acum?

Falsul preot sperase că va asista la o întrunire care ar fi putut să-l facă să înţeleagă de ce trebuise el să vină la Toledo. Dar după cum văzuse, întrunirea nu avusese loc. Militantul basc pe care-l recunoscuse la Paris, Elizondo Ibarguengoitia, plecase întâi la San Sebastian, apoi ajunsese la Toledo, dar nici vorbă să-l conducă la femeia răpită. Nu exista nici măcar un indiciu care să poată fi coroborat cu suspiciunile şefilor lui.

Iritarea lui spori faţă de cele ce se petreceau. Un nonsens periculos. Ceea ce-l făcea să aibă asupra lui un obiect complet incompatibil cu poziţia lui de cleric – un pistol Glock de 9 mm cu amortizor.

De astă dată, aşteptarea lui fu scurtă. Un bărbat atletic apăru dinspre piaţetă.

— Fir-ar al dracului! bodogăni surprins falsul preot.

Imediat, cei cinci basci ieşiră în plină stradă, unul după altul. Fiecare avea asupra lui un pistol ţinut discret la centură, uşor de apucat, dar aproape invizibil pentru cei din jur. Preotul părăsi ascunzătoarea întunecoasă de la colţul străzii.

Ajuns la jumătatea aleii, Smith se uită iute înapoi spre clădire, ţinând pistolul cu ambele mâini. Îl îndreptă spre aleea pe care intrase. Un grup de trei turişti – un bărbat bine îmbrăcat şi două femei tinere – dansa în ritmul muzicii undeva mai încolo, pe stradă. Se distrau fără doar şi poate, fără să ia în seamă cele ce se petreceau în jurul lor.

După ce dispărură din raza lui vizuală, Smith continuă să aştepte. Şi aşteptă. Trecură doar câteva secunde, dar parcă trecuse o oră. Pe ritmul unei noi melodii, bărbatul puternic apăru de după colţul aleii – armă şi chip concomitent. Smith se întoarse

fără zgomot şi ţinti în sus; nu voia să rănească pe nimeni care s-ar fi aflat în preajmă. Zgomotul împuşcăturii se pierdu în ritmul muzicii date la maxim, iar glonţul lovi exact unde dorise el – în zidul de deasupra capului bascului.

Cu o explozie de fum, bucăţi ascuţite de cărămidă căzură peste asasin. Acesta scoase un sunet gutural şi căzu ca lovit de trăsnet. Smith zâmbi. Apoi o luă la fugă.

Nu se auzi nici o replică la împuşcătura lui în momentul în care se abătu pe o alee lăturalnică. Se lipi cu spatele de un perete. Nici un cap sau armă nu se mai arătară de după colţ. Uşurat, o luă din nou la fugă, urcând acum dealul, supraveghind totul, pe măsură ce înainta printre trecători. Muzica începuse să scadă în intensitate şi rămăsese în fundal.

Transpirat, continuă să meargă repede, întâlni un bărbat care umbla singur, lovindu-se de pereţi de parcă ar fi băut prea mult vin. Când trecu pe lângă Smith, bărbatul îl privi ca şi cum acesta apăruse de nu se ştie unde. Apoi se întoarse brusc şi dispăru.

Când nu mai văzu nici un terorist, Smith începu să spere că i-au pierdut urma. Trebuia să aştepte, apoi să încerce să-i urmărească din nou spre clădire. Privi încă o dată înapoi, aşteptând să se elibereze trotuarul. Instantaneu, auzi pocnetul unui pistol cu amortizor şi simţi imediat şuieratul glonţului pe lângă gât. Bucăţi de tencuială săriră din zidul lovit de glonţ. Urmă o altă împuşcătură, însoţită de ecoul glonţului în momentul în care acesta ricoşă din pereţi şi lovi pavajul.

Cu câteva clipe înainte Smith se trântise instinctiv, iar acum ridică puţin umărul şi trase două gloanţe către două umbre care se profilau în noapte.

Se auzi un ţipăt prelung. Apoi din nou tăcere. Strada întunecată parcă se strângea. Poate că împuşcase pe cineva.

Dar nu era chiar singur. O umbră neagră precum noaptea, zidurile, pavajul se întindea doar la câţiva metri mai încolo. Se ridică încet şi se apropie cu precauţie. Figura unui bărbat zdravăn se profilă în faţa ochilor lui cu braţele desfăcute într-o baltă de sânge, făcând caldarâmul să sclipească în lumina lunii. Ochii goi erau îndreptaţi spre cer. Smith îl recunoscu – era bărbatul pe care îl văzuse la Paris. Acum zăcea mort.

Auzi paşi pe caldarâm şi ridică privirea din locul unde se afla. Erau ceilalţi bărbaţi. Veneau spre el.

Smith o luă la fugă pe mai multe străduţe care se întretăiau printre numeroasele clădiri şi care păreau să fi luptat din greu ca

să-şi găsească locul în spaţiul arhitectural de acolo. Traversă o stradă mai mare unde turiştii admirau clădirile din Evul Mediu. Lângă grupul de turişti, doi terorişti măturau strada cu privirea. Cum nu se uitau la clădiri, păreau nişte lupi gata de atac.

Smith se întoarse şi începu iar să alerge. Strigătele lor îl urmăriră când acceleră spre o altă stradă, chiar în momentul în care o maşină întoarse din sensul opus. O familie sperase că îşi poate parca Fiatul sport. Bascii erau prea aproape. Disperat, Smith duse mâna liberă la ochi şi se uită direct spre maşină, aproape orbit de faruri.

Smith ţipă pentru a-i avertiza pe cei din maşină. Auzi frânele scrâşnind. Fiatul lăsă un strat din cauciucuri pe asfalt în efortul de a opri la câţiva metri în faţa lui. Smith sări pe bordul maşinii. De acolo, cu pantofii lui sport, o apucă peste capotă şi sări pe partea cealaltă. Continuă să fugă.

Răsunară împuşcături, teroriştii încercând să-l nimerească. Smith continuă să fugă în zigzag, gâfâind, cu tot corpul încordat. Geamul unei ferestre sparte de un glonţ rătăcit căzu peste el. O femeie ţipă, un copil începu să plângă. Smith îi auzi pe basci strigând în momentul în care se năpustiră în direcţia Fiatului, încercând să treacă de el. Ultimul sunet pe care-l auzi dinspre alee fu bubuitul paşilor lor. Şi el nu era nici în siguranţă şi nici nu găsise măcar un indiciu despre Therese Chambord sau computerul molecular.

Supărat, schimbă din nou direcţia, rătăcind pe alte străzi adormite. Se uită înnebunit în jur. În cele din urmă văzu o zonă luminată şi auzi oameni râzând şi vorbind.

Reduse ritmul alergării ca să-şi tragă sufletul. Se apropie prudent de zona respectivă şi văzu că ajunsese la Piaza del Conde. Pe partea cealaltă se afla Casa y Museo del Greco. Era vechiul cartier evreiesc, Juderia, din partea de sud-vest a oraşului, chiar lângă râu. Deşi nu văzu pe nimeni care să-i trezească vreo bănuială, simţea că teroriştii nu puteau fi departe. Elizondo n-ar renunţa uşor şi, la urma urmelor, Toledo era un oraş mic, compact. Nici un loc nu era prea depărtat de altul.

Trebuia să treacă prin piaţetă. Dacă se grăbea, putea să atragă atenţia. În cele din urmă, oboseala îl făcu să se decidă. Porni agale, căutând să pară cât mai neînsemnat strecurându-se prin locurile cele mai întunecate acolo unde era posibil. Ajunse din urmă un grup de turişti care se uitau şi apreciau muzeul închis care găzduia câteva dintre cele mai faimoase pânze ale lui

El Greco. Clădirea era restaurată şi arăta ca o casă tipic toledană din epocă, iar turiştii murmurau şi arătau spre ea cu vădit interes când Smith trecu prin spatele grupului.

Îşi recăpătase suflul când ajunse în Caile San Juan de Dios, unde erau mai puţini turişti, dar, în acelaşi timp, realiză că nu mai putea continua să fugă prea multă vreme. A fugi în sus şi în jos pe un deal era foarte mult chiar şi pentru un om antrenat ca el. Decise că trebuie să rişte şi să rămână pe această stradă. Studie fiecare intersecţie înainte să traverseze şi... îi veni o idee.

În faţa lui, un bărbat cu o cameră de filmat atârnată de gât şi cu un flash în mână avea aerul că este în căutarea unei anumite imagini. Se plimba încoace şi încolo pe alei parcă pentru a găsi un anumit unghi. Avea aproape aceeaşi înălţime cu el şi cam aceeaşi alură.

Era o ocazie. Omul o luă spre o altă alee mai îngustă. Nu mai era nimeni. În ultima secundă păru că-l aude pe Smith venind în urma lui.

Se întoarse pe jumătate:

— Hei! protestă el în engleză. Cine eşti? Ce dracu'...?

Smith îi vârî amortizorul în spate.

— Linişte. Eşti american?

— Fireşte...

Smith îl împunse din nou cu pistolul.

— Linişte.

Vocea bărbatului se transformă în şoaptă. Dar nu era mai puţin supărat.

— ... normal că sunt! Şi e bine să nu uiţi asta. O să regreţi...!

Smith îl întrerupse:

— Am nevoie de hainele tale. Scoate-le.

— *Hainele* mele? Eşti nebun. Cine...

Bărbatul se întoarse cu faţa spre Smith. Se holbă la pistolul lui şi teama i se citi pe faţă:

— Dumnezeule, *cine* eşti?

Smith ridică pistolul spre capul bărbatului.

— Hainele. Acum.

Fără o vorbă, cu privirea aţintită asupra lui Smith, turistul începu să se dezbrace până la chiloţi. Smith se dădu un pas înapoi şi se descălţă, îşi scoase cămaşa, pantalonii, cu pistolul îndreptat, în tot acest timp, spre celălalt.

Apoi i se adresă pe un ton de avertisment:

— Pune-ţi numai pantalonii mei. Tricoul poţi să-l ţii în loc de

cămaşă. În felul ăsta nu vei semăna întru totul cu mine.

Omul păli şi îşi puse pantalonii lui Smith trăgând fermoarul.

— M-ai speriat îngrozitor, domnule.

Încălţat în pantofii sport ai turistului şi purtând cămaşa sport bleu hawaian şi o şapcă de base-ball Chicago Cubs pe cap, Smith i se adresă:

— Când te întorci la hotel, foloseşte căi populate. Fotografiază totul. Poartă-te normal. N-o să ţi se întâmple nimic.

Şi dispăru. Când privi înapoi, omul stătea încă acolo, în umbra clădirilor, holbându-se în urma lui.

Era timpul ca vânatul să devină vânător. Smith continuă să meargă încet, până când auzi din nou zgomote. Acum ajunsese la Monasterio de San Juan de Los Reyes, construită ca loc sacru de îngropăciune pentru regii şi reginele Castiliei şi Aragonului. Vizitatorii care plătiseră pentru un tur de noapte al oraşului stăteau în afara bisericii, fascinaţi de frumuseţea construcţiei, bizar decorată cu lanţurile purtate de prizonierii creştini ţinuţi de mauri până la *Reconquista.*

Smith aruncă o privire în jur, după care intră într-o *taberna* care avea o largă deschidere spre stradă. Se aşeză la o masă exact în locul de unde avea o perspectivă bună asupra bisericii. Luă nişte şerveţele de pe masă şi îşi şterse faţa de transpiraţie, comandă o cafea cu lapte şi se puse pe aşteptat. Teroriştii ştiau unde plănuia să se ducă şi l-ar putea găsi.

Abia terminase cafeaua când zări un bărbat deşirat, bătrân, cu o beretă roşie ca a bascilor, plimbându-se în compania altuia, mai scund. Capetele lor se mişcau întruna în căutarea lui. Trecură cu privirea peste el. Fără nici o ezitare. Cămaşa bleu hawaian i-a păcălit, gândi el cu satisfacţie.

Se ridică, lăsă câţiva euro pe masă pentru cafea şi-i urmări până când îi pierdu din vedere, de partea cealaltă a bisericii. Înjurând în şoaptă, o luă într-acolo precaut. Nu puteau fi prea departe.

În cele din urmă păşi pe râpa plină de iarbă de deasupra râului Tajo. Coborî încet, discret, încercând să-şi deprindă privirea cu întunericul. Departe spre stânga, îndărăt către oraş, putea distinge siluetele Sinagogii del Transisto şi ale muzeului Sefardi. Peste râu, în oraşul nou, încăperile luminate ale elegantului hotel Parador îi făceau cu ochiul. În jurul lui, tufişurile şi arbuştii punctau întunericul, iar râul, încă umflat de dezgheţ, curgea zgomotos dedesubt.

Simţea că trebuie să se grăbească. Unde *erau ei?* Deodată, undeva în stânga sa, mai jos, distinse o conversaţie în şoaptă. Doi bărbaţi. Zgomotul unor pietre în cădere, apoi o altă voce diferită, li se alătură primelor. Acum erau trei oameni şi când Smith ascultă cu atenţie, încercând să înţeleagă ce se spunea, simţi un fior şi concomitent, un val de surescitare – vorbeau în limba bască. Chiar şi de la această distanţă, îşi auzi pronunţat numele. Vorbeau despre el, îl căutau. Erau la câţiva metri de el, iar panta pe care se afla era relativ deschisă.

Un al patrulea bărbat căuta cu privirea printre pomii din direcţia râului care curgea la poalele dealului şi când îi zări, pronunţă iar numele lui Smith. Conversaţia continuă în spaniolă.

— Nu este aici, dar sunt sigur că l-am văzut când a părăsit *taberna* şi i-a urmărit pe Zumaia şi Iturbi. Trebuie să fie pe undeva pe aici. Poate mai aproape de pod.

Discuţia continuă de astă dată într-o amestecătură de bască şi spaniolă. Smith înţelese că cei doi bărbaţi, Zumaia şi Iturbi, cercetaseră partea de sus a oraşului, locul unde îi pierduse din vedere. Elizondo, şeful lor, li se alăturase, căutând în partea de sus a râului. Erau siguri că Smith se afla încă prin apropiere.

Când se despărţiră pentru a continua cercetarea, Smith traversă porţiunea cu iarbă şi cea cu nisip şi se îndreptă spre o salcie ale cărei ramuri coborau spre râu. Cu nervii întinşi la maximum, se prelinse pe lângă trunchiul copacului abia respirând, cu pistolul în mână, oarecum în siguranţă pentru moment.

După ce îşi termină cina din localul La Venta del Alma, un han încântător situat pe partea cealaltă a râului Tajo, în oraşul vechi, Mauritania se îndreptă spre terasa celui mai luxos hotel din Toledo – Parador Conde de Orgaz. Îşi privi ceasul. Avea încă timp: plecarea nu avea loc înainte de o oră.

Mauritania îşi putea permite să admire splendoarea oraşului în luminile nopţii. Oraşul vechi era cocoţat deasupra unei stânci luminate de lună, deasupra râului, într-un joc de lumini şi umbre, atât de frumos că părea desprins dintr-un vers din *O mie şi una de nopţi* sau dintr-un magnific poem de dragoste persan. Necizelata cultură occidentală, cu al său îngust concept despre Dumnezeu şi insipidul Mântuitor, nu se potrivea cu oraşul Toledo. În schimb, puseseră femeia pe picior de egalitate cu bărbatul, denaturând adevărul despre femeie şi adevărul despre bărbat. Nicăieri nu era mai vizibil acest concept decât aici, în marele

oraş al Profetului, unde fiecare monument, fiecare amintire glorioasă era văzută ca un fleac aducător de bani.

Mauritania sorbea frumuseţea peisajului toledan, desfătându-se. Era un loc divin, memento viu al glorioasei ere de aproape o mie de ani, când fusese sub stăpânirea arabilor, creând cel mai generos centru de învăţătură al islamului în mijlocul ignoranţei şi sălbăticiei. Savanţii prosperaseră, iar musulmanii, creştinii şi evreii trăiseră în armonie şi înţelegere, învăţând fiecare limba celuilalt şi studiind fiecare cultura celuilalt şi credinţele.

Acum, gândi el cu mâhnire, creştinii şi evreii considerau islamul barbar şi doreau să-l radă de pe faţa pământului. Vor da greş, pentru că islamul se va ridica din nou, va guverna din nou. Le va arăta el cum.

Îşi ridică gulerul hainei de piele ca să se apere de răcoarea nopţii şi continuă să contemple bogăţia acestui oraş acum decadent. Toţi veneau să facă fotografii, să cumpere relicve ieftine din trecutul său pentru că aveau mai mulţi bani decât suflet. Puţini veneau aici să înveţe ceva din aceste locuri, să contemple ce fusese Toledo înainte, să înţeleagă ce adusese aici lumina islamului când Europa creştină trecea prin epoca intolerantului ev mediu. Se gândea cu amărăciune la sărăcia lui, la ţara lui înfometată, unde nisipurile Saharei măturau încet viaţa de pe pământurile oamenilor.

Iar infidelii se întrebau de ce atâta ură, de ce atâtea planuri de distrugere, cum se explica dorinţa de a reaprinde flacăra islamului, de a reînvia o cultură în care banii şi lăcomia nu însemnau nimic, de a reinstaura puterea care guvernase aici secole de-a rândul. Nu era fundamentalist. Gândea pragmatic. În primul rând le-ar fi dat evreilor o lecţie. Apoi americanilor. Să transpire şi ei aşteptând.

Mauritania era conştient că reprezenta o enigmă pentru Occident. Contase pe acest efect, cu faţa şi mâinile lui delicate, cu corpul său rotofei aparent firav şi ineficient. Dar în sinea lui ştia adevărul: era un erou.

De o vreme stătea liniştit pe terasa hotelului ca un palat, studiind spirala impunătoarei catedrale creştine, cu turnurile impozante ale clădirii al-Qasr, construită cu o mie cinci sute de ani înainte de poporul lui din deşert. Cu chipul impasibil, Mauritania fierbea de fapt de mânie. Încet, cu grijă, cu paşi mici, uşori ca adierea vântului, îi va lovi curând pe evrei.

13

Pe panta luminată de lună de deasupra râului Tajo, Smith stătea ascuns sub coroana copacului, ascultând. Teroriştii vorbeau cu glas scăzut, iar în spatele lui oraşul începea să se liniştească. Undeva, jos, o pasăre de apă scoase un sunet ascuţit şi ceva căzu în râu.

Smith îndreptă pistolul spre râu în momentul în care un înotător se ridică din apă şi încercă să iasă la suprafaţă, o pată întunecată în lumina lunii. Un alt bărbat patrula în josul dealului, sub locul unde era ascuns el. Bărbatul din apă spuse ceva în limba bască, alăturându-se camaradului său, în timp ce pe ceilalţi nu-i mai auzea.

Smith inspiră uşor, cu nările larg deschise, stând ghemuit pe când oamenii continuau să cerceteze râpa. Acum erau vreo şase, îndreptându-se spre podul San Martin. Când bărbatul de la capătul râpei se apropie de drumul care ducea spre pod, grupul începu să comunice prin semne şi toţi se întoarseră brusc, cercetând cursul apei. Smith se rostogoli după nişte bolovani, julindu-şi coatele, înainte ca ceilalţi să-l depisteze.

Pe malul râului, bărbaţii continuau să caute. Smith auzi nume ca Zumaia, Iturbi şi Elizondo. Nu le putea vedea feţele. Vorbeau încet, rapid, în bască şi spaniolă, iar Smith prinse doar frânturi de cuvinte: Elizondo susţinea că Smith fusese pe-acolo, că reuşise cumva să se retragă şi acum se îndrepta spre oraş, unde putea contacta poliţia locală. Ar fi grav pentru ei. Deşi Smith era străin, poliţia nu s-ar arăta binevoitoare faţă de un grup de basci.

Zumaia nu era convins. Toţi discutară alternativa şi un eventual compromis. Din lipsă de timp, Zumaia, un alt bărbat pe nume Carlos şi ceilalţi trebuia să caute în toate locurile posibile din oraş, în speranţa de a-l găsi pe Smith. Elizondo ar renunţa la urmărire fiindcă ar fi trebuit să se afle la o fermă de peste râu, la o întrunire importantă.

Două cuvinte îl făcură pe Smith să înţeleagă acest lucru – Scutul Semilunii. Dacă înţelesese corect, Elizondo trebuia să ajungă la ferma respectivă ca să se întâlnească cu şefii acestei grupări. Însă trebuia să se ducă pe jos, fiindcă maşinile lor rămăseseră la mare distanţă de locul unde căutau acum.

Norocul părea că-i surâde lui Smith. Mişcându-se cu atenţie,

încercă să-şi controleze nerăbdarea câtă vreme oamenii îşi făcură un ultim plan şi se deplasară spre oraş. Dacă încerca să-l urmărească pe Elizondo peste pod, care era foarte bine luminat de felinare, ar putea fi descoperit. Trebuia să găsească un alt drum. Putea să-i urmărească de la distanţă, dar aşa risca să-l piardă din vedere pe şeful teroriştilor şi nu putea pune întrebări localnicilor. Soluţia era să ajungă de partea cealaltă a râului înainte ca Elizondo să apuce să-l traverseze.

În timp ce teroriştii se depărtau, Smith îşi scoase cămaşa şi pantalonii. Sări şi o luă la fugă spre mal. Între timp, făcu un balot cu hainele, îl legă cu centura de la pantaloni şi-l fixă pe cap şi intră în apă, atent să nu plescăie. Apa era rece şi mirosea a mâl şi vegetaţie în putrefacţie.

Se cufundă în râul întunecat. Cu capul sus, trase bine aer în piept. Mâinile băteau apa când gândul îi zbură la Marty, care zăcea inconştient în Spitalul Pompidou. Se gândea la bărbaţii şi femeile care muriseră la Institutul Pasteur. Se gândea la Therese Chambord. Mai trăia oare?

Supărat şi îngândurat, înota cu mişcări ample. Când privi spre pod îl văzu pe Elizondo în lumina felinarelor, cu bereta lui roşie, uşor de localizat. Ei doi se deplasau cu aceeaşi viteză. Nu era bine.

Smith era îngrijorat, dar nu mai avea cale de întoarcere. Trebuia să înoate mai repede. Computerul molecular era pe undeva prin preajmă. Adrenalina crescuse la cote maxime. Forţă ritmul, deplasându-se prin râul întunecos care curgea lent. Privi din nou în sus. Teroristul era încă acolo, mergând constant, dar nu prea repede pentru a nu atrage atenţia.

Smith înaintase ceva. Continuă să înoate, folosindu-şi toată forţa, până când ajunse în sfârşit la mal şi ieşi clătinându-se, cu picioarele moi. Dar nu era momentul să se odihnească. Se scutură de apă, desfăcu hainele, se îmbrăcă rapid, o luă la fugă spre stradă, traversând-o. Se strecură printre două maşini parcate.

Sosise la timp. Elizondo ajunsese la capătul podului. Sub bereta lui, faţa întunecată avea o expresie sumbră, supărată. Părea un om cu probleme. Când o luă spre stânga, Smith se pitulă după maşini şi se uită în spatele lui fără să-l scape din vedere. Elizondo trecu printr-o zonă cu case ţărăneşti frumuşele, *cigarrales,* unde locuiau oamenii cu stare, apoi o luă în sus, pe deal, prin spatele hotelului Parador, pe lângă nişte clădiri

moderne. În cele din urmă ajunseră la un drum de ţară unde doar stelele, luna şi câmpurile ofereau companie. Undeva, în depărtare, vacile mugeau.

În final, Elizondo o apucă spre stânga, de astă dată pe un drum prăfuit. Mergea şi se uita din când în când înapoi, să vadă dacă nu este urmărit, dar Smith avu grijă să se ascundă de fiecare dată după copaci, tufişuri şi maşini. Drumul de ţară era prea liber şi izolat, fără prea multe ascunzişuri. Smith pătrunse într-o zonă împădurită şi continuă să meargă paralel cu drumul.

Cămaşa cu mâneci scurte nu îl apăra de zgârieturile mărăcinilor. Se apropie de lizieră şi, rămânând la adăpostul pădurii, studie întinderea vastă de dinaintea sa. Se vedeau hambare, coteţe pentru păsări, un grajd în formă de L şi o casă de fermă, toate luminate de lună. Era noaptea lui norocoasă – o singură casă!

Studie vehiculele dimprejur. Trei maşini erau parcate la capătul zonei deschise dinspre clădirea în formă de L. Una era un Jeep Cherokee vechi, în schimb celelalte două îi atraseră atenţia – un Mercedes sclipitor, ultimul model şi un Volvo negru break, la fel de mare şi nou. Ferma părea modestă şi nu destul de bogată ca să poată deţine asemenea maşini scumpe. Ceea ce îl făcu pe Smith să tragă concluzia că Elizondo se întâlnea cu mai mulţi membri din gruparea Scutul Semilunii.

Când Elizondo ajunse la uşa din faţă, aceasta se deschise înainte ca el să bată. Pe când Smith urmărea scena, teroristul ezită, inspiră repede şi dispăru în casă. Aproape târându-se, părăsi liziera şi se deplasă spre fereastra luminată din partea dreaptă a casei. Când auzi scârţâitul unor paşi pe pietriş, se ascunse după un stejar bătrân, cu nervii încordaţi. Sunetul venea de undeva din stânga sa.

Un bărbat cu faţa neagră, buburoasă, ieşi de după colţul casei, silenţios, ca o fantomă, îmbrăcat în mantia albă specifică celor din deşertul arabic. Se opri la câţiva metri de Smith şi scoase o puşcă de asalt L24A1 de 5,56 mm, de origine britanică, cercetând locul. Părea un om obişnuit cu arme şi ochitul la distanţă. Un războinic dezertor, dar nu un arab, nici măcar tuareg sau berber. Poate un fulani din triburile nomade care guvernaseră odată partea de sud a Saharei.

Între timp, un al doilea bărbat apăru dinspre celălalt colţ al casei, din partea dreaptă, mai departe de Smith. Ducea un Kalaşnikov de asalt şi patrula prin curtea fermei.

Ascuns după copac, Smith strânse pistolul în mână în momentul în care paznicul cu Kalaşnikov se întoarse şi se îndreptă spre grajd. Trecu la câţiva metri de Smith. Beduinul spuse ceva în limba arabă. Cel cu Kalaşnikov răspunse şi se opri atât de aproape de Smith, încât îi simţi izul de ceapă şi nucşoară. Cât timp cei doi continuară să vorbească, nu mişcă.

Apoi, deodată, omul cu Kalaşnikov se întoarse şi trecu spre fereastra luminată, ţinta lui Smith şi dispăru, poate pentru a păzi spatele casei. În schimb, beduinul în mantie albă rămase ca o statuie, rotind doar capul ca o antenă radar, scrutând în noapte. Fără să-şi dea seama, îl împiedica pe Smith să se apropie de casă. Îşi imagină că aşa păzeau războinicii din deşertul saharian în timpul nopţii, dar de pe dune înalte, pândind, ca nu cumva trupe străine să facă greşeala să se aventureze în deşertul lor.

În cele din urmă, beduinul în alb începu să patruleze prin curtea din jurul grajdului, pe lângă coteţe şi maşini, cercetând de jur-împrejur. Apoi se întoarse spre fermă, mişcând întruna capul, până ajunse la uşa din faţă. O deschise şi intră. Era o remarcabilă demonstraţie şi un avertisment: două santinele bine pregătite puse la treabă. Nu le putea scăpa nimic.

Întins pe burtă, Smith se târî din spatele copacului până când ajunse la adăpostul lizierei. Privi din nou vegetaţia din jurul lui şi părăsi iar adăpostul, de astă dată grăbindu-se să traverseze spaţiul deschis către spatele fermei, unde lumina era mai puţin intensă, iar ferestrele mai puţine la număr – doar trei – toate zăbrelite. Zece metri mai încolo se lăsă pe spate, îşi trase pistolul la piept şi se târî spre fereastra din stânga. Deasupra lui, nori cenuşii traversau cerul întunecat, iar pietrişul de sub el îl împungea. Strânse puternic din dinţi.

Ajuns aproape de casă, se ridică şi privi în jur, uitându-se după santinela cu Kalaşnikov. Omul nu se vedea nicăieri. Smith cercetă cu atenţie în beznă, auzi voci şi desluşi lumina a două mucuri de ţigări arzând. Oamenii – doi bărbaţi – se aflau la loc deschis, în spatele casei, iar dincolo de ei se zăreau umbrele negre a trei elicoptere. Scutul Semilunii era şi bine organizat şi bine dotat.

Nu se mai vedeau alţi paznici. Smith se târî mai aproape şi se ridică să privească prin prima fereastră. Ceea ce văzu era o privelişte banală: o cameră luminată şi, printr-o uşă deschisă, opusă locului unde se afla, o a doua cameră luminată. În cea de-a doua încăpere, Elizondo şedea pe un fotoliu rigid, privind

nervos către cineva care apărea şi dispărea prin dreptul uşii deschise.

Scund şi gros, omul care trecuse purta un costum gri închis cu croială englezească. Faţa lui părea moale, rotundă şi cumva enigmatică. Nu era englez, în ciuda costumului său şi totuşi Smith nu putea identifica etnia individului. Era prea brunet pentru un european nordic, prea alb pentru un italian sau un spaniol şi nici nu avea trăsături orientale sau polineziene. Nu părea nici afgan, nici din Asia Centrală şi nici din Pakistan. Probabil e berber, hotărî Smith, amintindu-şi de mantiile beduinilor, precum cea a santinelei de la intrare.

Încordându-şi auzul, Smith sesiză că asculta, de fapt, o discuţie poliglotă – franceză, spaniolă, engleză şi altele. Auzi cuvinte precum „Mauritania”, „mort”, „nu şi alte probleme”, „excelent”, „în râu”, „socoteşte” şi în final „Am încredere în tine”. Ultima propoziţie fu rostită de Elizondo în spaniolă pe când se ridica în picioare.

Bărbatul mic de statură, cu faţa rotundă, se opri din mers şi îi întinse mâna, iar Elizondo i-o strânse. Părea că fusese pusă la punct un fel de tranzacţie amicală. După ce Elizondo dispăru şi se auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se, Smith se concentră asupra cuvântului *„Mauritania”.* Vorbeau oare de cineva din Mauritania? S-ar putea. Se gândi cine pronunţase cuvântul şi ajunse la concluzia că era Elizondo, iar tonul lui indicase că orice ar fi însemnat acest termen, reprezenta veşti bune pentru el.

Pe de altă parte, Smith se gândi că Mauritania putea să semnifice locul unde urmau să se întâlnească cei din Scutul Semilunii sau chiar cei din Flacăra Neagră, dacă într-adevăr acestea erau grupările.

Tot cu gândul la Elizondo şi la celălalt bărbat, Smith se lăsă încet jos şi se prelinse prin umbrele nopţii către a doua fereastră, care era zăbrelită. Se ridică uşor şi privi înăuntru. Camera era însă mică şi goală, un dormitor cu un singur pat de fier pregătit pentru noapte. Mai erau o masă şi un scaun într-o parte, iar pe pat – o tavă din lemn cu mâncare neatinsă. Smith auzi un zgomot în cameră, dar dintr-o parte, unde nu putea vedea. Era ca şi cum cineva târa un scaun pe podea. Se dădu la o parte din fereastră şi ascultă zgomotul paşilor.

Cineva se plimba prin cameră, îndreptându-se cu greu spre pat. Inima începu să-i bată. Era Therese Chambord. Se temuse

că era moartă, ca tatăl ei. Urmărind-o cu privirea, aerul păru să i se oprească în gât.

Era îmbrăcată aşa cum o văzuse ultima oară, în costumul alb din satin, dar era murdară şi cu o mânecă ruptă. Chipul ei agreabil avea o expresie derutată, era murdară, iar părul negru era încâlcit. Trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore de când fusese răpită şi, judecând după felul cum arăta, se luptase de mai multe ori cu răpitorii. Părea îmbătrânită, ca şi cum ultima zi îi furase tinereţea şi entuziasmul.

Între timp, femeia se lăsă greu pe marginea patului de fier. Împinse deoparte tava cu mâncare cu un gest de dezgust şi se aplecă cu coatele pe genunchi şi obrajii în palme – o imagine a disperării.

Smith scrută întunericul, temându-se să nu-l surprindă vreo santinelă. Nu se auzea decât adierea vântului dinspre lizieră. Deasupra, norii se adunaseră acoperind luna şi întunericul se lăsă peste fermă. Un ajutor bine venit.

Începu să bată uşor în fereastră. Şi se opri. Uşa camerei se deschise şi intră bărbatul scund pe care Smith îl zărise când vorbea cu Elizondo. Costumul său Savile Row era elegant, expresia feţei calmă şi atitudinea sigură. Era un adevărat conducător, preocupat de propria persoană. Zâmbea, dar era un zâmbet rece care nu se răsfrângea în privire. Smith îl studie. Omul fără nume era o persoană importantă pentru grupul din casă.

Când bărbatul intră în încăpere, un altul apăru în spatele lui. Smith se holbă. Un bărbat mai în vârstă, puţin peste un metru optzeci înălţime. Era adus de spate ca şi cum şi-ar fi petrecut viaţa vorbind unor oameni mai scunzi ca el, sau aplecându-se peste un birou, sau… peste o masă de laborator. În jur de şaizeci de ani, cu părul lung, negru, dar pe jumătate albit, cu o faţă prelungă, osoasă şi cu obraji proeminenţi. O faţă pe care Smith o ştia numai din fotografiile pe care Fred Klein i le arătase, dar care dispăruseră din memoria lui o dată cu explozia de la Institutul Pasteur.

Therese Chambord ridică privirea când bărbatul pătrunse în cameră. Mâna lui dreaptă căută orbeşte până când se prinse de marginea patului de fier. Şi ea păru şocată. Însă bărbatul înalt nu era. Cu o expresie de nerăbdare, se avântă spre Therese. Marele om de ştiinţă francez, doctor Emile Chambord, o trase pe fiica lui în picioare şi o îmbrăţişă.

Partea a doua

14

La bordul portavionului Charles de Gaulle Marea Mediterană

La câteva sute de kilometri sud-sud-vest de Toulon, portavionul de război *Charles de Gaulle,* cu arme nucleare la bord, naviga în linişte prin noapte ca un uriaş animal marin, impunător, puternic şi distrugător. Numai luminile de poziţie erau aprinse, iar cele două reactoare nucleare PWR tip K15 împingeau vasul cu o viteză constantă de douăzeci şi şapte de noduri, lăsând în urmă o dâră albă irizată, ca o brazdă de pământ.

Portavionul *Charles de Gaulle* era cea mai nouă şi mai mare navă din Europa Occidentală şi oricine o vedea şi cunoştea semnalmentele putea să-şi dea seama că ceva important urma să se întâmple în noaptea aceea de miercuri. În aer, zece avioane de vânătoare Rafale M şi trei E-2C Hawkeye se învârteau, dând impresia unei scene de bătălie aeriană, în timp ce echipajele de serviciu de lângă rachetele de suprafaţă Aster 15 şi cele opt tunuri Giat 20F2 de 20 mm erau în stare de alertă maximă.

Pe puntea inferioară, într-o mică şi sigură sală de conferinţe, cinci militari în uniforme de generali ai armatei celor mai importante state aparţinând Uniunii Europene ascultau cu mai mult sau mai puţin interes ceea ce spunea gazda – nu numai un general francez, ci şi comandantul adjunct suprem al Forţelor Aliate din Europa pentru NATO – Contele Roland la Porte. Impozant şi cu o figură regală, cu ochii lui albaştri care nu clipeau niciodată, generalul dădea indicaţii arătând pe o hartă mare a Europei, urmărit de ceilalţi generali.

— Aceasta, domnilor, începu el indicând pe hartă cu bagheta, ne demonstrează existenţa tuturor noilor consorţii multinaţionale care au luat fiinţă de-a lungul Europei şi care se ocupă cu

fabricarea armelor şi sistemelor militare avansate.

Spre supărarea lui, se adresa invitaţilor în limba engleză, o insultă pentru franceză, limba istorică a diplomaţilor, limba mamă a civilizaţiilor occidentale. Dar adevărul era că mai mult de jumătate din conducătorii militari ai Uniunii Europene nu vorbeau franceza atât de bine încât să se facă înţeleşi.

Aşadar, vorbind englezeşte, dar cu puternic accent francez, impozantul general continuă:

— Sistemele BAE din Marea Britanie. EADS din Franţa, Germania şi Spania. Finmeccanica din Italia. Thales din Franţa şi Marea Britanie. Astrium din Suedia, care, după cum ştiţi, reprezintă o coaliţie între BAE şi EADS. Aviaţia militară europeană din Marea Britanie şi Italia. Până acum, aceste corporaţii s-au combinat cu altele sau au fuzionat între ele în scopul producerii avioanelor de luptă Eurofighter, a elicopterului de transport militar NH-90 şi a celui de luptă Tiger, a rachetei de croazieră Stormshadow şi a rachetei Meteor de interceptare în aer. Este încă în discuţie, însă sperăm să obţinem rezultate cu sistemul de poziţionare globală Galileo şi sistemul de supraveghere la sol Sostar.

La Porte bătu cu bagheta în palmă pentru a sublinia parcă ceea ce spunea.

— Cred că sunteţi de acord că există o listă impresionantă de cooperare şi valorificare. Adăugaţi la aceasta recentul suport politic pentru a ne împărtăşi toate rezultatele cercetărilor noastre şi fondurile de dezvoltare, cu scopul de a crea un program european corespunzător celui din Washington şi cred că noi toţi ne putem imagina planurile militare agăţate pe pereţi.

Se lăsă tăcerea şi generalul privi îngrijorat spre fiecare. În final, generalul-locotenent Sir Arnold Moore, cu o voce seacă şi cu un accent tipic britanic, întrebă:

— În afară de faptul că trebuie să ridicăm nivelul comerţului european pe cheltuiala Statelor Unite, care este punctul tău de vedere, Roland?

Generalul Moore avea pomeţii obrajilor supţi, o frunte înaltă şi nasul lung, acvilin care le amintea cunoscătorilor istoriei Angliei de primul rege Lancaster, Henric al IV-lea.

Generalul francez se întoarse spre cel englez, dând din cap aprobator. Îi plăcuse întrebarea şi sperase ca cineva s-o formuleze. Răspunse:

— Foarte simplu, Sir Arnold, cred că ne apropiem de

momentul în care putem şi trebuie să avem forţe militare unite în Europa, atât de puternice, încât să nu mai avem nevoie de armata americană. De nici un american. Să fim total independenţi de ei. Suntem gata să ne asumăm rolul de conducători de drept.

Cum englezul avea îndoieli cu privire la ceea ce auzea, generalul spaniol Valentin Gonzalez miji ochii precaut. Era un om mic de statură, îndesat, cu o faţă expresivă.

— Adică încă o armată pe lângă cei şaizeci de mii de oameni care compun acum trupele aliate pe care le avem sub comanda Forţei de Intervenţie Rapidă, generale La Porte? De fapt, Uniunea Europeană *le* controlează. În realitate, nu cumva avem deja ceea ce ne propunem să facem?

— *Non!* răspunse La Porte sec. Nu este de-ajuns. Forţa de Intervenţie Rapidă este făcută numai pentru misiuni umanitare, de salvare şi de menţinere a păcii şi chiar şi aşa are nevoie de armament din partea Statelor Unite, de un sistem de ajutor şi de sisteme de comunicaţii ca să fie operativă. Mai mult, este al naibii de mică pentru probleme majore. Ceea ce vreau să subliniez este că se prevede integrarea totală a militarilor din toate naţiunile membre, a tuturor celor două milioane de soldaţi, astfel încât să dispunem de o armată, o marină şi o aviaţie militară capabile să facă faţă pe cont propriu.

— În ce scop, Roland? vru să ştie Sir Arnold, încruntat, încrucişându-şi braţele. De ce? Nu suntem oricum toţi aliaţi ai NATO, încercând să instaurăm pacea în lume. Da, luptând de multe ori, dar duşmanii noştri militari sunt comuni, nu?

— Interesele noastre nu sunt totdeauna aceleaşi cu ale Statelor Unite. La Porte se apropie de ei, ca şi când ar fi vrut să-i intimideze cu statura sa voluminoasă. De fapt, după părerea mea, ei sunt departe de interesele noastre actuale, aşa cum am încercat de câţiva ani să-i conving pe cei din Uniunea Europeană. Europa a fost şi este prea mare ca să fie doar un satelit al Statelor Unite.

Sir Arnold se stăpâni să nu chicotească:

— Asta s-o spui celor din ţara ta, Roland. La urma urmelor, acest mare portavion, această navă franceză de război, futuristă, la bordul căreia ne aflăm, este dotată cu catapulte şi cablaje fabricate în Statele Unite, fără ele n-ar putea funcţiona. Iar avioanele Hawkeye de supraveghere şi cele de avertizare care se rotesc deasupra noastră sunt făcute tot în Statele Unite. Iată

câteva puncte critice, n-ai crede?

Generalul italian Ruggiero Inzaghi ascultase până atunci cu atenţie. Avea ochii mari, negri şi o gură mare care, de obicei, nu exprima nimic. Îl studiase îndelung pe generalul francez, dar acum se întoarse către englez:

— Cred că generalul La Porte vrea să spună altceva. Pe americani nu îi interesează nevoile noastre imediate, în special când propriul interes nu coincide cu al nostru.

Generalul spaniol Valentin Gonzalez ridică un deget în direcţia celui italian.

— Propria voastră problemă în Albania de acum câţiva ani nu ne privea pe noi, Ruggie, nu crezi? Din câte îmi amintesc, nu a fost chiar interesul Statelor Unite într-o chestiune atât de minoră. Şi nici al restului Europei.

Generalul Inzaghi replică:

— Cu o armată europeană complet integrată ne-am putea susţine unul pe altul *în toate* problemele.

— Aşa cum a procedat fiecare dintre statele americane, iniţial atât de arţăgoase, încât au fost implicate într-un lung şi sălbatic război civil, luptând între ele, sublinie La Porte. Nici acum nu sunt de acord, dar în cele din urmă formează un tot unitar. Gândiţi-vă, domnilor, că noi, europenii, avem o economie cu o treime *mai mare* decât cea a Statelor Unite, iar majoritatea cetăţenilor se bucură de beneficii medicale, educaţionale şi sociale mult superioare. Suntem mai mulţi şi e bine că este aşa. Totuşi, noi nu ne putem angaja singuri într-o operaţiune militară crucială. Lucrul acesta a reieşit dureros de clar când n-am putut să intervenim în criza din Balcani. Încă o dată a trebuit să ne adresăm Washingtonului, cu pălăria în mână. Este umilitor. Vom rămâne pentru totdeauna copilul vitreg al unei naţiuni care ne datorează însăşi existenţa ei?

Singurul general din sala de conferinţă care nu intervenise deloc în discuţii, având aerul că preferă să privească şi să asculte, era Bundeswehr General Otto Bittrich. Ca de obicei, afişa o expresie gânditoare. Părul lui blond era aproape alb acum, iar faţa sănătoasă îl făcea să arate mai tânăr de cincizeci şi doi de ani – vârsta lui actuală. Cu o privire severă, prusacă, îşi drese vocea:

— Campania din Kosovo s-a desfăşurat într-o zonă în care s-au înregistrat milioane de morţi de-a lungul secolelor, spuse el, uitându-se de la unul la altul ca să se asigure că este ascultat cu

atenţie, o regiune instabilă, periculoasă pentru toate interesele noastre. Balcanii reprezintă, în definitiv, butoiul nostru cu pulbere. Oricine ştie asta. Totuşi, pentru a face ceea ce era necesar spre a controla luptele din Kosovo în vederea restabilizării Europei, Washington-ul ne-a aprovizionat cu optzeci şi cinci la sută din echipament şi sisteme. Generalul ridică vocea, indignat: da, naţiunile noastre membre au aproape două milioane de soldaţi, forţe aeriene operaţionale complete şi nave excelente, echipate bine pentru luptă... dar *la ce bun?* Stau acasă şi inspectează spaţiul dintre graniţe. *Fără folos!* Am putea să ne uităm în trecut şi să luptăm cum am făcut-o în cel de-al doilea război mondial. Acum am putea chiar să distrugem oraşe, bombardându-le. Dar fără americani, cum a subliniat corect generalul La Porte, nu putem transporta trupele şi materialele pentru a organiza un război modern, cu atât mai puţin să-l ducem. Nu avem capacităţi de planificare operaţională. Nu avem structuri de comandă. Din punct de vedere tehnic, electronic, logistic şi strategic, suntem nişte mastodonţi. Personal, sunt jenat de situaţia asta. Nu şi dumneavoastră?

Generalul britanic Sir Arnold întrebă încet:

— Crezi că putem să ajungem într-adevăr la o armată europeană unificată? Putem să facem acum, împreună, planuri operaţionale, ne permitem comunicaţii multinaţionale? Prietene, fii realist, nu numai americanii au interese diferite de ale noastre. Nici noi nu cădem de acord, mai ales din punct de vedere politic. Şi tocmai de aceea trebuie să obţinem o aprobare pentru o astfel de forţă militară independentă.

Generalul Inzaghi se ridică supărat:

— Sir Arnold, poate că politicienii noştri au anumite dificultăţi, dar vă asigur că soldaţii noştri nu. Forţa de Intervenţie Rapidă staţionează deja în afara localităţii Mostar din Bosnia – Divizia Salamander, şapte sute de bărbaţi destoinici proveniţi din trupe din Italia, Franţa, Germania şi Spania. Chiar compatriotul generalului La Porte, generalul Robert Meille, este la comanda diviziei.

— Şi Eurocorp, sublinie generalul spaniol Gonzalez. Nu-i uita nici pe ei. Cincizeci de mii de soldaţi spanioli, germani, belgieni şi francezi.

— Care sunt acum sub comanda Bundeswehrului, adăugă cu satisfacţie generalul Bittrich.

— Da, fu de acord Inzaghi dând din cap. Trupele

multinaţionale italiene, spaniole, franceze şi portugheze sunt sub comandă unică, spre a proteja ţărmurile noastre la Mediterană.

Rezulta tot mai limpede care era naţiunea lipsă în toate aceste organizaţii militare multieuropene. Se lăsase o tăcere grea; nimeni nu menţionase faptul că, atunci când britanicii luaseră parte la vreo operaţiune, o făcuseră invariabil împreună cu americanii, fiind al doilea mare contingent şi deci pe locul doi la comandă.

Sir Arnold zâmbi doar. Militar, dar şi om politic, vorbi pe un ton ponderat:

— Şi cu aceste unităţi combinate vedeţi dumneavoastră structura acestei armate paneuropene? Mă îndoiesc.

La Porte ezită, apoi răspunse precaut:

— Structura exactă a oricărei armate combinate europene trebuie să fie concepută cu grijă, bineînţeles. Eu văd mai mult decât o singură posibilitate, Arnold. Desigur că vrem să fie implicaţi şi britanicii şi…

Otto Bittrich îl întrerupse:

— În ceea ce mă priveşte, văd o forţă centralizată organizată şi perfect integrată, în care influenţa statelor individuale este vagă, dacă nu chiar inexistentă. Pe scurt, o armată europeană cu adevărat independentă, comandată prin rotaţie, care să nu răspundă în faţa nici unei naţiuni anume, ci doar în faţa Parlamentului Uniunii Europene. În felul acesta, controlul politic este asigurat, pentru că acolo toate naţiunile au reprezentanţi, iar majoritatea decide. Orice alt sistem ar fi un soi de eunuc.

Generalul Gonzalez părea tulburat. Se plânse, spunând cu un puternic accent spaniol:

— Vorbiţi de ceva mai mult decât o armată, generale Bittrich. Vă imaginaţi o Europă Unită care pentru unii dintre noi este foarte, foarte diferită de Uniunea Europeană.

— O Europă Unită va rezulta cu siguranţă dintr-o adevărată armată europeană, aş spune, răspunse imediat generalul britanic.

Bittrich şi La Porte părură nemulţumiţi, aşa că Bittrich continuă supărat:

— Nu asta am vrut să spun, generale Moore. Vorbesc din punct de vedere militar, nu politic. Ca bloc negociator şi ca entitate geografică, Europa are interese comune care sunt prea puţin importante pentru Statele Unite. De fapt, de multe ori interesele noastre sunt chiar opuse Statelor Unite. Uniunea

Europeană împarte totul, de la valută la reglementări privind vânarea păsărilor migratoare. Fără îndoială este momentul să ne vedem de ale noastre. Nu trebuie ca *noi* să mai depindem de militarii americani!

— Din partea mea, adăugă La Porte cu un zâmbet şi cred că toţi sunteţi de acord cu asta, nici unul dintre dumneavoastră nu este mai protejat de identitatea naţională cum este un francez, în special unul ca mine... Cred că o Europă Unită trebuie să se constituie. Poate într-o sută de ani de acum înainte, dar este inevitabil. Totuşi, mă îndoiesc că o armată unită va forţa lucrurile pentru ca asta să se petreacă mai devreme.

— Ei bine, interveni britanicul, punctele de vedere ale naţiunii mele în această problemă sunt clare. Nu vrem o armată europeană total integrată. Nu vrem emblemă europeană. Nu vrem steag european. Nimic. Orice contribuţie britanică la Forţa de Intervenţie Rapidă sau orice participare cu trupe trebuie să rămână ferm sub control britanic, sub comanda primului-ministru britanic.

Sir Arnold inspiră adânc şi întrebă:

— Şi de unde exact vor veni banii pentru avioanele de transport de care are nevoie armata, „fără ajutor din partea Statelor Unite”? Ca să nu mai vorbim de toate navele de transport şi avioanele, de sistemele de comunicaţii, de muniţia ghidată cu laser, de unităţile electronice, de sistemul de planuri militare, de structura de comandă extrem de modernizată? Sigur nu de la britanici!

La Porte răspunse încrezător:

— Banii o să vină, Sir Arnold, când va fi nevoie şi când politicienii îşi vor da seama că nici chiar ei nu mai pot evita viitorul. Când vor înţelege că soarta Europei este pe muchie de cuţit.

Sir Arnold îi aruncă o privire pătrunzătoare generalului francez.

— Vă gândiţi poate că, la un moment dat, vom dori să purtăm un război împotriva Statelor Unite?

Un murmur se răspândi în cameră, în timp ce La Porte, plimbându-se de colo-colo, spuse calm:

— *Suntem* deja într-un război cu americanii din toate punctele de vedere ale vieţii şi afacerilor, exceptându-l pe cel militar. Dar din punct de vedere militar, noi *nu putem fi.* Suntem prea slabi, prea dependenţi de toate sistemele lor, de hardware şi chiar de

cele mai moderne arme. Avem soldaţi şi armate pe care nu le putem echipa, mişca, controla adecvat fără ajutor de la Washington.

Se opri din mers şi se uită către toţi cei prezenţi, dând posibilitatea fiecăruia să-i vadă faţa:

— De exemplu, ce s-ar întâmpla dacă ar apărea crize extremiste în Rusia şi China, iar toate sistemele americane de care depindem noi ar fi blocate sau mai rău? Dacă Washington-ul ar pierde controlul asupra propriei comenzi şi asupra sistemelor de control? Unde ne-am situa noi? Dacă, din orice motiv, americanii nu se mai pot apăra, chiar pentru o scurtă perioadă de timp, atunci şi noi am fi în aceeaşi situaţie. De fapt, am fi încă mai lipsiţi de apărare.

Sir Arnold miji brusc ochii şi chipul lui încremeni:

— Ştii ceva mai mult decât noi, Roland?

Roland la Porte îl privi drept în ochi.

— Nu, Sir Arnold şi mă intrigă o asemenea întrebare. Dacă cineva ar trebui să ştie mai mult, acela eşti tu. Noi, francezii, *nu avem* nici un fel de „relaţie specială” cu americanii, spre deosebire de voi, englezii. Dar accidentul de ieri din reţeaua energetică americană putea fi mult mai grav, ceea ce subliniază punctul meu de vedere.

Generalul Moore se holbă la La Porte treizeci de secunde bune. Apoi păru că se gândeşte la altceva. Se relaxă, zâmbi şi se ridică.

— Cred că discuţia noastră a luat sfârşit. Cât despre soarta şi viitorul Europei, noi, britanicii, considerăm că este legată permanent de ceea ce doresc Statele Unite, fie că vrem, fie că nu.

— Ah, da, replică La Porte zâmbind uşor. Cred că este conceptul lui George Orwell al vostru.

Generalul Moore clipi de câteva ori, îl privi din nou pe La Porte, apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi din sala de conferinţe.

— Despre ce a fost vorba? vru să ştie generalul Inzaghi, uitându-se bănuitor.

Otto Bittrich răspunse ironic:

— Romanul englez *1984.* În carte, Anglia era Prima Forţă de Nimicire Aeriană pentru entitatea compusă din Pan-America şi Commonwealth-ul britanic, numită Oceania, unite fericit pentru totdeauna. În acelaşi timp, Europa şi Rusia formau Eurasia. Ce mai rămânea se numea Asia de Est – China, India, Asia Centrală

şi toate ţările Orientale. Personal, aş spune că britanicii sunt deja Prima Forţă de Nimicire Aeriană a Americii, iar noi va trebui să ne descurcăm fără ei.

— Cum *vom* proceda exact? întrebă Gonzalez.

La Porte avea răspunsul pregătit:

— Fiecare dintre noi trebuie să convingem ţările noastre şi pe delegaţii Uniunii Europene că viitoarea forţă militară europeană este singura cale de a proteja identitatea Europei.

Ca şi grandoarea noastră. De fapt, acesta este destinul nostru.

— Vorbiţi despre *principiul* unei astfel de armate, generale La Porte, nu-i aşa? întrebă generalul Gonzalez.

— Bineînţeles, Valentin. Ochii generalului La Porte erau visători: Este adevărat că sunt un idealist. Dar este un principiu pentru care trebuie să lucrăm de pe acum. Dacă americanii nu-şi pot proteja propriile sisteme, cum vor continua să ne protejeze pe noi? Trebuie să ne dezvoltăm, să fim pe picioarele noastre.

Căpitanul Darius Bonnard aşteptă în briza nopţii până când ultimul dintre cele cinci elicoptere ale generalilor – cel al generalului Inzaghi – se ridică spre cerul întunecat. Respiră profund aerul sărat şi pătrunzător, revigorant, al Mediteranei, ascultând zgomotele elicelor.

Pasărea neagră zbură spre nord, în direcţia coastei italiene. Când le văzu ieşind din raza oricărei arme, nava *Charles de Gaulle* schimbă cursul, făcu încet un cerc larg pe suprafaţa mării, îndreptându-se spre coasta franceză şi Toulon. Francezul continuă să privească elicopterul italian până când luminile pieriră în depărtare, iar zgomotul motoarelor se stinse.

Nu urmărise să facă analiza acestei întruniri, deşi fusese una instructivă. Stătuse în camera alăturată, liniştit şi fără să deranjeze pe nimeni, dar ascultase atent, fără să piardă nici un cuvânt. Argumentele convingătoare ale generalului La Porte pentru o armată europeană îl încântaseră, fiindcă descoperise că majoritatea celorlalţi generali gândeau deja în acelaşi sens. Însă faptul că generalul ştia mai mult decât era firesc despre recentele crize din sistemele electronice americane îl îngrijorase.

Bonnard întrezărea nori negri la orizont. Trăgea de buza inferioară, cugetând la generalul britanic, Sir Arnold Moore. Buldogul englez era încăpăţânat, fără îndoială om de încredere al Americii şi, una peste alta, era paranoic. Ceea ce spusese La Porte îl alarmase şi va raporta curând primului său ministru,

Ministerului de Război şi la MI6 despre posibile comploturi. Trebuia să ia măsuri imediat.

Căpitanul privi din nou marea în locul în care elicopterele care se pierdeau în zare formau două puncte minuscule. Sir Arnold Moore putea fi manipulat. Zâmbi. Mai rămăseseră doar două zile. Doar două zile ca să controleze toate aspectele. Nu era mult, dar, altfel spus, părea o eternitate.

15

Toledo, Spania

Smith îl urmări prin fereastra zăbrelită pe Emile Chambord care îşi apăsa tandru obrajii de părul fiicei sale, stând cu ochii închişi şi murmurând ceva, poate o rugăciune. Therese se agăţa de el ca şi cum tatăl său s-ar fi întors de pe lumea cealaltă. Într-un fel, aşa şi era. Tatăl îşi săruta fiica, aruncând priviri furioase către bărbatul mic de statură care intrase primul în cameră.

Smith îl putu auzi pe Chambord foarte clar prin fereastră când acesta mârâi:

— Monstru blestemat!

— Sunt dezamăgit, doctore Chambord, răspunse bărbatul cu o expresie binevoitoare. Am crezut că o să vă bucure compania fiicei dumneavoastră, de vreme ce veţi petrece un timp cu noi. Păreaţi atât de singur şi m-am temut că o asemenea stare ar putea să vă abată de la munca dumneavoastră. Ar fi regretabil pentru noi toţi.

— Pleacă de aici, Mauritania! Ai cel puţin decenţa să mă laşi singur cu fiica mea!

Aşadar, *Mauritania* era numele acestui bărbat cu figură amabilă, care zâmbea, dar fals, avea un zâmbet încărcat parcă de o viziune iradiantă.

Mauritania ridică din umeri.

— Cum vreţi. Sunt sigur că domnişoarei îi este foame. A uitat să mănânce în seara asta.

Privi spre farfuria neatinsă de pe tava din lemn:

— În curând vom lua o cină scurtă, acum că ne-am terminat treaba aici şi sunteţi invitaţi amândoi.

Bolborosi un fel de salut politicos şi plecă, închizând uşa în urma sa. Smith auzi întorcându-se cheia în broască.

Emile Chambord aruncă încă o căutătură supărată peste umăr, apoi se întoarse spre Therese, apucând-o de umeri.

— Lasă-mă să te privesc, fiica mea. Eşti bine? Te-au rănit cumva? Dacă au făcut-o, am să…

Se opri în momentul în care auzi o împuşcătură. Un schimb de

focuri de arme uşoare undeva după uşă, dinspre faţa casei. Înăuntru se auziră oameni alergând şi uşi trântite. În camera baricadată, doctorul Chambord şi Therese se holbară întâi la uşă, apoi unul la celălalt. Therese era speriată, în timp ce doctorul Chambord părea mai degrabă preocupat decât speriat. Se îndreptă spre uşă. Un bărbat în vârstă, dar dârz.

Smith nu avea nici o idee despre ce se întâmplase, dar situaţia îi convenea de minune. Acum, că-i găsise pe amândoi în viaţă, trebuia să-i scoată de acolo. Trecuseră prin destule, iar fără Emile Chambord, computerul ADN putea fi nefolositor pentru terorişti. Nu ştia dacă Chambord fusese silit să pună în funcţiune computerul molecular sau poate că aveau un alt expert şi îl răpiseră pe Chambord ca să îl împiedice să construiască un duplicat.

Oricare era adevărul, Smith trebuia să-l scoată pe Chambord din mâinile lor. Când se atârnă de barele de fier de la geam pentru a verifica dacă nu era vreuna slăbită, Therese îl zări.

— Jon! *Ce faci* aici?

Fugi la fereastră şi încercă să o ridice. Între timp, întoarse capul spre tatăl ei:

— E doctorul Jon Smith, american. Prietenul noului tău colaborator, doctorul Zellerbach.

Studie fereastra şi făcu ochii mari. Faţa ei păli:

— Fereastra este bătută în cuie, Jon. *Nu pot s-o deschid.*

Împuşcăturile continuau să se audă la distanţă şi Smith se agăţă din nou de bare. Erau bine fixate într-o ramă din fier.

— Am să-ţi explic mai târziu, Therese. Unde este computerul ADN?

— Nu ştiu!

Chambord interveni:

— Nu este aici. Ce vrei să…

Nu mai era timp de discuţii.

— Înapoi! spuse Smith cu pistolul în mână. Trebuie să trag în cadru ca să deschid fereastra.

Therese se holbă la armă. De la armă privi spre Jon, apoi din nou pistolul. Aprobă şi fugi din faţa ferestrei.

Înainte ca Jon să apese pe trăgaci, uşa camerei se deschise brusc şi micuţul şi greoiul bărbat, cunoscut sub numele de Mauritania, se opri în prag.

— Ce sunt toate ţipetele astea? Privirea i se opri drept pe fereastră. Pe faţa lui Smith. Se priviră în ochi. Mauritania scoase

pistolul, se trânti pe burtă, trase şi strigă: Abu Auda! Vino repede!

Smith se lăsă în jos la timp. Glonţul lovi şi trecu prin fereastră. Ar fi vrut să răspundă la împuşcături, dar dacă o făcea, putea să-i rănească pe cei doi Chambord. Cu maxilarele încleştate, aşteptă până când un alt glonţ şuieră pe deasupra lui, apoi se ridică brusc în picioare, cu pistolul gata de tragere.

Dar camera era goală şi uşa larg deschisă, lăsând să se vadă un hol la fel de gol. Emile şi Therese Chambord dispăruseră. Repede îi găsise, repede dispăruseră.

Smith alergă spre a treia fereastră. Poate că îi mutaseră în camera aceea. Dar când ajunse acolo descoperi un birou gol, iar înaltul membru al tribului Fulani, cel pe care-l văzuse patrulând mai devreme în mantia lui albă, apăru dintr-o latură a fermei, cu arma ridicată, gata să tragă. În urma lui veneau alţi trei oameni înarmaţi, toţi îmbrăcaţi cu mantii şi toţi arătând ca nişte soldaţi la război.

Smith se rostogoli imediat pe un umăr, iar gloanţele muşcară pământul în căutarea lui. Trase şi el prin beznă, mulţumind în gând norilor de primăvară care acopereau luna. Un glonţ lovi un bărbat care se clătină şi căzu, făcând ca urmăritorii lui Smith să-şi concentreze atenţia asupra camaradului lor. Smith a folosit momentul sărind imediat în picioare şi luând-o la fugă.

Mai multe gloanţe fură trase în urma lui, lovind pământul sau şuierând pe lângă el şi explodând în aer. Fugea în zigzag mai repede decât fugise vreodată în viaţa lui. Dibăcia era ceva mai mult decât să ocheşti corect şi să loveşti ţinta. Era ceva psihologic, reflex şi, din experienţă, să ştii care era următoarea mişcare a ţintei. Acţiunile neprevăzute reprezentau o bună metodă de apărare. Fiind din ce în ce mai slăbit, observă că se apropie de lizieră.

Cu un ultim efort se aruncă la pământ printre copaci. Mirosul frunzelor putrede şi al solului umed îi umplu nările. Se rostogoli pe umeri, se ridică ghemuit ca o minge, se răsuci şi ţinti înapoi către agresori. Trase susţinut câteva rafale fără să-i pese unde ajung gloanţele. Barajul de împuşcături fu suficient ca liderul cel înalt şi ceilalţi să se trântească la pământ – poate că lovise vreo doi. Când încetă să mai tragă, ei o luară la goană drept spre el.

Smith o rupse la fugă prin pădure, îndreptându-se spre faţada fermei, de unde începuse focul. Se opri şi ascultă. Împuşcăturile se auzeau când sporadic, când intens. În spatele lui, printre

copaci, nu se vedea nici un urmăritor.

Apoi văzu: în faţa curţii, se instalaseră confuzia şi haosul. Erau vreo douăzeci, cu armele îndreptate în sus şi în toate direcţiile. În timp ce Smith pândea, se auzi o pocnitură din partea cealaltă a unui stejar gros, iar în curte căzu cineva.

În burnuzul lui alb, conducătorul extremist veni în fugă şi strigă nişte instrucţiuni. Se târî până aproape de gard şi răcni un ordin, într-o arabă agresivă, către casă. Câteva momente mai apoi, toate luminile se stinseră, ferestrele apărând ca nişte pete întunecate de cerneală, iar un reflector montat pe latura stângă, imediat sub acoperiş, începu să măture cu raza lui puternică tot ce-i stătea în cale, inclusiv liziera, unde se opri asupra locului de unde se trăsese glonţul din spatele stejarului.

Acum, că oamenii lui nu mai erau luminaţi din spate, conducătorul lor îi îndemnă să înainteze.

Ca răspuns la această manevră, o nouă rafală automată se auzi dinspre pădure. Doi agresori căzură, unul ţinându-se de braţ, celălalt de umăr. Restul se trântiră la pământ şi începură să tragă în direcţia respectivă. Numai conducătorul beduin rămase ca ţintă, îngenuncheat la vedere, trăgând neînfricat şi înjurându-i pe ceilalţi într-o arabă răstită. Foarte atent la stejarul scăldat în lumină, Smith se lăsă în jos şi se trase mai aproape ca să vadă cine trăgea din spatele copacului.

Surprinse frânturi în spaniolă şi văzu doar o mitralieră Heckler Koch MP5K. Reflectorul luminã partea din faţă şi lateralele copacului, lăsându-i spatele trunchiului în întuneric. Văzuse totuşi destul pentru a fi şocat a treia oară în noaptea aceea: era femeia cu părul negru, femeia neatrăgătoare pe care o observase cu o zi înainte în faţa Institutului Pasteur, aceeaşi care mai apoi trecuse chiar pe lângă el, privindu-l cu interes când el se oprise la cafenea.

Nu mai purta hainele cu care o văzuse îmbrăcată la Paris, ci un costum sport, o beretă peste urechi şi bocanci, toate negre. O schimbare majoră faţă de anterioara ţinută demodată, dar potrivită cu cerinţele actualei sale activităţi. Pe când Smith o urmărea, femeia se mişca liniştită, de parcă făcea parte dintr-un lanţ de trăgători, lansând cu grijă serii de câte trei gloanţe, măturând în semicerc cu a sa MP5K. Îşi făcea treaba cu precizie, dar şi cu o controlată nepăsare, de parcă instinctele ei erau tot atât de agere ca şi profesionalismul ei, care era impresionant. După ce trase ultima rafală, sări şi o luă la fugă înapoi,

retrăgându-se adânc în pădure.

Smith o urmă repede şi mergând ghemuit, atras nu numai de faptul că cei doi luptaseră de aceeaşi parte, dar şi pentru că realiză brusc că ceva în legătură cu ea îi era familiar, ceva ce nu prea avea de-a face cu evenimentele de astăzi sau de ieri. Răceala ei şi antrenamentul, forma corpului ei, asumarea intuitivă a riscului, concomitent cu o precizie aproape automată. Mişcarea potrivită la momentul potrivit.

În timp ce o urmărea, ea se aruncă în spatele tufişurilor. Simultan, focuri de armă îl făcură să înţeleagă că teroriştii ajunseseră la stejarul unde fusese ascunsă femeia.

Smith rămase pe loc, ascuns după un copac, în vreme ce senzaţia de familiar sporea. Era ceva cu faţa, cu părul ei şi totuşi? Felul în care îşi ţinea capul, mâinile puternice. Şi apoi mişcările ei. Le mai văzuse. *Ea* trebuia să fie. Ce făcea *aici?* CIA era implicată, asta era sigur. *Randi Russell.*

Zâmbi scurt, simţind aceeaşi atracţie pe care o încercase de câte ori o văzuse şi în orice împrejurări. Cauza era asemănarea ei uimitoare cu sora ei, Sophia. Cel puţin aşa socotise întotdeauna, deşi ştia că nu fusese chiar cinstit cu el însuşi.

Femeia privi peste umăr, plănuind mişcarea următoare cu o expresie de oarecare disperare înciudată. Ar fi trebuit s-o ajute, cu toate că, dacă ar supravieţui amândoi, ea ar interveni în cercetările lui. De fapt, se implicase deja. Dar şansa ei de a scăpa fără ajutorul lui era minimă.

Teroriştii opriseră asaltul frontal şi încercau să o înconjoare. Smith îi auzea pe bărbaţi înaintând prin pădure, pe două flancuri. Femeia privea nervoasă în stânga şi în dreapta ascultând, iar disperarea ei se accentua. Erau ca fălcile unei capcane care se strângea în jurul ei şi, dacă era prinsă singură, nu mai avea scăpare.

Primul bărbat ieşi la vedere. Era timpul să i se demonstreze acestui fulani şi oamenilor lui cu cine aveau de-a face.

Smith scoase amortizorul pistolului şi deschise focul. Când ploaia de gloanţe căzu precum tunetul în liniştea pădurii, teroriştii dădură înapoi. Un alt bărbat apăru brusc dinspre dreapta, fără să înţeleagă încă pericolul. Rapid, Smith trase din nou. Când un alt om căzu, ţipând, se porni o ploaie de împuşcături, se auziră paşi alergând în debandadă pentru a se pune la adăpost şi, pe fundal, vocea conducătorului. Aproape simultan, Russell trase trei focuri ţintind către nişte agresori

venind către ea din partea cealaltă, unde Smith nu putea vedea.

Urmară mai multe focuri, apoi zgomotul crescând al unor paşi bătând în retragere. Smith se întoarse să o ia la fugă când o strălucire albă îi atrase atenţia din direcţia fermei. Se uită mai atent şi văzu că un fulani se ridicase în picioare şi stătea sfidător în mantia lui albă la capătul lizierei. Vocea omului era furioasă când răcni către oamenii lui să rămână la pământ.

Apoi auzi un alt sunet şi se întoarse. Randi Russell se apropia în fugă de el.

— N-am crezut niciodată că o să mă bucur să te văd. Răsufla uşurată şi enervată în acelaşi timp: Vino. *Să ieşim de aici.*

— Se pare că ori de câte ori ne întâlnim, tu eşti pe fugă.

Se uită la el, apoi amândoi o luară la goană, ghemuiţi, în direcţia drumului principal.

Smith era pe urmele ei.

— Ce-ai făcut cu faţa ta?

Nu-i răspunse şi continuă să alerge printre copaci. Urmăritorii păreau dezorganizaţi momentan, iar asta avea să fie singura lor şansă. Trebuia să se folosească de acest răgaz. Se avântaseră în pădure strecurându-se pe sub crengile copacilor, tulburând sălbăticia pădurii cu paşii lor.

În cele din urmă cei doi escaladară un zid din piatră şi continuară să fugă, respirând din greu, transpirând, până când ajunseră pe mijlocul drumului. Scrutară cu privirea pădurea şi studiară drumul din ambele părţi, cu armele pregătite:

— Vezi ceva? întrebă ea.

— Nici un biped şi nici o armă.

— Deşteptule!

În umbra aruncată de copaci pe drum, se uită la el cu un zâmbet de mulţumire în colţul gurii. Avea un chip frumos care îi plăcuse întotdeauna. Ovalul, obrajii, pielea, toate erau foarte masculine. Alungă gândul şi continuă să studieze drumul, pădurea, umbrele.

— Mai bine ne-am îndrepta spre Toledo, spuse... Să încercăm să ne depărtăm de ei. Şi tot vreau să ştiu ce ţi-ai făcut la faţă. Să nu-mi spui că ai făcut o operaţie estetică fiindcă aş fi distrus.

O luară iar la fugă pe drum, unul lângă celălalt.

— Ţine-ţi mâinile acasă.

— Am crezut că pot să te ating.

Îşi retrase mâna totuşi.

Randi băgă degetul pe sub buza superioară, spre stânga, apoi

spre dreapta şi scoase inserţiile care îi schimbaseră înfăţişarea. Întinse mâna cu intenţia de a le da drumul în palma lui.

El îşi retrase repede mâna.

— Mulţumesc, dar asta nu.

Zâmbi, deschise fermoarul de la centură şi le puse în buzunăraş.

— Peruca rămâne. Destul că tu trebuie să alergi în cămaşa asta fluorescentă. Bine că e albastru închis. Părul meu blond ar luci ca un far.

Era într-adevăr frumoasă; ştia cum să folosească şmecherii cosmetice cu efect maxim. Cu adaosurile acelea, figura ei era ştearsă, inexpresivă, făcând ca ochii să pară prea apropiaţi şi bărbia prea mică. Acum, însă, faţa ei era cea pe care o ştia. Ochii mari, nasul drept, fruntea înaltă radiind un fel de inteligenţă atrăgătoare pe care el o găsea incitantă chiar şi atunci când era înţepată.

Se gândea la toate astea pândindu-i pe cei care-i urmăreau.

Se aşteptase să-i vadă apărând pe drum cu o mitralieră când auzi în spate, venind din direcţia fermei, zgomotul unui motor:

— Ai auzit? întrebă el.

— Nu sunt surdă.

Zgomotul se schimbă, apoi un *poc-poc* îl însoţi pe cel al motorului. Imediat, din spatele lor, din aceeaşi direcţie se ridicară trei elicoptere ca umbrele unor păsări uriaşe, unul după altul, cu luminile de navigaţie roşii şi verzi măturând şoseaua în momentul în care se întoarseră şi se îndreptară spre sud. Nori negri se adunaseră pe cer. Luna dispăruse, ca şi elicopterele.

— Ne-au abandonat, se plânse ea. Ce porcărie!

— N-ar trebui să spui „amin”? Era mai potrivit pentru tine.

Se burzului:

— Poate, dar l-am urmărit pe domnul Mauritania două săptămâni şi acum l-am pierdut şi dracu’ ştie cine erau ceilalţi şi cu atât mai puţin unde se vor duce.

— Este un grup terorist islamic numit Scutul Semilunii. Ei au provocat explozia la Institutul Pasteur sau au folosit o altă grupare pentru a-şi acoperi urmele.

— Ce fel de grupare?

— Flacăra Neagră.

— N-am auzit niciodată de ei.

— Nu mă surprinde. S-au retras în ultimii zece ani. Operaţiunea a fost realizată ca să obţină bani pentru a relua

jocul. Data viitoare când vei lua legătura cu oamenii tăi, spune-le, ca să poată avertiza autorităţile spaniole. Flacăra Neagră i-a răpit pe Chambord şi pe fiica lui. Îi ţin prizonieri şi sunt şi în posesia computerului ADN.

Randi se opri din goană ca şi cum s-ar fi lovit de un zid.

— Chambord trăieşte?

— Era la fermă cu fiica lui.

— Şi computerul?

— Nu era acolo.

Porniră din nou la drum, de astă dată mergând în linişte, preocupaţi de propriile gânduri.

Jon continuă:

— Faci parte din echipa care caută computerul ADN?

— Bineînţeles, dar mai de departe, răspunse Randi. Avem oameni care investighează toţi liderii teroriştilor. Eu îl aveam deja în supraveghere pe Mauritania pentru că a ieşit din nou din gaura unde a stat ascuns în ultimii trei ani. L-am localizat în Alger şi l-am urmărit până la Paris. Apoi a fost atentatul de la Pasteur şi computerul ADN părea să fi dispărut, aşa că am fost toţi alertaţi. Dar nu l-am văzut niciodată luând contact cu nici un alt terorist cunoscut în afară de Marele Fulani, Abu Auda. Erau prieteni din vremurile de demult ale grupării Al Qaida.

— Ce reprezintă exact acest Mauritania încât este pe lista neagră a CIA?

— Ai să-l auzi că-şi spune *Monsieur* Mauritania, îl corectă Randi. Este un semn de respect şi el insistă asupra acestui lucru. Credem că numele lui adevărat este Khalid al-Shanquiti, deşi uneori se prezintă Mahfouz Oud al-Walidi. A fost locotenent-şef al lui Bin Laden, dar l-a părăsit înainte ca acesta să se mute cu oamenii lui în Afganistan. Mauritania se ascunde foarte bine, nu se arată niciodată printre cei care sunt în atenţia serviciilor de spionaj şi tinde să opereze mai mult în Algeria decât în alte părţi, când reuşim să-l reperăm. Ce ştii de Scutul Semilunii?

— Numai ce am văzut la fermă. Par să aibă experienţă, să fie bine antrenaţi, eficienţi, cel puţin liderii lor. Din numeroasele limbi pe care le-am auzit, aş spune că provin din mai fiecare ţară în care trăiesc fundamentalişti islamici. Pan-islamici şi al dracului de bine organizaţi.

— Ar putea fi, cu Mauritania la conducerea lor. Organizaţi şi deştepţi. Îşi îndreptă privirea pătrunzătoare către Smith: Acum hai să vorbim despre tine. Chiar faci parte din echipa de vânători

ai computerului molecular? Altfel nu ai fi apărut la ferma aia din senin ca să-mi salvezi pielea şi să afli ceea ce ştiai deja. Când te-am localizat în Paris, povestea celor de la Langley era că ai zburat în capitala Franţei, ca să-l vezi pe bietul Marty. Acum…

— De ce mă urmărea CIA?

— Ştii că serviciile se spionează unele pe altele. Puteai fi un agent care lucrează pentru o putere străină, nu? Presupunând că nu lucrezi pentru CIA, FBI, NSA sau chiar pentru serviciul de spionaj din armată, indiferent ce susţine unul sau altul şi fără a mai pune la socoteală pretextul cu „sunt aici doar pentru bietul Marty", este evident că povestea nu stă în picioare. M-ai prostit la Paris, de acord, dar nu aici, aşa că pentru cine dracu' lucrezi?

Pe faţa lui Smith se citea indignarea.

— Marty era gata să moară în urma exploziei, Randi.

În sinea lui, îl înjură pe Fred Klein şi această viaţă secretă pe care era nevoit să o ducă, dar cu care fusese de acord. Serviciul sub acoperire unu era atât de clandestin – codul negru – încât chiar şi Randi, cu toată apartenenţa ei la CIA, nu putea avea cunoştinţă despre treaba asta. Continuă:

— Ştii ce e cu mine, continuă el. Pur şi simplu nu-mi pot imagina cine ar fi dorit să-l omoare pe Marty. Şi amândoi ştim că asta nu-mi convine. Am vrut să-i şi opresc. Şi-apoi, la ce-i bun un prieten?

Se opriră la baza unui deal lung şi nu prea înalt şi priviră în sus. Era o pantă atât de puţin înclinată încât Smith nu o observase când îl urmărise pe Elizondo. Acum, la întoarcere, panta i se păru prea lungă şi greu de parcurs. O priveau ca şi cum ar fi vrut să o facă să dispară.

— Drace! spuse ea. Ultima dată am auzit că Marty era în comă. Dacă are nevoie de tine, asta înseamnă că trebuia să fii la spital, pisându-i pe doctori. Aşa că nu mă prosti. Odată, cândva, a fost o chestiune personală, când cu virusul Hades, din cauza Sophiei. Dar *acum?* Aşa că, pentru cine lucrezi în realitate? Ce ştii tu şi eu nu ştiu?

Stătuseră mult pe loc, aşa că el decise:

— Hai să ne întoarcem. Trebuie să verificăm ferma. Dacă este goală, poate au lăsat ceva în urmă care ne-ar îndruma încotro au luat-o. Dacă mai este cineva acolo, ar fi bine să punem întrebări, să aflăm ce ştiu.

El se întoarse pentru a relua drumul în sens invers, iar Randi oftă şi se luă după el.

— Este vorba numai despre Marty, spuse el. Te asigur. Eşti prea suspicioasă. Presupun că din cauza antrenamentelor de la CIA. Bunică-mea obişnuia să-mi spună să nu caut gunoi într-o batistă curată. Bunică-ta nu te-a învăţat acelaşi lucru?

Deschise gura să riposteze, dar nu apucă, ci spuse:

— Ssst! Ascultă.

Lăsă capul într-o parte.

Auzise şi el... un motor de maşină. Dar fără lumini. Se retraseră de pe drum şi se ascunseră într-un pâlc de măslini. Sunetul venea spre ei, cobora dealul în direcţia fermei. Deodată, motorul se opri şi nu auziră decât ceva ciudat, ceva ce nu puteau identifica.

— Ce dracu-i asta? şopti Randi.

Apoi înţelese.

— Roţi de maşină care se învârtesc, murmură el. Vezi? Masa aia neagră care se mişcă pe drum. Aproape că se poate distinge.

Înţelese şi ea.

— O maşină neagră, fără lumini, fără motor. Coboară dealul. Scutul Semilunii?

— Poate.

Făcură repede un plan şi Jon trecu drumul spre un trunchi de măslin răzleţ, probabil despărţit de restul livezii când se tăiase drumul.

Maşina ieşi din umbră – o apariţie mecanică. Era mare, de modă veche, în genul celor folosite de ofiţerii nazişti în cel de-al doilea război mondial. Era decapotată şi arăta ca şi cum venea alunecând direct dintr-un basm. Era o singură persoană în maşină. Jon ridică pistolul şi-i făcu un semn lui Randi. Ea încuviinţă: Scutul Semilunii n-ar fi trimis un singur om ca să-i atace.

Pe măsură ce automobilul cobora coasta, prinse viteză, ajungând acum la câteva sute de metri. Randi arătă spre ea însăşi, apoi spre Jon şi la urmă spre maşină. Jon înţelese mesajul: era obosită de atâta mers. Dădu aprobator din cap: şi el era obosit.

Când maşina trecu, tot fără lumini şi motor, amândoi săriră pe contraaripi, de o parte şi de alta. Jon deschise portiera cu mâna liberă şi îndreptă pistolul spre capul şoferului. Surprinzător, şoferul nu privi în sus. De fapt, nu reacţionă nicidecum. Apoi Jon observă că omul purta un costum negru, cu guler de preot. Era un preot anglican.

Randi se strâmbă spre el peste capota maşinii. Văzuse şi ea. Dădu ochii peste cap şi mesajul ei era clar: nu făcea bine pentru relaţiile internaţionale să fure o maşină de la un preot anglican.

— Vă simţiţi vinovaţi, nu-i aşa? se auzi vocea preotului într-o englezească curată, deşi tot nu privea spre ei. Mă aşteptam să vă întoarceţi la Toledo, dar v-ar fi luat al naibii de mult timp, cum spun americanii şi timpul este preţios.

Vocea nu putea fi confundată.

— Peter! strigă Jon. Mai există vreo agenţie care să nu urmărească computerul ADN?

El şi Randi săriră pe locurile din spate ale maşinii.

— Nu prea cred, doamnă. Lumea noastră are vânt la pupa. Nu o condamna pentru asta. Oribil scenariu.

Randi întrebă:

— De unde naiba vii?

— Dintr-un loc de unde nu vii tu, Randi. Am urmărit de pe un deal asaltul de la fermă.

— Vrei să spui că erai acolo? Ai văzut totul, explodă Randi şi nu ai venit să ne ajuţi?

Peter Howell zâmbi.

— V-aţi descurcat bine şi fără mine. Am avut ocazia să-i văd pe prietenii noştri fără nume şi v-am scutit de drumul înapoi pe care, desigur, eraţi deja pe cale să-l faceţi singuri.

Jon şi Randi se priviră:

— Bine, spuse Jon, ce s-a întâmplat după ce am fugit?

— Au încărcat totul în elicoptere şi au plecat.

— Ai fost acolo să verifici? întrebă Randi.

— Normal, răspunse Peter. Mâncarea era caldă în bucătărie, aşteptând să fie servită. Dar casa era goală, nici un om, mort sau viu şi nici o urmă despre cine ar fi fost acolo sau încotro au luat-o. Nici hărţi în casă, nici hârtii, absolut nimic, cu excepţia unui maldăr de hârţoage arse în sobă. Şi, bineînţeles, nici un semn despre afurisita aia de maşinărie.

— S-au descurcat bine, spuse Jon, dar au maşinăria, sau cel puţin aşa crede Chambord.

Peter întoarse maşina, iar Jon şi Randi povestiră tot ce ştiau despre Scutul Semilunii, Mauritania, Chambord – tată şi fiică – şi despre computerul ADN.

16

Elizondo Ibarguengoitia îşi linse buzele şi lăsă privirea în jos. Corpul lui deşirat era gârbovit, bereta roşie îi căzuse pe-o parte. Arăta preocupat.

— Am crezut că aţi plecat din Toledo, domnule Mauritania. Spuneaţi că aveţi o altă treabă pentru noi? Pe bani buni?

— Ceilalţi au plecat, Elizondo. O să mă alătur şi eu curând. Dar mai erau multe de făcut aici. Da, răsplata pentru noua treabă este impresionantă, te asigur. Vă interesează, pe tine şi pe oamenii tăi?

— Bineînţeles!

Se aflau în vasta catedrală, în celebra capelă Madona Albă, cu statui albe, coloane şi pietre rococo şi cu decoraţiuni din ghips. Abu Auda stătea lângă un perete de lângă icoana creştină a Mariei cu pruncul Iisus, unde burnuzul lui alb părea să facă parte din statuie şi asculta.

În timp ce Mauritania vorbea cu cei trei basci – Elizondo, Zumaia şi Iturbi – Abu Auda zâmbea, sprijinit de perete, studiind faţa lui Elizondo.

Acesta întrebă nerăbdător:

— Care este treaba?

— Toate la timpul lor, Elizondo, răspunse Mauritania. Toate la timpul lor. Mai întâi descrie-mi cum l-ai omorât pe colonelul american Smith. Eşti *sigur* că trupul lui pluteşte pe râu? Eşti sigur că a murit?

Elizondo îl privi cu reproş.

— Când am tras în el, a căzut în râu. Iturbi a încercat să scoată corpul, dar curentul era puternic şi l-a luat. Bineînţeles, am fi preferat să-l ardem ca să nu fie găsit. Cu puţin noroc, corpul va pluti până la Lisabona. Nimeni de acolo nu va şti cine este.

Mauritania dădu din cap solemn, ca şi cum lua în calcul dacă era o problemă eventuala descoperire a corpului.

— Totul este foarte ciudat, Elizondo. Vezi tu, Abu Auda – dădu el din cap arătând spre teroristul care aştepta în tăcere – m-a asigurat că unul dintre cei doi oameni care ne-au atacat la fermă după ce ai plecat era acelaşi colonel Smith. Asta înseamnă că nu l-ai omorât.

Chipul lui Elizondo rămase fără culoare precum statuia.

— Greşeşte. A fost împuşcat. *Noi* l-am împuşcat…

— Este foarte sigur, îl întrerupse Mauritania. Abu Auda îl ştie pe colonelul Smith de la Paris. De fapt, unul din oamenii lui Abu a fost acolo când aţi răpit femeia. Aşa că vezi tu…

Acum Elizondo înţelese. Scoase cuţitul de la centură şi-l ameninţă pe Mauritania. În acelaşi moment, Zumaia îşi înşfacă pistolul, iar Iturbi o luă la fugă.

Dar Mauritania ridică bastonul cu viteza unui şarpe şi o lamă îngustă ţâşni din vârful acestuia. Lama străluci în lumina slabă din capelă şi dispăru când Elizondo se înfipse singur în ea, şarjând frenetic. Mauritania, roşu de furie, răsuci lama, aerul descriind un arc şi-i spintecă abdomenul. Elizondo căzu imediat, ţinându-şi propriile măruntaie şi privind surprins spre Mauritania. Se prăbuşi în faţă, mort.

În acelaşi timp, Zumaia izbutise să se întoarcă pe jumătate şi trase doar un singur glonţ, care nu îşi atinse ţinta, înainte ca iataganul lui Abu Auda să-i taie gâtul. Sângele ţâşni, iar omul căzu cu faţa în jos.

Iturbi încercă să fugă, dar, cu un gest scurt, Abu Auda îi înfipse lama atât de adânc în spate încât vârful ieşi prin pieptul bascului. Cu ambele mâini, uriaşul fulani scoase iataganul şi îl înfipse din nou în corpul bărbatului. Ochii negri ai lui Auda scânteiaseră de mânie când îl văzuse pe Iturbi fugind ca un iepure. Când omul căzu, mort, Abu Auda scoase iataganul.

Mauritania şterse lama îngustă a sabiei pe un acoperământ alb de pe altar şi apăsă pe buton ca aceasta să reintre în teacă. Abu Auda spălă iataganul în vasul cu apă sfinţită şi îl şterse cu propria mantie. Haina lui din deşert era acum nu numai murdară, dar şi pătată de sânge.

Abu Auda oftă.

— A trecut ceva timp de când nu m-am spălat cu sângele duşmanilor mei, Khalid. Mi-e bine acum.

Mauritania încuviinţă în semn de înţelegere.

— Să nu întârziem. Mai avem multe de făcut înainte să lovim.

Amândoi bărbaţii păşiră peste trupurile neînsufleţite ale bascilor şi ieşiră din catedrală, pierzându-se în noapte.

O oră mai târziu, Jon, Randi şi Peter erau pe autostradă, îndepărtându-se de Toledo. Opriseră mai întâi în oraş pentru ca Jon să-şi recupereze laptopul şi sacul din portbagajul Renault-ului pe care îl închiriase. Maşina era neatinsă, iar înăuntru se aflau

numai frânghiile tăiate. Norocos, Bixente scăpase şi se întorsese la viaţa lui de oier. Cât timp Jon îşi încărcase lucrurile în noua maşină, Peter şi Randi le puseră şi ei pe ale lor şi se grăbiră să plece, cu Peter la volan. Când turnurile oraşului celebrului El Greco se pierdeau în zare, Peter încetini la limita de viteză legală de 120 kilometri pe oră. Nu aveau nevoie să atragă atenţia poliţiei.

Randi se aşezase pe scaunul din spate. Asculta cum Jon şi Peter discutau asupra drumului cel mai indicat spre Madrid, unde aveau să raporteze ce făcuseră şi să se regrupeze.

— Nu te întoarce pe acelaşi drum pe care a venit Jon, în caz că bascii l-au urmărit.

Îşi reprimă un sentiment de iritare când Peter acceptă sfatul ei. De ce o preocupa soarta lui Jon? Prima dată îl condamnase pentru moartea lui Mike, logodnicul ei, în Somalia, apoi pentru tragica moarte a Sophiei, de atunci, însă, învăţase să-l respecte. Dorise să uite trecutul, dar acesta revenea ca o promisiune neîmplinită. Partea ciudată era că simţea că şi el dorea să uite trecutul. Erau parcă încremeniţi de prea multă istorie câtă exista între ei.

— Dumnezeu ştie ce ne mai aşteaptă, spuse Peter. Să sperăm că găsim computerul molecular.

Fost activist aşa-zis „pensionat” al trupelor SAS şi spion MI6, Peter era un bărbat voinic, poate prea voinic pentru o uniformă de preot. Mâinile lui puternice stăteau curbate asupra volanului; avea o faţă îngustă, pielea închisă şi uscată de anii petrecuţi în bătaia vântului şi a soarelui. Era atât de ridat, încât găvanele ochilor lui păreau nişte canioane. Chiar şi în noapte, vederea lui rămăsese ageră şi pătrunzătoare. Continuă mustăcind:

— Of, Jon, prietene, e sigur că-mi eşti dator pentru scărmăneala asta. Dar cred că şi eu îţi sunt dator cu un cucui.

Peter îşi ridică gluga hainei clericale şi dădu la iveală un bandaj în jurul capului.

Jon se holbă la bandaj şi dădu din cap.

— Să fiu al naibii. Aşadar, tu erai infirmierul algerian de la Pompidou care mi-a dat atâta bătaie de cap.

Îşi aminti impresia aceea de ceva cunoscut atunci când fugea pe coridorul spitalului, în timp ce omul agita puşca mitralieră în aer pentru a-i ţine pe toţi la distanţă. Capul lui Peter era cel care lăsase urma de sânge.

— Vasăzică erai acolo ca să-l aperi pe Marty, nu să-l omori. De

aceea ai tras în sus.

— Adevărat, afirmă Peter. S-a întâmplat să fiu în spital şi să am grijă de prietenul tău când am auzit că are o vizită din partea „familiei”. Cum Marty nu mai avea pe nimeni din familie, dacă nu pui la socoteală câinele pe care l-am ridicat când cu problema Hades, m-am repezit acolo. Te-am văzut şi a trebuit să am grijă să nu mă deconspir.

Din spate, Randi completă:

— Ceea ce înseamnă că SAS sau MI6 îl urmăresc pe Marty.

— Ah, o nimica toată pentru băieţii de la Aviaţia Specială, dar MI6 mă socoteşte încă util din când în când. Guvernul englez salivează la gândul computerului ADN.

— Ei te-au chemat?

— Nu ştiu prea multe despre potenţialul ADN, dar am lucrat destul de bine cu francezii, ceea ce n-a fost alegerea cea mai bună a MI6. Unul dintre avantajele pensionării, adică a ieşirii din joc, ca să spun aşa, este că pot să acţionez cum vreau. Dacă au nevoie de mine, trebuie să mă caute. Apoi, dacă nu vreau să mă implic, îmi iau jucăriile şi plec în Sierra cu Stan. Asta-i înnebuneşte, bineînţeles.

Randi îşi stăpâni un zâmbet. Peter vorbea adesea zeflemitor despre vârsta sa poate pentru a deturna atenţia oamenilor de la resursele lui care i-ar fi făcut de ruşine pe mulţi bărbaţi în jur de treizeci de ani.

Jon se încruntă.

— Dar de ce nu te-ai identificat faţă de mine? De ce m-ai lăsat să te urmăresc? Drace, m-ai făcut să sar peste o targă!

Peter chicoti.

— A fost un episod cu haz. Merita orice s-o văd şi pe asta. Apoi făcu o pauză. Vocea lui redeveni serioasă când spuse: Nu suntem niciodată siguri, nu-i aşa? Nu puteam şti de ce eşti acolo, nu? Downing Street şi Biroul Oval nu călăresc totdeauna acelaşi ponei. E bine să afli mai întâi cine ce face.

Jon continuă să stea încruntat.

— Dar după asta te-am văzut la *pensiunea* generalului Henze. Care, de fapt, nu era o *pensiune*. Sună de parcă te-ar fi interesat să călăreşti acelaşi ponei.

— M-ai văzut? Asta nu-i prea bine. S-ar putea să mă fi depistat şi alţii.

— Nu ştiam că eşti tu, dacă asta ţi-e mai de folos.

Mulţumirea se simţi în vocea lui Peter când răspunse:

— Ăsta a fost şi scopul, nu?

— În special când vizitezi un general american, continuă Jon studiindu-şi prietenul.

— Face parte şi din NATO, nu uita. Trebuie să se poarte frumos cu cei din Uniunea Europeană.

— Şi ce anume i-ai spus generalului NATO?

— Strict secret, prietene. Ordine stricte.

Era evident că nu se putea afla mai mult de la Peter, prieten sau nu.

Pentru cei obişnuiţi cu traficul aglomerat din Madrid, autostrada arăta ca o parcare liberă. Câteva maşini rulau cu viteză, dar Peter se stăpânea şi ţinea maşina sub control. Aproape de Aranjuez, fosta reşedinţă de vară a ex-regilor şi reginelor Spaniei, părăsi drumul N400 şi întoarse pe direcţia nord, spre A4 şi Madrid, acum doar la 50 kilometri distanţă. Luna apăruse de după nori, împrăştiind o lumină argintie deasupra câmpurilor plantate recent cu căpşuni, roşii, sfeclă de zahăr şi grâu, iar Randi se sprijinise cu mâinile de spatele scaunelor lor, odihnindu-se.

— Bine, Jon, pentru cine naiba lucrezi? întrebă ea.

În momentul în care puse întrebarea o şi regretă. Iritant *şi* provocator. Dar la naiba, voia să ştie:

— Spune-mi că nu este vorba de dragii mei şefi de la Langley care mint printre dinţi.

— Sunt aici pe cont propriu, Randi. Peter mă crede, nu-i aşa, Peter?

Peter zâmbi.

— Pute puţin. Nu că mi-ar păsa anume, dar văd ce crede Randi despre oamenii ei. Despre ce e în spatele ei şi toate astea. Nici mie nu-mi place.

Rezistase destul, era momentul să arunce minciuna cea mai credibilă.

— Bine, ai dreptate, se adresă Jon femeii. Altceva se petrece, dar *nu* este vorba despre cei de la Langley, ci de armată. Serviciul de spionaj din armată m-a trimis să aflu tot despre doctorul Chambord şi dacă a obţinut un prototip operaţional al unui computer ADN. Şi, în eventualitatea că da, dacă însemnările lui au fost furate şi atentatul a avut rolul să acopere furtul.

Femeia dădu din cap.

— Cei de la Langley nu te-au găsit niciodată în înregistrările armatei.

— Este ceva secret. Dacă investigau mai sus, mă găseau.

Îi era realmente devotat lui Fred Klein.

Femeia păru că-l crede de astă dată şi, pentru moment, se simţi vinovată.

— Vezi? spuse ea. N-a fost prea greu. Totuşi, ai grijă – adevărul poate ieşi la iveală.

— N-am avut cunoştinţă despre asta niciodată, spuse Peter sec.

Jon avu impresia clară că Peter nu crezuse o iotă din ce-i spusese, dar în acelaşi timp nici nu-i păsa prea tare.

În ceea ce-i priveşte pe britanici, ei îl desemnaseră mai întâi, dar refuzase.

— Să ne întoarcem la misiune. Dacă Chambord este în viaţă şi este ostatic, atunci ceva nu se leagă la poliţia din Paris.

— Te referi la amprente? întrebă Jon. M-am gândit la asta. Mi-am dat seama că autorii sunt Flacăra Neagră şi Scutul Semilunii printr-o simplă analiză. Au plantat un mort înainte de bombă. Au pus cadavrul chiar deasupra bombei, în afară de braţul şi mâna pe care le-a găsit poliţia. Poate le-au tăiat şi le-au pus într-un loc unde cineva să le poată descoperi, dar destul de aproape ca să pară aruncate de explozie. Apoi au substituit amprentele acelei persoane cu cele ale lui Chambord, existente în dosare. Puteau să substituie şi informaţia ADN, în caz că reuşeau să recupereze unele părţi din corp. Dacă poliţia din Paris avea interes să facă identificarea într-un fel sau altul, ar fi fost mulţumită. Acum au o problemă mult mai importantă, computerul ADN.

Randi se gândea.

— Trebuie că teroriştii au transpirat, nu glumă, când au văzut că durează aşa mult până să se descopere rămăşiţele. Nu că ar fi avut o prea mare însemnătate, pentru că poliţia oricum recunoaşte că n-a găsit încă nici un cadavru.

— Te întrebi cum au putut să strecoare acolo un cadavru? Dacă erau descoperiţi, toate planurile lor puteau fi date peste cap. Curios.

— Cred, sugeră Jon încet, că omul a intrat pur şi simplu o dată cu ei acolo, fără să ştie, sau poate că era un martir al islamului care conta pe un loc garantat în rai.

— Doamne-Dumnezeule! obiectă Randi.

— Un alt tip de suicid cu bombă, spuse Peter. Ce se întâmplă cu lumea asta?

Tăcură, gândindu-se la implicaţii. În cele din urmă, Jon întrebă:

— Nouă ni s-a spus cum să ajungem până aici. Dar tu, Peter?

— Bună întrebare. După atentat, MI6 a localizat un separatist basc la Paris, Elizondo Ibarguengoitia. Biroul Doi îl pierduse. MI6 a bănuit că informaţia transmisă de francezi la Whitehall despre un alt basc pe care l-au arestat ei părea o şansă prea bună pentru Biroul Doi ca s-o piardă. Aşa cum s-au petrecut lucrurile, drumurile mele s-au încrucişat cu ale lui Elizondo mai mult decât o dată, aşa că menirea mea era să-l urmăresc şi să văd peste ce alt bucluc mai dau. Se concentră asupra drumului şi continuă: Flerul meu în materie de tertipuri îmi spune că Whitehall n-ar fi împotrivă să fie înşfăcat un oarecare doar de dragul reginei sau al ţării, iar statutul meu neoficial putea fi negat în caz că lucrurile luau o întorsătură proastă.

— Aşa cum ar fi făcut orice alt guvern sau armată, sublinie Jon, inclusiv al nostru.

În timp ce Randi şi Peter se gândeau fiecare la altceva, Jon se întinse şi îşi lăsă capul pe spate, să se odihnească. Se uita pe geam. Luna coborâse, lăsând să se vadă o puzderie de stele pe cerul din La Mancha. Privindu-le, gândi că pământul şi universul vor fi întotdeauna la locul lor. Când avea de-a face cu oamenii, nu mai era aşa de sigur.

Cu privirea îndreptată spre cer, spuse:

— Ştiţi, este evident că noi toţi ascultăm, ca de obicei, de ordine stricte şi jucăm strâns, nu ne spunem nimic unul altuia, în special agenţilor dintr-o altă ţară, chiar dacă lucrăm la acelaşi caz. Privi apoi spre Peter şi pe urmă la Randi. Toţi suntem supuşi unei rivalităţi anormale, chiar şi în interiorul propriilor noastre guverne, lucru care ne distruge. Este ceea ce ne conduce spre un real Armaghedon. Părerea mea este că Scutul Semilunii plănuieşte undeva o lovitură de amploare. Probabil împotriva Statelor Unite. Poate asupra Marii Britanii. Nu credeţi că e timpul să cooperăm? Ştim că putem avea încredere unii în alţii.

Randi ezită, apoi dădu scurt din cap.

— Sunt de acord. Mauritania intră din ce în ce mai tare în bucluc ca să-şi acopere urmele, chiar folosind un grup terorist ca faţadă, iar acum noi ştim că deţine atât computerul molecular, *cât* şi pe Chambord. Ameninţarea este prea mare ca să lucrăm individual, indiferent ce vor crede cei de la Langley sau cei din armată.

Privirea precaută a lui Peter deveni mai puţin amabilă. Afirmă scurt:

— Drept, atunci să cooperăm. Bugger Whitehall şi Washington.

— Bun, spuse Jon. Acum, Peter, de ce te-ai întâlnit de fapt cu generalul Henze?

— Nu era Henze, era Jerry Matthias.

— Sergentul-major al generalului? întrebă surprins Jon.

Peter aprobă:

— A fost în Forţele Speciale. Ne-am întâlnit în deşert, în Irak, acum câţiva ani şi doream să văd ce pot afla de la el.

— Despre ce?

— Anumite ciudăţenii la NATO.

— Ce „ciudăţenii”? întrebă Randi. Iar devii dificil.

Peter oftă.

— Regret. Un obicei vechi. Ei bine, am dat de o convorbire telefonică din sediul NATO cu Elizondo Ibarguengoitia. Când l-am localizat, numărul era dintr-un birou al administraţiei care pare să fi funcţionat acolo o vreme.

Randi fu şocată.

— Flacăra Neagră sau Scutul Semilunii au un spion în NATO?

— Ăsta ar fi un răspuns, fu de acord Peter.

— Sau cineva de pe *lângă* NATO, speculă Jon, a lucrat sau lucrează cu Flacăra Neagră ori Scutul Semilunii pentru a pune mâna pe computerul molecular.

— Ăsta ar fi un al doilea răspuns, încuviinţă Peter. Sergentul Matthias, un fost combatant din Beretele Verzi, este acum majordomul generalului Henze. Am sperat că şi-a păstrat vechiul obicei de a fi cu ochii în patru. Din păcate, nu a văzut nimic care să ridice suspiciuni. Cu toate acestea, Flacăra Neagră are conducători reali, aşa că am plecat să-i caut la Toledo.

— Pun pariu că Flacăra Neagră nu mai are conducători, spuse Randi. Vrea cineva să mă contrazică cum că liderii ei nu sunt morţi?

— Nu pariez pe ceva care-i sigur, spuse Peter. Mauritanul. Un tip deştept ca el a descoperit cum l-ai găsit, Jon. Noroc că nu ştie nimic despre mine.

— Flacăra Neagră este o acoperire care a ieşit prost, fu de acord Jon. Mauritania i-ar fi ţinut în umbră dacă ar fi bănuit că l-ar turna, extorca sau că ar interveni în vreun fel în planurile lui. Nu a presupus însă că ei ar putea să conducă pe cineva ca mine. Cred că i-a omorât deja şi asta nu numai din cauza banilor, ci ca să fie sigur că nu-i mai pot face rău de acum încolo.

Gândindu-se la toate astea, mintea lui Jon zbură spre Marty. Îşi

dădu seama că trecuse o mare parte din zi de când nu mai ştia nimic despre el. Sănătatea vechiului său prieten îl preocupa. Scoase mobilul.

Randi se uită la el.

— Pe cine suni?

— La spital. Poate că Marty şi-a revenit.

Peter dădu din cap aprobator.

— Poate ne spune ceva care ne-ar ajuta să-i localizăm pe Mauritania şi gruparea Scutul Semilunii.

Dar ceea ce auzi de la Spitalul Pompidou nu era ceea ce Jon dorea să audă: schimbarea în starea lui Marty era nesemnificativă. Continuau să spere, dar starea doctorului Zellerbach nu se îmbunătăţise.

17

Gibraltar

Neliniştit, generalul-locotenent Sir Arnold Moore şedea singur, sprijinit de spătarul scaunului, în maşina comandamentului Forţelor Aeriene Regale, meditând asupra întrunirii secrete din sala de conferinţe de la bordul navei *Charles de Gaulle* pe care o părăsise de curând. Ce se petrecea? De ce îi convocase pe ei toţi, *de fapt* vechiul lui aliat şi prieten Roland la Porte? Îngândurat, privea absent la luminile avioanelor care aterizau sau decolau de pe aeroportul coloniei, analizând discuţia care se purtase în seara aceea. La urma urmei, totul cădea pe umerii generalului La Porte.

Toţi recunoscuseră că francezul nutrea o puternică nostalgie pentru trecuta glorie, dar în acelaşi timp toţi ştiau că ei reprezentau nişte piese şi că cel puţin la nivelul guvernului lui La Porte, la *gloire*[21] era un fel de glumă. Deşi La Porte – şi ca persoană particulară şi ca al doilea în rang la comanda forţelor NATO – susţinea ideea unei Forţe Europene de Intervenţie Rapidă formată din mai multe ţări, Sir Arnold fusese întotdeauna de părere că aceasta era dorită din motive raţionale... care ar uşura presiunea asupra NATO, care depindea atât de mult de părerea Statelor Unite atunci când interveneau neînţelegeri mai mici sau mai mari pe planetă. În definitiv, se cunoştea că La Porte era de partea Washingtonului.

Dar acum generalul francez se întorsese oarecum împotriva americanilor. Sau nu o făcuse? Era oare propunerea de integrare militară o simplă dorinţă logică de a lua de pe umerii americanilor sarcina de a rezolva cea mai mare parte a treburilor? Sir Arnold spera să fie aşa, fiindcă o altă justificare ar putea reprezenta primul pretext pentru o periculoasă viziune a unei Europe ca o a doua superputere – şi rivală – pe lângă America în noul război de după Războiul Rece, cel contra terorismului. Nu era înţelept să se divizeze fronturile, lucru pe care atât Hitler, cât şi Napoleon îl învăţaseră pe propria piele.

[21] Gloria (în limba franceză în original).

Acum mai mult ca niciodată, Sir Arnold avea convingerea că lumea civilizată trebuia să rămână unită.

În ciuda retoricii antiamericane, Sir Arnold ar fi acceptat cu siguranţă punctul de vedere anterior dacă nu ar fi fost ceea ce părea să fi reprezentat fugitiva sugestie a lui La Porte, anume că America ar putea să se confrunte în curând cu un atac electronic care ar bloca toate căile de control, comunicaţii şi comandă. Cu siguranţă că acest lucru ar face armata Statelor Unite neputincioasă – lucru îngrozitor de altfel – fără să mai vorbim de orice forţă europeană care depindea de această armată.

Punând lucrurile cap la cap cu privire la căderile sistemelor electronice din reţeaua secretă care apăruseră deja – Sir Arnold fiind singurul dintre cei prezenţi acolo care ştia ce se întâmplase – era mai mult decât speriat. Chiar foarte alarmat.

Aflase oare şi La Porte? Dacă da, cum era posibil?

Sir Arnold avea informaţia numai pentru că preşedintele Castilia îl informase personal pe primul-ministru, explicând că Marea Britanie era singurul aliat pe care îl avertizase, în timp ce unicul oficial NATO care fusese informat era comandantul suprem european, generalul Henze.

Aşadar, cum aflase generalul francez La Porte despre înfricoşătoarele atacuri electronice?

Sir Arnold îşi duse mâinile la frunte. Îl durea grozav capul şi ştia de ce: era îngrijorat că La Porte avea vreo legătură cu oricine o fi fost în spatele crahurilor electronice şi aşa se explica de ce şi cum deţinea informaţia.

Abia dacă generalul britanic putea să ia în consideraţie această posibilitate. Toată povestea era de necrezut, ridicolă, dar nu putea să ignore logica. Nu îi puteau scăpa concluziile alarmante despre La Porte. Nu trebuia să vorbească cu nimeni pe tema asta, numai cu primul-ministru. Şi numai personal.

Acest gen de speculaţie care putea fi eronată, dar putea distruge totuşi reputaţia unui om de treabă nu putea fi încredinţată oricui. Aşa se explică faptul că şedea singur pe bancheta din spate a maşinii negre a comandamentului, aşteptând ca şoferul personal şi pilotul să termine pregătirile avionului Tornado F3 care urma să-l ducă la Londra.

În aşteptare, continuă să întoarcă pe toate feţele bizara întrunire. Greşise undeva? Avusese o reacţie exagerată? De câte ori îşi punea aceste întrebări era din ce în ce mai convins: îl îngrijora ceea ce încercase La Porte să le transmită.

Se gândea cum să-i explice primului-ministru concluziile sale când Stebbins bătu uşor în geamul închis al maşinii. Generalul deschise portiera.

— Suntem gata, George? întrebă Sir Arnold privindu-l.

— Domnule! Sergentul-major George Stebbins se înclină politicos în semn de confirmare.

— Un simplu da era de-ajuns, George. Nu mai eşti sergent-major la infanteria de gardă acum, ştii doar.

Coborî din maşină cu servieta în mână.

— Nu, domnule. Vă mulţumesc, domnule.

Sir Arnold oftă şi îi strânse mâna. Poţi scoate un bărbat din armată, dar aproape niciodată nu poţi scoate armata dintr-un om, gândi el.

— Crezi, sergent-major în retragere Stebbins, că atunci când ţi se va termina mandatul vei putea să uiţi viaţa de militar?

Stebbins zâmbi în cele din urmă.

— Cred că aş putea să încerc, domnule.

Sir Arnold continuă:

— Foarte bine, Stebbins. Apreciez un răspuns direct şi un efort cinstit. Ce-ai spune să aflăm dacă mai ştii să pilotezi avionul de colo?

Urcară în carlingă şi îmbrăcară echipamentul pentru zborul la înălţime mare, iar după douăzeci de minute, Stebbins şedea pe scaunul pilotului şi manevra avionul către pista de decolare. Pe locul navigatorului, chiar în spatele lui, şedea Sir Arnold, continuând să analizeze informaţiile şocante pe care trebuia să le aducă la cunoştinţa primului-ministru şi fără îndoială şi a ministrului Apărării, ba probabil că şi a bătrânului Colin Campbell, care fusese numit acum comandant suprem.

Supersonicul Tornado decolase de o vreme şi acum lăsa spre stânga Gibraltarul, cel mai sudic punct al Europei. Zbura mult deasupra plafonului de nori. Panorama spectaculoasă a stelelor pe cerul întunecat îl impresiona întotdeauna pe credinciosul Sir Arnold. Cu siguranţă, nici o altă forţă nu ar fi putut crea o asemenea frumuseţe. Gândul îi zbura alternativ de la privelişte la ce o fi punând la cale generalul La Porte, când, departe de pământ, fără ca cineva să audă, avionul explodă cu o bubuitură teribilă, izbucnind în flăcări. De jos, mingea de foc părea o altă stea căzătoare.

Madrid, Spania

Madridul deborda de o energie tumultuoasă, iar locuitorii şi turiştii o evidenţiau mai ales noaptea. Muzica palpitantă şi spiritul festiv pluteau în aer. De la taxiurile care goneau până la nestăvilita distracţie, madrilenii erau oameni toleranţi, cunoscuţi uneori pentru avântul lor în căutarea unei petreceri dezlănţuite pe străzile pavate, pe lângă frumoasele fântâni, sub copaci bătrâni şi înalţi.

Peter lăsă maşina într-un garaj al unui vechi prieten, apoi îi duse pe Jon şi Randi la metrou. Cărându-şi puţinele bagaje, priveau atent peste tot, luptându-se cu emoţiile şi oboseala, deşi Randi şi Jon trăseseră câte un pui de somn pe drum, în timp ce vigurosul Peter dormise deja mai mult decât oricare dintre ei, aşa că acum el era cel ce-i conducea prin Madrid.

Uşuraţi, coborâră la staţia San Bernardo şi intrară în Malasana, cunoscută de localnici sub numele de Barrio de Maravillas sau Districtul Miracolelor. Aici, în coloratul cartier boem, viaţa de noapte era în toi şi ei trecură pe lângă baruri, restaurante şi cluburi, unele cam ruinate, dar la fel de încântătoare. Acolo era nu numai raiul artiştilor şi scriitorilor, dar şi al expatriaţilor care purtau cu ei visele şi speranţele de pe tot mapamondul. Peste tot pe unde treceau Jon, Randi şi Peter, muzica se revărsa pe străzi.

Casa conspirativă a MI6 se afla în Caile Dominguin, nu departe de Piaza del Dos de Mayo. Era o clădire din cărămidă cu şase etaje, cu magazine şi restaurante la parter. Mireasma băuturilor şi a ţigărilor umplea strada când Jon, Randi şi Peter ajunseră la adresă. Reclame cu Langostino Plancha şi Gambas al Ajillo erau puse la ferestrele întunecate ale primului etaj ocupat de un magazin.

Se opriră în faţa uşii, iar Jon şi Randi priviră în jur când Peter descuie uşa. Aruncând o ultimă ocheadă, intrară şi urcară scările.

Locul era amenajat cu mobilă confortabilă, dar uzată, însă pentru o casă conspirativă era de ajuns. Îşi aleseră dormitoarele, se schimbară în pantaloni şi cămăşi de stradă şi se întâlniră în sufrageria de la etajul doi.

Jon anunţă:

— Aş face bine să iau legătura cu serviciul de spionaj din armată.

Scoase celularul ca să-l sune pe Fred Klein. Codurile electronice şi numerele apărură pe afişaj, apoi dispărură, se

auziră două clicuri, pe urmă linişte şi un zumzăit.

După care se auzi vocea lui Fred la celălalt capăt al firului:

— Nu vorbi nimic. Închide. *Acum.*

Legătura se întrerupse şi Jon închise telefonul imediat. Mirat, dezamăgit, murmură:

— Drace! Sunt probleme acolo.

Apoi le relată celorlalţi ce spusese „contactul lui din armată”.

— Poate că la Langley nu se întâmplă aşa, zise Randi şi formă un număr pe celularul ei.

Telefonul sună lung în îndepărtata Virginia, după care Randi se strâmbă şi se uită spre Jon şi Peter:

— Nimic deocamdată.

În cele din urmă se auziră o serie de clicuri:

— Russell?

— Cine credeai?

— Închide.

Randi închise celularul.

— Ce dracu’ poate fi asta?

— Se pare că cineva a intrat în sistemele noastre de comunicaţii electronice, decise Peter. Ceea ce s-ar putea să fie şi la SIS, la Londra, inclusiv la MI5 şi MI6.

Randi înghiţi cu greu.

— Doamne-Dumnezeule! Cel puţin nu au aflat nimic de la noi.

— Ah, dar mă tem că ar putea, spuse Peter întorcându-se spre ea.

— Aşa este, încuviinţă Jon. Pot şti unde suntem acum, presupunând că îi interesează, fiindcă ne pot localiza dacă sunt în posesia computerului ADN şi îl folosesc.

— Sunt o grămadă de „dacă”, Jon. Ai spus că aparatul nu era la fermă, iar ultima dată când i-am văzut pe oamenii lui Mauritania, plecau cu elicopterele.

— Adevărat, răspunse Peter. Dar mă îndoiesc că prototipul este departe de Mauritania, ceea ce mă duce cu gândul că au o altă casă conspirativă pe undeva prin apropierea fermei unde s-au întâlnit cu Elizondo şi cu ceilalţi basci ca să le plătească serviciile şi, în acelaşi, timp să-i ascundă pe cei doi Chambord. De aceea eu *n-aş suna* la Londra. Este prea aproape de Madrid. Trebuie să recunoaştem că celularele noastre sunt urmărite. Ceea ce mă face să bănuiesc cum că amândoi sunteţi supravegheaţi acum. De mine s-ar putea să nu ştie încă, dar dacă formez un număr pe celularul meu şi contactez MI6, există

şansa să-şi dea repede seama că am legături cu MI6.

— E ridicol să luăm avionul şi să zburăm acasă pentru a raporta personal, spuse Randi. Este adevărat că obişnuiam să procedăm aşa prin informatori. Doamne, s-ar putea să ne întoarcem în Evul Mediu cu serviciile de spionaj.

— Asta arată ce dependenţi am devenit de comunicaţiile noastre, oh, atât de la îndemână, remarcă Peter. Şi totuşi trebuie să găsim o cale să ne informăm superiorii despre Scutul Semilunii, Mauritania şi aparatul ADN şi despre cei doi Chambord. Ei trebuie să afle.

— Adevărat, aprobă Jon băgând celularul în buzunar cu un gest resemnat. Dar până o să putem face asta va trebui să operăm pe cont propriu. Mi se pare că Mauritania este o pistă bună pentru noi. Să aflăm locurile unde-i place să opereze şi să se ascundă. Ce gândeşte el. Apoi mai este căpitanul Darius Bonnard. Ca ajutor al generalului La Porte, are acces şi acoperire cam peste tot. S-ar putea ca el să fi fost cel care a telefonat de la NATO.

Pe faţa lui Peter apărură semnele unei profunde îngrijorări.

— S-ar putea să ai dreptate. Aşa cum Randi ar putea să aibă dreptate în ce priveşte întoarcerea la vechiul nostru sistem de comunicaţii. Londra este mai aproape ca Washington-ul. Dacă este nevoie, pot să mă reped acolo să verific.

— Ambasadele noastre din Madrid au coduri în toate sistemele de comunicaţii, spuse Randi. Dar luând în calcul că la ultimul atac toate codurile au fost sparte şi comunicaţiile din ambasade ar putea fi compromise.

— Corect. Tot ce este electronic este scos din uz, completă Peter.

Jon se apropie de căminul care părea să nu fi fost folosit de ani şi ani.

— Poate că nu au putut pătrunde în toate reţelele, opină el precaut.

Peter îl privi fix.

— Ai vreo idee, Jon?

— Există un telefon în casa asta? Ceva care să nu fie electronic?

— La etajul trei, în birou. S-ar putea să meargă.

Randi îi privi pe rând.

— Vreţi să-mi explicaţi amândoi despre ce este vorba?

Jon era deja pe scări când Peter răspunse:

— Căutăm un telefon normal, cu fir. Cu ieşire directă. Pe fibre optice, ştii şi tu.

— Am înţeles.

Îi urmă pe Jon şi Peter.

— Chiar dacă Scutul Semilunii ar avea tehnologia sau timpul să localizeze convorbirea, tot ar avea probleme cu sortarea datelor, zise Randi. Mi-a spus un tehnician odată că atâtea date trec prin liniile de fibră optică, încât a pătrunde prin ele şi a localiza ceva este ca şi cum ai stropi pe cineva cu un spray în faţă.

Cineva îi explicase că un cablu subţire ca încheietura mâinii ei poate transfera aproape patruzeci de mii de convorbiri telefonice în acelaşi timp, comparabil cu întregul trafic de convorbiri transatlantice transferate de sateliţi în perioada Războiului Rece. Se procesau convorbirile telefonice, faxurile, mesajele e-mail şi datele din fişiere cu o singură rază de lumină care transporta informaţia printr-o fibră optică mai subţire decât firul de păr. Majoritatea cablurilor, care erau instalate sub nivelul mării, conţineau opt asemenea legături sau fibre. Dar extragerea datelor necesita accesarea acestor cabluri sub oceanul întunecat, la presiune mare – o sarcină periculoasă, aproape imposibilă.

Peter încuviinţă mormăind:

— Chiar dacă au timpul şi tehnologia necesară să localizeze un cablu şi-ar permite să piardă timpul ascultând milioane de convorbiri telefonice interurbane sau intercontinentale cu discuţii de genul durerile mătuşii Sarah sau ce a mai făcut Regina Mamă? Mă îndoiesc.

— Întocmai, fu de acord Randi.

Cum ajunseră în birou, Jon formă numărul de pe card folosind telefonul fix. Apoi formă numărul dorit de la Washington. Aşteptând legătura, trase scaunul de sub birou şi se aşeză. Peter şi Randi se aşezară şi ei.

Răspunse o voce de femeie:

— Biroul colonelului Hakkim.

— Debbie, sunt Jon Smith. Vreau să vorbesc cu Newton. Este urgent.

— Aşteaptă.

După o tăcere care păru că durează un veac, se auzi vocea îngrijorată a unui bărbat:

— Jon? Ce s-a întâmplat?

— Sunt la Madrid şi am nevoie de ajutor. Poţi trimite pe cineva la blocul E, la Departamentul de închirieri Facilităţi, biroul 2E377 şi să-i spui femeii de acolo să transmită şefului ei să-l sune pe Zapata la acest număr? Îi dictă numărul casei conspirative. Atenţie, oricine se duce, să folosească acest nume – Zapata. Poţi s-o faci?

— Pot să ştiu despre ce este vorba şi cine anume se află acolo?

— Nu.

— Atunci o să mă duc personal.

— Mulţumesc, Newton.

Newton avea o voce rece şi calmă, dar Jon îi simţi nelinişstea.

— Va trebui să-mi dai amănunte când te întorci.

— Fii sigur de asta, răspunse Jon şi închise telefonul, privindu-şi ceasul.

— O să dureze cam zece minute. Blocul E este departe de biroul lui. Alte două minute de rezervă. Cam douăsprezece minute.

— Departamentul de închirieri Facilităţi? întrebă Randi. O acoperire pentru serviciile de spionaj ale armatei, fără îndoială.

— Fără îndoială, răspunse Jon evaziv.

Peter bătea darabana în geamul de lângă uşa balconului. Privea strada întunecată când, deodată, făcu ochii mari şi cercetă mai atent. Stătu nemişcat, ascultând vocile care pătrundeau prin fereastra dinspre stradă, auzi uşa unei maşini trântindu-se, serenada unui beţiv şi acordurile unei chitare.

Peter părăsi fereastra şi se afundă în canapea, respirând uşurat.

— Alarmă falsă – cred.

— Ce este? întrebă Randi.

— Mi s-a părut că aud un sunet familiar dinspre stradă. Ceva de care m-am mai izbit de câteva ori în trecut.

— N-am auzit nimic suspect, se miră Jon.

— Nici nu eşti antrenat pentru aşa ceva, prietene. Este un sunet slab, însoţit de o fluierătură. Pare să fie departe, un fel de chemare a caprimulgului ţipător[22] care se pierde în noapte. În realitate este un fel de fluierat mut care nu se prea distinge. Se aseamănă cu sunetul nopţii – vântul, sau zgomotul unui animal care se întoarce în somn, sau sunetul pământului. L-am auzit de

[22] *Caprimulgus vociferus* = pasăre de noapte din Nordul şi Centrul Americii, cu penaj negru şi pete albe pe coadă (nota trad.).

mai multe ori în nordul Iranului, la graniţa cu vechile republici din Asia care aparţineau Uniunii Sovietice, iar în 1980 l-am auzit în Afganistan, în timpul măcelului acela sângeros. Este un semnal folosit de triburile musulmane din Asia Centrală pe distanţa de la trecătoarea Khyber la Marea Azov.

— Scutul Semilunii? întrebă Jon.

— S-ar putea. Dar nu a venit nici un răspuns la chemare. Cum nu am auzit sunetul a doua oară, probabil că m-am înşelat.

— De câte ori te-ai înşelat în astfel de ocazii, Peter? întrebă Jon.

Soneria telefonului îi făcu pe toţi trei să sară în picioare. Jon înşfăcă receptorul.

Era vocea lui Fred Klein.

— Am repus totul în mişcare, dar specialiştii în computere spun că toate codurile electronice criptate sunt sparte, aşa că nimeni nu trebuie să folosească acest sistem de comunicare până la noi ordine. Şi nici comunicaţiile care se transmit prin antene, fiindcă le este uşor să intre în sistem. Între timp, schimbă toate codurile şi pregătesc un plan de urgenţă pentru a ne proteja mai bine. Le-am spus că, în opinia noastră, este vorba despre computerul ADN şi că trebuie să facă mai mult decât să încerce să remedieze situaţia. De ce eşti la Madrid? Ce-ai aflat la Toledo?

Fără introducere, Jon raportă:

— Flacăra Neagră a fost de acoperire. Scutul Semilunii pare să fie adevărata putere din spatele tuturor necazurilor. Iar Emile Chambord trăieşte. Din păcate, Scutul Semilunii îl are şi pe el şi pe fiica lui şi computerul ADN.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Klein spuse:

— L-ai *văzut* pe Chambord? De unde ştii de computer?

— I-am văzut şi am vorbit cu amândoi. Computerul nu era în locul unde erau ţinuţi ostatici.

— Faptul că Chambord este în viaţă explică cum au putut să lucreze atât de repede cu aparatul şi face ca pericolul pe plan mondial să fie şi mai mare. Mai ales dacă o au şi pe fiica lui. O s-o folosească pe ea ca să-l controleze pe el.

— Da, admise Jon.

Altă tăcere. Klein continuă:

— Trebuia să-l omori pe Chambord, colonele.

— Computerul ADN nu era acolo, Fred. Am încercat să-i scot de acolo în viaţă ca să poată construi unul pentru noi şi să putem

replica. De unde să ştim ce l-au forţat pe Chambord să le spună? Poate le-a spus destul ca un alt om de ştiinţă să fie în stare să facă un al doilea computer.

— Şi dacă n-o să mai ai o a doua şansă, Jon? Dacă n-o să-l găsim nici pe el, nici computerul?

— O să-l găsim.

— Asta i-am spus şi preşedintelui. Dar amândoi ştim că nu există miracole, iar data viitoare va fi mai greu.

Acum fu rândul lui Jon să nu scoată o vorbă. După o scurtă pauză, continuă:

— Am făcut un raţionament. De-asta mă plăteşti, nu? Dacă prin planurile mele nu pot să-l scot pe Chambord de acolo sau să distrug computerul, am să-l omor. Te satisface soluţia?

Vocea lui Klein era egală şi rece când răspunse:

— Pot să contez pe tine, colonele? Sau trebuie să trimit pe altcineva?

— Nimeni nu ştie câte ştiu eu. Nici la început şi mai ales acum.

Dacă telefonul ar fi avut o cameră video, cei doi s-ar fi holbat unul la celălalt. Se auzi un oftat pe fir:

— Spune-mi despre Scutul Semilunii. N-am auzit niciodată de ei.

— Asta pentru că sunt noi şi nu au stat la vedere, răspunse Jon, repetând ce-i spusese Randi. E o grupare pro-islamică, aparent înfiinţată pentru atacuri specifice ca acesta, conduse de un anume Mauritania care este…

— Ştiu cine este, Jon. Chiar prea bine. Parte arab, parte berber şi furios pentru soarta ţării lui şi sărăcia poporului, la care se adaugă furia endemică, musulmană şi a lumii a treia, cu privire la globalizarea totală.

— Care, ce-i drept, îi motivează pe aceşti terorişti mai mult decât religia lor.

— Da, acceptă Klein. Care-i următoarea ta mişcare?

— Acum sunt cu Randi Russell şi Peter Howell. Îi povesti scurt cum se întâlniseră toţi trei la ferma unde îşi avea sediul Scutul Semilunii.

Urmă o nouă ezitare, provocată de surpriză:

— Howell şi Russell? CIA şi MI6? Ce le-ai spus?

— Sunt chiar aici, răspunse Jon, făcându-l să priceapă că nu are cum să-i răspundă la întrebare.

— Le-ai vorbit de Serviciul sub acoperire unu? întrebă Klein.

— Bineînţeles că nu, răspunse Jon iritat.

— Bine. Cooperează, dar nu divulga nimic. Ai înţeles?

Jon hotărî că nu trebuia să se arate supărat:

— Avem nevoie să ştim totul despre viaţa particulară a lui Mauritania. Orice. Unde-i place să se ascundă, unde am putea să-i dăm de urmă.

Klein se gândi puţin, apoi răspunse:

— Pot să-ţi spun un singur lucru. Şi-ar fi ales o ascunzătoare şi ar fi plănuit să lovească o ţintă de care n-am şti o iotă.

— Cât timp va lua restabilirea comunicaţiilor electronice?

— Nu se ştie. Poate până găsim computerul acela. Între timp vom comunica prin mesaje şi curieri, după coduri verbale şi manuale şi printr-o singură linie telefonică sigură care este conectată la cablurile cu fibre optice pentru convorbiri diplomatice unde putem monitoriza orice intruziune, localizând-o în câteva minute. Am investit multă inteligenţă pe vremuri şi acum o putem face din nou. Computerul ADN nu-i poate ajuta în acest sens. A fost o mişcare bună să mă contactezi prin colonelul Hakkim. Notează noul număr particular sigur pe care l-au obţinut cât au putut de repede ca să mă poţi suna direct data viitoare.

Klein îi dictă numărul şi Jon îl memoră. Apoi continuă:

— Ce ştii despre generalul Henze şi infirmierul de la spital care a vrut să-l omoare pe Zellerbach?

— Alarmă falsă. Infirmierul deghizat era Peter, care-l păzea pe Marty pentru MI6. A fugit pentru că nu putea să se deconspire. S-a dus la pensiunea lui Henze să vorbească cu sergentul acestuia, nu cu generalul. Apoi Jon îi explică ce dorise Peter să afle de la sergentul Matthias.

— Un telefon din sediul NATO. Drace, nu-mi sună bine. Cum ştim că Howell nu minte?

— Nu minte, ripostă Jon brusc şi acolo sunt o mulţime de oameni din NATO. Mă interesează unul dintre ei, căpitanul Bonnard. Flacăra Neagră mă aştepta în Toledo, aşa că ori am fost urmărit, ori au fost avertizaţi. Bonnard este ajutorul personal al generalului francez Roland la Porte. El este…

— Ştiu cine este. Comandant adjunct suprem.

— Da. Bonnard a fost acela care i-a dat datele lui La Porte despre amprentele şi analizele ADN din fişa lui Chambord care demonstrau că acesta ar fi fost mort. I-a adus lui La Porte şi dosarul cu Flacăra Neagră din Toledo. Poziţia lui pe lângă general e ideală. Locul în care oricine ar fi pus un spion dacă ar fi putut. Are acces la tot ceea ce vrea de la NATO, Franţa şi mare parte

din Europa, în numele generalului.

— Să văd ce pot să aflu despre Bonnard şi sergentul Matthias. Între timp, du-te la Henze. NATO deţine cele mai complete date cu privire la grupările teroriste actuale din Europa şi la alianţele dintre ele. Şi ceea ce voi afla de aici îi voi transmite lui Henze.

— Asta-i tot? întrebă Jon.

— Da… Nu, stai! Drace. Din cauza lui Chambord şi a Scutului Semilunii, era să uit. Am primit telefon de la Paris că Marty Zellerbach a vorbit acum o oră. Clar ca lacrima. Propoziţii întregi. Apoi a adormit. N-a spus multe şi încă nu vorbeşte coerent. Cred că din cauza sindromului Asperger. Opreşte-te la Paris în drum spre Bruxelles.

Nerăbdarea puse stăpânire pe Jon.

— Am să fiu acolo în două ore, chiar mai puţin. Închise telefonul şi se întoarse spre ceilalţi doi aproape râzând: Marty a ieşit din comă!

— Jon, asta-i excelent! spuse Randi aruncându-se bucuroasă în braţele lui.

O luă de mijloc şi o ridică în aer, învârtindu-se amândoi.

Peter privea de pe canapea şi clătina din cap, ascultând cu atenţie… Apoi sări brusc în picioare:

— *Linişte!*

Se duse imediat la fereastră şi se lipi de ea, ascultând intens. Era încordat la maximum.

— Iar ai auzit? întrebă Randi.

Îi răspunse dând din cap. Apoi le şopti încet:

— Aceeaşi fluierătură ca o răsuflare în noapte. Am auzit-o. De data asta sunt sigur. Un semnal. Ar fi bine să…

Deasupra lor se auziră paşi, de parcă cineva umbla pe acoperiş. Jon o luă spre scări şi lipi urechea de zid, simţind parcă vibraţia.

— E cineva pe acoperiş, avertiză el.

Apoi toţi trei auziră în acelaşi timp. Un sunet ciudat, ca al unui om adormit care şuieră printre dinţi. Sau poate al unei păsări în depărtare. Nu se auzea numai de undeva de dedesubt, ci de peste tot. Erau înconjuraţi.

18

Zgomotul unei uşi forţate la parter fu semnalul începerii atacului.

Randi ridică iute capul.

— Spre scări!

Cu arma orientată în faţă, ieşi din birou, părul ei blond fluturând ca o lumină albă când trecu pe lângă Jon.

Chipul lui Peter exprima mânie când păşi spre uşa balconului, stingând toate luminile în trecere:

— Verifică geamurile din spate.

În întuneric, Jon fugi spre dormitorul din spatele biroului, în timp ce Randi păzea scările cu arma HK MP5K gata de tragere. Un ţipăt se auzi de undeva de jos, urmat de zgomot de paşi şi două împuşcături. Ea nu replică.

Se făcu linişte, iar Jon verifică ferestrele. Sub casa conspirativă, curtea din spate nu părea locuită decât de câteva plante scăldate în lumina lunii. Studie zona doar o secundă, după care auzi o mişcare în biroul din spatele lui.

Când se îndreptă într-acolo să vadă ce este, auzi un icnet. Jon se opri în uşă. Peter era pe jos, trântit peste un bărbat îmbrăcat în haine negre de stradă, cu mănuşi groase negre şi o pălărie turtită ca ale *mujahedinilor* afgani. Capul şi faţa îi erau complet ascunse cu o cagulă.

— Bine că nu ţi-ai pierdut exerciţiul, spuse Jon păşind peste Peter spre balcon ca să verifice. Era gol, cu excepţia unei frânghii de nailon care atârna de pe acoperiş. Nu tocmai deştept, dar l-a ajutat să pătrundă în interior.

Peter şterse sângele de pe vechiul lui stilet Fairbairn-Sykes pe pantalonii agresorului:

— Tipul se credea silenţios ca un alunar[23]. Îi trase cagula, descoperind o faţă negricioasă, cu pielea uscată de soare, cu o barbă scurtă şi expresie mirată. Am un plan. Dacă am dreptate cu privire la planul *lor,* am avea o şansă.

— Şi dacă nu?

Se auziră împuşcături dinspre partea unde stătea Randi,

[23] Rozător, asemănător cu un şoarece, dar cu o coadă foarte stufoasă (nota trad.).

urmate de un alt ţipăt de durere undeva dedesubt. După aceea, se lăsă o tăcere ireală peste casa conspirativă.

Peter ridică din umeri.

— Atunci probabil că suntem mâncaţi, cum spune gâsca către gâscan.

Jon se îndreptă spre el în întuneric.

— Spune-mi ce ai de gând.

— Suntem ca într-o cutie, e adevărat. Dar ei sunt cei încercuiţi, pentru că ne-am arătat colţii, iar focurile de armă o să atragă poliţia. Ei ştiu asta. Trebuie să se mişte rapid. Orice acţiune în forţă duce la diminuarea măsurilor de precauţie şi deci la erori. Au atacat deschis de la nivelul străzii, ceea ce înseamnă că era o acoperire pentru a-l trimite pe prietenul nostru mort aici – şi arătă spre corpul de la picioarele lui – să ocupe balconul, în timp ce ceilalţi ar fi venit de pe acoperiş ca să ne prindă la mijloc, între ei şi echipa de asalt.

— Atunci de ce n-am auzit nimic de jos în sus? Ce aşteaptă?

— Cred că semnalul de la omul lor, sufletul care zace aici. O scăpare în planul lor, iar noi trebuie să profităm de această slăbiciune.

Peter puse la loc cagula pe faţa afganului.

Câteva secunde mai târziu, Jon auzi din nou şuierul care se pierdu ca o răsuflare în noapte. De data aceasta, semnalul venea de la Peter. Imediat după aceea o uşă se auzi izbindu-se undeva, spre scări. Era veche, stricată şi deteriorată de vreme şi ducea pe acoperiş, aşa cum aveau mai toate clădirile din Madrid.

Peter se trase înapoi în cameră.

— Ar trebui să reuşim.

Jon alergă prin camera pe care şi-o alesese ca dormitor, aţinti pistolul spre laptopul lui şi trase un foc de armă. Va trebui să fugă, iar laptopul l-ar încurca. Se repezi înapoi şi-i spuse lui Randi:

— Trage un foc şi vino după mine.

Randi trase şi după o secundă era în birou, alăturându-i-se lui Jon pe balcon. Peter urca deja pe frânghia atârnată pe care Jon o ţinea cu ambele mâini, cu un picior proptit în balustradă.

Randi privi precaută în jos. Strada era goală, dar parcă simţea ochii inocenţilor speriaţi care priveau de după perdele şi din spatele uşilor, gata să asiste la violenţele şi pericolele altora.

Jon privi în sus şi văzu că Peter ajunsese pe acoperiş.

— Tu urmezi, îi şopti la ureche lui Randi. Urcă!

Randi îşi trecu rapid puşca mitralieră pe spate şi începu să urce. Îl văzu pe Peter uitându-se peste parapet ca să se asigure că următorul suia în siguranţă. O salută zâmbind şi dispăru. Femeia înainta cu greutate, dar destul de repede, îngrijorată că Jon, rămas singur pe balcon, era expus, dar nu avea cum să-l ajute.

Între timp, Jon ţinea frânghia, uitându-se atent în jur. Pistolul părea departe acum, deşi era chiar la şoldul lui. Privi în sus, observând că Randi progresa rapid. I se strânse inima realizând ce ţintă uşoară putea fi pentru oricine ar ochi spre ea. Pe când gândea aşa, auzi zgomot de paşi: căutau prin camerele de la etajul de deasupra lui. Ar putea să ajungă la el în orice moment. Sirenele maşinilor de poliţie se auziră în depărtare. Da, veneau în direcţia lor.

Uşurat, o văzu pe Randi dispărând pe acoperiş. Sări pe balustradă, apucă frânghia şi începu să urce cât putea de repede. Avusese noroc până acum, dar în momentul acesta trebuia să ajungă pe acoperiş înainte ca teroriştii să-şi descopere camaradul mort şi înainte ca poliţia să sosească. Ca importanţă, după a rămâne în viaţă urma a nu fi prins de poliţie.

Înjurături alarmate în arabă se auzeau dinspre apartamentul de dedesubt când teroriştii găsiră corpul camaradului lor şi laptopul distrus. În momentul acela, Jon atinse streaşina. Trase cu putere de frânghie, mai privi o dată în jos şi, cu un ultim efort, escaladă marginea acoperişului. Din mişcare, frânghia se deplasă, târându-l până la coamă. Putea vedea capul lui Peter. Când alunecă cu capul înainte, Randi îl prinse de umeri şi-l trase peste balustradă. Se rostogoli, sări în picioare şi privi în jur. Constată că se aflau într-o mică grădină pe terasa imobilului.

— Frumoasă treabă, spuse Peter adunând frânghia şi tăind capătul legat de acoperiş.

De jos se auzi un ţipăt de furie, urmat de urlete disperate şi trosnete.

Fără altă vorbă, cei trei agenţi se căţărară pe vârful acoperişului şi o luară la fugă, unul în spatele celuilalt, sărind peste ecartamente, ocolind cuiburile păsărilor, atenţi să nu alunece şi să cadă preţ de şase etaje până la parter. Trecuseră deja peste cinci acoperişuri depărtare de casa conspirativă când urmăritorii lor pătrunseră în grădina de sus.

Canonada începu din toate părţile, iar cei trei se ascunseră după un acoperiş înclinat, ţinându-se doar cu mâinile de

marginea acestuia. Jos, maşinile poliţiei intraseră pe Caile Dominguin. Se auzeau strigăte în spaniolă şi paşi fugind.

— *Cuidado*[24]!

— *Vamos a sondear el ambiente*[25]!

În timp ce poliţia începu să cerceteze locul, Jon se gândi la agresorii lor.

— Vor încerca să ne iasă în faţă, să intre în orice clădire vor putea şi să găsească o cale să ajungă aici, sus, să ne taie calea.

Randi nu spuse nimic. Felinarele de pe stradă fuseseră împuşcate, iar cele două maşini ale poliţiei erau parcate una lângă alta chiar pe mijlocul străzii, cu farurile aprinse şi cu portierele larg deschise.

— Este Poliţia Municipală, spuse ea văzând oamenii adăpostiţi în spatele maşinilor, folosindu-le ca scut, cu pistoalele îndreptate în direcţia clădirii, zona fiind înconjurată cu lanţuri cu ţepi, iar unul dintre ei scosese un aparat de emisie-recepţie şi striga în receptor. Convoacă pesemne unităţile de intervenţie ale echipei antiteroriste din Garda Civilă. Trebuie să ieşim de aici până la venirea lor. Au arme mai bune şi vor pune o seamă de întrebări.

— Am bănuit, încuviinţă Peter.

Randi continuă să asculte.

— Spun că au un martor care i-a văzut pe agresori, iar poliţia crede că este vorba despre terorişti.

— Asta-i bine.

Jon observă un cap care se apleca de pe balconul casei conspirative, la cinci clădiri înapoi. Teroristul trase cu o armă Uzi. Jon se ridică rapid, ţinti şi trase cu precizie. Se auzi un geamăt şi teroristul se retrase în cameră cu braţul însângerat.

— Vor încerca să ne ţină aici până ajung la noi, le spuse Jon.

— Atunci mai bine să ne vedem de drum. Peter scrută zona. Vedeţi clădirea aceea înaltă la capătul şirului ăsta? Dacă putem să ajungem la ea şi să ne căţărăm pe acoperiş, pare că face legătura cu celelalte blocuri. De acolo, am putea să ieşim pe altă stradă, unde va fi mai uşor să scăpăm de ei.

Capetele a doi terorişti se ridicară de după balustrada terasei de pe casa conspirativă. Jon, Randi şi Peter se lăsară imediat în jos, iar teroriştii începură să tragă din nou spre ei. De câte ori era o pauză, cei trei se ridicau şi trăgeau, iar când teroriştii se ascundeau, ei continuau să fugă. Aproape că ajunseseră la

[24] Atenţie (în limba spaniolă în original).

[25] Să verificăm locul (în limba spaniolă în original).

clădirea înaltă când o altă rafală îi înconjură. Gloanţele se opreau în zidul clădirii, spărgeau ferestrele, iar dinspre apartamente izbucneau ţipete.

— Înăuntru! strigă Jon, pătrunzând prin fereastra spartă a unui apartament. Două femei speriate, în cămăşi de noapte, încremeniseră în paturile lor şi ţipau, cu cearşafurile trase până la gât şi cu ochii larg deschişi de spaimă.

Randi şi Peter îl urmară, iar când Peter se ridică în picioare, se scuză faţă de cele două femei într-o castiliană fluentă, continuând să fugă după ceilalţi. Traversă apartamentul şi ieşi pe un coridor larg. Unul dintre ei lăsase o dâră de picături de sânge.

Trecură pe lângă lift şi o luară pe scara de incendiu fără a se opri să verifice dacă sunt răniţi, până ajunseră la ieşirea de urgenţă care dădea direct pe un acoperiş plat.

— Cine-i rănit? întrebă Jon. Randi?

— Se pare că toţi, mai ales tu, arătă fata spre el.

De pe braţul stâng al lui Jon sângele se scurgea pe sub cămaşă, iar la piciorul stâng era tăiat de cioburile geamului prin care intrase. Randi şi Peter aveau răni mai uşoare, câteva zgârieturi şi tăieturi făcute de gloanţe.

Jon rupse mâneca, iar Randi o folosi pentru a-i pansa rana, în timp ce Peter cerceta strada de sub ei spre intersecţia cu Caile Dominguin.

Randi examină acoperişul plat în timp ce-l bandaja pe Jon:

— Putem să facem faţă unui atac de aici, dar nu are sens. Situaţia se poate înrăutăţi, mai ales dacă se adună mai multă poliţie.

Peter vorbi de pe parapet, încă privind în jos:

— Orice am face, va fi riscant. Se pare că vor să ne iasă în faţă şi sunt destui ca să acopere toate ieşirile.

Randi ridică privirea, ascultând. Peter spuse:

— Am face bine să ne mişcăm mai repede. Au pornit iar după noi.

Randi terminase de bandajat rana lui Jon, iar Peter fugi de la parapet ca să li se alăture. Randi deschise uşa care dădea spre casa scării. Trei terorişti mascaţi, înarmaţi cu un Uzi, un AK-74 şi ceea ce părea a fi un vechi pistol Luger erau deja la jumătatea drumului pe scări. Primul era solid şi avea o barbă atât de mare şi de neagră încât îi ieşea din cagulă.

Fără să ezite, Randi scoase uşor arma şi trase, azvârlindu-l peste ceilalţi care-l urmau. Cel de-al doilea, îmbrăcat complet în

negru, sări peste camaradul căzut şi trase în timp ce porni să urce pe scară. Randi trase din nou şi acesta se prăbuşi peste picioarele celui de-al treilea, care nu mai nimerea să scape de-acolo.

Peter spuse:

— Acoperişul următor!

O luară la goană de-a curmezişul clădirii, săriră peste spaţiile scurte dintre clădiri şi continuară să fugă. Serii de împuşcături se auziră în urma lor, trase de al treilea terorist care se căţărase cu mult curaj pe acoperiş şi trăgea cu un vechi pistol Luger, cu puţine şanse de a nimeri pe careva la distanţa la care se aflau acum.

— Drace! spuse Randi oprindu-se şi privind înapoi.

La distanţă de trei acoperişuri pe strada paralelă cu Caile Dominguin, apăruseră patru indivizi. Siluetele lor şi ale armelor se profilau pe cer.

— Ascultaţi! avertiză Jon.

În spatele lor, pe Caile Dominguin, sosiseră maşini grele. Se auzeau ordinele ofiţerilor în spaniolă. Veniseră unităţile antiteroriste. Câteva secunde mai târziu, fluierătura ca o adiere de vânt păru să rămână suspendată undeva în aerul nopţii. Înainte ca semnalul să se estompeze, cele patru siluete dispuse în jurul acoperişului îndepărtat o luară la fugă spre uşă şi dispărură.

Peter privi înapoi. Teroristul cu pistolul Luger se retrăsese de asemenea.

— Criminalul se retrage, spuse el uşurat. Acum trebuie să scăpăm de poliţie. Ceea ce mă tem că nu va fi uşor, mai ales cu unităţile antiteroriste din Garda Civilă.

— Ne despărţim, decise Jon. O schimbare vestimentară va fi utilă.

Peter o privi pe Randi.

— Mai ales haine negre femeieşti şi toate accesoriile.

Randi se întoarse şi-l privi cu răceală:

— Pot să-mi port de grijă şi singură, mulţumesc. Să hotărâm unde mergem acum. Eu plec la Paris, la Marty şi la şeful meu de la CIA.

— Şi eu tot la Paris, spuse Peter.

— Tu unde pleci, Jon? întrebă Randi candid. Să raportezi şefilor tăi de la serviciul de spionaj al armatei?

Lui Jon îi părea că aude vocea clară a lui Klein: *„Să nu le spui*

nimic”. Îi răspunse lui Randi:

— Să spunem că plec cu tine spre Bruxelles, după care mă duc la sediul NATO.

— Bine. Sigur, zâmbi Randi. În regulă, după ce terminăm ce avem de făcut, ne întâlnim la Bruxelles, Jon. Îl cunosc pe proprietarul de la cafeneaua Egmont din oraşul vechi. Lasă acolo un mesaj când eşti gata. E valabil pentru amândoi.

Îşi urară „noroc”. Randi porni spre uşa de ieşire de pe acoperiş – apariţie surprinzătoare în hainele ei negre şi cu părul blond. Bărbaţii o urmăriră cu privirea, apoi Peter o luă pe scara de incendiu. Rămas singur, Jon se apropie de parapet şi privi în jos. Unităţile antiteroriste, cu armament greu şi jachete negre, se răspândiseră peste tot. Nu erau alarme, nu se auzeau strigăte, nici un fel de activitate în afară de dispersarea lor metodică. Cât despre terorişti, se părea că s-au evaporat.

Jon străbătu acoperişul către cea mai apropiată clădire şi o luă pe scări în jos. Ascultă în dreptul fiecărei uşi. La etajul trei găsi ce dorea: în interior se auzea un televizor. Auzi cum volumul este dat mai încet, cum se deschide un geam, iar o voce de bărbat strigă spre cineva de pe stradă:

— *Que paso, Antonio*[26]?

O altă voce răspunse tot în spaniolă:

— N-ai auzit împuşcăturile, Cela? A fost o luptă între terorişti. Poliţia este peste tot.

— *Despues de todo lo occurrido, eso nada mas me faltaba! Adios*[27]!

Jon auzi închizându-se fereastra şi aşteptă să vadă dacă bărbatul mai era cu cineva în cameră. Se auzi numai televizorul, al cărui volum crescu din nou.

Jon bătu cu putere în uşă şi ordonă:

— *Policia*[28]. Vrem să vorbim cu dumneavoastră.

Auzi o înjurătură. Uşa se deschise larg şi în prag apăru un bărbat masiv, în halat:

— Am fost toată ziua acasă şi…

Jon îi înfipse pistolul în pântece.

— Scuze. Intră, *por favor*[29]. Cinci minute mai târziu, îmbrăcat

[26] Ce se întâmplă, Antonio? (în limba spaniolă în original).

[27] Orice s-a întâmplat, nu mă interesează. La revedere (în limba spaniolă în original).

[28] Poliţia (în limba spaniolă în original).

[29] Te rog (în limba spaniolă în original).

cu o pereche de pantaloni şi o haină sport din dulapul bărbatului, cămaşă albă deschisă la gât şi peste toate halatul – toate mult prea largi pentru silueta lui – Jon îl legă fedeleş pe spaniol şi părăsi camera. Coborî şi ieşi în stradă unde se alătură unui grup de locuitori alarmaţi care urmăreau desfăşurarea forţelor de poliţie. În costumele lor negre de camuflaj, doi ofiţeri se grăbeau să afle amănunte de la martori. După câteva întrebări, cei doi se grăbiră să-i trimită pe toţi în apartamentele lor.

Când ajunseră la el, Jon le spuse că nu văzuse nimic şi că locuia în clădirea alăturată pe care abia o cercetaseră. Ofiţerii îi ordonară să se înapoieze în casă şi se îndreptară spre un alt grup de martori. Când Jon fu sigur că poliţiştii nu-l văd, traversă strada şi se prelinse printre umbre, dând colţul în timp ce dezbrăca halatul.

La staţia de metrou San Bernardo luă următorul tren după ce cumpără un număr din El Pais, unul dintre cotidienele din Madrid; şezând pe scaun cu nasul în ziar, urmări ce se petrecea în jurul lui. Curând schimbă trenul, după care se îndreptă spre aeroportul Barajas. Chiar înainte să intre în terminal găsi un coş mare de gunoi. Se asigură că nu-l vede nimeni şi aruncă pistolul, cu oarecare regret, mototolind ziarul deasupra.

Doar cu hainele furate pe el, cu portofelul, paşaportul şi celularul, cumpără un bilet pentru următorul zbor către Bruxelles. După aceea îl sună pe Fred Klein la noul număr pe care-l primise şi ceru haine de schimb, o uniformă şi o armă care să-l aştepte la Bruxelles. După care se aşeză în sala de aşteptare şi se apucă să citească romanul său poliţist.

Pasagerii zborului către Bruxelles urmau să se prezinte la poartă, dar Randi nu se vedea nicăieri. Cu zece minute înainte să urce la bordul avionului, o femeie musulmană, în tradiţionalul costum negru şi cu capul acoperit – un *pushi* cu *abaya*, nu cu chadorul care acoperă şi ochii – luă loc de partea cealaltă a culoarului, vizavi de scaunul lui. O urmări cu coada ochiului. Şedea imobilă, cu mâinile greu de văzut, fără să privească spre nimeni. Ţinea capul uşor înclinat.

Apoi auzi acelaşi sunet moale, ciudat, ca o adiere de vânt. Era un indiciu. Nici vorbă să adie vântul în acest terminal modern, oricum nu era o adiere firească. Privi fix spre femeia în negru şi imediat regretă că nu mai avea asupra lui pistolul.

Femeia se simţi privită. Înălţă capul şi se uită cu o căutătură rece fix la el şi îi făcu cu ochiul. După care lăsă capul în piept,

umilă. Jon îşi reprimă un zâmbet. Peter îl păcălise. Îi ajunse la urechi sunetul slab al unei melodii fluierate uşurel – „Hai, Britannia”. Vechiului luptător al SAS îi plăceau micile glume.

Când în cele din urmă se anunţă zborul, Jon încă mai privea în jur după Randi, simţind că i se strânge stomacul. Fusese prima care părăsise locul. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

După ce-i părăsise pe Peter şi Jon, Randi o luase la fugă pe scările blocului, oprindu-se să bată la toate uşile, până găsi un apartament de la primul etaj unde nu-i răspunse nimeni. Aruncă o privire, pătrunse în apartament şi descoperi un dulap plin cu haine înzorzonate. Îmbrăcă o cămaşă în care arăta ca o dansatoare de flamingo. O aranjă ca pe o bluză ţărănească, apoi îmbrăcă o fustă şi ascunse dedesubt mitraliera MP5K.

Apartamentul era liniştit şi începuse să se relaxeze când ajunse în holul imobilului, cu palmieri falşi şi carpete orientale scumpe. Prin ferestruica de la uşa de la intrare văzu cinci bărbaţi mascaţi care alergau spre locul unde se afla ea, uitându-se cu teamă înapoi, ca şi cum ar fi fost urmăriţi. Se simţi cuprinsă de panică. *Teroriştii.*

Scoase arma, făcu stânga împrejur şi izbind uşa o luă la fugă spre subsolul întunecat. Respirând greu, ascultă atent. Când uşa de la pivniţă se deschise, se trase la o parte din lumină ca un păianjen. Se auziră paşi. Uşa se închise şi întunericul puse din nou stăpânire pe încăpere. Bărbaţii vorbeau în arabă, iar din conversaţie îşi dădu seama că nu o observaseră. Cei cinci erau acolo pentru că se ascundeau la rândul lor.

Pe stradă, vehicule grele se opriră în scrâşnit de frâne, iar ordinele erau date în spaniolă. Sosiseră trupele de intervenţie ale Gărzii Civile, iar acum se împrăştiau în căutarea teroriştilor.

Din subsol, vocile bărbaţilor trădau supărarea, continuând să vorbească încet în arabă:

— Cine eşti *tu,* Abu Auda, să ne spui că trebuie să murim pentru Allah? Nici măcar n-ai fost la Mecca sau Medina. Poate vorbeşti limba noastră, dar nici o picătură din sângele profeţilor nu curge prin venele tale. Tu eşti un *fulani,* o corcitură.

Se auzi o voce groasă, puternică:

— Eşti un laş care nu merită numele de Ibrahim. Dacă crezi în Profet, cum de ţi-e frică de o moarte de martir?

— Mi-e frică să mor? Nu, negrule. Nici vorbă. Am fost înfrânţi astăzi. Dar asta-i acum. O să vină vremuri mai bune. Să mori fără

motiv este un afront la adresa islamului.

Se auzi o a treia voce:

— Tremuri ca o femeie timidă, Ibrahim.

Şi o a patra comentă:

— Sunt de partea lui Ibrahim. Are dreptate. Suntem luptători, nu fanatici. Lăsaţi pe molahi[30] şi pe imami să vorbească despre jihad[31] sau martiriu. Eu vorbesc despre victorie, iar închisoarea din Spania are multe uşi pentru cei care vor continua lupta în numele lui Allah.

Vocea puternică întrebă liniştită:

— Atunci te vei preda? Şi tu, Ibrahim? Şi tu, Ali?

— E mai bine, spuse prima voce, cea a lui Ibrahim, temătoare. Domnul Mauritania o să găsească o cale să ne elibereze rapid, pentru că are nevoie de noi toţi ca să dea marea lovitură inamicului.

Vocea trufaşă era nerăbdătoare.

— Ştii că nu mai e timp pentru a-l elibera pe nici unul dintre noi. Trebuie să continuăm pe cont propriu, ca nişte adevăraţi bărbaţi, sau să murim pentru Allah.

Urmă o ceartă între cei trei care erau de părere că trebuia să se predea şi cealaltă voce puternică, apoi se auziră sunete ascuţite. Împuşcături dintr-o armă cu amortizor. Probabil trase din aceeaşi sursă. Randi ascultă liniştea ce se lăsă vreme de câteva secunde care i se părură o eternitate. Ţinea arma îndreptată spre locul întunecat de unde se auziseră vocile. Stomacul i se strânsese.

În cele din urmă, a treia voce, omul care era gata să moară, întrebă moale:

— Ai să mă ucizi şi pe mine, Abu Auda? Am fost singurul care a îndrăznit să-ţi fie alături împotriva celor trei.

— Din păcate. Ai faţă de arab şi nu vorbeşti spaniola. Eşti un risc. Totuşi, un negru singur, ca mine, care *vorbeşte* spaniola ar putea să scape.

Randi abia putu percepe cuvintele celuilalt bărbat.

— Mă rog lui Allah în numele tău, Abu Auda. Lăudat fie Allah!

Ultima împuşcătură silenţioasă o făcu pe Randi să sară. Vru să vadă faţa celui pe care îl numiseră *fulani,* negrul care putea ucide un prieten la fel de uşor ca pe un duşman. *Abu Auda.*

---

[30] Lider religios musulman (nota trad.).

[31] În Islam însemnând Războiul Sfânt împotriva infidelilor, provenind din cuvântul arab „jihad” care înseamnă conflict (nota trad.).

Se retrase când îi auzi paşii apropiindu-se. Îi curgea transpiraţia pe şira spinării. Urmări sunetele cu arma pregătită şi auzi o răsuflare ca de uşurare când uşa se deschise în noapte la vreo câţiva metri în dreapta ei. Lumina lunii pătrunse în încăpere, iar ea îl privi pe teroristul care deschisese uşa – un negru imens, îmbrăcat într-un costum muncitoresc spaniol. Omul ieşi privind în sus, parcă rugându-se pentru libertatea lui. Când se întoarse să tragă uşa, raza de lumină reflectată în fereastra uşii îi lumină ochii verzi-căprui.

Înainte ca uşa să se închidă, Randi îşi aminti unde îl mai văzuse: era beduinul îmbrăcat în mantia albă, cel care începuse atacul la ferma din afara oraşului Toledo. Acum ştia că îl cheamă Abu Auda. Ar fi dorit să-l omoare, dar nu îndrăznea. Oricum avea alte planuri cu el.

Se întoarse brusc. În partea cealaltă a subsolului apăru o altă lumină. Uşa de deasupra se deschisese şi cineva încălţat în bocanci păşi pe scări spre subsol – Garda Civilă.

Se sili să numere până la zece, apoi deschise cealaltă uşă a pivniţei, se uită iute în jur, ieşi în curtea interioară şi închise uşa. Un câine începu să latre, iar pe stradă trecu o maşină. Ignoră zgomotele normalităţii.

Era o chestiune de timp până când cei din Garda Civilă să găsească şi această uşă şi s-o încerce. O luă la goană spre poartă. Era singura ieşire din curtea interioară, aşa că se aştepta să-i găsească pe terorişti de partea cealaltă. Cum se grăbea pe alee, auzi uşa de la pivniţă deschizându-se în urma ei. Se ascunse şi fugi direct spre stradă, aşteptând să audă împuşcături şi tropăit de picioare în urmă.

Dar nimeni nu veni după ea. Poate că fusese destul de rapidă şi nu o văzuseră. Respirând profund, privi în jur. Nici urmă de Abu Auda. Încetini pasul, ascunse arma sub fusta largă şi ieşi direct în stradă. Pentru moment o cuprinse neliniştea când îl revăzu pe Abu Auda. Bărbatul se apropia de colţul străzii… dar poliţia staţionată acolo îl opri. Arzând de dorinţa de a-l prinde ea însăşi şi de a-l interoga, privi un ofiţer examinându-i documentele. Dar inspecţia era doar un filtru: la urma urmei, un negru cu acte spaniole în regulă nu putea fi un terorist arab.

Randi o porni la fugă într-acolo sub luminile galbene ale felinarelor, dar patrula îi dăduse deja drumul. Cei din patrulă se întoarseră şi se uitară la ea cu expresii severe. Era rândul ei. Nu-i păsa de întrebările lor pentru că avea o bună carte de identitate

falsă. O neliniştea însă faptul că va întârzia negociind cu ei.

Urmărindu-l cu privirea pe Abu Auda care dăduse colţul şi dispăruse, gândi rapid. Şi începu să-şi mişte şoldurile. Se legănă spre ei, imitând-o pe tumultuoasa Carmen, lovindu-şi ritmic călcâiele.

Se apropie astfel şi văzu că o priveau cu interes. Le zâmbi larg, le întoarse spatele şi, ridicându-se în vârful picioarelor, îşi ridică poalele fustei doar atât cât să nu se vadă arma care atârna în faţă. Bărbaţii rânjiră şi o salutară fluierând, iar când trecu pe lângă ei, cu inima bubuindu-i în piept, unul dintre ei îi ceru numărul de telefon. Cu priviri lunecoase, îi şopti unul imaginar.

Pe când camarazii lui îl băteau pe spate pe norocos, Randi se depărtă şi coti pe urmele lui Abu Auda. Se opri, căutându-l cu privirea. Nu se vedea nicăieri. Dezamăgită, continuă să meargă uitându-se peste tot, până când ajunse la o altă intersecţie, unde acceptă ideea că nu fusese destul de iute şi că – sigur – omul se făcuse nevăzut.

Opri un taxi şi-i spuse şoferului s-o ducă la aeroport. Pe bancheta din spate, în interiorul prost luminat, se gândea la ce aflase: în primul rând, liderul negru al Scutului Semilunii care aparţinea unui trib *fulani* se numea Abu Auda şi vorbea spaniola şi araba. Al doilea, orice plănuia Scutul Semilunii să întreprindă reprezenta o lovitură puternică. Al treilea – şi cel mai îngrijorător – era că această lovitură urma să se petreacă în curând. Chiar foarte curând.

19

Paris, Franţa
Joi, 8 mai

În incinta ultramodernului spital Pompidou, Marty Zellerbach fusese mutat într-o rezervă păzită de ostaşi din Legiune. Peter Howell trase un scaun lângă patul lui şi i se adresă voios:

— Ei, bine, prietene, te-ai băgat într-o curată nebunie. Nu te pot lăsa acum, nu-i aşa? Da... sunt Howell. Peter Howell, care te-a învăţat tot ce ştii despre armele de foc. Oh, nu încerca să negi sau să spui că armele sunt vulgare şi prosteşti. Ştiu mai bine ca tine.

Zâmbi în sinea sa şi făcu o pauză aducându-şi aminte...

Era noapte, noapte neagră, într-un parc mare din afara Syracusei, New York. El şi Marty erau blocaţi într-o maşină, pe vârful dealului împădurit, înconjuraţi de asasini plătiţi ale căror împuşcături le spărseseră toate geamurile. Îi aruncase lui Marty o puşcă de asalt.

— Când spun trage, doar apasă pe trăgaci, băiete. Imaginează-ţi că este doar o manşă.

Văzuse expresia de scârbă de pe faţa lui Marty pe când examina puşca pe care o înşfăcase.

— Sunt lucruri pe care nu vreau să le învăţ niciodată, spusese el. Oftă îndurerat. Fireşte că înţeleg această maşinărie primitivă. Joacă de copil.

Marty era la fel de bun precum vorbea. Când Peter îi spuse să tragă, Marty dădu din cap şi apăsă pe trăgaci. Arma bubui asurzitor, iar Marty se căzni să-şi menţină echilibrul şi să nu închidă ochii. Riposta lui smulse frunze şi ace de pin, jupui scoarţa copacilor şi reteză crengi, făcând atâta vâlvă în rândul agresorilor, încât îi stopase pe moment. Ceea ce îi fusese de ajuns lui Peter ca să se strecoare şi să fugă după ajutoare.

Lui Peter îi plăcea să creadă despre el însuşi că este un om paşnic, dar adevărul era că îi plăcea acţiunea. Prin felul lui de a gândi era ca un buldog englez căruia îi plăcea să-şi bage colţii din când în când în ceva ce merită osteneala. Se lăsă peste patul

cu rotile al lui şi-i spuse:

— Ai intrat în luptă cum intră gâsca în apă, nu-i aşa?

Era departe de adevăr, dar era un fel de declaraţie supărătoare la care de obicei Marty reacţiona.

Peter aşteptă, sperând ca ochii lui Marty să se deschidă larg şi să-i spună ceva insultător. Dar cum nu se petrecu nimic, se întoarse către doctorul Dubost, care stătea la capătul patului introducând informaţiile în calculator. Peter ridică din sprâncene întrebător.

— Este o scurtă recidivă, explică doctorul în franceză. Ne aşteptam la asta.

— Va trece cu timpul?

— *Oui.* Avem toate semnele aici. Acum plec, *monsieur,* să văd alţi pacienţi. Vă rog continuaţi neapărat conversaţia cu doctorul Zellerbach. Exuberanţa dumneavoastră nu poate decât să-l ajute.

Peter mormăi. Nu-l deranjase cuvântul „exuberanţă”, ci faptul că francezii erau vestiţi că nu-şi ieşeau uşor din tabieturi când era vorba de anumite lucruri. Îi transmise un politicos *adieu* şi se întoarse către Marty.

— În sfârşit singuri, murmură el, simţindu-se deodată obosit şi foarte îngrijorat.

Dormitase mai multe ore în avionul care îl adusese de la Madrid, ceea ce însemna mai mult decât avusese cu prilejul altor misiuni, dar îngrijorarea în sine nu-i dădea pace. Se gândea la Scutul Semilunii care părea să fie o grupare pan-islamică. Erau puţine ţări din lumea a treia care să nu urască Statele Unite şi, în mai mică măsură, Marea Britanie, cerând despăgubiri pentru capitalismul pe care ei îl implantaseră acolo, fără a mai vorbi de globalizarea care ignora cumpărătorii şi afaceriştii locali ducând la distrugerea mediului înconjurător şi a culturii popoarelor, înăbuşind cu aroganţă protestele lor justificate. Îşi amintea de Winston Churchill care exclamase cu amărăciune – şi întemeiat – că guvernul Maiestăţii sale nu ţine seama, în practicile şi politicile sale, de capriciile localnicilor. Faptul că Scutul Semilunii era o organizaţie fundamentalistă sau nicidecum religioasă i se părea mai puţin îngrijorător decât sărăcia care dăduse naştere unui terorism de o asemenea amploare.

Vocea care îl aduse la realitate nu era a lui Marty.

— N-ai putut să mă aştepţi?

Automat, Peter înşfăcă pistolul şi se întoarse, după care se

relaxă. Era Randi Russell, ţinând încă legitimaţia pe care o prezentase gărzii de la uşă.

— Pot să te întreb unde ai dispărut? o luă la rost Peter.

Randi îşi puse la loc legitimaţia şi îi povesti ce văzuse şi auzise de când se despărţiseră la Madrid. Costumul sexy de dansatoare flamingo dispăruse, iar acum purta o bluză colantă, o fustă albă cu nasturi până jos şi o jachetă neagră. Părul blond era strâns la spate într-o coadă de cal, iar ochii ei căprui îl priveau cu îngrijorare:

— Am luat-o spre Barajas la vreo zece minute după ce voi doi aţi dispărut.

— L-ai cam fiert pe Jon. Bietul băiat îşi făcea griji din cauza ta.

Randi rânji.

— Ce făcea?

— Asta o ştie el, răspunse Peter. Cât despre mine, nu m-am îndoit niciodată. Spui că Abu Auda e conducătorul? Privirea lui era dură. Ar putea fi un războinic nigerian care ajută Scutul Semilunii. Treaba devine din ce în ce mai de nepătruns cu fiecare nou detaliu.

— Asta-i sigur, fu de acord Randi. Dar cea mai importantă informaţie pe care am dobândit-o este că orice pun la cale se va întâmpla curând. În cel mult două zile.

— Atunci trebuie să acţionăm, spuse Peter. Ai vorbit cu şeful tău?

— Nu înainte să-l văd pe Marty. Doarme?

— A recidivat, oftă Peter preocupat. Cu puţin noroc, poate că îşi va reveni iar curând. Când se va întâmpla asta, am să fiu aici în caz că ne poate spune ceva ce nu am aflat încă.

— Ăsta-i scaunul tău? întrebă ea îndreptându-se spre un scaun şi-l mişcă spre cealaltă parte a patului lui Marty. Te superi dacă-l folosesc? Se aşeză fără să mai aştepte răspunsul.

— Te rog, ia loc.

Femeia ignoră sarcasmul din vocea lui şi luă mâna lui Marty. Avea o căldură care o încuraja. Se aplecă şi-i sărută obrazul moale.

— Arată bine, i se adresă ea lui Peter. Apoi se întoarse spre Marty: Bună, Marty. Sunt eu, Randi şi am vrut să-ţi spun ce bine arăţi. Ca şi cum te-ai trezi dintr-un moment în altul şi i-ai spune ceva foarte dezagreabil lui Peter.

Dar Marty era tăcut, cu maxilarul relaxat, cu fruntea liniştită, ca şi când n-ar fi trecut niciodată prin vreo experienţă neplăcută.

Ceea ce era departe de adevăr. După ce problema Hades fusese rezolvată, iar Marty se întorsese la viaţa singuratică în bungaloul său din Washington, ascuns după un gard viu înalt, poate că lăsase în urmă împuşcăturile şi goana îngrozită, dar încă trebuia să facă faţă activităţilor fireşti, de zi cu zi. Pentru cineva care suferea de sindromul Asperger, acestea puteau fi greu de dus. De aceea, Marty îşi clădise casa ca o mică fortăreaţă.

Când Randi se dusese să-l viziteze prima dată, a testat-o cerându-i să se identifice, deşi o putea vedea prin camera de supraveghere. Dar apoi descuiase cuşca zăvorâtă în care stătea, o îmbrăţişase şi îi urase bun venit în căsuţa lui cu ferestrele zăbrelite şi draperii groase.

— Nu am vizitatori, ştii, îi explicase el pedant. Nu-mi plac. Ce-ai zice de nişte prăjituri şi o cafea?

Ochii lui străluciseră o clipă, apoi se stinseseră din nou.

Făcuse o cafea Yuban fără cofeină, îi adusese prăjituri Oreo şi o invitase în camera computerelor, unde un formidabil sistem de memorie centrală Cray trona printre echipamentele şi computerele ce umpleau toţi pereţii şi o bună parte din podea, în timp ce puţinele piese de mobilier arătau ca adunate de la Armata Salvării, cu toate că Marty era multimilionar. Ştia de la Jon că Marty fusese testat şi apreciat ca genial încă de la vârsta de cinci ani. Avea două diplome de doctor în ştiinţe, una în fizică şi bineînţeles în matematică, iar a doua în literatură.

Se lansase într-o muncă de combatere a unui nou virus de computer care produsese deja pagube de peste 6 miliarde de dolari.

— Au o particularitate ciudată, îi explicase el, onest. Sunt o autoreplică – noi îi numim viermi – şi se transmit prin e-mail personal către zeci de milioane de utilizatori şi pătrund în sistemul de e-mail de pe tot globul. Tipul care a pus la punct treaba a lăsat în urma lui amprenta digitală – o carte de identitate în format global unic de treizeci şi doi de digiţi, noi îi numim GUID – care identifică computerul. Vezi, GUID sunt anumite embleme din codul fişierelor computerului salvate în programele Microsoft Office. Sunt greu de găsit, dar ar fi trebuit să se asigure că ale lui au fost într-adevăr şterse. O dată ce am localizat GUID-ul său, am dat de urma lui, am intrat în fişierele de pe Internet şi în final, am localizat unul care-i conţinea numele. Adică *numele întreg* – poţi să-ţi imaginezi asta? – într-un e-mail al lui către prietena lui. Tâmpit. Locuieşte în Cleveland, iar FBI-ul

spune că au destule probe ca să-l aresteze.

Zâmbetul lui Marty era luminos şi triumfător.

Amintindu-şi toate astea, Randi se aplecă peste patul lui Marty şi îl sărută pe celălalt obraz. Îl mângâie uşor, sperând ca el să simtă dezmierdarea.

— Trebuie să-ţi revii repede, Marty dragă, îi spuse ea. În compania ta mănânc cel mai bine prăjituri Oreo. Ochii i se umeziră. În cele din urmă se ridică: Ai grijă de el, Peter.

— Voi avea.

Se îndreptă spre uşă:

— Plec să vorbesc cu şeful meu şi să aflu ce-mi poate spune de Mauritania şi computerul ADN. Apoi mă duc la Bruxelles. Dacă sună Jon aici, aminteşte-i că aştept mesajul la cafeneaua Egmont.

Peter zâmbi.

— Un mesaj ca pe vremuri, când profesionalismul conta. Drace, e bine totuşi.

— Eşti un dinozaur, Peter.

— Asta sunt, aprobă el vesel. Asta sunt. Apoi spuse sobru: Du-te. Aş zice că se întrezăresc urgenţe considerabile, iar ţara ta pare să fie ţinta cea mai probabilă.

Înainte ca Randi să iasă pe uşă, Peter se aşezase deja pe scaunul de lângă tăcutul Marty, vorbindu-i pe un ton prietenos şi blând.

St. Francese, Isla de Formentera

Căpitanul Darius Bonnard şedea la o masă în cafeneaua pescarilor de pe pontonul simplu, mâncând *langosta a la parilla* şi privind peisajul oferit de Insulele Baleare către portul La Savina. Două dintre insulele arhipelagului – Mallorca şi Ibiza – erau sinonime cu turismul, cândva locul de vacanţă al britanicilor de viţă nobilă, în timp ce La Isla de Formentera rămăsese puţin cunoscută, neexploatată, aproape un paradis al Mediteranei. Misiunea ingrată a căpitanului Bonnard aici era de a aduce pe masa generalului său o cantitate mare de maioneză locală, produs apărut mai întâi la Mao, capitala pitorească a celei de-a patra insule, Menorca.

Îşi terminase homarii cu omniprezenta maioneză şi acum învârtea un pahar cu vin alb local, când la masa lui se aşeză

adevăratul motiv al prezenţei sale pe această insulă.

Faţa mică şi ochii albaştri ai lui Mauritania străluceau triumfător.

— Testul a fost un real succes, se entuziasmă el, vorbind franţuzeşte. Proştii de americani n-au ştiut ce i-a lovit. Suntem în program.

— Fără probleme?

— Este o problemă cu replicatorul ADN de care Chambord spune că trebuie corectat. Un ghinion, dar nu dezastruos.

Bonnard zâmbi şi ridică paharul.

— *Sante!* toastă el. Noroc! O veste excelentă. Iar tu? Cum stau lucrurile la tine?

Mauritania se încruntă şi îl sfredeli cu privirea pe Bonnard.

— Pentru moment, problema mea eşti tu. Dacă explozia avionului care-l transporta pe generalul Moore a fost opera ta şi cred că a fost, ai făcut o mişcare prostească.

— Era necesar. Bonnard dădu băutura pe gât. Generalul meu, ale cărui convingeri naţionaliste stupide m-au făcut să conlucrez atât de bine cu tine, avea prostul obicei de a-şi exagera poziţia pentru a-i impresiona pe cei suspicioşi. De data asta, l-a alarmat pe Sir Arnold Moore. Nu avem nevoie de un general britanic suspicios care să-şi alerteze guvernul şi care, la rândul său, îi poate avertiza pe americani. Ambii s-ar fi agitat din cauza pericolului, ceea ce i-ar fi orientat lesne spre noi.

— Moartea lui subită va face exact acest lucru.

— Stai liniştit, prietene revoluţionar. Dacă Sir Arnold ajungea în Anglia, ar fi povestit despre întrunirea de pe *Charles de Gaulle* şi ceea ce a sugerat generalul meu. *Asta* ar fi fost o problemă. Dar acum primul-ministru ştie doar că unul dintre generalii care zburau spre Londra, ca să vorbească cu el despre o problemă delicată, a dispărut pur şi simplu. El şi echipa lui vor specula pe tema asta. Să fie vorba de o problemă personală? O problemă publică? Toate astea ne vor da nouă timp, de vreme ce mult lăudatul MI6 va trebui să cerceteze ca să afle ce şi cum. Poate că nu vor reuşi niciodată. Iar dacă da, vor trece destule zile până atunci şi – Bonnard ridică din umeri – nouă nu ne va mai păsa, nu-i aşa?

Mauritania se gândi un moment şi zâmbi.

— Poate că ştii bine ce faci, căpitane. Prima dată când ai venit la mine să-mi cer să lucrez cu tine n-am fost convins de asta.

— Atunci de ce ai fost de acord?

— Pentru că tu dispuneai de bani. Pentru că planul era bun şi scopul nostru era acelaşi. Să lovim duşmanul împreună. Dar încă mă tem că acţiunea ta împotriva generalului englez va atrage atenţia.

— Dacă nu am atras atenţia Europei şi a americanilor până acum, cu siguranţă că testele tale au făcut-o.

Mauritania admise fără tragere de inimă:

— Poate. Când vii la noi? S-ar putea să avem nevoie de tine curând, mai ales dacă Chambord va trebui impulsionat.

— Când va fi sigur. Când nu mi se va observa absenţa.

Mauritania se ridică.

— Foarte bine. Două zile, nu mai mult.

— Am să fiu acolo mult înainte. Contează pe asta.

Mauritania ieşi din cafenea şi încălecă pe bicicleta pe care o lăsase aproape de apă. Pe Mediterana, bărci albe navigau pe marea albastră. Deasupra, pescăruşii zburau prin aerul sărat. O îngrămădeală de cafenele, baruri şi magazine de suveniruri împânzea zona, cu tricolorul francez înfipt pe cea mai înaltă clădire. În timp ce se îndepărta pedalând, celularul lui Mauritania sună. Era Abu Auda.

— Ai reuşit la Madrid? întrebă Mauritania.

— Nu, spuse Abu Auda, supărat şi frustrat. Nu tolera eşecurile nici chiar când era vorba de el. Am pierdut mulţi oameni. Sunt deştepţi, cei trei, iar poliţia a ajuns atât de rapid că n-am putut să ne terminăm misiunea. Am fost nevoit să elimin patru dintre ai noştri.

Apoi descrise confruntarea care avusese loc în subsolul clădirii din Madrid.

Mauritania murmură o rugăciune în arabă, ştiind că îl va şoca pe luptătorul puritan al deşertului, dar nu-i păsa.

— N-a fost chiar o pierdere totală, spuse Abu Auda. Le-am pus o frână deocamdată şi i-am împrăştiat.

— Unde au plecat, Abu Auda?

— N-am putut să aflu.

Mauritania ridică vocea:

— Şi te simţi în siguranţă cu cei trei liberi şi uniţi împotriva noastră?

— N-am putut să-i urmăresc din cauza poliţiei, se scuză Abu Auda, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul. A fost o minune că am scăpat de acolo.

Mauritania înjură şi îl auzi pe Abu Auda murmurând

dezaprobator. Închise telefonul şi mormăi în engleză că nu dă doi bani pe sentimentele religioase ale lui Abu Auda, care erau false oricum şi nu-l împiedicau pe acesta să fie la fel de feroce precum şarpele care-şi muşcă singur coada când consideră că este necesar s-o facă. Îl interesa doar faptul că misteriosul Smith, bătrânul englez din deşertul irakian şi femeia neruşinată de la CIA erau încă undeva prin preajmă.

Paris, Franţa

Bruneta care ieşise din staţia de metrou Concorde şi se oprise pe strada Rivoli semăna izbitor ca înfăţişare cu femeia care îl urmărise pe Jon Smith de la Institutul Pasteur, cu excepţia faptului că aceasta purta un costum compus din pantaloni şi taior în culori pastel, ca mulţi turişti şi mergea grăbită ca americanii. Traversă strada Royale spre bulevardul Gabriel, trecu pe lângă hotelul Crillon şi se întoarse spre grădinile Ambasadei Americane. O dată intrată, relată cu un aer disperat o situaţie de urgenţă care intervenise la ea acasă, în North Platte, Nebraska. Trebuia să ajungă acasă, dar i se furase paşaportul.

Fu îndrumată amabil către o cameră de la etajul doi şi ea o luă aproape la fugă pe scări. În cameră, un bărbat scund, gras, într-un impecabil costum închis aştepta la masa de conferinţă.

— Bună, Aaron, spuse Randi şi se aşeză în faţa lui la masă.

Aaron Isaacs, şeful CIA din Paris spuse:

— Nu ne-ai contactat de mai bine de patruzeci şi opt de ore. Unde-i Mauritania?

— Dispărut, răspunse Randi şi-i povesti cele petrecute la Toledo şi Madrid.

— Ai descoperit toate astea? Chambord trăieşte şi computerul ADN este în mâinile grupării care-şi spune Scutul Semilunii? Atunci de ce DEI trebuie să obţină informaţii de la Casa Albă şi de la serviciile de spionaj ale armatei?

— Pentru că nu am putut afla totul. Cel puţin nu fără ajutor. Jon Smith şi Peter Howell erau şi ei acolo.

— MI6? DEI o să înnebunească dacă aude asta.

— Îmi pare rău. Majoritatea informaţiilor veneau de la Smith. El a aflat numele grupării, i-a văzut pe Chambord şi pe fiica lui în viaţă. A vorbit chiar cu ei. Chambord i-a spus că Scutul Semilunii deţine computerul. Eu nu am aflat decât că Mauritania îi conduce

pe teroriştii.

— Cine dracu' este acest Smith?

— Îl ţii minte pe cel cu care am lucrat la virusul Hades?

— Tipul ăla? Credeam că este doctor în armată.

— Este. Este şi cercetător în celule şi microbiologie la USAMRIID din armata Statelor Unite, doctor combatant pe câmpul de bătălie şi locotenent-colonel. Armata l-a angrenat în această funcţiune pentru că are experienţă în activitatea de teren şi cunoaşte cercetările în legătură cu computerul ADN.

— Ai crezut toate astea?

— Uneori. Nu asta-i important. Ce-mi poţi spune despre Mauritania şi computerul ADN – ceva ce nu ştiu?

— Spui că l-ai văzut pe Mauritania ultima dată când se îndrepta spre sud, plecând de la Toledo?

— Da.

— Ştii că este originar din Africa. O mare parte a atacurilor Al Qaida şi ale altor grupări au fost pregătite din Africa sau Spania. Majoritatea oamenilor pe care i-a pierdut de-a lungul anilor dintr-o grupare sau alta au fost arestaţi în Spania. Dacă el şi gruparea lui se îndreaptă spre sud, Africa de Nord pare destinaţia logică, mai ales după ce la Langley s-a auzit că Mauritania ar fi însurat cu cel puţin o femeie algeriană şi ar putea avea o casă în Alger.

— Acum ieşim la lumină. Nume? Locuri?

— Nu încă. Oamenii noştri mai caută. Cu puţin noroc, vom şti curând.

Randi dădu din cap.

— Ce-ţi spune un terorist pe nume Abu Auda? Un fulani uriaş, mai în vârstă, poate în jur de cincizeci de ani? Cu ochi verzi-căprui?

Isaacs se încruntă.

— N-am auzit niciodată numele ăsta. Am să-i pun pe cei de la Langley să verifice. Ridică receptorul telefonului de pe masa la care şedea. Cassie? Trimite asta la Langley urgent. Transmise datele despre Abu Auda şi închise. Vrei să ştii ce am aflat despre atentatul de la Pasteur?

— Ceva nou? Drace, Aaron, spune o dată!

Isaacs zâmbi ironic.

— Am prins un telefon clandestin de la un agent Mossad aici, la Paris şi se pare că e o mină de aur. Aparent este vorba de un cercetător care şi-a dat doctoratul, un filipinez care lucra la Pasteur, a cărui nepoată a încercat să plaseze o bombă în sediul

Mossad din Tel Aviv. Tipul era din Mindanao, unde gruparea Abu Sayaaf, aparţinând Frontului de Eliberare Islamică Moro, era un aliat al fracţiunii Bin Laden şi Ayman al-Zawahiri. Cercetătorul nu are legături teroriste cunoscute şi n-a mai fost la Mindanao de foarte mult timp.

— Atunci ce i-a alertat pe cei de la Mossad cu privire la relaţia de rudenie?

— Cercetătorul a telefonat în noaptea aceea că este bolnav şi nu poate veni la Pasteur. Trebuia să fie acolo, conform declaraţiilor şefului lui care a fost grav rănit în urma atentatului. Asta pentru că aveau nevoie de el pentru un experiment important.

— Unde era laboratorul lor dacă şeful lui a fost atât de grav rănit?

— La etajul inferior, sub laboratorul lui Chambord. Toţi cei de acolo au fost ucişi sau mutilaţi.

— Mossadul crede că acesta era omul de legătură din interior.

— Nu există probe, dar am trimis informaţia la Langley, iar ei sunt siguri că acesta este firul fierbinte. Securitatea de la Pasteur nu este dotată cu tehnică de ultimă oră, dar este destul de bună ca să-i ţină la distanţă pe cei care ar atenta la ea, cu condiţia ca agresorul să nu fi avut vreun contact intern. Mai ales că oamenii mei cred că teroriştii l-au luat pe sus nu numai pe Chambord, care s-a opus, ci şi întregul sistem de testare pentru computerul ADN. Şi au făcut-o doar cu câteva minute înainte ca bomba să explodeze.

— Ce se aude cu presupusa boală a cercetătorului?

— Aparent justificată. A consultat un medic pentru dureri de piept şi a fost sfătuit să stea acasă câteva zile. Bineînţeles că durerile de piept şi chiar şi palpitaţiile pot fi produse artificial.

— Se poate şi relativ uşor. Bine, acum unde este tipul? Are un nume?

— Doctor Akbar Suleiman. Cum ţi-am spus, a obţinut post-doctoratul şi locuieşte la Paris. Am cerut poliţiei să verifice, iar de acolo ni s-a transmis că este liber de la Pasteur până la reconstruirea laboratorului. Mossad-ul spune că el se află totuşi încă în oraş. Am adresa lui.

Randi luă foaia de hârtie şi se ridică.

— Transmite la Langley că am să mă ocup eu de Mauritania şi computerul ADN, cu Jon Smith şi Peter Howell. Spune-le că am nevoie de autorizaţie de rechiziţionare pentru orice bun, oriunde.

Aaron dădu din cap afirmativ.

— S-a făcut.

Telefonul sună. Aaron asculta. Apoi spuse scurt:

— Mulţumesc, Cassie.

Închise telefonul şi ridică din umeri:

— Nimic despre Abu Auda. Trebuie să descoperi cine este.

Randi plecă şi se îndreptă iar spre aeroportul De Gaulle, apoi spre Bruxelles ca să se întâlnească cu Jon. Dacă acest doctor Akbar Suleiman făcea parte din Scutul Semilunii şi puteau să dea de el, poate că îi va conduce spre Mauritania. Se îndoia că ar putea avea o a treia şansă. Nu la timp.

20

Bruxelles, Belgia

La aeroportul situat la treisprezece kilometri depărtare de Bruxelles, în Zaventem, Jon închirie un alt Renault şi ridică coletele pe care Fred Klein aranjase să le primească acolo. Printre bagaje era o uniformă pe care o îmbrăcă, pregătindu-se de noua călătorie. Cu o geantă mică în care avea îmbrăcăminte civilă de schimb, câteva lucruri pentru noapte şi un pistol Walther de 9 mm, se îndreptă pe autostradă către vest. Ploua mărunt. O dată trecut de Bruxelles, părăsi drumul principal şi o luă pe unul lateral, uitându-se înapoi să se asigure că nu a fost urmărit.

Regiunea era înverzită, plată şi sumbră, văzută prin ploaia timpurie de mai. Ferme îngrijite se zăreau departe, la un orizont mai plat ca cele din preria Americii de Vest sau din stepele Rusiei. Pe această întindere joasă de pământ, drumurile traversau multe râuri mici şi canale. Traficul era relativ aglomerat, şoseaua ducând spre graniţa franceză – dar nu ca la Los Angeles sau Londra în orele de vârf, însă mult mai mult decât cel de pe drumurile largi interstatale dintre Montana sau Wyoming.

Oprea uneori la câte un han sau trăgea într-un crâng şi cerceta cerul în căutarea unor elicoptere sau avioane uşoare care l-ar urmări. Când se asigura că nu exista nimic de acest gen, continuă să conducă folosind aceleaşi tactici, până când ajunse la ieşirea din Mons, la cincizeci şi cinci kilometri sud-vest de Bruxelles. Mai bine de două sute de ani, războaiele şi soldaţii făcuseră parte din istoria localităţii Mons, sau „Bergen” în flamandă, când legiunile romane se stabiliseră pentru prima dată aici şi ridicaseră fortificaţii la graniţa de nord a imperiului. Tot aici, generalii lui Ludovic al XIV-lea se angajaseră într-una din lungul şir de bătălii sângeroase împotriva vechiului duşman, John Churchill, duce de Mariborough. Mons fusese câmpul de luptă şi al armatelor Revoluţiei Franceze, precum şi al Forţelor de Expediţie Britanice, în primul război mondial.

Una peste alta, acesta era locul de operaţiuni al Comandamentului Suprem al Forţelor Aliate din Europa – armata militară a NATO – precum şi sediul principal al Comandantului Suprem al Aliaţilor din Europa – SACUER – generalul Carlos Henze, S.U.A. Situată la câţiva kilometri depărtare de centrul istoric al oraşului, intrarea în parcarea campusului era un simplu chioşc amplasat în faţa steagurilor tuturor naţiunilor membre NATO, precum şi cel al Naţiunilor Unite. În fundal se ridica un imobil cu două etaje şi acoperiş plat, iar în spatele acestuia se profilau mai multe clădiri nearătoase.

Când Smith prezentă legitimaţia la punctul de control, declară că vizita lui avea ca scop raportul către medicul superior. Din cauza întăririi securităţii de la începutul secolului douăzeci şi unu, un ofiţer ceru confirmarea întâlnirii prin telefon, în timp ce un altul îl cerceta atent pe Jon, uniforma lui şi, în special, fotografia de pe cartea de identitate şi de pe legitimaţia medicală cu care se prezentase la intrare.

Când paznicii se declarară mulţumiţi, Smith se îndreptă pe drumul în formă de V spre dreapta, parcă maşina şi porni către intrarea principală, unde o inscripţie anunţa mândru: „COMANDAMENTUL SUPREM AL FORŢELOR ALIATE DIN EUROPA”. Deasupra se vedea emblema în verde şi auriu. Recepţionerul îl îndrumă spre etajul doi, unde sergentul-major Matthias îl întâmpină cu un salut ţeapăn. Îmbrăcat în uniformă cu trese şi baghete de decoraţii, Matthias îl escortă prin coridoare interminabile, până la cabinetul generalului Carlos Henze.

Generalul părea mai slab că oricând.

— Chiar erau necesare toate astea, colonele?

Smith salută şi răspunse:

— Nu mă certaţi pe mine, domnule. Nu a fost ideea mea.

Henze întoarse salutul şi mormăi:

— Civilii ăştia!

Îl invită pe Smith să ia loc pe un scaun de piele în faţa biroului său.

— Oamenii preşedintelui m-au pus la curent cu cele petrecute. Astea sunt datele pe care mi le-au transmis.

Împinse spre el un dosar, reţinând un altul mai subţire.

— Oamenii mei nu au putut afla chiar totul despre Scutul Semilunii. Nici CIA nu ştia prea multe. Se pare că ai dat peste o nouă grupare de borfaşi arabi, colonele. Am îndoielile mele, dar poate că ştii ce faci. Ce urmează acum?

— Nu sunt numai arabi, domnule. Sunt militanţi din toate părţile lumii musulmane: arabi din multe ţări, afgani, un fulani din nordul Nigeriei... şi cine mai ştie. Liderul lor pare să fie originar din Mauritania. Islamul este o lume formată din mai multe naţiuni şi grupări etnice şi nici nu sunt sigur că toţi sunt musulmani.

În timp ce asculta, cele patru stele de pe umărul generalului părură să se mişte belicos, parcă sfidându-i pe terorişti. Privirea era pătrunzătoare ca şi cum vedea fiecare ţară, fiecare grupare etnică, analizând fiecare implicaţie. Nu mai era o ameninţare potenţială. Era reală. Atât de reală şi de înspăimântătoare încât Henze îşi roti scaunul spre fereastră aşa cum obişnuia.

— Indonezia? Malayesia? Turcia? murmură generalul.

— Nu chiar. Dar n-aş fi surprins dacă ar recruta şi de acolo şi avem informaţii că ar putea fi implicate şi unele triburi şi ţări din Asia Centrală.

Henze îşi întoarse scaunul la loc şi se holbă la Smith.

— *Informaţii?*

— Un ofiţer de spionaj din MI6 pe care-l cunosc a identificat un anumit semnal în noapte ca cele utilizate în Asia Centrală.

— Fostele republici sovietice? Tadjici? Uzbeci? Chirchizi şi cazaci?

Jon încuviinţă, iar Henze îşi frecă rădăcina nasului, îngândurat. Luă un dosar subţire de pe birou şi îl împinse spre Jon.

— Preşedintele a vrut să iei şi dosarul ăsta. Este complet, făcut de oficialii NATO cu privire la căpitanul Bonnard, plus ceea ce a aflat Biroul Oval de la francezi. Eşti neîncrezător cu privire la ajutorul deplin al generalului La Porte? Un om de încredere care lucrează chiar aici? Practic în spatele meu?

— Mă îndoiesc de toţi, generale.

— Chiar şi de mine?

Amintindu-şi de suspiciunile la adresa aşa-zisului infirmier de când îl vizitase pe Henze la *pensiunea* din Paris, Jon schiţă un vag zâmbet:

— Nici chiar aşa.

— Dar nici nu sunt chiar exclus, nu?

Jon ezită, apoi hotărî să vorbească deschis cu generalul.

— Nu, domnule.

— Doamne-Dumnezeule, oftă Henze. Se lăsă pe spătar şi-l studie pe Jon cu o privire tăioasă ca raza laserului. Ieri, când am stat de vorbă, nu ştiam nimic. Acum ştim că dispozitivul este

real, marele Kahuna care l-a creat este în viaţă şi rezistă, iar banda care-l ţine pe el şi pe fiica lui este şi multinaţională şi multietnică. Aşa că răspunde-mi la ce te-am întrebat mai devreme: Ce urmează acum?

— Acum suntem în căutarea lor.

— Cum?

— Nu ştiu încă.

— *Nu ştii încă?* se holbă Henze către el. Când dracu' *o să ştii?*

— Când o să ştiu.

Henze deschise gura, iar faţa lui deveni purpurie.

— Şi crezi că asta mă mulţumeşte?

— Este un fel de război, generale. Sper să vă pot spune mai multe, mult mai multe. Am idei, legături, indicaţii, dar nimic care să-mi permită să vă asigur că vom duce treaba la bun sfârşit, cu atât mai puţin cum şi când anume.

Generalul continua să se holbeze la Smith, dar culoarea îi pierise din obraji.

— Nu-mi place felul ăsta de război. Să fiu al naibii dacă-mi place!

— Nici mie. Însă acum aşa trebuie procedat.

Henze aprobă parcă pentru el şi se concentră asupra lui însuşi. Era comandantul suprem al NATO în Europa, dispunând de armatele dotate cu tehnologie de vârf şi inteligenţă cibernetică ale naţiunilor membre. Totuşi, se simţea fără putere în faţa acestui nou duşman – puţin cunoscut, fără teritoriu sau apartenenţă, fără preocupare pentru viaţa lui. Doar o viziune apocaliptică şi revendicări imposibil de satisfăcut.

Îşi frecă ochii, arătând obosit.

— Am mai trecut printr-un fel de război „nou", colonele Smith şi aproape că m-a distrus. După Vietnam, nu sunt sigur că mai pot trece printr-un altul la fel de „nou". Poate că aşa a fost să fie. Este timpul pentru un nou gen de comandanţi.

— O s-o scoatem la capăt cumva, spuse Jon.

Henze dădu din cap.

— Trebuie să câştigăm.

Părând epuizat, îi făcu semn lui Jon să ia dosarele.

Jon le luă, salută şi plecă. Pe coridor se opri şi hotărî să plece cu dosarele la Bruxelles, unde trebuia să se întâlnească cu Randi. Le putea studia acolo. Pe când se depărta, se auzi chemat pe nume. Se întoarse şi-l văzu pe generalul conte Roland la Porte care se grăbea spre el, zâmbind larg.

— *Bonjour,* generale La Porte.

Balamalele uşilor păreau să scrâşnească la trecerea masivului general.

— Ah, colonelul Smith! Omul care ne-a şocat pe toţi. Trebuie să vorbim. Vino, biroul meu este alături. Bem o cafea, *non?*

Jon acceptă invitaţia la cafea şi îl urmă pe La Porte în biroul său. Generalul se aşeză pe un fotoliu mare de piele, ca cele din cluburile britanice. Părea singura piesă de mobilier, care n-ar ceda sub greutatea lui. Îl pofti pe Jon să ia loc pe delicatul scaun Ludovic al XV-lea. Imediat, un tânăr locotenent, agitat, servi cafeaua.

— Aşadar, Emile al nostru este totuşi în viaţă, ceea ce este *magnifique,* dar răpitorii îl ţin ostatic, ceea ce nu mai este *magnifique.* N-ai greşit cumva, colonele?

— Mă tem că nu.

La Porte încuviinţă, încruntându-se.

— Atunci am fost învinşi. Rămăşiţele de la Pasteur nu au fost puse acolo accidental şi nici amprentele şi profilul ADN din fişele lui de la Surete, iar bascul era doar băgat la înaintare, o şaradă pentru a ascunde teroriştii adevăraţi. Aşa-i?

— Da, fu Jon de acord. Criminali reali se autointitulează Scutul Semilunii. O grupare extremistă multietnică, multinaţională, condusă de un om care-şi spune domnul Mauritania.

Generalul sorbi supărat din cafea.

— Informaţia care mi s-a dat şi pe care ţi-am transmis-o pare să te fi pus pe un drum greşit în multe privinţe. Îmi cer scuze.

— De fapt, ne-a pus pe urmele bascilor de la care am aflat tot ce ştim acum, aşa că, la urma urmei, ne-aţi fost de mare ajutor, domnule general.

— *Merci.* Mă simt onorat.

Jon puse jos ceaşca de cafea.

— Pot să vă întreb unde este ajutorul dumneavoastră, căpitanul Bonnard?

— Darius? L-am trimis într-o misiune în sudul Franţei. Nu departe de Spania.

— Unde exact, domnule general?

La Porte se holbă la Jon, încruntat.

— La baza noastră navală din Toulon, apoi la Menorca pentru un comision. De ce? Ce-i cu întrebările astea despre Darius?

— Cât de bine-l cunoaşteţi pe căpitanul Bonnard?

— *Bine?* La Porte era uimit. Îl suspectezi pe Darius de… Nu,

nu, imposibil. Nu pot să mă gândesc la o astfel de trădare.

— El v-a dat informaţia pe care mi-aţi transmis-o.

— Imposibil. Generalul privi mânios. Cât de bine-l cunosc pe Darius? Ca un tată pe fiul său. A fost alături de mine timp de şase ani. Are mai multe decoraţii şi medalii pentru curaj şi îndrăzneală încă dinainte de a lucra împreună – când era comandant de pluton pentru mine în batalionul Fourth Dragoons în războiul din Irak. Mai înainte a fost *poilu*[32] în Regimentul Doi Infanterie din Legiunea Străină, care a luptat în nordul Africii la cererea naţiunilor care erau fostele noastre colonii şi care ne mai cereau ajutorul uneori. A fost recrutat din cadrul armatei. Cum poţi suspecta un astfel de om onorabil?

— Un bărbat înrolat în Legiune? Nu este francez?

— Sigur că este francez! replică La Porte. Faţa lui lată încremeni. Este adevărat că tatăl lui era neamţ. Darius este născut în Germania, dar mama lui era franţuzoaică şi i-a preluat numele când a intrat în ordin.

— Ce ştiţi despre viaţa lui particulară?

— Totul. Este căsătorit cu o femeie de treabă dintr-o familie bună, cu mulţi ani în serviciul Franţei. Este un produs al istoriei noastre, aşa cum sunt şi eu.

La Porte descrise un cerc larg cu mâna, iar Jon privi spre pereţii plini cu picturi, fotografii, desene, hărţi, toate marcând marile momente din istoria Franţei. Exista o singură excepţie – fotografia unei picturi care reprezenta un castel din piatră roşie pe care Jon o văzuse la pensiunea din Paris când se întâlnise cu generalul.

Dar generalul continuă să vorbească.

— Istoria este mai mult decât o poveste a unei naţiuni, a unui popor. Reprezintă cronicile reale ale sufletului unei ţări, aşa că a nu cunoaşte istoria este echivalent cu a nu cunoaşte naţiunea şi poporul. Dacă nu cunoaştem trecutul, colonele, suntem condamnaţi să-l repetăm, nu-i aşa? Cum se poate ca un om devotat istoriei ţării lui să trădeze? *Impossible.*

Jon ascultă, accentuându-i-se impresia că La Porte vorbea prea mult, apărându-l pe Bonnard prea tare, ca şi cum ar fi dorit să se convingă pe el însuşi. Nu cumva, adânc în sinea lui, generalul realiza că ceea ce vedea el ca imposibil putea fi totuşi posibil? Era mai mult decât o îndoială în ultimele lui cuvinte.

[32] Soldat francez, numit aşa („păros”) în timpul primului război mondial (nota. trad.).

— Nu, nu pot să cred asta. Nu Darius.

Dar Jon putea, iar când părăsi biroul se uită spre generalul care şedea pe fotoliu. La Porte era îngândurat şi în privirea lui se citea spaima.

Paris, Franţa

Peter Howell aţipise pe patul de campanie îngust pe care insistase să-l pună în rezerva lui Marty, când auzi un sunet supărător ca un bâzâit. Se trezi greu, cu o durere de cap îngrozitoare şi nu realiză în primul moment unde se află... iar soneria aceea insistentă a unui telefon continua chiar lângă perna lui.

În partea cealaltă a camerei, Marty îşi mişca buzele, mormăind.

Peter se uită la el şi apucă telefonul.

— Howell.

— Dormeai, nu-i aşa, Peter?

— O necesitate nefericită chiar şi pentru un agent operativ, nu ca tine, civil din armată care poate să-şi petreacă nopţile în patul lui sau al amantei.

De la Londra, Sir Gareth Southgate chicoti. Dar nu era chiar amuzament în vocea lui pentru că avusese neplăcuta sarcină, în calitate de şef al MI6, să decidă înlăturarea lui Peter Howell cu mult timp în urmă, când ar fi trebuit să intervină. Dar nimic în legătură cu acest agent nu era obişnuit, inclusiv plăcerea lui de a da de bucluc. Adevărul era că Peter Howell era un agent operativ extraordinar, ceea ce îl făcea util în cazurile de urgenţă. De aceea Southgate îl alesese pe el.

Chicotele lui Southgate se stinseră.

— Cum se simte doctorul Zellerbach, Peter?

— La fel. Ce dracu' vrei?

Southgate îşi drese vocea şi spuse grav:

— Să-ţi dau nişte informaţii tulburătoare şi să te întreb ce spune instinctul tău despre asta.

Marty îşi mişcă din nou buzele. Părea neliniştit. Peter se uită către el plin de speranţă. Când Marty păru că se cufundă din nou în somn, Peter îşi concentră atenţia asupra conversaţiei cu Southgate. O dată ce ştia că a intrat sub pielea şefilor, devenea civil de-a dreptul. *Noblesse oblige.*

— Sunt numai urechi, cum se spune în California.

— Ce drăguţ din partea ta, comentă Southgate. Ceea ce-ţi voi spune este ultrasecret. Numai primul-ministru ştie. De fapt, acum folosesc o linie specială, cu cod criptat, ca să fiu sigur că teroriştii n-au avut încă şansa să spargă codul. Şi n-am s-o mai folosesc până când nu intrăm în posesia blestematului computer ADN. Mă auzi clar, Peter?

Peter mormăi:

— Mai bine nu-mi spune nimic, bătrâne.

— Poftim?

— Regulile nu s-au schimbat. Ce fac după numire este decizia mea. Dacă eu, după părerea mea, trebuie să distribui informaţiile pentru a-mi atinge scopul, am s-o fac. Poţi să-i transmiţi asta primului-ministru.

Sir Gareth ridică vocea:

— Chiar îţi place să fii un arogant afurisit, Peter?

— Enorm. Acum spune ce ai de spus şi închide, bine?

Peter gândea, logic, că din moment ce oficiali cu mult peste şeful MI6 îl invitaseră să ia parte la această operaţiune, asta însemna că Southgate nu avea puterea să-l elimine. Zâmbi la gândul frustrării lui Southgate.

Vocea acestuia trăda iritare:

— Generalul Sir Arnold Moore şi pilotul lui au dispărut şi se pare că au murit zburând dinspre Gibraltar spre Londra. Se întorcea ca să prezinte un raport de maximă urgenţă primului-ministru. Chiar prin cea mai sigură legătură electronică i-ar fi spus doar că este vorba de – citez – „întreruperile electronice recente din America”. De aceea mi s-a ordonat să-ţi transmit informaţia.

Peter deveni brusc sobru:

— Generalul Moore ţi-a dat vreun indiciu cum sau de unde a aflat ce voia să-i transmită primului-ministru?

— Nu. Am verificat fiecare sursă pe care o avem şi ştim doar că generalul urma să se ducă la reşedinţa lui din Kent. În loc de asta, a zburat cu pilotul personal de la Londra către Gibraltar. După care, el şi pilotul au luat un elicopter şi s-au întors după şase ore. Pe durata acestor şase ore n-am avut nici un contact cu el.

— Cei de la staţia de la Gibraltar nu ştiau unde zboară?

— Nici unul nu ştia. A dispărut cu pilot cu tot.

Peter gândea.

— Bine, trebuie să rămân aici, să văd ce spune doctorul Zellerbach. Între timp, să verifice toţi unde ar putea fi Moore. Imediat ce pot vorbi cu Zellerbach mă îndrept spre sud, să văd ce descopăr. Un elicopter are o limită de zbor, aşa că vom putea să localizăm destinaţia generalului.

— Foarte bine... Eu... stai puţin.

Vocea lui Southgate slăbi când se întoarse să vorbească cu altcineva. Cele două voci continuară câteva secunde până când şeful MI6 reluă discuţia cu Peter:

— Am primit chiar acum un raport că s-au găsit rămăşiţele avionului Tornado care-l transporta pe Moore, în mare, în dreptul Lisabonei. Fuselajul poartă semne de explozie. Cred că trebuie să considerăm că atât el, cât şi pilotul sunt morţi.

Peter fu de acord.

— Un accident pare neverosimil. Pune-ţi oamenii să cerceteze şi ţinem legătura.

Southgate înghiţi remarca cum că Howell era şi el unul din oamenii lui, supus ordinelor lui. Dar nu era adevărat. Oftă în sinea lui.

— Bine. Şi, Peter, încearcă să spui asta la cât mai puţini, da?

Peter închise telefonul. *Înfumurat împuţit.* Mulţumi Cerului că se aranjase întotdeauna în aşa fel încât nu era sub autoritatea nimănui. O asemenea autoritate nu făcea decât să pătrundă în mintea unui om şi să-i ia oxigenul, să-i stânjenească progresul şi rezultatele. Al doilea gând era că un om decent rareori accepta o autoritate. Ar trebui să fii nebun sadea să doreşti un asemenea coşmar.

— Doamne-Dumnezeule!

O voce ascuţită răsună în spatele lui.

— Peter... Peter *Howell?* Tu eşti, Peter?

Peter se ridică de pe patul de campanie şi se repezi lângă Marty.

Marty clipea des şi se ştergea la ochi.

— Sunt... mort? Sigur sunt mort. Da. Sunt în iad. Îl privi speriat pe Peter. Altfel nu l-aş vedea pe Lucifer. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Unde aş întâlni un asemenea englez insuportabil altundeva decât în iad?

— Aproape că ai dreptate, spuse Peter zâmbind larg. Bună, Marty, prostule. Ne-ai tras tuturor o sperietură, nu glumă.

Marty roti ochii prin încăpere.

— Pare plăcut aici, dar nu mă prosteşte. Este o iluzie. Văd

flăcările de partea cealaltă a zidurilor. Portocalii, galbene, roşii. Foc de la cazanul iadului. Orbitor. Să nu credeţi că-l puteţi ţine pe Marty Zellerbach.

Dădu cearşafurile la o parte, dar Peter îl apăsă de umeri.

Se zbătu să-l reţină pe Marty în pat şi în acelaşi timp strigă:

— Gărzi! Aduceţi asistenta! Chemaţi-l pe doctor! Aduceţi pe oricine!

Uşa se deschise şi gardianul pătrunse să vadă ce se petrece.

— Mă întorc imediat.

Marty lupta fără putere sub apăsarea mâinilor lui Peter.

— Lucifer arogant! Am să ies din strânsoarea ta cât ai clipi. Realitate şi iluzie. *Zounds,* cu cine crezi că ai de-a face? Oh, ar fi frumos să vedem cine câştigă. Nu poţi câştiga nicicum. Am să zbor de aici pe aripile unei bufniţe cu coada roşie. N-ai şanse... nu... nu...

— Ssst, băiete, spuse Peter încercând să-l calmeze. Nu sunt Lucifer. Nu chiar. Îţi aduci aminte de bătrânul Peter? Am petrecut cândva împreună, mai ştii?

Dar Marty continua să se zbată, pradă unei crize – sindromul Asperger. Asistenta dădu fuga în cameră, urmată de medicul Dubost. Ea şi Peter îl ţintuiră pe Marty pe pat, iar doctorul îi injectă o soluţie de Mideral, medicamentul care ţinea criza sub control.

— ... trebuie să zbor de aici... Satana nu mă poate doborî! Nu pe mine! Eu voi...

Peter şi asistenta continuau să-l imobilizeze pe Marty. Medicul spuse:

— Încercaţi să-l ţineţi cât mai liniştit cu putinţă. A fost mult timp în comă şi nu vrem să recadă. Injecţia cu Mideral îşi va face repede efectul.

Peter îi vorbea calm bolnavului care continua să aiureze, bălmăjind verzi şi uscate, toate pe ideea că se află în lumea subterană a lui Pluto şi că trebuie să înfrângă necuratul. Curând îşi termină energia şi nu mai putu să se zbată, iar privirea lui se stinse, imaginile se spulberară şi începu să îngâne.

Asistenta zâmbi către Peter şi se dădu înapoi.

— Eşti un prieten adevărat, domnule Howell. Alţii ar fi luat-o la goană ţipând.

Peter se încruntă.

— Chiar aşa? Nu prea au vână, nu?

— Sau inimă, spuse ea ieşind din rezervă.

Pentru prima oară, Peter regretă că nu avea comunicaţii electronice sau că nu putea folosi celularul care era conectat prin satelit. Ar fi vrut ca Randi şi Jon să afle despre Marty şi în acelaşi timp, ar fi putut să-şi sune contactele din sudul Franţei, de la Costa Brava în Spania şi în toate locurile pe unde trecuse elicopterul care plecase din Gibraltar, ca să afle ce se petrecuse cu generalul Moore. Dar convorbirile puteau fi interceptate.

Frustrat, se aşează, oftă şi-şi lăsă fruntea pe braţe. Auzi paşi în spatele lui. Paşi moi, ezitanţi, iar el nici măcar nu auzise uşa deschizându-se.

— Randi?

Când dădu să se întoarcă, avea înfiptă în abdomen ţeava unui Browning Hi-Power de 9 mm. Ameninţarea nu venea de la Randi... Şi era prea târziu. Înainte să apuce arma lui, metalul rece mânuit de intrus se mută rapid spre ceafa lui. Îngheţă. Oricine ar fi fost, era profesionist. Ucigaş fără milă şi nu era singur.

21

Bruxelles, Belgia

Smith închise ultimul dosar, comandă un al doilea pahar cu Chimay şi se lăsă pe spătarul scaunului. Lăsase o notiţă la cafeneaua Egmont, indicându-i lui Randi că se vor întâlni la cafeneaua Le Cerf Agile, unde el şedea acum la o masă retrasă. Era localul lui favorit de pe strada St. Catherine, în partea de sud a oraşului, nu departe de Bursă. Zona reprezentase cândva malurile Senei când această parte a Bruxellesului era un port cu sute de vase de pescuit. Fiind încă locul pentru piaţa de peşte, fructele de mare rămâneau specialitatea casei în aceste bistrouri chiar dacă râul fusese de mult îndiguit de un canal şi astupat, devenind bulevardul Anspach.

Dar peştele, râul ascuns şi fructele de mare erau departe de gândurile lui când Smith privi în jur. Nici un client nu mai şedea afară, fiindcă nori negri se fugăreau din când în când pe cer. Ploaia se oprise de o oră şi, la cererea lui Smith, chelnerul ştersese masa şi cele două scaune libere de alături. Ceilalţi clienţi hotărâseră să nu mai rişte să facă faţă unui alt potop, ceea ce era perfect pentru Jon.

Îi plăcea să stea singur, departe de privirile şi urechile curioase. Renunţase la uniformă după ce părăsise Comandamentul Forţelor Aliate şi acum arăta ca oricare turist în pantaloni de culoare închisă, cămaşă de bumbac deschisă la gât, un sacou sport bleu şi încălţăminte sport. Încălţămintea era importantă în caz că trebuia să fugă. Sacoul era important pentru că-i ascundea pistolul. Şi trenciul negru, pe care îl atârnase pe spătarul unui scaun, era important fiindcă îl ajuta să se confunde cu întunericul.

Acum însă, în această după-amiază, soarele se lupta să iasă din nori, iar Jon se gândea la cele ce aflase de la NATO. Dosarul cu privire la căpitanul Darius Bonnard era clar. Ori La Porte nu ştia, ori îl acoperea pe Bonnard, ascunzând faptul că actuala soţie a acestuia – franţuzoaica pe care La Porte o descrisese cu admiraţie – nu era prima. În timpul serviciului în Legiune, el se

căsătorise cu o algeriană. Nu se ştia dacă se convertise la islamism. După ce fusese numit, îşi petrecuse tot timpul în Alger, unde trăiau soţia şi familia ei. Nu existau informaţii în legătură cu motivul lui Bonnard de a divorţa de ea. Cum nici la dosar nu exista vreun document de divorţ, Jon era bănuitor. Precum spionii în aşteptare, teroriştii obişnuiau să-şi ia identităţi noi în ţările pe care urmau să le lovească, ducând o viaţă cu totul diferită de cea dinainte.

Aşa că Darius Bonnard, ajutorul favorit al comandantului suprem al aliaţilor NATO, era un german care servea în armata franceză, fusese căsătorit cândva cu o algeriană şi acum se afla undeva în sudul Franţei – nu chiar departe de Toledo.

Întorcând situaţia pe toate părţile, Jon ridică privirea chiar la timp ca s-o observe pe Randi plătind şoferului de taxi, la distanţă de o stradă de cafenea. S-a sprijinit relaxat de spătarul scaunului, scoţându-şi ochelarii şi admirând-o. Era îmbrăcată cu pantaloni largi şi o jachetă asortată, cu părul strâns, ca de obicei, în coadă de cal. Cu mişcări uşoare şi fine, pe moment arăta ca o adolescentă. Se grăbi spre el, hotărâtă şi frumoasă şi Jon realiză că de câte ori o vedea nu se mai gândea la Sophia. Avu un sentiment ciudat.

— Te uiţi parcă ai văzut o stafie, spuse ea ajungând la masă. Îţi făceai griji pentru mine? Drăguţ din partea ta, dar nu era cazul.

— Unde dracu’ ai umblat? apucă el să spună zâmbind.

Se aşeză şi privi după chelner.

— Îţi dau raportul imediat. Am venit de la Paris. Cred că vrei să ştii că m-am oprit să-l văd pe Marty…

Jon îşi îndreptă spatele.

— Cum îi merge?

— Dormea iar şi încă nu a vorbit cu Peter.

În timp ce povestea, îi privi faţa îngrijorată şi ochii de un albastru închis. Jon putea deveni un monstru când lucrurile nu mergeau bine, mai ales dacă era implicat în acţiune, dar acum era un bărbat a cărui singură grijă era soarta prietenului său. Cu părul negru şi sprâncenele împreunate a îngrijorare, cu zgârieturile de pe faţă, urmare a goanei de la Madrid, îl găsea chiar încântător.

— E mai greu pentru noi acum că nu putem folosi celularele, mormăi Jon. Altfel, Peter m-ar fi sunat să-mi dea veştile el însuşi.

— Totul este mult mai greu fără celulare şi modemuri.

Îi aruncă o privire de avertisment. Chelnerul venea spre masa lor. Încetară să discute şi ea comandă tot un Chimay, dar din Grand Reserve. Cum se depărtă chelnerul, Randi întrebă:

— Ai aflat ceva?

— Puţin.

Jon îi povesti despre Darius Bonnard şi întâlnirea cu generalul La Porte.

— S-ar putea ca La Porte să nu ştie despre legătura lui algeriană sau poate-l acoperă pe Bonnard, încălcând regulile. Tu ce-ai aflat?

— Poate ceea ce ne trebuia, spuse surescitată şi îi povesti tot ce aflase de la Aaron Isaacs, terminând cu boala doctorului Akbar Suleiman. Din câte-mi amintesc, durerile de piept şi chiar palpitaţiile pot fi produse artificial.

— Da şi chiar uşor. Bine, unde-i tipul ăsta?

— Este postdoctorant şi trăieşte la Paris. Mossad-ul spune că este încă în oraş. Am adresa lui.

— Ce mai aşteptăm?

Randi zâmbi şugubăţ:

— Pe mine, să-mi termin băutura.

Undeva pe coasta Africii de Nord

Briza răcoroasă pătrundea când şi când în încăperea mare, albă din vila impozantă de lângă Mediterană, făcând să fluture uşor perdelele. Vila fusese construită în aşa fel încât să beneficieze de cea mai uşoară briză. Curenţii de aer pătrundeau continuu prin arcadele deschise care separau camerele de holuri. Într-o nişă, Emile Chambord lucra la nişte legături ultrafine dintre tastatură şi un conglomerat de pachete de gel puse într-un recipient conectat la o maşină de alimentare, un fel de placă metalică flexibilă, un monitor şi o imprimantă electronică, pe care Mauritania şi oamenii lui le transportaseră cu grijă tot drumul de la Institutul Pasteur până acolo. Lui Chambord îi plăcea nişa pentru că era un fel de adăpost împotriva brizei. Atât controlul temperaturii, cât şi absenţa vibraţiilor erau vitale pentru operarea delicatului său prototip de computer ADN.

Chambord era concentrat. În faţa lui se afla munca sa de o viaţă – computerul lui secret, computerul molecular. Făcea legăturile şi se gândea la viitor – atât din punct de vedere

electronic, cât şi din punct de vedere politic. Crezuse că acest computer ADN rudimentar însemna începutul unor schimbări pe care majoritatea oamenilor educaţi abia şi le imaginaseră şi cu atât mai puţin le apreciaseră. Controlul moleculelor cu dexteritatea şi precizia cu care fizicienii controlează electronii putea să revoluţioneze lumea, ducând-o în ultimă instanţă, spre tărâmul subatomic, unde materia se comportă foarte diferit de ceea ce oamenii percep cu ochiul liber sau aud, sau simt.

Electronii şi atomii nu acţionează făţiş, ca mişcarea rectilinie a bilelor de biliard din fizica clasică a lui Newton. În schimb, au caracteristici apropiate entităţilor ondulatorii estompate. La nivel atomic, undele se comportă ca particule, în timp ce particulele se asociază cu undele. Un electron poate călători simultan pe mai multe rute diferite ca şi când ar fi un fenomen care se împrăştie precum valul. Asemănător, un computer atomic ar putea fi capabil să calculeze simultan şi diferitele căi. Poate chiar prin dimensiuni diferite. Teoria fundamentală a acestei lumi s-ar dovedi greşită.

La origine, computerul actual era o simplă legătură de fire aranjate într-o singură direcţie, un strat de butoane, cu un al doilea set de fire aşezate în direcţie opusă. Firele şi butoanele erau configurate pentru a elabora porţi logice… dar felul firelor şi al butoanelor făcea diferenţa. Chambord reuşise să folosească moleculele ADN ca porţi logice de ŞI precum şi SAU, limba de bază a computerelor electronice. În experimentele de început pentru obţinerea unei maşinării ADN, efectuate de alţi oameni de ştiinţă, una dintre problemele de netrecut fusese aceea că moleculele rotaxan, folosite pentru porţi, puteau fi programate o singură dată, fiind utile doar pentru citirea memoriei, nu şi pentru accesul la întâmplare în memorie, lucru ce necesita închideri şi deschideri constante.

Aceea fusese aşa-zisa imposibilă breşă la care ajunsese Chambord, dar el crease o moleculă diferită, cu proprietăţi care ar face computerul ADN funcţional. Molecula era sintetică, iar el o numise Francane, în onoarea Franţei.

Când Chambord se întoarse de la aparatul său pentru a face câteva calcule matematice, Therese apăru pe sub arcadă.

— De ce-i ajuţi?

Privea supărată, dar îşi controlă vocea, studiindu-şi tatăl. Arăta obosit când se aplecă peste calculele lui.

Chambord oftă, privi în sus şi răspunse:

— Ce altceva pot face?

Buzele ei pline erau palide. Nepieptănată, cu părul lăsat liber, purta încă ţinuta ei albă de seară, acum şifonată şi ruptă. Gâtul lung şi pometii obrajilor erau lipsiţi de culoare. Era încălţată în papuci de beduin. Era singura concesie; refuzase să accepte de la cei care-o răpiseră chiar să-şi schimbe hainele.

— Puteai să-i refuzi, îi spuse obosită. Nimeni nu poate opera computerul tău molecular. Ar fi fost neajutoraţi.

— Iar eu aş fi fost mort. Şi mai important, aşa ai fi fost şi tu.

— Oricum o să ne omoare.

— Nu! Au promis.

Disperată, Therese replică:

— *Au promis?* râse. Promisiunea unor terorişti, a unor răpitori, *a unor asasini?*

Chambord strânse buzele, refuzând să răspundă. Se întoarse la munca lui, verificând legăturile computerului.

— Vor face ceva îngrozitor, continuă ea. Vor muri oameni. Ştii asta.

— Nu ştiu nimic.

Îi studie profilul.

— Ai căzut la învoială cu ei. Din cauza *mea.* Asta este, nu-i aşa? Sufletul tău în schimbul vieţii mele.

— N-am făcut nici o înţelegere.

Tatăl continua să nu o privească.

Therese îl fixa căutând să înţeleagă ce simţea, ce gândea. Prin ce trecea.

— Asta o să faci. O să le ceri să mă elibereze înainte să-i ajuţi să ducă la îndeplinire ce vor.

Chambord tăcea. Apoi spuse încet:

— N-am să-i las să te omoare.

— Asta-i alegerea mea, nu?

Tatăl se ridică brusc de pe scaun.

— Nu! Este *alegerea mea.*

Se auziră paşi uşori în spatele lui Therese. Se dădu la o parte când Mauritania ajunse în dreptul arcadei, plimbându-şi privirea de la unul la altul. Înarmat şi purtând mănuşi, Abu Auda stătea chiar în spatele lui, ca o santinelă.

Mauritania avea un aer solemn.

— Greşeşti, *Mademoiselle* Chambord. După ce terminăm treaba, nu voi mai avea nevoie de tatăl tău şi ne vom anunţa triumful lumii întregi, aşa ca Marele Satana să ştie cine i-a făcut-

o. Nu ne pasă ce puteţi spune – tu *sau* tatăl tău. *Nimeni* nu va muri decât dacă refuză să ne ajute în această misiune.

Therese replică:

— Poate că-l poţi prosti pe el, dar nu pe mine. Recunosc minciuna când o aud.

— Mă doare că nu ai încredere în noi, dar nu am timp să te conving. Mauritania privi apoi spre Chambord. Cât mai durează până termini?

— Am spus că am nevoie de două zile.

Mauritania miji ochii lui mici.

— Aproape au trecut.

Nu ridicase vocea de când venise, dar asta nu alunga ameninţarea care ardea în privirea lui.

Paris, Franţa

Impozantul turn Montparnasse cu clădirile înalte din jurul lui, situate pe bulevardul Montparnasse, rămăsese în urmă când Smith, Randi şi Hakim Gatta, îngrozitul asistent de laborator din Institutul Pasteur, intrară pe o stradă lăturalnică din Paris, unde noua boemă lucra şi trăia printre spiritele unei lumi apuse. Soarele coborâse la orizont şi ultimele lumini ale zilei colorau cerul într-un sobru galben-cenuşiu. Umbrele se profilau peste grădinile de vară şi străzile prăfuite, iar mirosurile lichiorului, marijuanei şi al vopselelor de ulei se amestecau în aer.

— Asta e strada, murmură Hakim în franceză. Pot... să plec... acum?

Avea cam un metru şaizeci, un păr negru cârlionţat şi ochii negri. Locuise deasupra apartamentului doctorului Akbar Suleiman.

— Nu încă, răspunse Randi. Îl trase înapoi în umbră, unde Jon o ajunse din trei paşi: Care este clădirea?

— N... numărul cincisprezece.

— Apartamentul? întrebă Jon.

— Etaj... etajul trei. În spate. Mi-aţi promis că mă plătiţi şi că pot să plec.

— Aleea este singura alternativă de ieşire?

Hakim încuviinţă nerăbdător.

— Uşa din faţă, sau aleea. Nu mai există altă uşă.

Jon i se adresă lui Randi:

— Tu stai de pază pe alee, eu intru.

— Cine comandă?

Hakim se întoarse să plece. Femeia îl înşfacă de guler şi îi arătă arma. Omul se opri.

Jon urmărea scena.

— Îmi pare rău. Ai o idee mai bună?

Randi dădu din cap cu părere de rău.

— Ai dreptate, dar întreabă-mă data viitoare. Îţi aminteşti de discuţia pe care am avut-o despre politeţe? Mai bine ne mişcăm. Nu ştiu cât poate dura până află că am întrebat de el la Pasteur. Ai staţia de emisie-recepţie la tine?

— Bineînţeles.

Jon îşi atinse buzunarul de la trenciul său negru. Apoi înaintă grăbit pe aleea strâmtă. Ferestrele luminate de la etajele patru, cinci şi şase erau călăuze în bezna străzii. La numărul 15, se lipi de clădire şi pândi. Bărbaţi şi femei se îndreptau spre baruri şi bistrouri sau poate spre casă. Câteva cupluri, tineri şi bătrâni, ţinându-se de mână, se bucurau de aerul primăverii. Jon aşteptă până când nu mai era nimeni destul de aproape ca să-l observe şi făcu prima mişcare.

Uşa de la intrarea clădirii era întredeschisă şi nu exista portăreasă. Scoase pistolul Walther, se strecură înăuntru şi urcă pe scări până la etajul trei. Uşa de la apartamentul din spate era închisă. Ascultă şi, după o clipă, auzi sunetul unui radio venind dinspre o cameră mai depărtată. Undeva în interior, cineva deschisese un robinet şi auzi zgomotul apei revărsându-se în cadă. Încercă uşa, dar era încuiată. Dacă avea şi o piedică şi era pusă, îi va lua mai mult timp ca să intre. Pe de altă parte, majoritatea oamenilor erau delăsători, nu puneau piedica decât când se duceau la culcare.

Scoase o trusă mică de şperacle şi se puse pe treabă. Lucra când robinetul fu închis. Urmă un zgomot puternic şi un glonţ tras din interior trecu prin uşă, la câţiva centimetri de capul lui Jon. Aşchii de lemn săriră prin aer, pe Jon îl fulgeră o durere şi se aruncă la podea, ducând mâna la umărul stâng. *Fir-ar să fie, fusese rănit.* Îl cuprinse un val de ameţeală. Se ridică rapid în şezut şi se rezemă cu spatele de peretele opus uşii sfărâmate, cu pistolul scos şi cu atenţia încordată. Umărul îl durea cumplit, dar nu se gândea la asta. Se uita fix la uşă.

Pentru că nimeni nu ieşea, îşi deschise haina şi îşi rupse cămaşa. Un glonţ îi trecuse prin haine şi se înfipsese în carne,

făcând o gaură roşie. Sângera, dar nu tare şi nici un organ vital nu fusese atins. Se va ocupa de asta mai târziu. Îşi lăsă cămaşa afară din pantaloni; trenciul negru acoperea sângele şi gaura făcută de glonţ.

Se ridică cu pistolul pregătit, se dădu puţin înapoi şi agită şperaclul în încuietoarea uşii. O altă împuşcătură veni din interior şi spintecă lemnul şi metalul, de data asta distrugând broasca. Brusc, de sus şi de jos, răsunară ţipete, strigăte şi înjurături.

Jon se împinse cu umărul drept în uşă, ţintind cu ambele mâini. Şi îngheţă.

O femeie mică de statură, drăguţă, şedea cu picioarele încrucişate pe o canapea ponosită, cu faţa spre uşă, ţinând în mână un AK-47 aţintit încă spre intrare. Şocată, se holba la armă ca şi cum nu ea ar fi tras.

— Pune arma jos! strigă Jon în franceză. *Culcat! Acum!*

Brusc, femeia rânji, sări de pe canapea şi îndreptă Kalaşnikovul spre el. Jon o lovi, smulgându-i din mâini arma de asalt. Apoi o apucă de o mână şi-o răsuci şi, aducând-o cu spatele spre el, paravan, cercetă apartamentul cameră cu cameră.

Nu mai era nimeni. Îndreptă pistolul spre capul mic al femeii şi ţipă în franceză:

— Unde-i doctorul Suleiman?

— Unde n-ai să-l poţi găsi, *chien*[33]!

— Cine eşti, prietena lui?

Îl privi cu ură:

— Eşti gelos?

Jon luă staţia de emisie-recepţie din buzunarul trenciului şi vorbi încet:

— Nu este aici, dar a fost. Ai grijă.

Puse staţia la loc în buzunar, luă un cearşaf de pat, o legă pe femeie de un scaun de bucătărie şi se grăbi să iasă din apartament, închizând uşa în urma lui. Fugi pe scări în jos şi ieşi în stradă.

Pe aleea pietruită din spatele clădirii, care mirosea a urină şi vin vechi, Randi privea spre ferestrele întunecate de la etajul trei, cu pistolul Beretta pregătit de tragere. Lângă ea, Hakim Gatta se mişca nervos de pe un picior pe altul ca un iepure fricos gata s-o ia la goană. Aşteptau sub coroana unui copac unde

[33] Câine (în limba franceză în original).

umbra era profundă. Deasupra lor se zărea un petic de cer, iar stelele începuseră să răsară, pâlpâind printre nori.

Randi îl ameninţă cu pistolul Beretta.

— Eşti sigur că a fost aici?

— Da. *V-am spus*. Era aici când am plecat. Îşi trecu degetele prin părul cârlionţat. Nu trebuia să vă spună că am locuit în aceeaşi clădire.

Randi ignoră remarca, calculând.

— Şi eşti sigur că asta este singura ieşire?

— V-am spus deja! gemu Hakim.

— *Liniște!* Privi la el cu o uitătură feroce.

Bărbatul începu să se smiorcăie cu voce şoptită când se auziră pe alee împuşcăturile de deasupra.

— Culcat!

Micuţul bărbat mai că leşinase pe caldarâm, scâncind. Se lăsă şi ea la pământ, străduindu-se să perceapă ce se petrece în interiorul imobilului. Nu se auzea nimic şi o a doua împuşcătură răsună dinspre scări, urmată de ceea ce suna a fi lemn care exploda.

Randi privi către laşul Hakim.

— Ar fi bine să nu mai fie nici o altă ieşire.

— V-am spus adevărul! Jur, eu…

La auzul paşilor, Randi privi în sus. Uşa din spatele clădirii se izbi şi un om ieşi în goană. Dar după patru paşi începu să meargă repede, ţinând un pistol de 9 mm, încercând să treacă cât mai neobservat. Avea un mers săltăreţ, întorcea capul încoace şi încolo, atent la pericolul care ar fi venit din susul sau din josul aleii.

Staţia lui Randi porni. Îl trase pe Hakim mai aproape, îi apăsă gura cu mâna şi ascultă ce spunea Jon:

— Nu este aici, dar a fost. Ai grijă.

— Îl văd. Ne întâlnim în faţă dacă poţi.

22

În timp ce Randi îl urmărea, bărbatul se grăbea spre capătul aleii, încetinind pasul din când în când, părând să-şi dea seama că graba lui ar putea atrage atenţia. Încerca să scape de ceva, dar nu alerga. Randi îi dădu câţiva euro lui Hakim şi îl avertiză să rămână culcat şi să nu scoată un cuvânt până când nu dispar amândoi din raza lui vizuală. Omul încuviinţă zelos, cu ochii holbaţi de frică.

Randi se ridică şi o luă înainte, scoţând între timp mica staţie de emisie-recepţie din buzunarul jachetei. O ţinea în mâna stângă. În dreapta – pistolul Beretta.

Fugarul se oprise acolo unde aleea dădea în stradă. Privi în stânga şi în dreapta. Randi se lipi de zid, ţinându-şi respiraţia. În luminile farurilor de la maşinile care treceau pe stradă, văzu că bărbatul era scund şi slab, cu părul negru şi lung până la umeri. Trecut de douăzeci de ani probabil. Bine îmbrăcat, într-un blazer occidental, cămaşă albă, cravată strânsă la gât, pantaloni largi gri şi încălţăminte neagră. Avea ochi pătrunzători, inteligenţi, negri şi faţa prelungă, cu pometii înalţi ca ai filipinezilor din Malaysia, caracteristica tribului Moro din Mindanao. Iată-l aşadar pe doctorul Akbar Suleiman, speriat şi hăituit. Continuă supravegherea, dar nu ieşi din alee.

Randi vorbi în staţie:

— Aşteaptă ceva. Apropie-te de strada Combray cât poţi de repede.

Abia închise staţia când o berlină Subaru neagră opri în faţa doctorului Suleiman. O portieră din spate se deschise şi el urcă în maşina care demară înainte de a se închide uşa. Randi o luă la fugă pe alee şi ajunse la capăt când o a doua maşină neagră, Ford Crown Victoria, se opri în dreptul ei. Jon venea fugind dinspre faţa clădirii şi trecu strada de partea cealaltă a maşinii. El şi Randi săriră în acelaşi timp pe bancheta din spate.

Şoferul acceleră în aceeaşi direcţie în care dispăruse maşina Subaru. Randi se aplecă spre şofer:

— A localizat Max automobilul Subaru?

— Chiar în faţa lui, răspunse Aaron Isaacs.

— Bravo. După ei.

Aaron încuviinţă.

— Smith e cu tine sau Howell?

Femeia îi prezentă.

— Locotenent-colonel Jon Smith, doctor în medicină, în clipa de faţă ataşat al serviciului de spionaj al armatei. Jon, domnul este Aaron Isaacs, şeful nostru din Paris.

Jon simţi ochii lui Isaacs studiindu-l, încercând să analizeze ce vedea, să afle adevărul despre el. Suspicios mai era agentul CIA.

Staţia radio a lui Isaacs porni şi o voce raportă:

— Subaru s-a oprit în faţa hotelului St. Sulpice, lângă Carrefour de l'Odeon. Doi oameni au coborât şi au intrat în hotel. Automobilul a părăsit zona. Alte instrucţiuni?

Randi se aplecă peste scaun şi Aaron îi dădu staţia lui:

— Urmăreşte Subaru, Max.

— Am înţeles, micuţă doamnă.

— Du-te dracului, Max.

Aaron se holbă spre ea:

— La hotel?

— Mi-ai citit gândurile, răspunse Randi.

Trei minute mai târziu, Crown Victoria se opri în apropierea hotelului St. Sulpice. Randi studie clădirea:

— Spune-mi ceva despre asta, Aaron.

— Ieftin. Opt etaje. Folosit de oamenii din cartier, apoi de nord-africani, acum mai ales de turiştii cu bani puţini. Nu are ieşiri laterale sau în spate. Se intră numai prin faţă.

Staţia radio porni din nou şi se auzi vocea lui Max:

— Subaru a fost închiriat de la o firmă. Rezervarea s-a făcut prin telefon. Nici o informaţie despre persoana care l-a închiriat.

— Vino înapoi la hotel să-l iei pe Aaron. Noi plecăm cu Crown Victoria.

Max spuse imediat:

— Asta înseamnă că nu avem întâlnire diseară, Randi?

Randi îşi pierdu răbdarea.

— Vorbeşte frumos sau te spun nevestei.

— Ah, da. Ai dreptate. Sunt căsătorit.

Şi staţia se închise.

Randi dădu din cap. Cât timp ea şi Aaron vorbiseră cu legătura lor, Jon se gândi la Marty. Interveni în conversaţia celor de la CIA:

— Marty poate s-a trezit acum, Randi. Îl putem chema pe Peter să ni se alăture.

— Doctorul Suleiman poate ieşi dintr-un moment în altul, obiectă ea.

— Adevărat, dar dacă Max mă duce la spital, pot să ajung acolo şi să mă întorc repede. În caz de probleme, tu şi Max puteţi folosi staţia radio pentru ajutor, iar eu iau staţia de emisie-recepţie ca să mă puteţi contacta la spital.

— Ce-ai zice să nu folosim ceva fără fir? obiectă Randi.

Jon dădu din cap.

— Oriunde ar avea computerul ADN, nu pare să fie focalizat pe convorbirile locale ale poliţiei din Paris care nu foloseşte legături prin satelit. Apoi, nu au idee că Suleiman se ascunde acum. Nu, este aproape imposibil să fim auziţi sau localizaţi. Aşa că dacă Suleiman mişcă înainte să mă întorc, dă-mi de ştire. Peter, Max şi cu mine vom veni după voi.

Randi fu de acord, iar Aaron anunţă că ar vrea să stea cu Randi până la întoarcerea lui Jon şi Max. Cei doi agenţi din Langley continuară discuţia, iar când Max sosi într-un Chrysler Imperial, Jon spuse la revedere şi urcă pe locul pasagerului.

— Ai o trusă de prim ajutor pe aici? întrebă Jon pe când maşina se angaja în trafic, îndreptându-se spre spital.

— Sigur. În torpedo. De ce?

— Nimic important. Doar o zgârietură.

Îşi scoase glonţul şi puse cremă cu antibiotic pe rană. Aplică un bandaj, se asigură că nu se desfăcea, apoi împachetă trusa de prim ajutor şi o puse la loc.

Jon se mişcă iute prin galeria cavernoasă a grandiosului spital european, trecu pe lângă palmierii şi magazinele de suveniruri şi luă liftul către Secţia de Terapie Intensivă. Era nerăbdător să-l vadă pe Marty, simţindu-se optimist. Desigur că Marty era treaz acum, poate chiar puţin încăpăţânat, ca de obicei. La biroul de la intrarea în Secţia de Terapie Intensivă, Jon se legitimă în faţa unei asistente pe care nu o mai văzuse până atunci.

— Numele dumneavoastră este pe listă, doctore, dar doctorul Zellerbach a fost mutat într-o rezervă la etajul patru. Nu v-a spus nimeni?

— Am fost plecat din oraş. Doctorul Dubost este încă aici?

— Îmi pare rău, doctore. Lipseşte în noaptea asta. Doar dacă nu se iveşte vreo urgenţă, bineînţeles.

— Desigur. Atunci spuneţi-mi numărul rezervei doctorului Zellerbach.

La etajul patru, prima privire către uşa noii rezerve a lui Marty îi întoarse stomacul pe dos. Nu exista nici un gardian la uşă. Se

uită în jur, dar nu văzu nici un semn că cineva supraveghea rezerva. Unde erau oamenii de la Surete? Unde erau cei de la MI6? Vârî mâna sub haină, apucă pistolul şi îl ţinu gata de tragere pe sub trenci. Temându-se de ce putea fi mai rău, se îndreptă spre rezerva lui Marty, trecu pe lângă asistente, doctori, oameni de serviciu şi pacienţi, privindu-i ca prin ceaţă şi se apropie de uşă.

Verifică să vadă dacă era bine închisă. Cu mâna stângă răsuci uşor butonul până auzi un declic şi uşa se întredeschise. Ţinând arma cu ambele mâini, cu vârful piciorului împinse puţin uşa, doar atât cât să se strecoare înăuntru şi roti privirea prin cameră.

I se păru că i se opreşte respiraţia în gât. Camera era goală. Păturile de pe pat erau aruncate, cearşaful mototolit era azvârlit pe jos ca şi cum pacientul ar fi murit. Marty nu era nicăieri. Nici Peter. Nici gărzile. Nici detectivii, nici agenţii sub acoperire de la MI6. Încordat, cu toată fiinţa în alertă, pătrunse până în mijlocul încăperii şi se opri. De partea cealaltă a patului, pe jos, erau întinse două corpuri. Jon nu avu nevoie să le examineze ca să-şi dea seama că nici el, nici altcineva nu le mai putea fi de vreun folos. Sângele ţâşnise din ele peste tot. Deşi începuse să se închege, părea totuşi proaspăt. Ambele cadavre erau îmbrăcate în halate albe, cu încălţăminte şi chiar măşti. După forma corpului putea spune că nici unul nu era Marty sau Peter.

Inspiră adânc şi îngenunche. Fiecare cadavru fusese înjunghiat o dată, cu un cuţit cu două tăişuri mânuit de un expert. Asta putea fi lesne opera lui Peter. Dar unde erau el şi Marty? Unde erau gărzile? Jon se ridică încet. Era clar că nimeni din spital nu ştia ce se petrecuse. Fără panică, fără alarmă, fără urmă, Marty nu era unde ar fi trebuit să fie. Gărzile parcă se evaporaseră, doi oameni zăceau morţi, iar Peter şi Marty dispăruseră fără să lase măcar vreo urmă sau, aparent, fără să fie văzuţi de cineva.

Staţia de emisie-recepţie de la curea semnaliză. O deschise.

— Smith. Ce s-a întâmplat, Max?

— Randi raportează că pasărea are un însoţitor şi se mişcă. Ea şi Aaron sunt după ei. A spus că trebuie să plecăm. Ne indică pe unde o ia tipul.

— Vin acum.

Îşi plimbă încă o dată privirea prin cameră. Peter era bun, chiar destul de bun ca să facă totul fără ca cineva să observe ceva, deşi Jon avu sentimentul că ştie cum procedase şi cum reuşise să scape şi să se ascundă împreună cu un pacient bolnav

ca Marty. Dar ce se întâmplase cu cei doi legionari de la uşă? Cu toţi detectivii particulari care ar fi trebuit să fie aici?

Aşa cum se descurcase Peter şi teroriştii erau în stare să o facă. Teroriştii ar fi putut îndepărta santinelele şi gardienii, i-ar fi putut omorî şi ascunde, ar fi putut să-i ia pe Peter şi pe Marty şi să-i omoare în altă parte. O vreme rămase neclintit.

Nu putea pierde o sursă care l-ar conduce la computerul ADN. Trebuia să alerteze poliţia din Paris, CIA şi pe Fred Klein în legătură cu ceea ce găsise, sperând ca ei să-i poată localiza pe Marty şi Peter.

Puse la loc staţia de emisie-recepţie, ascunse arma şi fugi din cameră spre locul unde Max aştepta cu portiera deschisă.

Dubiţa mică, neagră o luă direct spre bulevardul St. Michel. La volanul maşinii Crown Victoria, Aaron încetini, lăsă dubiţa să treacă înaintea lui, dar fără să o piardă din vedere. Continuă să meargă spre sud.

Randi opină:

— Se îndreaptă spre bulevardul Peripherique.

Era o şosea lată care înconjura Parisul. Femeia se baza pe Max, Jon şi Peter, sperând că sunt deja pe drum şi le vor ieşi înainte.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă Aaron.

Reduse distanţa dintre maşini, îngrijorat că ar putea să-i piardă la următoarea cotitură.

Urmărirea dura deja de zece minute. Totul începuse când dubiţa de pâine trăsese în faţa hotelului St. Sulpice. Şoferul sărise din maşină şi deschisese uşile laterale ca şi când ar fi avut de descărcat o comandă. În clipa aceea doctorul Akbar Suleiman şi un al doilea bărbat alergară de la intrarea hotelului şi se urcară. Şoferul privi în ambele părţi înainte de a închide uşile. Apoi înconjură cu grijă maşina, verifică din nou, sui şi demară.

— Drace! înjură Randi.

Aaron era nervos:

— Ce vrei să faci?

— N-am încotro. Trebuie să-i urmărim.

Când dubiţa ajunse pe bulevardul Peripherique, o luă spre vest. Aaron o ţinu sub observaţie în timp ce Randi luă legătura prin radio cu Max, care conducea cealaltă maşină, indicându-i fiecare schimbare de direcţie. Curând, dubiţa intră pe drumul A10 şi, câţiva kilometri mai încolo, în dreptul ieşirii spre şoseaua

A11 spre vest, către Chartres şi către marea îndepărtată, dubiţa rămase pe A10, îndreptându-se acum spre sud.

Noaptea era întunecată, stelele erau acoperite de nori. Dubiţa continuă să ruleze cu viteză constantă, trecu prin vechiul oraş Orleans şi pe lângă legendara Loara. Se scurseseră câteva ore. Deodată, vira din nou spre vest, de astă dată pe un drum local, D51. Brusc, fără să încetinească, întoarse iar pe o şosea lăturalnică, continuă să înainteze câţiva kilometri, pentru ca, în cele din urmă, să intre pe o alee flancată de copaci şi tufişuri dese.

Era meritul lui Aaron că nu-i pierduse din vedere şi mai ales că nu fuseseră observaţi. Când Randi îl felicită, el mulţumi modest.

Apoi ridică din umeri şi spuse:

— Şi acum ce facem?

— Ne apropiem şi-i urmărim.

Coborâse deja din maşină.

— Mai bine îi aşteptăm pe Max şi prietenii tăi. Trebuie să ajungă.

— Stai aici. Eu mă duc într-acolo.

Nu mai auzi protestele lui. Putea să vadă luminile de la cabana dintre copaci. Mişcându-se cu grijă, trecu pe lângă rezerva de lemne şi îşi făcu loc printre tufişuri până când dădu de ceva ce părea urma unui animal. Uşurată, înaintă de-a lungul acesteia. Spre deosebire de cea din Toledo, cabana asta nu prea avea spaţiu liber în jur. Părea mai degrabă o cabană de vânătoare sau un refugiu pentru cei ce lucrau în oraş. Nu erau elicoptere, dar se vedeau două maşini şi doi oameni înarmaţi care păzeau colţurile căsuţei.

Randi urmări siluetele care patrulau de partea cealaltă a geamurilor camuflate, gesticulând violent. Păreau să se certe. Voci ridicate îi ajunseră la urechi.

O mână se opri pe umărul ei şi o voce-i şopti la ureche:

— Câţi sunt acolo?

Se întoarse.

— Bună, Jon. Ai picat la ţanc. Sunt trei oameni în dubiţa de pâine şi alte două maşini erau deja aici. Sunt doi paznici afară şi ar trebui să mai fie cel puţin încă unul înăuntru – toţi cei care au venit să se întâlnească aici.

— Două maşini? Probabil că cel puţin una îi aşteaptă pe cei trei din dubiţă.

— Este posibil. Se uită în spatele lui. Unde-i Peter?

— Aş vrea să ştiu şi eu.

Îi povesti ce văzuse la spital. Îl asculta cu inima bătându-i frenetic. El continuă:

— Dacă erau doar doi terorişti şi Peter i-a omorât, poate că a găsit o modalitate să-l scoată pe Marty de acolo şi sunt undeva în siguranţă. La urma urmei, nici unul din cei doi nu a apucat să tragă pentru că nu am găsit cartuşele. Aşa că este posibil. Dădu din cap, îngrijorat. Dar dacă au fost mai mulţi terorişti, ar fi putut să-l doboare pe Peter sau să folosească cuţite. Nu vreau să mă gândesc ce i-au făcut lui Marty şi lui Peter dacă s-a întâmplat cu adevărat aşa ceva.

— Nici eu nu vreau.

Uşa cabanei se deschise. Randi avertiză:

— Se mişcă ceva. Priveşte.

O lumină rectangulară străpunse noaptea. Doctorul Akbar Suleiman stătea furios în uşă, continuând să se certe cu cineva din interior. Vocea lui străbătu aerul nopţii şi îl auziră răstindu-se în franceză:

— Ţi-am spus că nu am fost urmărit. Nu ar ti putut s-o facă. Nici nu ştiu cum m-au găsit la început!

— Asta mă îngrijorează.

Jon şi Randi se priviră în acelaşi timp, recunoscând vocea.

Interlocutorul lui Suleiman ieşi din cabană. Era Abu Auda.

— Cum poţi fi sigur că *nu* te-au urmărit?

Suleiman gesticulă pentru a-şi întări spusele.

— Îi vezi pe undeva pe aici? Îi vezi? Bineînţeles că nu. Deci, nu m-au urmărit!

— Oamenii care te-au putut găsi pe tine, Moro, nu te-ar fi lăsat nici pe tine şi nici pe noi să-i vedem.

Suleiman rânji.

— Atunci ce facem? Ar trebui să mă las arestat?

— Nu, le-ai spune totul. Ar fi fost mai bine să urmezi procedurile normale şi să ne fi contactat înainte, aşa încât să putem face un plan mai sigur decât să te pripeşti ca un căţel speriat.

— Bun, răspunse Suleiman sarcastic, n-am procedat aşa. Acum o să stăm aici şi o să vorbim toată noaptea, deşi eşti sigur că pot apărea în orice moment să ne prindă?

Teroristul miji ochii. Urlă câteva ordine în arabă. Omul care-l lăsase pe Suleiman la hotel în Paris ieşi din casă urmat de şoferul dubiţei şi un al treilea bărbat înarmat – un uzbec după înfăţişare

şi căciula specifică zonelor din Asia Centrală. Şoferul dubiţei urcă în maşină şi plecă pe drumul prăfuit, înapoi spre şosea.

— Hai să ne întoarcem, şopti Randi.

Ea şi Jon o luară la fugă prin pădure spre locul unde-i aşteptau Aaron şi Max, ascunşi în afara drumului, printre arbuşti.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Aaron urcând repede în maşină.

Max li se alătură, privind-o pe Randi ca un om din Neanderthal, flămând de mai bine de un an.

Randi îl ignoră.

— Nici unul din voi nu poate da înapoi acum. Folosesc două maşini. Nu ştim în care se va afla Suleiman.

Nu mai adăugă cum că nu ştiau nici în care se va urca Abu Auda. Dintre cei doi, Abu Auda era mult mai important. Continuă ideea:

— Va trebui să ne despărţim şi să urmărim fiecare o maşină.

— Fiţi precauţi, adăugă Jon. Abu Auda bănuieşte că cineva l-ar fi putut urmări pe Suleiman şi este în alertă.

Aaron şi Max bombăniră auzind despre noua lor însărcinare şi de faptul că vor avea o noapte albă, dar misiunea lui Randi era mult mai importantă.

Jon se urcă lângă Max, iar Randi în maşina lui Aaron. Câteva momente mai târziu cele două automobile cu terorişti părăsiră drumul prăfuit, luând-o pe autostradă. Aaron şi Max începură imediat supravegherea. Îşi lipiseră spatele de spetează ca să rămână cât mai în umbră, aprinzând din când în când luminile de spate. Era o urmărire dificilă şi riscantă şi ar fi fost uşor să-şi piardă vânatul. Când cele două maşini de la Langley ajunseră pe drumul A6, cei patru agenţi văzură bine vehiculele teroriştilor. O dată ajunşi în şosea, urmărirea era mai simplă.

Apoi o maşină o apucă spre sud, iar cealaltă spre nord. Aaron şi Max se despărţiră aşa cum hotărâseră. Jon se întinse pe scaunul de lângă Max. Începea o noapte lungă.

23

Washington, D.C.

Întrunirea încordată din dimineaţa aceea dintre preşedinte, personalul său şi efectivul de comandă fu întreruptă de deschiderea bruscă a uşii care făcea legătura între Biroul Oval şi secretariatul executiv al preşedintelui. Secretara – doamna Pike, cunoscută pentru bruscheţea ei – pătrunse în cameră privind întrebător.

Pe fruntea lui Sam Castilia apăru o cută de iritare, dar dacă Estelle îi întrerupsese însemna că era ceva important. Totuşi, ultimele zile îi puseseră nervii la grea încercare, iar nopţile nu îi aduseseră pic de odihnă, aşa că se răsti la ea:

— Parcă am spus să nu fiu deranjat, Estelle.

— Mă scuzaţi, domnule. Generalul Henze este la telefon.

Preşedintele dădu din cap, se scuză zâmbindu-i doamnei Pike şi ridică receptorul:

— Carlos? Cum merg treburile?

Se uită la cei din jur, unii pe scaune, alţii în picioare, în Biroul Oval. Cei prezenţi se priviră unii pe alţii, îngrijoraţi.

— Aproape nimic nou în Europa, domnule preşedinte, raportă generalul Henze.

Vocea lui era neutră, dar preşedintele decelă o oarecare supărare. Generalul Henze continuă:

— Nu s-au mai produs pene de curent sau întreruperi pe continent de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

Preşedintele hotărî să ignore momentan supărarea:

— O mică rază de soare, dar este totuşi ceva. Ce se aude despre depistarea teroriştilor?

— Nimic nou. Henze ezită: Pot să fiu direct, domnule?

— Chiar te rog. Care-i problema, Carlos?

— M-am întâlnit cu locotenent-colonelul Jon Smith – doctorul din armată pe care l-aţi trimis să se implice în investigaţie. Nu a fost convingător. Bate câmpii, domnule preşedinte. Nu numai că îl suspectează pe un apropiat al generalului La Porte, pe ajutorul lui, dar mă suspectează chiar şi pe mine. Pe scurt, nu ştie nimic.

Preşedintele oftă în sinea lui.

— Mie mi se pare că progresele lui au fost impresionante.

— Răscoleşte peste tot. Este adevărat, dar nu văd să se fi apropiat de vreun rezultat. Cred că se învârte în jurul cozii. Mă îngrijorează acest lucru. N-ar trebui să adunăm toate informaţiile şi să nu folosim doar un singur om, oricât de bun ar fi?

Auzindu-l, preşedintele hotărî că generalul ar fi fost mult mai fericit să trimită întreaga flotă aeriană 82 şi trupele terestre să verifice casă cu casă în Orientul Mijlociu, pentru a găsi teroriştii. Desigur, partea proastă ar putea fi declanşarea celui de-al treilea război mondial, dar generalul nu se gândise aşa departe.

— Am să meditez la ce mi-ai spus, generale, mulţumesc, zise în final preşedintele. Dacă mă hotărăsc să fac vreo schimbare, am să-ţi comunic. Dar nu uita că şi cei de la Langley şi MI6 se ocupă de asta.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi generalul spuse:

— Da, domnule, n-am să uit.

Preşedintele încuviinţă dând din cap. Generalul înţelesese ce avea de făcut pentru moment.

— Să mă ţii la curent. Mulţumesc, Carlos.

Preşedintele Castilia închise telefonul, ridică din umeri şi privi prin ochelarii cu ramă metalică. Cerul era cenuşiu şi ploaia deasă care-l împiedica să vadă mai departe de grădina de trandafiri nu-i aducea pacea în suflet. Nu era uşor pentru el, ba era chiar supărător faptul că acoperire unu nu găsise computerul molecular.

Dar nu se putea da bătut acum. Se întoarse către consilierii lui care aşteptau. Privirea îi căzu pe Marele Sigiliu al Statelor Unite care era brodat pe covorul din mijlocul camerei şi îşi spuse în gând că Statele Unite ale Americii nu fuseseră încă învinse şi nu vor fi învinse. Se adresă calm:

— Cum aţi auzit, a fost generalul Henze de la NATO. Totul este bine. Nici un atac în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Nu-mi place asta, spuse şeful personalului, Charles Ouray. De ce ar înceta cei care deţin computerul ADN să ne hărţuiască? Să ne amenințe? Au obţinut ce-au vrut?

La cei şaizeci de ani ai săi, avea o faţă netedă şi o voce groasă. Îşi încrucişă braţele, încruntat şi continuă:

— Mă îndoiesc.

— Sau poate măsurile luate de noi i-au oprit, sugeră, optimist, consilierul cu probleme de securitate naţională Powell-Hill. Fiind

suplă, arăta superb în costumul Donna Karan. Cu puţin noroc, toate sistemele de *backup* pe care le-am introdus în circuite i-au zăpăcit.

Generalul-locotenent Ivan Guerrero, şeful armatei se aplecă şi aprobă dând din cap. Cu mâinile alăturate între genunchi, privea în jur, către întregul grup.

— Am instalat *backup*-uri la sistemele ţintă de pe tancurile noastre. Cred că le-am venit de hac bastarzilor, cine naiba or fi ei, *precum* şi diabolicului computer molecular.

— Sunt de acord, replică generalul Forţelor Aeriene, Bruce Kelly, care stătea lângă şemineu. Expresia lui era fermă când îl privi pe generalul Guerrero, apoi către ceilalţi. Deşi poate că îi plăcea cam mult să bea, era iscusit şi neobosit când avea de dus ceva la îndeplinire.

Şeful Marinei, generalul-locotenent Clason Oda, care abia fusese numit în această funcţie şi se bucura încă de popularitate, îşi manifestă convingerea că numeroasele contramăsuri avuseseră efect şi îi încolţiseră pe terorişti.

— Bătrâna Americă ştie s-o scoată la capăt, concluzionă el încântat de clişeu.

Pe când toţi continuau să discute despre sistemele back-up, preşedintele Castilia asculta absent şi vocile şi ploaia de afară, opunând rău prevestitoarea răpăială optimismului lor.

Când ei încetară, Castilia îşi drese vocea:

— Eforturile voastre sunt încurajatoare, doamnelor şi domnilor. Totuşi, vă voi da o altă explicaţie, care nu vă va fi pe plac, dar căreia trebuie să-i acordăm atenţie. Sursele noastre din contraspionajul de peste ocean ne-au sugerat un cu totul alt scenariu. Ei cred că mai degrabă nu apărarea noastră a contracarat atacurile cibernetice din ultimele zile, ci, pur şi simplu, nu au existat atacuri.

Amiralul Brose, şeful Statului Major, se încruntă.

— Ce înseamnă asta, domnule preşedinte? Că s-au dat bătuţi? Că şi-au făcut treaba şi se ascund din nou?

— Aş fi vrut să fie aşa, Stevens. Chiar aş fi vrut. Dar nu este aşa. O explicaţie ar fi succesele oamenilor din spionajul nostru. Mă bucură să vă spun că ştim numele grupării care deţine computerul ADN. Este Scutul Semilunii. Oamenii noştri le-au amânat doar planurile.

— Scutul Semilunii? întrebă Powell-Hill. N-am auzit niciodată de ei. Sunt arabi?

Preşedintele dădu din cap afirmativ.

— Pro-islamici. Nimeni n-a auzit de ei. Au apărut acum, chiar dacă au lideri şi adepţi veterani.

— Care-i a doua explicaţie pentru stagnarea acţiunilor lor, domnule? întrebă amiralul Brose.

Vocea preşedintelui deveni mai gravă:

— Că nu mai au nevoie de practică. Au testat ce îşi propun să facă, au învăţat ce-or fi dorind ei să înveţe despre sistemele lor şi despre noi. De asemenea, ne-au scos din circuit, silindu-ne să ne grăbim să punem la punct programe alternative. De fapt, au obţinut exact ce şi-au dorit până acum. Părerea mea este că sunt gata să acţioneze. Asta-i liniştea dinaintea furtunii, dinainte de momentul când vor da lovitura fatală – Dumnezeu să ne aibă în pază – poporului nostru.

— Când va fi asta? vru să ştie amiralul Brose.

— Probabil în următoarele opt până la patruzeci şi opt de ore.

Se instală o lungă şi încordată tăcere. Nimeni nu privea în ochii nimănui.

În cele din urmă, amiralul Brose admise:

— Înţeleg logica dumneavoastră, domnule. Ce sugeraţi?

Preşedintele vorbi energic:

— Să ne întoarcem la posturile noastre şi să facem imposibilul. Să nu neglijăm nimic. Nici chiar cele mai potenţial periculoase şi mai noi sisteme de apărare, fie şi în fază experimentală. Trebuie să ne pregătim să oprim orice pun la cale împotriva noastră, începând cu bomba bacteriologică până la cea nucleară.

Emily Powell-Hill ridică din sprâncene.

— Cu tot respectul, domnule, protestă ea, aceştia sunt terorişti, nu mari puteri nucleare. Mă îndoiesc că ar putea să se infiltreze chiar peste tot.

— Chiar aşa, Emily? Eşti gata să rişti vieţile a milioane de americani şi chiar a propriei tale familii?

— Da, domnule, replică ea încăpăţânată.

Preşedintele îşi pocni degetele şi schiţă un zâmbet.

— Bravă femeie şi brav consilier de securitate. Am făcut o alegere bună. Dar eu sunt preşedinte, Emily şi nu-mi permit luxul unui curaj orb sau să dau cu zarul. Pur şi simplu, posibilele pierderi ar fi prea mari. Îşi plimbă privirea peste toţi cei de faţă şi continuă: Este ţara noastră şi toţi trăim în ea. Avem curaj şi acum avem şi ocazia să o apărăm şi să ripostăm. Am fi iresponsabili şi proşti să facem mai puţin decât am putea face.

Acum, la treabă.

Toţi se retraseră discutând ce vor face, doar amiralul Brose rămase în urmă. După ce se închise uşa, el i se adresă preşedintelui, vizibil îngrijorat:

— Media a devenit bănuitoare, Sam. Circulă zvonuri şi ei încep să adulmece. Existând posibilitatea unei lovituri, n-ar trebui să informăm presa printr-o scurtă conferinţă? Dacă vrei, pot s-o fac eu. Nu ne putem feri la nesfârşit. Cunoşti expresia – „o sursă informată din guvern”. Am putea testa reacţia publicului, pregătindu-l pentru ce poate fi mai rău, ceea ce nu mi se pare o idee rea.

Brose îl studie pe preşedinte, care arăta brusc tot atât de obosit ca şi amiralul. Umerii largi ai acestuia căzuseră, iar chipul lui arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani. Îngrijorat nu numai pentru viitor, ci şi pentru conducătorul lor, Stevens Brose, aştepta un răspuns.

Sam Castilia dădu din cap:

— Nu încă. Mai lasă-mă o zi. Apoi vom vedea ce vom face. Nu vreau să stârnesc panică. Cel puţin nu acum.

— Înţeleg. Mulţumesc că m-aţi ascultat, domnule preşedinte.

— Cu plăcere, amirale.

Privind cu îndoială, şeful Statului Major deschise uşa şi ieşi. Imediat ce rămase singur, preşedintele Castilia se ridică de la birou şi traversă încăperea. Pe partea coloanelor, un membru din Serviciul Secret stătea de pază, atenţia fiindu-i atrasă de mişcarea preşedintelui. Când constată că nu era nici un pericol, agentul privi din nou spre cerul de deasupra Casei Albe.

Preşedintele remarcă atenţia şi privirea santinelei şi clătină din cap oftând. Nimic nu era normal. Totul se ducea de râpă. În cele optsprezece luni de când se înfiinţase Serviciul de Operaţiuni sub acoperire unu, Fred Klein şi echipa lui nu-l dezamăgiseră niciodată. Oare se va întâmpla asta acum pentru prima dată?

Paris, Franţa

Ascunsă pe străduţa Duluth din arondismentul şaisprezece, clădirea avea înfăţişarea unei case boiereşti din Parisul baronului Haussmann. Dar faţada elegantă, care nu atrăgea atenţia nicicum, ascundea de fapt cel mai exclusivist şi costisitor spital

particular din Paris. Aici, oamenii bogaţi şi cei cu faimă veneau pentru operaţii estetice, nu atât spre a îndepărta semnele bătrâneţii, ci mai curând pentru a redobândi o imaginară tinereţe. Discret şi adaptat cerinţelor elitei pentru asigurarea secretului şi securităţii maxime, era locul perfect unde te puteai ascunde dacă cunoşteai persoana potrivită.

Rezerva lui Marty Zellerbach era aerisită şi confortabilă, existând şi o vază cu garoafe proaspete pe măsuţa din faţa ferestrei. Peter Howell şedea lângă patul în care era întins Marty. Ochii lui erau deschişi, cu privirea limpede, deşi era puţin ameţit, aşa cum era de aşteptat după doza de Mideral, medicamentul care îl liniştise.

Şocul evenimentelor trecuse, însă Marty se purta curtenitor, totuşi morocănos. Chipul lui bucălat se alungise ca al unei păpuşi de cârpă, cum stătea sprijinit de un morman alb de perne. Avea bandaje la frunte şi pe braţe ca urmare a rănilor pricinuite de explozia de la Institutul Pasteur.

— Doamne, Peter! Marty roti ochii prin cameră, evitând privirea lui Peter. A fost îngrozitor. Toată mizeria aia din încăpere. Dacă nu ne-ar fi fost ameninţate vieţile, aş fi fost încă şi mai îngrozit.

— Ai putea să-mi mulţumeşti, Marty.

— N-am făcut-o? Ce scăpare din partea mea. Dar, Peter, eşti ca o maşină de luptă. Ai spus-o tu însuţi. Probabil că te-am crezut pur şi simplu. Doar o altă zi de lucru pentru tine şi cei ca tine.

Peter se miră:

— Cei ca *mine?*

Marty ignoră nedumerirea lui Peter şi continuă:

— Cred că lumea civilizată are nevoie de tine, deşi adesea nu-mi imaginez de ce…

— Marty, bătrâne, nu-mi spune că eşti un pacifist.

— Oh, da. Bertrand Russell, Ghandi, William Penn. Bună companie. Şi interesantă. Oameni care au *gândit* cu adevărat. Pot să-ţi citez pasaje întregi din spusele lor. Pasaje *lungi.*

Se uită la Peter cu o privire ghiduşă.

— Nu încerca. Trebuie să-ţi aduc aminte că acum ştii să mânuieşti o armă? O mitralieră, aş spune.

Marty acceptă:

— M-ai prins. Apoi zâmbi, gata să-i dea satisfacţie lui Peter: Ei bine, cred că sunt momente când trebuie să ştii să lupţi.

— Fii sigur că aşa-i. Aş fi putut să fug şi să te las să faci faţă ticăloşilor ăia doi înarmaţi. Dar ai văzut că n-am făcut-o.

Expresia lui Marty se schimbă complet. Se holbă la Peter.

— Unu la zero pentru tine, Peter. Mulţumesc.

— Bravo. Acum trecem la treabă?

Peter avea un bandaj pe obraz şi altele pe braţul şi mâna stângă, urmarea luptei surde duse în rezerva Spitalului Pompidou. Marty se trezise la timp ca să asiste la încăierare. După ce terminase cu cei doi agresori, Peter oprise un infirmier în uniformă, pusese mâna pe un cărucior cu rufe şi îl convinsese pe Marty să urce şi îl acoperise cu cearşafuri. Apoi îmbrăcase uniforma infirmierului. Gărzile de la uşă dispăruseră şi Peter presupusese că fuseseră mituite sau omorâte ori erau chiar ei terorişti. Dar unde erau oamenii din MI6 şi cei de la Surete? Nu avusese însă timp să se gândească la asta.

Temându-se că extremiştii puteau fi prin apropiere, îl împinsese pe Marty afară din spital, direct către maşina lui închiriată şi se îndreptaseră spre clinica privată condusă de doctorul Lochiel Cameron, un vechi prieten al lui Peter din războiul purtat în insulele Falkland.

— Bineînţeles. M-ai întrebat ce s-a petrecut în laborator, zise Marty, sprijinindu-şi obrajii în palme. Of, Doamne. Ce experienţă! Emile – îl ştii pe Emile Chambord?

— Ştiu cine este. Continuă.

— Emile a spus că nu va lucra în noaptea aceea. Aşa că hotărâsem să nu mă duc nici eu. Apoi mi-am amintit că uitasem acolo foile cu ecuaţiile diferenţiale şi m-am întors după ele. Făcu o pauză şi pe faţa lui grăsuţă trecu un fior. Îngrozitor! zise el. Ochii lui, larg deschişi acum, exprimau un amestec de spaimă şi exaltare. Stai! A mai fost ceva. *Da.* Am vrut să-ţi spun… despre tot. Am încercat să-ţi spun…

— Ştim, Marty. Jon a stat cu tine aproape zi de zi. Randi a venit şi ea să te vadă. Ce-ai vrut să ne spui?

— Jon? Chiar şi Randi? Marty îşi împreună mâinile. Peter, ascultă! Trebuie să-ţi spun. Emile nu era în laborator, însă mă aşteptam la asta. *Dar nici prototipul nu mai era!* Mai rău ca toate însă, pe podea era un cadavru. *Un mort!* Am fugit de acolo şi aproape ajunsesem la scări când Marty holbă ochii, îngrozit – am auzit un ţiuit, iar o mână m-a luat pe sus, m-a aruncat… Am ţipat. Ştiu că am ţipat…

Peter îl strânse pe micuţul geniu într-o îmbrăţişare de urs.

— Gata, Marty. S-a terminat. Acum e bine. Eşti în siguranţă. S-a terminat totul. Va fi bine.

Poate îmbrăţişarea, poate cuvintele de îmbărbătare ori poate că era în sfârşit capabil să relateze ceea ce încercase să spună în ultimele patru zile şi nu reuşise, dar Marty se linişti în sfârşit. Pe de altă parte, Peter era profund dezamăgit. Marty nu-i spusese nimic nou – că Chambord şi computerul ADN nu erau în laborator când explodase bomba, dar că existase un mort, toate acestea erau deja ştiute. Dar cel puţin Marty era în viaţă şi îşi revenea şi pentru asta era mai mult decât mulţumit. Îi dădu drumul din îmbrăţişare şi-l privi lăsându-se pe perne.

Marty schiţă un zâmbet.

— Cred că accidentul m-a afectat mai mult decât am realizat. Nimeni nu poate şti ce reacţii pot apărea, nu-i aşa? Spui că am fost în comă?

— De la explozie, prietene.

Marty se uită în jur îngrijorat.

— Unde-i Emile, Peter? M-a vizitat şi el?

— Aici veştile sunt proaste. Teroriştii care au provocat explozia la Pasteur l-au răpit şi au luat şi computerul ADN. Au răpit-o şi pe fiica lui. Poţi să-mi spui dacă prototipul este funcţional? Noi credem că da. Este adevărat?

— Oh, Doamne. Necredincioşii ăia îl au pe Emile şi pe Therese, *şi* computerul ADN? E îngrozitor. Da, Emile şi cu mine am ajuns la concluzia că am terminat computerul. Mai erau necesare câteva teste minore până la anunţul oficial. Plănuisem să facem cunoscută reuşita a doua zi dimineaţă. Asta mă îngrijorează, Peter. Ştii ce poate face cineva cu prototipul nostru, mai ales dacă-l au pe Emile să opereze? Of, Doamne! Ce-o să se întâmple cu Emile şi Therese? Nici nu vreau să mă gândesc!

— Am avut parte de o demonstraţie grăitoare a ceea ce poate face computerul, spuse Peter.

Apoi îi relată despre diferitele atacuri electronice. Pe măsură ce-i povestea, faţa lui Marty se înroşea de furie, încleşta pumnii, ceva ce Peter nu văzuse niciodată la el, pentru că detesta realmente violenţa.

— Nu se poate! Trebuie să fac ceva. Trebuie să-i salvez pe cei doi Chambord! Trebuie să punem mâna pe prototip! Dă-mi pantalonii…

— Stai, nu eşti încă refăcut, băiete. Apoi, nu ai nimic aici decât halatul de spital.

Marty deschise gura să protesteze, dar Peter se grăbi să continue:

— Acum întinde-te, băiete. Poate peste câteva zile, da? Făcu o pauză. Am o întrebare de baraj pentru tine. Poţi să construieşti un computer ADN, ceva cu care să contracarăm loviturile?

— Nu, Peter. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat este… N-am sărit doar în avion şi m-am dus neanunţat la laboratorul lui Emile. Nu, el m-a sunat la Washington şi m-a intrigat când mi-a vorbit de marele lui secret, computerul molecular. Avea nevoie de mine să-i arăt cum să-l exploateze la maximum. Ăsta a fost finalul parteneriatului meu. Emile, bineînţeles, a creat el însuşi aparatul. Totul era notat. Ai notiţele lui?

— Nimeni n-a fost în stare să dea de ele.

— M-am temut că asta-i situaţia.

După ce Peter îl asigură din nou pe Marty că se făcuse tot ce era posibil, dădu două telefoane scurte folosind telefonul fix de lângă patul lui Marty. Când termină, el şi Marty vorbiră îndelung.

Când se pregătea să plece, Peter spuse sobru:

— Eşti pe mâini foarte bune aici, Marty. Lochiel este un medic al naibii de bun şi un soldat. O să se asigure ca nimeni să nu ajungă la tine şi o să aibă grijă de sănătatea ta. Nu e de joacă cu o comă. Chiar şi un căpos ca tine ştie asta. Între timp, mai am ceva de făcut, apoi mă întorc înainte să pronunţi Jack Spintecătorul.

— „Jack Spintecătorul”. Foarte nostim. Personal, prefer Pete Măcelarul.

— Chiar aşa?

— E mai aproape de adevăr, Peter. La urma urmei, stiletul ăla al tău ne-a salvat vieţile în spital. Aşadar: Pete Măcelarul.

— Asta era.

Cei doi bărbaţi se priviră drept în ochi şi amândoi zâmbiră cu toată gura. Apoi fiecare îşi feri privirea de a celuilalt.

— Cred că o să mă fac bine, mormăi Marty. Dumnezeu ştie, sunt mai în siguranţă aici decât tine, cu toate necazurile cu care trebuie să te lupţi. Apoi adăugă mai vesel: Am uitat. Mă macină ceva.

— Ce te macină?

— Pictura. Ei bine… nu chiar o pictură… o pictură făcută după un tablou. Era a lui Emile şi pictura lipsea şi ea. Mă întreb de ce? De ce ar fi luat teroriştii o pictură?

— Ce pictură, Marty? Peter era nerăbdător. În mintea lui îşi

făcuse deja planuri. De unde lipsea pictura?

— Din laboratorul lui Emile. Era după celebra pânză *Retragerea Marii Armate din Moscova.* O ştii! Toată lumea o ştie. Aceea în care Napoleon stătea călare pe un cal alb, cu pieptul înainte, cu trupele în spatele lui. Au luat o bătaie grozavă acolo. Cred că era după bătălia pentru Moscova. Acum, de ce să fi vrut teroriştii să fure tabloul *acela?* Nu avea valoare. Doar o fotocopie, la urma urmei. Nu originalul.

Peter dădu din cap.

— Nu ştiu, Marty.

— Curios, nu-i aşa? murmură Marty. Îşi lovea obrazul cu degetele căutând o explicaţie logică.

Washington, D.C.

Fred Klein şedea în dormitorul prezidenţial, morfolindu-şi nelipsita pipă. Fuseseră momente în ultimele zile când nici nu îşi mai putuse mişca maxilarul din cauza asta. Mai avusese de-a face cu crize de amploare şi cu situaţii disperate, dar niciodată cu ceva atât de tensionat şi incert. Îl încerca un sentiment de neputinţă, indus de faptul că ştia că dacă inamicul voia să folosească computerul ADN, nu aveau cum să se apere. Toate armele lor sofisticate, construite cu atâta grijă şi cu imense costuri în ultimul secol erau inutile, deşi le ofereau un sentiment de securitate tuturor celor dezinformaţi şi celor fără imaginaţie. În final, nu mai dispuneau decât de serviciile de contraspionaj. Acei puţini agenţi care urmăreau o pistă vagă, ca un vânător singuratic pe o planetă sălbatică.

Preşedintele Castilia intră în cameră, îşi scoase haina, îşi desfăcu cravata şi se lăsă pe un fotoliu larg de piele:

— Era Pat Remia din Downing 10. Se pare că au pierdut un general la vârf – generalul Moore – şi cred că are legătură cu teroriştii noştri. Se lăsă pe spate cu ochii închişi.

— Ştiu, spuse Klein.

Lumina din spate i se reflecta pe faţă, accentuând începutul de calviţie şi adâncind ridurile.

— Ai auzit ce crede generalul Henze despre tactica noastră? Despre progresul nostru?

Klein încuviinţă dând din cap.

— Şi? continuă preşedintele.

— Greşeşte.

Preşedintele clătină din cap şi-şi ţuguie buzele.

— Mi-e teamă, Fred. Generalul Henze spune că este dezamăgit de perspectivele lui Smith de a-i găsi iar pe oamenii aceia şi trebuie să admit că, din cele ce mi-ai relatat şi eu sunt îngrijorat.

— În operaţiuni clandestine, Sam, progresul este ceva greu de vizualizat. Avem toate resursele contrainformaţiilor angrenate în treaba asta, cercetând diferitele aspecte. Mai mult, echipa lui Smith este formată din agenţi de marcă. Unul de la CIA şi unul de la MI6. Neoficial, bineînţeles. Dar prin ei are acces direct la informaţiile CIA şi MI6. Pentru că din cauza tuturor problemelor de comunicare, nu le-am fost de prea mare folos, ca de obicei.

— Ştiu ei despre acoperire unu?

— Absolut nimic.

Preşedintele îşi încrucişă mâinile la piept. În cameră se lăsă liniştea. Îl privi pe Klein.

— Mulţumesc, Fred. Ţinem legătura. Strâns.

Klein se ridică şi porni spre uşă.

— Aşa voi face. Mulţumesc, domnule preşedinte.

24

Es Calo, Isla de Formentera
Vineri, 9 mai

De unde stătea întins pe dealul scăldat de lumina soarelui, Jon ridică puţin capul doar atât cât să poată vedea farul Mola, ridicat la est, în cel mai înalt punct al insulei bătute de vânturi. În jurul lui, plaje pustii, largi, coborau până în apa limpede. Insula nefiind mare, dar plată, el şi Max folosiseră fiecare pietroi sau tufiş ca să se ascundă pentru a se apropia de cei trei terorişti pe care-i urmăriseră toată noaptea.

Cei trei – doctorul Akbar Suleiman, celălalt bărbat de la hotel St. Sulpice şi bărbatul înarmat care-i însoţise de la cabană – parcaseră maşina deasupra unei dune de nisip şi coborâseră nerăbdători ca să privească spre o motonavă fastuoasă ancorată la vreo câteva sute de metri de mal.

În primele ore ale dimineţii, Mercedes-ul teroriştilor traversase graniţa de sud cu Spania, cu Jon şi Max pe urmele lor. Fusese un drum lung. La apariţia zorilor erau deja în dreptul Barcelonei, cu vârfurile turnurilor semeţei biserici a lui Gaudi – Sagrada Familia – în dreapta şi castelul de pe dealul Montjuic, construit în secolul şaptesprezece, în stânga. Maşina extremiştilor continuase drumul, apropiindu-se de aeroportul El Prat, apoi trecu de terminale. În cele din urmă încetinise şi pătrunsese în aria rezervată unei societăţi private, care închiria aparate de zbor, unde parcaseră în faţa unui elicopter.

Când teroriştii au intrat în terminalul eliportului, Jon şi Max au oprit la o distanţă considerabilă, cu motorul la ralanti, aşteptând. A doua maşină, cu care urma să vină Abu Auda, nu apăruse încă.

Jon întrebă:

— Societatea este înregistrată la Barcelona, nu?

— Posibil, răspunse Max.

— Atunci adu un elicopter şi repede, îi spuse Jon.

Imediat după aceea, doctorul Suleiman şi ceilalţi doi bărbaţi s-au îmbarcat într-un elicopter Bell 407. Când a sosit celălalt elicopter Seahawk, Jon şi Max au pornit în urmărirea primului

aparat deasupra Mediteranei, până aici, principala insulă sudică a Balearelor, unde stăteau acum ascunşi după pietroaiele şi tufişurile de lângă plajă.

În timp ce Jon supraveghea, o barcă mare pneumatică fu lăsată la apă lângă motonava ancorată. Jon avea doar câteva minute ca să decidă ce să facă. Dacă-i pierdea pe terorişti, i-ar lua zile, poate săptămâni să dea din nou de ei. Urmărirea unui elicopter cu un altul era de asemenea riscantă. În fond, aşa ajunseseră şi ei acolo, umblând după terorişti. Mai multe elicoptere pot merge în acelaşi loc, iar un asemenea aparat poate pluti destul de departe pe un cer senin pentru a deveni aproape invizibil. În plus, zgomotul aparatului aflat la distanţă ar fi acoperit de motorul celui vânat, iar problema combustibilului nu s-ar pune. Dar un elicopter urmărind o motonavă, nevoit să zboare în cercuri din cauza vitezei mult mai mari decât a navei, ar atrage imediat atenţia. Şi nu se ştia dacă aparatul de zbor ar avea destul combustibil.

— Mă duc la bordul navei, îi spuse Jon lui Max. Acoperă-mă şi aşteaptă să te vezi cu Randi. Dacă nu apare, zboară înapoi ia Barcelona şi contacteaz-o oriunde ar fi. Spune-i ce fac, iar ea să iniţieze vânătoarea motonavei. Dacă nu va putea, stai pe loc şi o s-o contactez eu.

Max încuviinţă scurt din cap. Se întoarse să studieze barca pneumatică şi şalupa care avansau în viteză pe apele albastre:

— Mi se pare al naibii de riscant.

— Îmi pare rău, dar nu mă poţi ajuta.

Jon se retrase până se depărtă suficient. Fugind, înconjură farul, se dezbrăcă până la chiloţi şi legă pantalonii, pistolul şi stiletul în talie, cu centura. Apoi se întoarse pe plajă şi intră în mare. Apa era încă rece, faţă de cât de caldă va fi în vară. Înotă pe sub apă cât mai mult posibil, ieşind cu grijă la suprafaţă să privească în jur. Şalupa se afla undeva la stânga lui, departe de mal, cu un singur membru la bord care o pilota spre cei trei care aşteptau la mal. Din ce putea vedea Jon, puntea vechii motonave părea pustie. Inspiră adânc şi se cufundă.

Înotă pe sub apă, ieşind din când în când la suprafaţă, între timp cântărind ce ar trebui să facă. Motonava putea fi condusă de un echipaj compus din cel mult cinci oameni, plus căpitanul. Cel puţin unul plecase cu barca pneumatică spre mal, iar altcineva nu mai apăruse pe punte. Unde erau ceilalţi? Trebuia să se urce la bord şi să-şi găsească haine şi o ascunzătoare

sigură. Nu va fi uşor, dar nu avea altă alternativă.

Ieşi deasupra apei de lângă nava a cărei carenă albă se ridica şi cobora în ritmul hulei. Pupa lovea apa, stârnind un val mic care îl împinse pe Jon înapoi. Inspiră profund, se scufundă şi reveni la suprafaţă pe partea cealaltă a navei, cea care nu se vedea de pe uscat. Înainta prin apă, căutând scara de frânghie, pândind în acelaşi timp să audă voci şi mişcare la bord; dar singurele sunete erau ţipetele pescăruşilor care se îndreptau spre insulă şi plescăitul regulat al carenei.

Nervii lui erau încordaţi la maximum. Deşi nimic nu semnala vreo prezenţă la bord, nu avea nici o garanţie în acest sens. Cu stiletul între dinţi, urmări ritmul hulei şi apucă scara când carena intră în apă. Într-un balans ameţitor, se căţără pe scară, atinse puntea şi înălţă capul.

Nimeni. Ascultă cu inima bubuindu-i în piept, apoi urcă mai sus, se târî pe punte şi se întinse pe burtă pentru a nu fi reperat nici de pe navă, nici dinspre insulă. În aşteptare, înregistră coordonatele locului: mai întâi observă că barca pneumatică dispăruse. Era un lucru bun.

Privind şi ascultând, merse aplecat, picioarele goale nefăcând nici un zgomot pe puntea din lemn, se îndreptă spre tambuchiul principal şi se strecură dedesubt. În lumina slabă, o apucă printr-o galerie îngustă care trecea printre mici încăperi, asemănătoare cabinelor ofiţerilor de pe un submarin. Era atent la fiecare scârţâit al vasului, la fiecare geamăt al lemnului, pândind sunetul unei voci omeneşti sau al unor paşi.

Erau cinci cămăruţe identice, una pentru fiecare membru al echipajului, iar o a şasea – de două ori mai mare – pentru căpitan. Găsi o pereche de încălţăminte sport care i s-ar potrivi. După lucrurile aflate prin camere, toate păreau ocupate. Cabinele individuale erau un lux pe care şi-l permiteau puţine asemenea nave mici şi înguste, concepute pentru viteză, ceea ce putea însemna că vasul petrecea lungi perioade de timp pe mare, cu îndeletniciri riscante. Putea avea chiar şi o spălătorie. Până şi teroriştii aveau nevoie să-şi spele hainele, mai ales musulmanii, a căror curăţenie era o poruncă.

Tot umblând, Jon dădu peste o mică încăpere dotată cu o maşină de spălat şi un uscător, precum şi un coş cu rufe murdare. Hainele lăsate acolo probabil că nu vor fi căutate prea curând. Apucă o cămaşă şi nişte ciorapi care să se potrivească cu pantalonii pe care-i adusese cu el. Se îmbrăcă repede şi urcă

din nou pe punte, unde descoperi încă ceva care indica necesitatea unei călătorii mai lungi pe mare – butoaie cu combustibil. Iar mai departe – o magazie încăpătoare, cu console şi chingi pentru fixarea încărcăturii pe vreme rea. Urmele de praf alb de pe podeaua punţii aveau menirea să ţină cala uscată chiar şi atunci când marea mătura bordul. Arăta ca heroina sau cocaina. Aproape sigur pe motonavă se făcea contrabandă cu droguri şi, judecând după chingile solide, poate şi cu arme.

Toate astea demonstrau o mare afacere, dar pustietatea din compartimentul de marfa dezvăluia altceva: călătoria de astăzi era specială, nu o afacere obişnuită.

Îngheţă. Se auzi un zgomot slab de motor – se apropia. Trebuia să găsească un loc unde să se ascundă. Putea folosi cala, care era goală. Cabinele ieşeau din discuţie de vreme ce adăposteau oamenii din echipaj. Depăşi cambuza de la pupa, care putea fi o soluţie. Dar era posibil să-i fie cuiva foame şi pe durata unei călătorii scurte. Gândind iute, se întoarse repede prin culoarul îngust. Deasupra lui, zgomotul paşilor aterizând pe punte îi acceleră pulsul. Vocile se auzeau foarte aproape, chiar deasupra capului său.

Ţinându-şi răsuflarea, găsi în cele din urmă un compartiment încăpător de depozitare. Era ticsit cu funii, lanţuri, cartoane, capace pentru tambuchi, piese de motor şi alte unelte necesare întreţinerii unui vas pe mare în condiţii grele. Continuând să asculte zgomotele făcute de echipajul care se îmbarca, împinse diversele materiale până îşi făcu un adăpost comod. Paşii răsunau acum pe coridorul de dincolo de ascunzătoarea lui. Se afundă mai bine şi trase peste el un capac de tambuchi. Îşi încrucişă picioarele şi se afundă, peste măsură de încordat, cu spatele sprijinit de peretele etanş. Pantalonii lui erau uzi şi reci.

Vocile ţipau deasupra lui, iar două perechi de picioare se opriră în uşă. Începu o conversaţie în arabă. Deodată, un bărbat râse zgomotos, apoi Jon, uşurat, auzi paşii depărtându-se. Vocile se pierdură în depărtare, iar puternicele motoare – supradimensionate, gândi el – prinseră viaţă, zguduind întreaga ambarcaţiune. Ancora fu ridicată lovindu-se de bordaj şi Jon simţi că nava începe să se legene.

Zguduitura îl aruncă peste un balot de frânghii, pentru ca accelerarea să-l zvârle înapoi, cu spatele de perete. În vreme ce nava înainta, luând viteză, Jon începu să simtă durerea. Zâmbi totuşi. Era în viaţă, avea pistolul în mână şi speranţa că la

capătul acestei călătorii va găsi răspunsurile.

Randi stătea sub farul Mola, ascunsă după statuia faimosului scriitor francez Jules Verne şi privea peste mare, unde silueta vagă a frumoasei motonave se îndrepta constant spre sud.

— A ajuns cu bine pe navă?

— Da, răspunse Max. După ce s-au îmbarcat toţi şi au ridicat ancora n-am văzut să se petreacă ceva. Nici agitaţie, nici o luptă, aşa că aş spune că şi-a găsit o ascunzătoare. Ce s-a întâmplat cu cealaltă maşină pe care o urmăreai?

— S-a îndreptat tot spre Barcelona, dar i-am pierdut în oraş.

— Crezi că v-au depistat?

— Da. Probabil că ne-au văzut. Se strâmbă, scârbită. Apoi Salinger, şeful secţiei din Madrid, ne-a dat informaţia că ai sunat după un elicopter. Ne-a luat ceva timp să descoperim firma de închiriere şi să aflăm destinaţia de la ei. Apoi am zburat aici.

— Asta ar putea fi rău pentru Jon.

Randi dădu din cap îngrijorată, privind marea, unde rapida motonavă dispăruse în ceţurile de la orizont:

— Ştiu. Chiar dacă Jon ajunge în siguranţă oriunde se vor îndrepta ei, va avea probleme.

— Ce naiba facem?

— Alimentează elicopterul Seahawk ca să putem zbura în Africa de Nord.

— Are tancuri de rezervă, aşa că îl putem folosi aşa cum este. Dar dacă încercăm să-i urmărim, fără îndoială că ne vor repera.

— N-o să-i urmărim, decise Randi. O să-i localizăm, apoi o să zburăm direct spre Africa. O să ne vadă. Asta-i sigur. Dar dacă trecem peste ei fără să manifestăm interes, îşi vor închipui că este pur şi simplu un alt elicopter.

— Şi de ce să mai zburăm deasupra lor?

— Ca să fim siguri că se îndreaptă spre Africa şi nu spre Spania sau chiar Corsica.

— Şi-apoi? întrebă Max nerăbdător.

— Apoi punem totul în mişcare ca să-i găsim.

Îngrijorată, întoarse capul şi privi spre mare.

Marsilia, Franţa

Barul pescăresc se pierdea printre celelalte clădiri vechi de la

marginea cheiului, la care erau ancorate atâtea alte ambarcaţiuni. Ziua era pe sfârşite, iar faleza era plină de obişnuita mulţime zgomotoasă care semnala vasele de pescuit care sosiseră; negoţul cu peşte era în plină desfăşurare. În barul vechi, franceza şi araba precumpăneau în babilonia de limbi din toate colţurile lumii.

Un bărbat scund trecu prin perdelele îmbâcsite cu fum de ţigară. Mergea legănat, ca un marinar abia coborât pe uscat. Purta blugi, un tricou din care se vedeau braţele musculoase şi o şapcă brodată cu o coroană albă, un semn circular negru şi un vârf negru, strălucitor, de ancoră.

Când ajunse la tejgheaua de la bar, se aplecă şi spuse într-o franceză stricată:

— Trebuia să mă întâlnesc aici cu un căpitan de navă pe nume Marius.

Barmanul se încruntă auzind franceza stâlcită. Se uită la străin şi întrebă:

— Englez?

— *Oui,* da.

— Care a sosit ieri din Japonia?

— Da.

— Ar trebui să ştii mai bine franceza dacă vii aici.

— Am să ţin cont, răspunse englezul fără să se sinchisească. Unde-l găsesc pe Marius?

Barmanul, vioi ca orice marsiliez, se holbă la el o secundă, după care făcu un semn cu capul spre draperia care separa barul de o altă încăpere, în spate. „Marinarul” englez, care se numea Carsten le Saux şi care de fapt vorbea foarte bine franceza şi nu era nici pe departe marinar, îi mulţumi barmanului în aceeaşi franceză stâlcită şi se duse spre draperia despărţitoare, îndreptându-se spre singura masă şi singurul ocupant din încăpere.

Ca prin miracol, franceza lui Le Saux sună perfect:

— Căpitanul Marius?

Bărbatul de la masă, subţire ca o lamă, era de înălţime medie, cu un păr des, negru, pe care îl purta lung până pe umeri, tuns cu briceagul. Cămaşa fără mâneci lăsa să se vadă un corp făcut parcă numai din oase şi muşchi. Dădu peste cap ce mai rămăsese din *marc,* un coniac foarte ieftin, apoi împinse paharul gol şi se lăsă pe spătarul scaunului, cu aerul că aşteaptă să se întâmple ceva.

Le Saux zâmbi cu toată gura, dar nu şi cu privirea, când comandă chelnerului:

— *Deux mares, s'il vous plaît.*

Căpitanul Marius spuse:

— Tu eşti cel care a întrebat de mine?

— Da.

— Vorbeai de nişte dolari? O sută?

Carsten le Saux băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase o bancnotă de o sută de dolari. O lăsă pe masă, iar celălalt încuviinţă dând din cap, dar nu o luă. Li se aduseră băuturile şi căpitanul îşi luă paharul.

Cei doi bărbaţi sorbiră încet. În cele din urmă, Le Saux spuse:

— Am auzit că tu şi barca ta aţi avut un incident pe mare acum câteva nopţi.

— De unde ai auzit? De la cine?

— Dintr-o sursă. Era convingătoare. Mi-a spus că era să fii răsturnat de o navă mare. O experienţă neplăcută, presupun.

Căpitanul Marius studie bancnota de o sută de dolari. O luă şi o băgă într-un portmoneu jerpelit din piele:

— S-a întâmplat acum trei nopţi. Pescuitul mergea prost, aşa că m-am îndreptat spre un banc pe care-l ştiu numai eu. Acolo mergea tatăl meu când nu se putea pescui prin preajmă.

Scoase pachetul de ţigări algeriene din buzunarul de la cămaşă şi luă două ţigări.

Le Saux luă una. Marius aprinse ambele ţigări, trase din a lui, apoi lăsă să iasă o pălălaie de fum toxic care se împrăştie prin camera ascunsă de draperii. Se trase mai aproape. Vocea lui răsună puternic, ca şi cum era încă tulburat de eveniment:

— A apărut de nicăieri. Ca un zgârie-nori sau un munte. Mai degrabă ca un munte, fiindcă era monstruos. Doar că se mişca. Un monstru enorm, mişcător, venind peste mica mea barcă. Fără lumini interioare sau exterioare, era mai negru ca noaptea. Mai târziu am observat că avea lumini de poziţie, dar cine le putea vedea atât de sus? Se lăsă pe spate şi ridică din umeri ca şi cum tot nu mai conta. Am scăpat când am ajuns în port. Era gata să ne scufunde, dar iată-mă aici.

— Era *Charles de Gaulle?*

— Sau *Olandezul Zburător?*

Carsten le Saux se rezemase şi el de spătar, îngândurat.

— De ce să fi navigat pe întuneric? Erau distrugătoare în jur? Alte nave?

— N-am văzut nici una.

— Încotro se îndrepta?

— După valuri, aş spune sud-sud-vest.

Le Saux dădu din cap. Chemă chelnerul şi comandă încă două pahare de *marc.* Împinse scaunul, se ridică şi, zâmbind către căpitanul bărcii de pescuit, spuse:

— *Merci.* Ai grijă de aici înainte.

Plăti chelnerului şi ieşi.

Lumina apusului pierise şi se înnoptase de-a binelea. Pe faleza aglomerată, mirosul de peşte şi de alcool umplea aerul. Le Saux se opri să privească şirul catargelor şi să asculte sunetul domol al odgoanelor lovindu-se de bordajele din lemn. Vechiul port servise când un oraş, când altul, încă de pe vremea grecilor, în secolul şapte înainte de Hristos. Se întoarse şi privi în jur cu aerul unui turist, apoi porni repede pe drumul de deasupra cheiului. La stânga lui, pe un deal ce domină Marsilia, trona bogat împodobita bazilică Notre Dame de la Garde, paznicul modernului oraş, scăldată în lumini.

În cele din urmă se îndreptă către o clădire veche din cărămidă pe o străduţă laterală şi urcă scările către un apartament cu două camere de la etajul patru. Intră, se aşeză pe pat, luă telefonul şi formă un număr:

— Howell.

Le Saux mormăi:

— Ce-ai spune de un amabil „bună seara”? Retractez. Având în vedere felul tău morocănos, mă mulţumesc cu un simplu „bună”.

La celălalt capăt al firului se auzi un pufăit:

— Unde dracu’ eşti, Carsten?

— La Marsilia.

— Şi?

— Şi *De Gaulle* a fost pe mare la sud-vest de Marsilia cu câteva ore înainte ca generalul Moore să reapară la Gibraltar. Am verificat înainte să discut cu un căpitan de barcă de pescuit şi am aflat şi că nu au fost exerciţii NATO sau franceze în zonă. De fapt, nu sunt prevăzute toată săptămâna. *De Gaulle* s-a îndreptat spre sud, apoi spre vest, către coasta Spaniei. Şi află că naviga fără nici o lumină.

— Fără lumini? Interesant. Bună treabă, Carsten. Mulţumesc.

— M-a costat două sute de dolari americani.

— Cred că doar o sută, dar am să-ţi trimit suta în lire.

— Generozitatea este propria-i recompensă, Peter.

— Ar fi bine să fie aşa, ar fi bine. Deschide bine urechile, vreau să aflu de ce se afla acolo *De Gaulle.*

25

Marea Mediterană, lângă Algeria

De câteva ore, valurile izbeau motonava. Blocat ca un animal în cuşcă, Jon îşi imagina jocuri cu el însuşi, pentru a nu-i slăbi atenţia, constatând cât de perfect şi de detaliat putea reconstrui trecutul... Timpul scurt petrecut cu Sophia... munca lui ca vânător de virus la USAMRIIDS... perioada de restricţii cu mulţi ani înainte, când lucra sub acoperire în Berlinul de Est. Şi, de asemenea, fatala greşeală din Somalia când nu reuşise să identifice virusul care provocase probabil moartea logodnicului lui Randi, un ofiţer excepţional. Încă se simţea vinovat, cu toate că ştia că fusese o eroare de diagnostic, pe care ar fi putut să o facă oricare doctor şi mulţi au făcut-o.

Anii îl apăsau pe Jon, iar cu trecerea timpului şi în legănarea navei care se deplasa cu viteză începu să se întrebe dacă această călătorie se va sfârşi vreodată. Se simţi cuprins de o toropeală neplăcută. Când uşa de la magazie se deschise, se trezi instantaneu. Eliberă piedica pistolului. Cineva intrase şi auzea zgomote ca şi cum se căuta ceva. Minutele treceau încet şi simţi că sudoarea începe să i se prelingă pe şira spinării. Nemulţumit, omul murmură ceva în arabă pentru sine. Jon se strădui să înţeleagă şi în final pricepu că bărbatul căuta o anumită cheie.

Luptând cu senzaţia crescândă de claustrofobie, Jon încercă să-şi imagineze magazia, întrebându-se dacă nu cumva el rătăcise cheia în graba lui de a se ascunde. Înjură în gând şi aproape imediat îl auzi pe celălalt înjurând cu voce tare. Dar tonul era de bucurie, nu de frustrare, pentru că găsise ceea ce căuta. Curând paşii răsunară prin magazie, apoi dincolo de uşă.

Când uşa se închise, Jon inspiră adânc. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se trânti cu spatele de perete, respirând uşurat. Aproape instantaneu, un alt val izbi nava.

Verifică ceasul, iar şi iar. În a şasea oră, duduitul motoarelor slăbi şi motonava încetini. Curând alunecă uşor pentru a se opri şi se auzi zgomotul metalic al ancorei aruncate în mare. Lanţul

acesteia zăngăni şi se opri, când vârful ei lovi fundul mării. Asta însemna că se aflau la adâncime mică. Ţipetele ascuţite ale pescăruşilor îi spuneau că se aflau aproape de coastă.

Pe punte era o activitate redusă. Nu răsunau ordine cu voce tare. Echipajul era cât putea de liniştit. Jon auzi scârţâitul şi plescăitul controlat al vâslelor, apoi zgomotul scăzu. Lansaseră oare şalupa şi barca pneumatică la apă? Aşa spera.

Aşteptă. Nava se ridica şi se lăsa ritmic pe valuri fără loviturile scrâşnite ale valurilor mari. Când marea spăla bordajul, nava părea că oftează, iar lemnul şi traversele metalice se odihneau. Liniştea se lăsă peste tot.

Jon săltă uşor trapa şi se uită atent, aşteptând. Se întinse, cu ochii la lumina care se zărea pe sub uşă. În cele din urmă, se căţără şi ieşi din ascunzătoare. În timp ce înainta prin încăperea întunecată către uşă, lovi cu genunchiul ceva ce putea fi o piesă care căzu pe podea, zdrăngănind.

Încremeni şi ascultă. Nu se auzea nici un zgomot pe punte. Totuşi, nu se mişcă. Aşteptă. Un minut. Două. Dar sub punte nu se arătă nimeni.

Respiră, deschise uşa şi se uită repede în cele două direcţii. Coridorul era liber. Păşi, închise uşa şi se îndreptă spre ieşire. Nu îşi dădea seama, dar vigilenţa lui slăbise, bizuindu-se doar pe liniştea şi pustietatea navei, aşa cum o găsise iniţial.

Fu momentul în care un bărbat voinic ieşi dintr-una din cabine cu pistolul îndreptat spre Jon. Avea un fes pe cap şi o privire răutăcioasă.

— Cine dracu’ eşti? De unde-ai apărut? Vorbea englezeşte cu accent specific Orientului Mijlociu. Eşti egiptean?

Exasperat, frustrat, Jon se năpusti. Apucă cu mâna stângă arma teroristului şi cu dreapta trase stiletul.

Luat prin surprindere, omul încercă să dea înapoi. Sări îndărăt, dezechilibrându-se. Jon îl lovi zdravăn în maxilar, dar omul îşi reveni, ameţit şi îndreptă pistolul spre el cu degetul pe trăgaci.

Jon se întoarse la timp. Bărbatul apăsă pe trăgaci, zgomotul răsunând ca o lovitură de tun până în adâncurile navei. Glonţul trecu pe lângă Jon şi se înfipse într-un perete. Înainte ca celălalt să ţintească şi să tragă din nou, Jon îi implântă stiletul în piept.

Teroristul căzu şi aterizâ în genunchi cu o bufnitură, ochii lui negri scăpărând. Icnind, căzu înainte, cu faţa în jos.

Lovi cu piciorul pistolul Glock de 9 mm din mâna celui căzut, îşi scoase pistolul de la centură şi se dădu înapoi. Omul zăcea

nemişcat într-o baltă de sânge.

Jon se apropie şi-i căută pulsul. Era mort.

Când se ridică, Jon tremura. După o perioadă lungă de inactivitate, nervii şi muşchii săi fuseseră solicitaţi subit într-o acţiune violentă. Tremura ca o maşină de curse oprită brusc. Nu avusese intenţia să-l omoare pe bărbat. De fapt, nu-i plăcea să ucidă, dar nu avusese de ales.

Când se linişti, urcă şi ieşi pe punte. Soarele după-amiezii îi veni în întâmpinare.

Cu ochii mijiţi, cercetă puntea. Nu văzu pe nimeni. Construită pentru viteză, nava avea puţine posibilităţi de a naviga ajutată de vânt. Puntea era dreaptă şi curată până la cabina de comandă, unde nu era nimeni. Şalupa şi barca pneumatică dispăruseră.

Îngrijorat, înaintă pe punte până la timonă, de unde putea să vadă restul navei – totul era pustiu. În cabina de comandă găsi un binoclu. Spre vest, soarele era ca o pară de foc pe cer. Aerul începuse să se răcească, iar ceasul arăta şase după ora Parisului. Judecând după durata călătoriei şi viteza de deplasare a navei, părea că se află cam pe acelaşi fus orar sau poate la o oră diferenţă.

Prin binoclu, cercetă zona ţărmului în lumina slabă. Plaja era frumoasă şi se vedea ceva ce semăna cu nişte sere de plastic. Alte sere fuseseră construite dincolo de ele, până departe, în interiorul ţării. În apropiere, o livadă de citrice se prelungea până hăt departe. Putea să vadă portocalele prin frunzişul pomilor. Mai era şi un promontoriu care cobora direct în mare. Totul părea închis cu un zid alb de vreo trei metri înălţime. Asta îl impresionă şi Jon se apucă să studieze promontoriul. Măslini de un verde închis şi palmieri erau plantaţi de-a lungul zidului, iar undeva, în spate, putea vedea un fel de clădire cu o cupolă.

Plimbă binoclul spre dreapta şi departe, pe un drum ce părea o autostradă modernă, chiar în vecinătatea mării, văzu maşini trecând în goană. Mişcă iar binoclul, de data asta atent de jur-împrejur. Pretutindeni se înălţau dealuri, dincolo de care se zăreau altele, mai înalte.

Jon coborî binoclul, căutând indicii... Nu era Franţa. Putea fi sudul Spaniei, dar se îndoia. Nu, ţărmul părea a fi nordul Africii, iar judecând după sere, nisipul de pe plajă, palmieri, dealuri, autostradă, maşinile moderne, de fapt prosperitatea în tot ce vedea, precum şi viteza înaintării şi durata călătoriei, ajunse la

concluzia că erau ancoraţi undeva în apropiere de Algeria, probabil nu departe de Alger.

Ridică binoclul şi se uită la zidul îndepărtat. Razele soarelui de după-amiază se lungiseră şi, reflectându-se, aproape îl orbeau. Praful dansa în lumină, peretele apărând vag, ca în ceaţă. Părea că se ondulează în soarele după-amiezii. Cu atâtea interferenţe vizuale, nu putu distinge clădirile din spatele acestuia. Studie plaja, dar nu văzu nici şalupa, nici barca pneumatică.

Muşcându-şi buzele, coborî binoclul şi contemplă peisajul. Îl intriga zidul acela înalt, solid, care părea că închide promontoriul.

Se grăbi să coboare pe puntea inferioară, către magazia navei unde îşi amintea că văzuse un recipient din plastic. Se dezbrăcă din nou în chiloţi, îşi împături hainele, pistolul şi stiletul şi le vârî în recipient. Se întoarse pe punte şi le lăsă în jos pe funia care atârna în mare. Intră în apa rece şi, împingând vasul în faţa lui, înotă către coastă, atent să nu facă prea multe valuri, ştiind că spuma albă putea reflecta lumina soarelui, atrăgând atenţia.

Era deja obosit când ajunse la mal, îngrijorat de evenimente şi de călătoria dificilă. Dar când se opri să se scuture de apă şi să privească spre zidul alb, se simţi revigorat. Era mult mai înalt decât apreciase – cel puţin şapte metri. Mai interesante păreau sârmele ghimpate care încununau creasta zidului ca o coroană de spini. Cineva îşi dăduse multă osteneală pentru a-i descuraja pe îndrăzneţi.

Contemplând priveliştea, înotă încet până la capătul promontoriului, temperatura apei şi a aerului scăzând pe măsură ce soarele cobora la asfinţit. Punctul spre care se îndrepta părea o masă de vegetaţie şi palmieri de netrecut. Dând târcoale, continuă să înoate, dar nu văzu nici o clădire.

Apoi zâmbi în sinea lui: văzu şalupa şi barca pneumatică trase pe o limbă groasă de nisip. Era un progres.

Înotă mai cu spor până găsi un loc unde vegetaţia era atât de aproape de mare încât forma un perete verde, natural. Se opri iar să se scuture de apă, de data asta cercetând malul să vadă dacă distinge vreo mişcare. După un timp, trase recipientul pe mal, într-un tufiş şi se întinse pe nisipul încă fierbinte. Stătu aşa câteva minute, simţindu-şi inima bătând cu putere, bucurându-se de căldura care-i intra în corp.

În final, se ridică şi fugi în picioarele goale spre tufişurile întunecate şi umbroase din apropiere, unde găsi un mic luminiş plin de mireasma plantelor. Sub un palmier, se îmbrăcă în grabă,

puse pistolul în toc, stiletul într-un suport Veleroed şi ascunse recipientul.

Merse printre pomi şi tufişuri fără să scape din vedere plaja, până descoperi o urmă murdară. Se aplecă să o studieze. Erau urme de picioare cu striuri caracteristice de încălţăminte pentru sport, ca şi a lui. Urmele paşilor erau recente – indicau mai mulţi indivizi – şi se îndreptau în direcţia opusă şalupei şi bărcii pneumatice.

Încurajat, scoase pistolul şi merse în acelaşi sens cam vreo zece metri, până când ajunse pe un vast teren deschis, deja întunecat de noaptea care se lăsa. Erau măslini şi curmali, iar în spatele lor o ridicătură de pământ. Dincolo de ea se profila o vilă albă, având o cupolă incrustată cu mozaic. Văzuse cupola de pe navă.

Vila părea complet izolată şi, la prima vedere şi goală. Nimeni nu lucra sau stropea grădinile, nimeni nu şedea pe mobilierul albastru din fier aranjat artistic pe terasă. Nici nu se vedea cineva prin uşile-ferestre deschise. Nu erau maşini şi nici alte vehicule la vedere. Singura mişcare erau draperiile care fluturau în bătaia vântului. Apoi, de undeva, de la distanţă se auziră voci. Se ridicaseră la unison ca într-un ritm de marş, când ecoul stins al unei împuşcături se auzi din depărtare. Cu siguranţă era mai mult decât s-ar fi aşteptat un vizitator obişnuit.

Ca şi când ar fi dorit să-i întărească bănuiala, un bărbat în uniformă de camuflaj britanică şi cu un turban afgan pe cap apăru dinspre colţul casei. Purta un AK-47 pe umăr.

Jon simţi că i se accelerează pulsul. Se piti după un arbust şi urmări un al doilea gardian care apăru dinspre colţul opus al vilei. Bărbatul ăsta avea capul descoperit, purta şalvari şi o cămaşă de flanel. Părea oriental. Ducea pe braţul stâng o mitralieră uşoară M60E3 de provenienţă americană. Cei doi trecură unul pe lângă altul în dreptul scărilor spre terasă şi continuară să meargă în direcţii opuse, încercuind casa, patrulând.

Jon nu se mişcă. După câteva momente apăru un al treilea gardian, venind din interiorul clădirii. Bine înarmat, ca şi ceilalţi doi, scrută zona, după care se întoarse înăuntru. Cinci minute mai târziu, cei doi care încercuiau vila apărură din nou, urmaţi imediat de o a patra santinelă care ieşise pe terasă. Foloseau patru gărzi.

Văzând cum stau lucrurile, Jon hotărî că era momentul să

acţioneze şi să pătrundă în vilă. Porni înapoi prin vegetaţia din jur până găsi ceva ce părea a fi o uşă părăsită lângă faţada clădirii. Pe partea asta, impunătoarea casă era mai apropiată de pădurea ca o junglă decât în partea opusă. Remarcă faptul că nu erau maşini, nici măcar un drum, care se afla, probabil, în partea cealaltă. Vocile depărtate se înălţau ca într-un cor. Acum putea să înţeleagă cuvintele în arabă – totul era un fel de litanie de ură împotriva Israelului şi a Americii, Marele Satana.

Când santinela trecu de colţul clădirii şi dispăru din raza lui vizuală, Jon ieşi din ascunzătoare şi o luă la fugă spre colţul mai izolat al casei. Uşa era încuiată. Alese una din multitudinea de ferestre-uşă, o deschise precaut, centimetru cu centimetru. Prin spaţiul acela văzu podeaua de ceramică smălţuită, mobila scumpă în stil arab, picturi moderne abstracte care erau departe de tradiţia arabă, dar nu jigneau sensibilităţile islamice, mici alcovuri cu perdele pentru lectură şi meditaţie, dar nici un om.

Intră, ţinând pistolul cu ambele mâini. O altă cameră, similară cu prima, se vedea prin tradiţionala arcadă maură. Pe acest tărâm, care fusese ocupat de o lungă serie de conchistadori şi colonişti, ultima influenţă o lăsaseră arabii. Şi erau încă majoritari. Cu toată tenacitatea triburilor berbere şi puterea birocraţilor şi rezidenţilor francezi, unii arabi încercau încă să readucă Algeria sub control islamic, un ţel care se dovedea îndepărtat, dificil şi deosebit de sângeros. Aşa se explica şi de ce mulţi rezidenţi islamici susţineau şi chiar adăposteau asasini fundamentalişti.

A doua cameră era la fel de goală ca şi prima, dar Jon continuă să înainteze precaut prin încăperile umbroase, răcoroase. Nu întâlni pe nimeni. Apoi auzi voci în faţa lui.

Încă şi mai precaut, se apropie şi cuvintele începură să se desluşească din ce în ce mai clar. În cele din urmă recunoscu vocea lui Mauritania. Cum-necum, găsise ascunzătoarea Scutului Semilunii. Poate chiar cartierul general. Nervos şi surescitat, se strecură într-un colţ şi ascultă. Vocile stârneau un ecou care îi dădu de înţeles că cei care vorbeau se aflau într-o cameră destul de mare, cu tavan înalt, mai înalt decât acela al încăperilor prin care trecuse.

Se mişcă până spre arcada cea mai apropiată de locul unde se discuta. Se lipi cu spatele de zid şi privi cei aproape o duzină de bărbaţi adunaţi acolo, beduini în hainele lor lungi, indonezieni în blugi şi tricouri, afgani în pantaloni de pijama şi cu turbanele lor

lungi înfăşurate în jurul capului. Toţi aveau arme, de la cele mai moderne puşti de asalt la cele mai vechi AK-47. În faţă, micul Mauritania, înşelător de blajin, şedea pe capătul unei mese de stejar, îmbrăcat în mantia lui albă. Vorbea franţuzeşte. Mulţimea de bărbaţi asculta cu atenţia încordată.

— Doctorul Suleiman a sosit şi se odihneşte, anunţă el. O să-mi dea raportul curând, iar de cum va veni şi Abu Auda va începe numărătoarea inversă.

Teroriştii scoaseră un strigăt de bucurie *Alahu Akbar* şi alte exclamaţii într-o multitudine de limbi, cele mai multe de neînţeles pentru Jon. Fluturară armele deasupra capului, scuturându-le.

Mauritania continuă:

— Ei ne numesc terorişti, dar nu suntem. Suntem *guerrillas,* soldaţi în serviciul Domnului şi cu ajutorul Domnului vom triumfa. Ridică palmele în sus, potolind zarva. Am testat aparatul francezului. Am deturnat atenţia Americii. Acum îi vom orbi şi îi vom reduce la tăcere pe americani ca să nu le dea de ştire lacheilor evrei când rachetele tactice ruseşti vor fi furate şi trimise pe drumul lor glorios ca să-i alunge pe sionişti de pe pământul nostru sfânt.

De data asta, urletele şi ţipetele turbate erau atât de puternice, încât cupola păru să se clatine.

Când zgomotul încetă, ochii întunecaţi ai lui Mauritania şi chipul lui deveniră solemne.

— Va avea loc o mare explozie, promise el. Îi va distruge pe toţi. Dar mâna Marelui Satana este lungă şi vor muri şi de-ai noştri. Asta mă întristează. Dar trebuie să purificăm pământul, să terminăm cu această naţiune a afurisitului Sion. Vom şterge inima Israelului de pe faţa pământului. Morţii noştri vor fi martiri şi vor merge direct în braţele Domnului, lăudat fie în veci.

Strigătele izbucniră din nou. Stând ascuns în camera alăturată, lui Jon îi îngheţă sângele. Era vorba de un atac nuclear şi nu îndreptat împotriva Statelor Unite. Ţinta era Israelul. Din cele ce spusese Mauritania, computerul ADN avea să reprogrameze o veche tactică de atac sovietică, cu rachete nucleare îndreptate către Ierusalim, „inima Israelului”, făcând să dispară milioane de oameni de acolo, ca şi mulţi alţii din ţările învecinate, toate ţări arabe, sacrificate pentru visele bolnave ale lui Mauritania.

Jon se depărtă de perete. Nu mai avea timp. Trebuia să-l găsească pe doctorul Chambord şi să distrugă computerul ADN.

Trebuia să fie pe undeva, ascunşi în clădirea aceea albă. Peter, Marty şi Therese ar putea fi şi ei acolo. Sperând să-i găsească, trecu prin mai multe camere goale, căutându-i.

Baza navală, Toulon, Franţa

Către sfârşitul primăverii, maistrul-şef Marcel Dalio părăsi baza navală din Toulon prin ieşirea de securitate. Era un bărbat greu de descris în multe privinţe, de talie şi greutate mijlocie şi un comportament circumspect. Însă faţa bolnăvicioasă făcea să fie remarcat. Deşi în vârstă de cincizeci de ani, părea cu douăzeci mai bătrân. Stătuse mult timp pe mare, sub soarele puternic, în vânt şi în aerul sărat. Toate acestea îşi puseseră amprenta pe chipul său brăzdat.

Mergând de-a lungul portului, întorcea capul pentru a cerceta întreaga privelişte a portului Toulon, cu bărcile de pescuit, iahturile particulare şi navele de croazieră care se pregăteau pentru începutul sezonului. Îşi plimba privirea peste mare, spre nava lui – portavionul *Charles de Gaulle* – ancorată în radă. Se mândrea că era *maître principal,* echivalent cu un maistru ofiţer-şef din marina americană şi chiar mai mândru că servea pe marele *De Gaulle.*

Dalio ajunse în bistroul lui favorit, situat pe o străduţă întunecată de pe cheiul Stalingrad. Proprietarul îi ură bun venit şi îl conduse ceremonios spre masa retrasă din spatele încăperii.

— Care-i vestea bună de astăzi, Cesar? întrebă Dalio.

— Doamna s-a întrecut pe sine, făcând o friptură de vită, maistre-şef.

— Atunci adu-mi şi mie o porţie. Şi un Cote du Rhone.

Dalio se rezemă de spetează şi privi prin localul provincial.

Aşa cum se aşteptase maistrul ofiţer-şef, la începutul primăverii restaurantul nu era aglomerat. Nimeni nu manifestă interes pentru uniforma lui sau pentru el. Turiştii erau cei ce obişnuiau să se uite la o uniformă franceză la Toulon, mai ales că veneau aici să privească baza navală în speranţa să vadă nave de război şi, cu puţin noroc, să le şi viziteze.

Când vinul şi mâncarea sosiră, Dalio se ospătă încet, savurând gustul cărnii preparate cum numai nevasta patronului ştia. Bău vinul încet. Termină masa cu o tartă cu lămâie şi sorbi cafeaua cu înghiţituri mici. După aceea se duse la toaletă. Ca orice

bistrou din apropierea cheiului Stalingrad, acesta primea turişti tot timpul anului. Din respect pentru sensibilitatea americanilor care plăteau bine, proprietarul instalase grupuri sanitare separate pentru bărbaţi şi femei, ambele prevăzute cu cabine.

Ajuns la toaletă, Dalio constată că nu era nimeni. Verifică toate cabinele – şi acestea goale. Satisfăcut, se încuie în cea care-i fusese indicată, îşi lăsă pantalonii şi se aşeză. Aşteptă.

După câteva momente, un alt bărbat intră în cabina de lângă el şi vorbi încet în franceză:

— Marcel?

— *Oui.*

— Relaxează-te, bătrâne, nu-mi spui secrete de stat.

— Ştii că n-aş face-o aici, Peter.

— Adevărat, fu de acord Peter Howell. Ce-ai descoperit?

— Aparent…

Dalio făcu o pauză când cineva intră în toaleta bărbaţilor. Imediat ce auzi că omul s-a spălat pe mâini şi a ieşit, Dalio continuă:

— Oficial s-a spus că au existat ordine de la NATO să ne deplasăm discret la o întrunire cu generalii Uniunii Europene şi NATO.

— Care generali NATO?

— Unul era Comandantul Suprem Adjunct, generalul Roland la Porte.

— Şi ceilalţi?

— Nu i-am recunoscut, răspunse *maître principal*, dar după uniforme erau din Germania, Spania, Anglia şi Italia.

Alţi doi bărbaţi intrară în toaletă râzând şi vorbind tare, într-un fel din care reieşea că erau beţi. În cabinele lor, Peter şi Marcel Dalio tăcură şi îndurară stoic toate zgomotele.

Peter se întrebă o clipă dacă nu cumva prezenţa celor doi era o înscenare.

Când beţivii părăsiră toaleta, Peter oftă.

— Scârboşii dracului! Foarte bine, Marcel. Mi-ai spus versiunea oficială. Care este cea neoficială?

— Ştiam c-o să mă întrebi. Câţiva stewarzi mi-au spus că generalii n-au urcat pe punte. Au stat tot timpul în şedinţă şi au părăsit nava imediat după.

Peter se nelinişti.

— Cum au plecat de pe navă?

— Cu elicoptere.

— Au venit şi s-au întors cu elicopterele lor?

Dalio dădu din cap afirmativ. Apoi îşi aminti că Peter nu-l putea vedea. Aşa că răspunse:

— Aşa au crezut stewarzii. Am fost sub punte mai toată călătoria, aşa că nu am văzut nimic.

Aşadar, acolo fusese generalul Moore, gândi Peter. Dar de ce?

— Ştia vreunul din oamenii tăi care era scopul întrunirii?

— Nu mi-au spus.

Peter pufni pe nas.

— Vezi dacă poţi afla ceva şi dacă da, contactează-mă la numărul ăsta de telefon.

Pe sub uşă, îi dădu un carton cu numărul unde putea să ia contact cu un agent MI6.

— În regulă, fu de acord Dalio.

— *Merci beaucoup,* Marcel. Rămân dator.

— Cred şi eu, replică *maître principal*. Sper că niciodată nu va trebui să-ţi aduc aminte.

Peter plecă primul şi după el Dalio, care se întoarse la masa lui ca să mai bea o ceaşcă de cafea. Se uită în jur absent. Nu văzu nici un cunoscut şi nici pe altcineva care ar fi putut fi suspect. Peter, desigur, se făcuse nevăzut.

Vestul Mediteranei, la bordul crucişătorului Saratoga, purtător de rachete

Centrul de informaţii de luptă al Sistemului de Armament AEGIS de pe crucişător era o încăpere întunecată, acum în dezordine. Era locul pentru care se cheltuiseră milioane de dolari din banii contribuabililor pentru echipamentul electronic. Randi şedea în spatele unui tehnician însărcinat cu comunicaţiile, urmărind punctele luminoase ale radarului şi ecranul sonarului, ascultându-l între timp pe Max care ţipa în microfon ca să acopere zgomotul rotoarelor elicopterului.

Elicopterul patrulase de-a lungul coastei algeriene, iar Max îi transmisese prin radio coordonatele motonavei la bordul căreia se afla Jon.

— Este aceeaşi navă, răcni el.

— Eşti sigur? Randi îşi muşca buzele fără să-şi dezlipească ochii de pe ecranul radar care indica poziţia elicopterului Seahawk.

— *Cu certitudine.* M-am uitat atent când Jon a înotat spre motonavă şi s-a urcat la bordul ei.

— Vezi oameni? îl vezi pe Jon?

— Nimeni şi nimic nu se întâmplă, tună vocea lui Max.

— Se întunecă acolo. Cât de departe eşti?

— Peste un kilometru, dar am binoclu şi văd clar. Nici şalupa şi nici barca pneumatică nu se văd.

— Unde au dispărut?

— Este o vilă mare pe o fâşie de pământ – un promontoriu – care iese drept în Mediterana. La jumătate de kilometru depărtare de ţărm sunt mai multe clădiri joase care ar putea fi barăci. Acolo pare să aibă loc o paradă. Tot locul este cam izolat. Drumul principal întoarce înainte să ajungă la clădire şi trece mult spre sud.

— Poţi să vezi *vreun* om? Vreo activitate?

— Nimic.

— Bine, vino înapoi. Randi cugetă asupra informaţiilor, după care se întoarse spre tânărul şi amabilul ofiţer care fusese desemnat să o ajute: Trebuie să vorbesc cu căpitanul.

Îl găsi pe căpitanul Lainson bându-şi cafeaua cu ofiţerul executiv, comandantul Schroeder. Fuseseră detaşaţi pentru o misiune clandestină CIA şi treaba asta nu le era pe plac. Dar ascultaseră cu atenţie şi cu vădit interes planurile şi cele necesare descrise de Randi.

— Cred că te putem infiltra acolo destul de uşor, agent Russell, o asigură comandantul Schroeder.

— Presupun că cei de la Washington şi NATO ştiu, nu-i aşa? întrebă căpitanul Lainson.

Randi răspunse ferm:

— Cei de la Langley m-au asigurat că ştiu.

Căpitanul dădu din cap rezervat:

— O să te infiltrăm, atât. Pentru restul îmi trebuie însă acceptul Pentagonului.

— Grăbeşte-te. Nu ştim încă cu ce dezastru ne putem confrunta, dar nu va fi ceva minor. Dacă nu punem capăt ameninţării, pierderea unei cariere militare poate părea o victorie.

Randi citi în ochii ofiţerilor scepticism, pe de o parte şi stânjeneală pe de alta. Îi lăsă să-şi vadă de treabă şi se întoarse la ale ei.

26

Lângă Alger, Algeria

După o cercetare atentă, Jon găsi într-o parte a clădirii ceea ce părea a fi aripa dormitoarelor din somptuoasa vilă, chiar cu uşi la câteva camere. Uşile erau sculptate în lemn masiv, cu întărituri solide din alamă, de parcă datau din zilele primelor dinastii arabe şi berbere.

Jon se opri pe o parte a coridorului cu un magnific mozaic, al cărui desen începea pe pardoseală şi urca pe pereţi până pe tavan. Fiecare centimetru pătrat era acoperit cu bucăţele de pietre semipreţioase perfect dispuse şi gresie smălţuită, multe cu foiţă de aur. Oricare ar fi fost motivul pentru care aceste camere erau izolate era evident că fuseseră destinate cuiva important. Poate că mai erau încă.

Se deplasă prevăzător de-a lungul holului – o adevărată bijuterie. Parcă se afla în lunga încăpere a unui tezaur. La capătul coridorului se opri. Aici era o singură uşă şi nu era numai închisă, ci şi zăvorâtă pe afară cu un vechi ivăr glisant care arăta la fel de zdravăn ca în prima zi. Uşa în sine, masivă, avea ornamente filigranate şi era complicat şi elegant gravată. Se apropie cu urechea de ea. Ce auzi îi acceleră bătăile inimii – era zgomotul unei tastaturi.

Trase încet zăvorul şi întoarse mânerul uşii, până când simţi că cedează. Împinse uşa câţiva centimetri, atât cât să vadă o cameră mobilată confortabil cu scaune occidentale, mese simple, un pat şi un birou. Era şi o arcadă care dădea spre un alt coridor alb.

Dar centrul de gravitaţie, inima acelei încăperi, punctul unde se opri privirea lui Jon era lunga şi subţirea spinare a lui Emile Chambord, care şedea aplecat peste birou, lucrând pe tastatura care era conectată la un aparat ciudat. Jon îl recunoscu imediat. *Computerul ADN.*

Uită unde se află şi pericolul situaţiei. Omul de ştiinţă din el studie imediat aparatul: se compunea dintr-un recipient din sticlă în care erau o serie de pachete cu gel albastru-argintiu care

conţineau, probabil, polimeri vitali ADN. Conectate cu tubulaturi foarte fine, pachetele cu gel erau cufundate într-un fel de spumă, ca un jeleu, menit, pesemne, să prevină vibraţia şi să menţină stabilitatea afişajului. Temperatura recipientului părea să fie controlată, lucru de asemenea crucial atâta timp cât interacţiunea moleculară era sensibilă la temperaturile înalte. Mai era şi un mic lector digital pentru anumite reglaje.

Alături, un alt aparat, cu o suprafaţă de sticlă deschisă, era legat la pachetele cu gel prin cele mai multe din tuburile fine. Prin sticlă putea vedea o serie de mici pompe şi baloane, tot din sticlă. Trebuie că era sintetizatorul ADN – cel care alimenta pachetele cu gel. Luminiţe licăreau pe panoul de control.

Uimit, Jon se cufundă în miraculoasa creaţie a lui Chambord. Un „capac” era plasat deasupra recipientului, pe interfaţa dintre acesta şi pachetele de ADN, ceva ce părea a fi o placă fină din metal uşor, acoperit cu un biofilm – probabil un alt tip de polimer molecular. Deduse că putea fi vorba de un senzor care să absoarbă energia chimică eliberată de ADN, schimbându-i configuraţia şi emiţând o lumină la obţinerea rezultatului.

Ce idee ingenioasă – un întrerupător molecular bazat pe lumină! Chambord eliberase moleculele ADN nu numai pentru computer; o altă clasă de molecule în senzor *detecta* evaluarea. O soluţie strălucită pentru ceea ce fusese o problemă imposibilă.

Admirativ, Jon se sili să respire adânc. Îşi aminti motivul pentru care se afla aici, pericolul pe care îl reprezenta acest aparat pentru omenire. Considerând că se află încă pe teritoriu inamic, Fred Klein ar fi dorit ca el să distrugă imediat aparatul. Dar prototipul lui Chambord nu era, ştiinţific vorbind, numai o minune tehnică, ci şi un deschizător de drum. Putea să revoluţioneze viitorul şi să facă viaţa mai bună şi mai uşoară pentru masele de oameni. Era posibil să treacă ani de zile până când altcineva să se apropie măcar de ceea ce se afla acum în această încăpere.

Luptându-se cu gândurile lui, Jon întredeschise mai mult uşa şi se strecură înăuntru. Folosind clanţa, lăsă ivărul deschis şi închise uşa. Când ivărul căzu încet în lăcaşul lui, hotărî că îşi putea acorda o şansă serioasă să scoată prototipul în siguranţă. Dacă nu va reuşi, dacă nu va avea altă alternativă… îl va distruge.

Fără să facă nici un zgomot, căută cu privirea un sistem de încuiere a uşii pe dinăuntru, dar nu găsi. Se întoarse şi studie

camera aerisită, luminată electric, chiar dacă vila fusese construită mult înaintea acestei invenţii. Ferestrele erau deschise şi draperii uşoare fluturau în bătaia brizei. Dar ferestrele erau zăbrelite.

Privi spre arcada care părea că duce spre un alt culoar, la capătul lui deschizându-se o altă arcadă spre o a doua încăpere. Tot ansamblul sugera un complex de camere la care se putea ajunge din toate colţurile vilei numai folosind uşa din spatele său, zăvorâtă pe din afară. Dădu din cap. Acesta trebuie că fusese apartamentul favoritei unui nobil berber sau poate al unei regine din haremul unui oficial turc din vechiul Imperiu Otoman.

Continua să-l privească pe Chambord când, brusc, omul de ştiinţă se întoarse cu un pistol îndreptat spre Jon.

Un ţipăt veni dinspre arcadă.

— Nu, tată! îl cunoşti. Este prietenul nostru, doctorul Smith. A încercat să ne ajute să evadăm de la Toledo. Lasă pistolul, papa!

Pistolul rămase însă îndreptat spre Jon. Chambord se încruntă privind bănuitor.

— Îţi aminteşti? continuă Therese. Este prietenul doctorului Zellerbach. M-a vizitat la Paris. A încercat să afle cine a pus bomba la Pasteur. Este mai mult decât un doctor. Am înţeles asta la ferma din Toledo.

Jon zâmbi şi i se adresă în franceză:

— Chiar sunt doctor în medicină, doctore Chambord. Dar mă aflu aici şi ca să vă salvez pe dumneavoastră şi pe fiica dumneavoastră.

— Aşa? Chambord clipi uimit, dar cu o expresie neîncrezătoare. S-ar putea să minţi. Prima dată i-ai spus fiicei mele că eşti doar un prieten de-al lui Martin, iar acum spui că ai venit să ne salvezi. Ridică din nou pistolul. Cum ne-ai găsit? *De două ori*? Eşti unul de-al lor. Este *o farsă!*

— Nu, papa!

Therese fugi şi se aşeză între Jon şi tatăl ei, în timp ce primul scoase pistolul şi-l îndreptă spre ei. Therese se uită mirată la el.

— Nu sunt de-al lor, doctore Chambord, dar nu i-am spus chiar tot adevărul lui Therese, la Paris şi pentru asta îmi cer scuze. Sunt şi ofiţer în armata Statelor Unite. Locotenent-colonel Jon Smith, doctor în medicină şi sunt aici să vă ajut. Aşa cum am încercat la Toledo. Este adevărul-adevărat, jur! Dar trebuie să ne mişcăm repede. Aproape toţi sunt în camera cupolei, dar nu ştiu pentru cât timp.

— Un locotenent-colonel american? exclamă uimită Therese. Atunci…

Jon dădu afirmativ din cap.

— Da, misiunea mea reală – numirea mea – a fost să-l găsesc pe tatăl tău şi computerul. Să-i opresc pe aceşti ticăloşi să se folosească de munca lui.

Therese se întoarse spre tatăl ei, privindu-l insistent.

— A venit să ne ajute!

— Singur? dădu neîncrezător din cap Chambord. Cum ne poate ajuta *singur?*

— Vom găsi o cale să ieşim de aici împreună. Vă cer să aveţi încredere în mine. Lăsă pistolul în jos: Cu mine sunteţi în siguranţă.

Chambord cedă. Se uită spre fiica lui. Coborî şi el pistolul şi i se adresă:

— Ai motive să-l crezi, bănuiesc.

— Mă tem că nu. Dar avem o şansă, răspunse ea.

— Ei bine, tinere, ea mi-a spus doar că eşti un prieten de-al lui Martin, lucru pe care i l-ai spus tu. Asta nu mă convinge că ne poţi ajuta să evadăm. Oamenii ăştia sunt periculoşi. Trebuie să mă gândesc la Therese.

— Sunt aici, doctore Chambord. Asta trebuie să conteze. Mai mult, aşa cum aţi spus, v-am găsit de două ori. Dacă am ajuns aici, am să vă şi scot de aici. Unde aţi găsit pistolul acela? Ne va fi de folos.

Chambord zâmbi sever:

— Toţi cred că sunt un bătrân neajutorat. *Ei* cred asta. Aşa că nu-şi fac probleme în ce mă priveşte. În una din multele maşini cu care m-au adus, cineva a uitat o armă. Bineînţeles, am luat-o. N-au avut motiv să mă percheziţioneze atunci.

Therese îţi duse mâna la gură.

— Ce-ai să faci cu el, papa?

Chambord evită s-o privească.

— Poate că nu trebuie să vorbim despre asta. Am arma şi s-ar putea să ne folosească.

Jon interveni:

— Ajutaţi-mă să dezmembrăm computerul şi, între timp, răspundeţi-mi la câteva întrebări. Repede.

Chambord închise aparatul şi între timp, Jon întrebă:

— Câţi sunt în vilă? Cum se pătrunde sau se iese de aici? Există vreun drum? Maşini? Ce fel de dispozitive de securitate

mai au în afară de gărzile de afară?

Analiza informaţiilor era un teritoriu familiar pentru Chambord. Pe când scoteau tubulatura şi firele, el spuse:

— Singura cale de acces pe care am văzut-o era un drum pietruit care duce la autostrada de pe coastă. Autostrada leagă Algerul de Tunisia, dar este la un kilometru depărtare. Drumul sfârşeşte către ceva care pare a fi o tabără de antrenament pentru noi recruţi. Maşina care ne-a adus aici este parcată acolo, lângă alte vehicule militare britanice. Am văzut şi un loc de aterizare pentru elicoptere alături de acest centru şi cred sunt acolo câteva elicoptere vechi. Nu pot spune exact câţi oameni sunt în casă. Vreo şase o păzesc, poate mai mulţi. Vin şi pleacă. Ca să nu mai vorbim de noii recruţi şi de cadrele militare care-i antrenează.

Jon asculta, abţinându-se să lase să se vadă frustrarea sa faţă de Chambord, care lucra încet, metodic, demontând prototipul. Lucra prea încet.

Jon cântări opţiunile. Maşinile parcate lângă locul de aterizare a elicopterelor puteau fi de folos dacă reuşeau să se strecoare neobservaţi. Jon li se adresă amândurora:

— În regulă, uite cum vom proceda…

Sub înalta cupolă a vilei, spoturi scăldau mozaicul într-o lumină caldă. Mauritania îi punea întrebări doctorului Akbar Suleiman, care era epuizat. Vorbeau în franceză pentru că filipinezul nu cunoştea limba arabă. Suleiman şedea în faţa lui, iar Mauritania rămăsese căţărat pe masă, mişcându-şi picioarele scurte ca un copil mic. Îi plăcea că era mic de statură şi delicat, în ciuda celor superficiali care credeau în puterile fizice.

— Din ce spui, Smith a intrat în apartamentul tău fără avertisment?

Suleiman dădu din cap.

— Nu, nu! Un prieten de la Pasteur m-a avertizat, dar numai cu o jumătate de oră înainte. A trebuit să dau nişte telefoane urgente, să-i spun prietenei mele ce să facă şi n-am avut timp să dispar mai repede.

— Trebuia să fii mai pregătit. Sau cel puţin să ne fi sunat, nu să te descurci singur. Cunoşti riscurile.

— Cine ar fi crezut că o să mă descopere vreodată?

— Cum *au făcut-o?*

— Nu ştiu.

Mauritania continuă gânditor:

— Adresa din fişa de la spital era falsă, aşa cum te-am instruit?

— Bineînţeles.

— Atunci cineva ştia unde locuiai şi i-a trimis la tine. Eşti sigur că nu mai era şi altcineva? Era chiar singur?

— N-am mai văzut sau auzit pe nimeni, repetă Suleiman îngrijorat. Călătoria fusese lungă şi drumul pe mare nu-i priise.

— Eşti sigur că nimeni nu te-a urmărit după ce-ai ieşit din apartament?

Suleiman îngăimă:

— Negrul tău m-a întrebat asta şi i-am spus ce ţi-am spus şi ţie. Toate aranjamentele mele erau piste false. Nimeni *n-ar fi putut* să mă urmărească.

Se lăsă tăcerea. Căpitanul Darius Bonnard intră supărat, laolaltă cu doi beduini înarmaţi, urmaţi de uriaşul Abu Auda. Mauritania remarcă expresia lui Bonnard şi privirea de gheaţă a lui Abu Auda care se opri direct pe doctorul Akbar Suleiman.

Abu Auda spuse mânios:

— „Negrul" lui nu te mai întreabă nimic, Moro. O maşină m-a urmărit tot drumul către Barcelona, unde am reuşit să scap, dar foarte greu. Nimeni nu m-a mai supravegheat până acum. De unde a apărut maşina aia, ei? De la *tine,* Suleiman. Probabil că ai fost urmărit când ai plecat din Paris, ceea ce înseamnă că i-ai condus la locuinţa mea. Şi tu, prostule, nici n-ai ştiut!

Bonnard se înfurie şi mai tare. Faţa lui devenise roşie-violetă când i se adresă lui Mauritania:

— Avem dovezi că Suleiman i-a adus de la Barcelona aici, la Formentera. Ne-a compromis pe toţi în cele din urmă.

Suleiman păli, iar Mauritania întrebă iute:

— Aici? De unde ştii?

— Nu spunem prostii, Khalid, zise Abu Auda fără să-l slăbească din ochi pe Suleiman.

Căpitanul Bonnard vorbi în franceză:

— Unul dintre oamenii tăi este mort pe motonavă şi nu a murit înjunghiindu-se singur. Suleiman a mai adus un pasager care nu se mai află pe navă.

— Jon Smith?

Bonnard ridică din umeri, dar expresia lui nu se schimbă:

— Vom afla curând. Soldaţii tăi caută.

— Am să trimit mai mulţi, pocni din degete Mauritania şi toţi

oamenii ieşiră în hol.

În noaptea fără lună se zăreau luminile de poziţie ale elicopterului SH-60B Seahawk care zbura la mică înălţime deasupra serelor şi culturilor de lămâi, la un kilometru de vilă. Curentul îi lovea faţa lui Randi care stătea în dreptul uşii deschise şi îşi lega cablul de siguranţă de harnaşament. Purta uniformă de camuflaj de noapte, iar o cagulă îi acoperea părul blond. Echipamentul de luptă era prins de numeroase curele, toate ancorate la centură. Privea în jos, gândindu-se la Jon, întrebându-se unde era şi dacă era în regulă. Apoi se concentră asupra misiunii sale, aceasta fiind cea mai importantă. Mai importantă ca vieţile lor. Computerul ADN trebuia distrus pentru a împiedica planurile teroriştilor, oricare ar fi fost ele. Omul de la troliu se uita la pilot care în final făcu semn din cap, indicându-le că elicopterul a ajuns pe poziţie şi continuă să planeze. Randi sări în beznă. Cel de la troliu eliberă coarda treptat. Luptându-se cu frica indusă de căzătură, cu teama ca echipamentul să nu corespundă, se străduí să blocheze mintal toate spaimele, până când ateriză, în cele din urmă, pe genunchi şi se rostogoli pe pământ. Se descotorosi repede de harnaşament. Nu avea timp să-l îngroape. Oricum vor afla curând de venirea ei.

Vorbi într-un transmiţător minuscul:

— *Saratoga,* mă auzi? Recepţie, *Saratoga.*

Cu o voce clară, cel de la centrul de informaţii de pe crucişător răspunse:

— Recepţie, Seahawk 2.

— Ar putea dura o oră, poate mai mult.

— Înţeles. Suntem pe recepţie.

Randi închise staţia şi o băgă în buzunarul vestei, apoi dădu jos de pe umăr mitraliera MP5K şi porni. Evită drumul principal şi plaja. În schimb, o luă printre lămâi şi trecu de serele acoperite cu folii de plastic care se mişcau în vânt. Luna coborâse mult spre orizont, lumina ei lăptoasă reflectându-se în acoperişurile din plastic ale serelor. Mai încolo, valurile loveau plaja ritmic, ca bătăile inimii. Deasupra apăruseră stelele, dar cerul era mai întunecat ca de obicei. Nu se vedea nimic pe şosea sau pe mare şi nici nu se arăta vreo casă.

Numai fantomaticii portocali şi lămâi şi sclipirea venită de la sere.

Auzi două maşini care rulau cu viteză pe autostradă, cu

motoarele ambalate la maximum în tăcerea nopţii. Trecură şi deodată cauciucurile scrâşniră când întoarseră brusc spre locul pe care Max îl identificase din aer. În câteva minute, motoarele se opriră şi liniştea se aşternu peste tot. Randi ştia că singura aşezare din faţa ei era vila. Viteza maşinilor indica faptul că cineva fusese nevoit să ajungă urgent la vilă.

O porni în goană şi curând văzu zidul înalt alb, descoperind că era prevăzut cu sârmă ghimpată pe creastă. Un spaţiu fusese deschis între vegetaţie şi perete, ceea ce însemna că nu se putea agăţa de crengi care să atârne. Din rucsacul luat de pe *Saratoga* cu echipamentul pe care i-l dăduse CIA, scoase un mic pistol cu aer comprimat, o miniaturală ancoră cu colţi – o gheară – din titan şi o rolă cu cablu de nailon. Ataşă nailonul de inelul ancorei, pe care o înfipse în pistol şi căută până găsi un trunchi de măslin mai gros, cam la trei metri distanţă de zid.

Se dădu înapoi şi trase. Ancora ateriză acolo unde voia ea, în trunchiul bătrânului copac. Puse pistolul la loc în rucsac, îşi puse mănuşi căptuşite şi, apucând de cablu, începu să se caţăre pe zid. O dată ajunsă sus, legă cablul de centură şi scoase un cleşte de tăiat sârmă. Făcu o breşă în sârma ghimpată, dădu la o parte bucata tăiată, încălecă zidul şi sări pe pământ.

Echipamentul de securitate de înaltă tehnologie era extrem de scump şi teroriştii şi-l puteau permite rareori. Fundamentaliştii care trecuseră la terorism ţineau foarte secret faptul că aveau nevoie de o asemenea tehnologie, vânzările acestor echipamente fiind prea strict monitorizate după gustul lor. Cel puţin aşa stăteau lucrurile în teorie şi Randi nu putea decât să spere că este adevărat – şi să fie al naibii de precaută.

Gândindu-se la toate astea, eliberă cablul din ancoră, îl rulă şi puse totul la loc în rucsac. Se afundă în vegetaţie spre vila nevăzută.

Doctorul Emile Chambord făcu o pauză când ajunse cu mâinile deasupra capacului recipientului din sticlă.

— Este posibil. Da. Cred că ai dreptate, colonele. Putem să scăpăm aşa. Cred că eşti mai mult decât un medic.

— Trebuie să ieşim imediat. Nu vorbiţi nimic dacă mă descoperă aici. Arătă spre computerul pe jumătate demontat. Nu mai avem timp. Luăm pachetele cu gel şi lăsăm restul aici…

Se auzi un zgomot pe coridor, uşa se dădu de perete şi Abu Auda cu trei terorişti înarmaţi năvăliră în încăpere, toţi cu armele

ridicate. Therese ţipă, iar doctorul Chambord încercă să sară în faţa ei ca să o apere cu pistolul. Dar Chambord se împiedică şi dădu peste Jon, dezechilibrându-l.

Jon îşi reveni, apucă pistolul şi se întoarse. Era prea târziu să mai distrugă computerul ADN, dar putea să avarieze anumite părţi, aşa încât doctorului Chambord să-i fie necesare câteva zile ca să-l facă din nou operaţional. Asta le dădea timp lui Randi şi Peter să-i găsească, dacă nu cumva erau prin preajmă să-l ajute.

Înainte ca arma lui Jon să se descarce în pachetele cu gel, Abu Auda şi oamenii lui săriră pe el, îi dădură peste mână ca să scape pistolul şi îl ţintuiră la podea.

— Să fim rezonabili, doctore. Mauritania apăru în urma oamenilor săi, luând pistolul din mâna lui Chambord. Nu este genul tău. Nici măcar nu ştiu dacă să fiu impresionat sau şocat.

Abu Auda sări în picioare şi îndreptă arma de asalt spre capul lui Jon care zăcea întins la podea:

— Ne-ai dat destulă bătaie de cap, zise el.

— *Stai,* ordonă Mauritania. Nu-l omorî. Gândeşte, Abu Auda! Un doctor militar e una, dar colonelul american pe care l-am văzut în acţiune la Toledo şi care a reuşit să ne găsească iar este cu totul altceva. S-ar putea să avem nevoie de el înainte ca totul să se sfârşească. Cine ştie ce valoare are el pentru americani?

Abu Auda nu mişcă, tot cu arma spre capul lui Jon. Expresia lui trăda dorinţa de a ucide. Mauritania îl strigă din nou pe nume. Negrul întoarse capul şi se uită la Mauritania. Clipi de câteva ori şi flacăra din ochii lui se domoli.

În final, hotărî:

— E păcat să pierzi o posibilă valoare.

— Da.

Abu Auda făcu un gest de dezgust şi oamenii lui îl ridicară pe Smith în picioare:

— Dă-mi să văd arma doctorului, spuse Mauritania arătând spre pistolul lui Chambord, pe care îl luă şi-l examină. Este una de-a noastră. Cineva o să plătească pentru această imprudenţă.

Atenţia lui Mauritania se concentră asupra lui Smith.

— În orice caz, a distruge computerul ar fi un act necugetat, colonele Smith. Doctorul Chambord ar fi trebuit doar să construiască altul pentru noi.

— Niciodată, se răsti Therese Chambord şi se trase de lângă Mauritania.

— N-a fost deloc drăguţă cu noi, colonele Smith, spuse

Mauritania. Păcat. Se uită la ea. Îţi subestimezi puterile, draga mea. Tatăl tău ar fi construit un alt computer pentru noi. La urma urmelor, te avem pe tine şi îl avem pe el. Viaţa ta, viaţa lui şi toată munca pe care o va face în viitor. Un preţ prea mare ca să salvezi câţiva oameni într-o zi proastă, nu crezi? În definitiv, americanii nu şi-ar face prea mari griji pentru tine sau pentru mine. Noi am reprezenta costuri minore – „pierderi colaterale”, cum le numesc ei – în timp ce ei vor obţine ce au dorit.

— N-o să construiască niciodată un alt computer! strigă Therese. De ce crezi că ţi-a furat pistolul?

— Poftim? ridică din sprâncene Mauritania uitându-se către omul de ştiinţă. Un gest romanesc, doctor Chambord? Ce prostie, dar ce curaj pentru un asemenea act! Felicitările mele. Privi spre Jon: Iar tu eşti la fel de nebun, colonele, să crezi că ai putea să ne opreşti trăgând câteva gloanţe în creaţia doctorului. Teroristul oftă aproape cu tristeţe: Vă rog, creditaţi-ne cu o oarecare inteligenţă. Accidente se pot întâmpla oricând, aşa că, fireşte, avem la îndemână materialele necesare ca doctorul să reconstruiască, dacă chiar decizi să mori acum ca un martir. Clătină din cap. Asta-i păcatul cel mai mare al americanilor – aroganţa. Faptul că vă credeţi superiori în toate, de la tehnologia împrumutată până la credinţa neverificată şi invulnerabilitatea ce v-o arogaţi. O arogare excesivă pe care o extindeţi adesea pentru a-i include pe prietenii voştri, evreii.

— Asta nu are nimic de-a face cu religia sau cultura ta, Mauritania, spuse Jon. Eşti doar ca orice dictator care aspiră la putere. Uită-te la tine! Este o chestiune profund personală. Şi dezgustătoare.

Ochii lui Mauritania sclipiră şi toată fiinţa lui se încordă. Avea aerul unui zeu invincibil, de parcă doar el văzuse paradisul şi fusese însărcinat nu numai cu misiunea de a răspândi cuvântul lui Dumnezeu, dar şi aceea de a-l impune.

— Vorbeşti ca un păgân, izbucni Mauritania. Naţiunea ta lacomă a transformat Orientul Mijlociu într-o serie de monarhii marionetă. Ne înfulecaţi resursele în timp ce lumea se luptă să găsească ce să pună pe masă. Ăsta-i modelul vostru peste tot. Sunteţi cea mai bogată naţiune de pe planetă din câte s-au cunoscut vreodată, dar voi manipulaţi şi tezaurizaţi, apoi vă miraţi că nimeni nu vă mulţumeşte, necum să vă îndrăgească. Din cauza voastră, unul din trei oameni nu are destulă hrană şi un miliard de oameni sunt muritori de foame. Ar trebui să

mulţumim pentru asta?

— Hai să vorbim despre toţi inocenţii care vor fi omorâţi în atacul vostru asupra Israelului, replică Jon. Coranul spune „Să nu omori nici un om pentru că Dumnezeu a interzis omorul, cu excepţia unei cauze drepte”. Astea sunt cuvinte din scrierea voastră sacră, Mauritania. Nu există cauză dreaptă în ceea ce faci, numai ură şi ambiţie egoistă. Nu prosteşti pe nimeni, doar bietele suflete pe care le minţi ca să te urmeze.

Therese spuse acuzator:

— Te ascunzi după un Dumnezeu pe care l-ai inventat.

Mauritania o ignoră. I se adresă lui Jon:

— La noi, bărbaţii ocrotesc femeile. Ele nu pot fi la discreţia tuturor ca să le atingă cu privirea.

Dar Jon nu mai ascultă şi nici nu-i mai urmări pe Therese şi Mauritania. Era atent la Emile Chambord, care nu mai spusese nimic de când intraseră Mauritania, Abu Auda şi oamenii lor. Omul de ştiinţă rămăsese exact acolo unde se aruncase ca să o apere pe Therese. Era tăcut, fără să privească la cineva anume, nici chiar la fiica lui. Părea absent. Poate era şocat, încremenit. Sau poate că gândurile lui nu mai erau în această încăpere, ci undeva unde nu existau războaie, iar viitorul era sigur. Pândindu-l pe Chambord, Jon se nelinişti.

— Vorbim prea mult, spuse Abu Auda şi îşi împinse oamenii în faţă. Ia-i pe toţi şi închide-i în pivniţă. Dacă scapă unul – îşi avertiză el oamenii – vă scot ochii tuturor.

Mauritania îl opri pe Abu Auda.

— Lasă-l pe Chambord. Avem treabă, nu-i aşa, doctore? Mâine vom vedea o altă lume, un nou început pentru omenire.

Micul terorist plecă în fruntea cortegiului cu o reală plăcere.

27

Randi pândi cele două santinele înarmate care treceau prin faţa vilei, urmate de o alta care ieşise din casă. Primii doi mergeau agale, râzând. Celălalt se oprise pe terasă, în faţa intrării şi privi spre cer, bucurându-se de mireasma lămâilor şi a aerului rece. Pe cerul înstelat pluteau uşor câţiva nori.

Erau relaxaţi ca şi cum stătuseră de pază mult timp şi nu se întâmplase nimic. Nu se *aşteptau* să se petreacă ceva. Se gândi că Scutul Semilunii nu depistase prezenţa ei şi nici faptul că sărise zidul. Aşa cum sperase, nu existau detectoare de mişcare, camere de luat vederi sau senzori optici montaţi în perimetru. Era posibil însă ca în vilă lucrurile să stea altfel.

Cercetase zona, găsise câteva barăci şi terenul de antrenament, un drum care dădea spre autostradă şi un loc pentru aterizarea elicopterelor cu un vechi Huey american şi un Hughes OH-6 Loach la fel de vechi, care staţiona, fiind păzite de un singur terorist somnoros, care purta un turban alb. Înconjură faţada vilei şi trecu prin vegetaţie, ascunsă atât de zona aridă a măslinilor, cât şi de mare. Se opri din nou să studieze clădirea care părea o fantomă albă, cu mai toate ferestrele întunecate, doar mozaicul cupolei sclipea ca o navă extraterestră. Căuta un loc nepăzit. Văzu o a patra santinelă care asigura intrarea din spate, la fel de relaxat ca şi ceilalţi trei camarazi ai săi.

Asta se întâmpla până în momentul în care un bărbat scund, îmbrăcat în blugi americani şi cu cămaşă în carouri mari, ieşi pe uşa din spate. Asiatic din sud, probabil malaiez, omul se grăbea. Vorbi scurt când trecu pe lângă santinelă care privi imediat în jur, neliniştit, nervos, în vreme ce bărbatul scund se repezi din nou în casă. Santinela scrută noaptea cu puşca gata de tragere, privind atent prin vegetaţia din spatele vilei.

Ceva se întâmplase. Îl căutau pe Jon? Îl găsiseră?

Mişcându-se rapid, Randi trecu printre tufe spre partea vestică a zonei, descoperind că vila avea o aripă separată. Aceasta se ridica din clădirea altfel simetrică şi vederea ei era blocată la est de vila însăşi. În partea asta nu existau uşi exterioare, iar ferestrele erau zăbrelite cu bare din fier forjat care păreau vechi de secole. Singura intrare în respectiva aripă trebuie să fi fost prin interiorul casei şi Randi simţi o bruscă senzaţie fizică, un mic

fior involuntar în care se împleteau presimţire şi dezgust. Înţelese pentru ce fusese construită aripa aceea – încăperile femeilor, haremul. Zăbrelele şi lipsa uşilor nu erau numai pentru a-i ţine pe intruşi afară, ci şi pentru a ţine femeile închise, prizoniere.

Se apropie şi auzi voci din interior. Apoi văzu lumini la trei ferestre. Vocile, mânioase, veneau dinspre camerele luminate – se vorbea în franceză şi arabă. Nu se înţelegea, dar se auzea şi o voce de femeie. Therese Chambord? Dacă ea era, o va recunoaşte din fotografia care i se arătase. Când ajunse la prima fereastră, se ridică şi se uită printre zăbrele.

Mauritania, Abu Auda şi doi terorişti înarmaţi stăteau în încăpere cu armele aţintite spre cineva. Chiar şi din exterior putu să simtă tensiunea din cameră. Mauritania vorbea către cineva, dar nu putea vedea cui i se adresează. Se lăsă jos şi se duse la cealaltă fereastră. Îi văzu pe Therese Chambord şi pe tatăl ei. Apoi şi pe Jon. Bucuria că-i găsise se sfârşi brusc când realiză pericolul în care se aflau toţi trei, ameninţaţi de armele lui Mauritania şi ale oamenilor lui.

În timp ce se uita printre zăbrele, Abu Auda gesticulă violent şi anunţă în franceză:

— Vorbim prea mult. Luaţi-i pe toţi şi închideţi-i în pivniţă. Dacă scapă unul – îşi avertiză el oamenii – vă scot ochii tuturor.

Oamenii lui Abu Auda îi conduseră pe cei trei către uşă.

Mauritania spuse:

— Lasă-l pe Chambord. Avem treabă, nu-i aşa, doctore? Mâine vom vedea o altă lume, un nou început pentru omenire.

Râsul sarcastic al teroristului o făcu pe Randi să simtă fiori reci pe şira spinării. Când Jon şi Therese Chambord părăsiră camera, Mauritania şi doctorul Chambord rămaseră singuri, acesta din urmă stând lângă aparatul care putea fi sau nu computerul ADN. Randi examină zăbrelele. Erau la fel de zdravene cum păreau de la depărtare.

Ştia ce are de făcut. Evaluă posibilităţile în câteva secunde: amândoi bărbaţii erau în bătaia pistolului, dar cel de lângă aparatură era mai greu de ochit. În momentul în care l-ar împuşca pe primul, al doilea s-ar arunca la podea şi ar ieşi din raza vizuală. Chiar şi Chambord ar fi ştiut să facă mişcarea. Un glonţ din pistolul ei putea deteriora aparatul, dar nimic nu confirma încă faptul că acesta reprezenta prototipul real şi nu ştia prea multe ca să priceapă dacă era aşa sau nu.

Dacă totuşi era într-adevăr computerul, erau şanse ca Chambord să-l reconstruiască sau să-l repare rapid. Aşadar, alegerea logică era să-l elimine pe Chambord. Pe de altă parte, Mauritania putea avea un alt om de ştiinţă pregătit să opereze pe computerul ADN, chiar dacă nu putea să construiască un altul. Atunci rămânea de ales între a-l elimina pe Mauritania şi a distruge prototipul.

Care să fie alegerea cea mai bună? Care ar da rezultatele cele mai bune?

Cu Chambord în viaţă, lumea putea spera să aibă computerul molecular, sau poate doar Statele Unite. Totul depindea de cei care îl recuperau pe Chambord. Şi cei de la Langley erau dornici să aibă computerul.

Pe de altă parte, orice atac al ei se putea solda cu omorârea lui Therese Chambord şi a lui Jon. Iar dacă aparatura *nu era* computerul molecular, împuşcătura i-ar atrage pe toţi împotriva ei şi ar pune capăt şanselor de a salva situaţia sau pe ei.

Lăsă jos arma MP5K. La urma urmei, avea şi un plan de acoperire, mai periculos, dar care putea să aducă rezolvarea. Acesta ar elimina computerul, dacă aparatul era în vilă. Problema era că putea însemna moartea tuturor.

Trebuia să încerce. Urmărind santinelele, fugi cu genunchii îndoiţi spre intrarea vilei. La distanţă, ea auzi valurile lovindu-se de nisip. Părea ecoul inimii ei. Spre colţul clădirii se întoarse şi se piti sub terasa de la uşa principală. Abu Auda şi doi oameni îi împingeau pe Jon şi Therese de-a lungul terasei, apoi spre subsolul clădirii, în direcţia barăcilor. Când ajunseră destul de departe de ea, îi urmări.

Jon privi spre pomii întunecaţi, căutând o cale de a se elibera pe el şi pe Therese. Abu Auda şi oamenii lui îi conduseră printr-o plantaţie de mandarini, îndreptându-se spre o construcţie din lemn aflată cam la doisprezece metri în spatele barăcilor. Mirosul citricelor era puternic, saturat.

Când unul din oamenii săi deschise uşa grea, Abu Auda îl împinse pe Jon în încăperea întunecoasă.

— Ne-ai dat multă bătaie de cap, americanule. În alte condiţii te-aş fi omorât pe loc. Mulţumeşte-i lui Khalid că are suflet mai bun ca mine. N-ai să mai poţi face nimic de aici, iar femeia se va gândi la păcatele ei.

Santinelele o împinseră pe Therese după Jon şi trântiră uşa în

spatele lor. Cheia se întoarse în broască şi, după un zgomot scurt, un alt zăvor de fier fu tras peste uşă cu o smucitură.

— *Mon Dieu,* oftă Therese.

Zâmbind, Jon o încurajă şi spuse în engleză:

— Nu aşa îmi imaginam că o să ne reîntâlnim.

Aruncă o privire prin unica încăpere. Din fereastra zăbrelită, plasată sus, aproape de tavan, se desena un pătrat pal pe podeaua de ciment. Nu mai existau alte ferestre, iar uşa din lemn era masivă.

— Nu, fu ea de acord.

În ciuda ţinutei sale, cândva imaculată, a feţei murdare, avea o frumuseţe şi o demnitate care rămăseseră neatinse.

— Sperasem să vii la teatru, să mă vezi pe scenă, apoi să cinăm împreună.

— Mi-ar fi plăcut.

— Să mă vezi pe scenă sau să cinăm împreună?

— Amândouă... cina şi băutura... şi după... mi-ar fi plăcut cel mai mult. Zâmbi.

— Da. Îi întoarse zâmbetul şi expresia ei deveni solemnă. Ciudat cum viaţa se poate schimba aşa de repede, aşa de neaşteptat...

— Nu-i aşa?

Ridică privirea şi se uită la el curioasă.

— Spui asta ca şi cum ai pierdut mult în viaţă.

— Chiar aşa? Nu voia să discute despre Sophia. Nu aici, nu acum.

În încăperea întunecată aerul era uscat, aproape nisipos, ca şi cum căldura algeriană evaporase toată umezeala din structura lemnului.

— Trebuie să ieşim de aici. Nu putem lăsa computerul şi pe tatăl tău în mâinile lor.

— Cum o să facem?

Nu exista nimic acolo pe care s-ar fi putut căţăra. Singurul pat de campanie era pironit de peretele opus celui cu fereastra şi nici o altă mobilă în jur. Se uită iar spre fereastră şi calculă înălţimea până la ea.

— Am să te ridic să încerci barele. Poate că una sau două sunt mai slabe. Ar fi un noroc chior.

Îşi împreună palmele şi o ridică pe umerii lui.

Femeia se prinse de bare, le examină şi anunţă descurajată:

— Sunt fixate în trei lăcaşuri orizontale, apoi între ele şi totul

înţepenit pe o placă de fier. Nu sunt puse de curând.

Erau zăbrelele unei vechi închisori, construită probabil cu mult timp înainte pentru a pedepsi sclavii arabi sau prizonierii piraţilor care guvernaseră cândva împreună cu un bei local al Imperiului Otoman.

— Nu se mişcă nici un pic? întrebă el, sperând.

— Nu. Sunt solide.

Jon o dădu jos şi atenţia lor se îndreptă către uşa din lemn masiv. Poate le putea fi de folos vechimea ei. Dar şi aceasta era zdravănă şi avea două încuietori în exterior. Chiar şi balamalele erau pe din afară. Proprietarii sclavilor şi piraţii îşi făceau mai multe griji în legătură cu evadarea prizonierilor decât cu posibilitatea de a pătrunde cineva acolo. Iar acum, fără un ajutor din afară, el şi Therese nu vor putea ieşi nicicum.

Apoi auzi un zgomot surd, ciudat – ca şi când cineva mesteca. Un animal mic care râcâia în lemn. Ascultă, dar nu îşi dădea seama ce putea fi.

— Jon!

Şoapta era atât de joasă încât crezu că are halucinaţii.

— Jon, fir-ar să fie!

Se uită spre fereastra înaltă. Văzu doar cerul negru.

Şoapta se auzi din nou:

— Idiotule! Peretele din spate.

Apoi recunoscu vocea şi se duse la peretele din spate.

— Randi?

— Cine credeai, puşcaşii marini?

— Aş fi sperat. De ce vorbeşti în şoaptă?

— Pentru că Abu Auda şi oamenii lui sunt prin preajmă. Este o cursă, tu eşti momeala, iar eu prada. Eu şi oricine ar veni să te salveze din locul ăsta.

— Cum ai pătruns până aici?

Avea din nou prilejul să-i admire talentele, abilităţile, calificarea profesională.

Şoapta se auzi după o scurtă ezitare:

— Am omorât doi dintre oamenii lui Abu Auda. E o noapte întunecoasă şi asta mi-a fost de folos. Dar Abu Auda o să-şi dea seama curând de lipsa lor şi atunci ne-am ars.

— Aici nu prea am multe posibilităţi. Propune ceva.

— Lacătul este zdravăn, dar încuietoarea pare floare la ureche. Balamalele sunt vechi, dar nu destul de ruginite. Sunt unse şi le pot scoate. Şuruburile care susţin zăvorul sunt pe

afară. Dacă le scot, poţi împinge uşa cu spatele.

— Pare o posibilitate. Tradiţională, dar bună.

— Da. Aşa am gândit până a trebuit să omor cele două santinele. Acum sunt în livada din faţă. Aşa că a trebuit să fac alt plan. Lemnul este putrezit mai peste tot aici, în spate.

Jon auzi un zgomot în perete şi murmură:

— Ce faci, scobeşti în perete?

— Exact. Am încercat cu un cuţit şi am văzut că sunt putrezite. Aş putea să fac o gaură pe unde să vă strecuraţi afară. Ar fi mai rapid şi mai silenţios.

În baracă, Jon şi Therese ascultau încordaţi. Zgomotul devenea din ce în ce mai pregnant şi mai sacadat.

În cele din urmă Randi şopti:

— Gata, omule, împinge dinăuntru. Împinge tare.

Therese i se alătură şi împreună se proptiră cu spatele de perete, împingând în locul unde scobise Randi. Vreme de câteva secunde, nu se petrecu nimic. Apoi bucata de perete căzu într-un nor de praf şi aşchii putrezite. Lemnul uscat, ros de termite şi alte insecte, se transformase în rumeguş, iar scândurile putrezite cedaseră. Randi le luă şi le puse încet pe pământ.

Jon şi Therese se strecurară prin deschizătură în aerul nopţii. Jon privi repede în jur. Bătea vântul pe plantaţia de mandarini, iar luna se ridica încet pe cer.

Randi pătrunse în livada de citrice cu o expresie încordată şi cu arma pregătită. Privi dincolo de închisoare şi peste terenul cu iarbă până la pomii de pe partea cealaltă. Terenul deschis era prăfuit şi vag în noapte. Le făcu semn s-o urmeze.

Se rostogoli pe burtă şi pe coate, cu arma pe braţe şi se târî prin iarbă. Imitând-o, Therese o urmă. Jon veni din spate. Înaintau silenţios, înnebunitor de încet. Luna se ridicase mai sus pe cer, începând să arunce lumină prin plantaţie şi în jurul închisorii.

În sfârşit, ajunseră la umbra copacilor care se profilaseră în depărtare. Nu se opriră să se odihnească, dar trecură peste corpul unuia dintre teroriştii ucişi de Randi, apoi peste celălalt corp până ajunseră la plantaţia de curmali, departe de locul unde Abu Auda îşi pregătise capcana.

Randi se ridică şi se lipi de trunchiul unui curmal.

— Ne putem odihni aici câteva minute. Nu mai mult. Au oameni peste tot.

Undeva, în apropiere, insectele scoteau sunete slabe.

Deasupra lor, stelele clipeau ocazional prin frunzişul pomilor.

— Frumoasă recuperare, spuse Jon ridicându-se în coate.

— *Merci beaucoup,* spuse şi Therese, şezând cu picioarele încrucişate.

Când cei trei se priviră, Randi zâmbi către Therese:

— Ne-am întâlnit în sfârşit. Îmi pare bine că eşti în viaţă.

— Şi mie, îţi poţi imagina, spuse Therese recunoscătoare.

— Presupun că nu mai ai o armă şi pentru mine? întrebă Jon, aruncându-i lui Randi un zâmbet inocent.

Randi îl privi cu reproş. Jon remarcă ochii ei negri, faţa parcă sculptată, o şuviţă de păr blond ieşindu-i de sub cagula neagră.

Ea răspunse:

— Tot nu ştiu pentru cine lucrezi, dar noi, cei din Companie, am venit pregătiţi. Scoase un pistol Sig Sauer de 9 mm cu amortizor, exact ca pistolul pe care Jon fusese nevoit să-l arunce într-o ladă de gunoi în aeroportul din Madrid.

— Mulţumesc, spuse sincer surprins. Verifică încărcătorul şi văzu că e plin, iar între timp le povesti celor două femei ce auzise de la teroriştii adunaţi în sala de sub cupolă.

— Mauritania plănuieşte o lovitură *nucleară* împotriva Ierusalimului? Randi era şocată.

Jon confirmă dând din cap.

— Pare un război tactic rusesc de scurtă durată, probabil pentru a diminua pierderile ţărilor arabe din jur, cu toate că şi ele vor fi afectate. Grav. Impactul va fi probabil mai mare chiar decât cel de la Cernobîl.

— *Mon Dieu,* şopti Therese impresionată. Bieţii oameni!

Ochii lui Randi sclipiră.

— Am fost adusă aici de un crucişător purtător de rachete care mă aşteaptă cam la cincizeci de mile depărtare. Nava militară *Saratoga* a Statelor Unite. Am culoar de transmisie şi aşteaptă apelul meu. Asta pentru că avem un plan adevărat. Nu este frumos, dar îi vom opri pe aceşti băieţi de la orice lovituri nucleare, fie împotriva Ierusalimului, fie a New Yorkului sau Bruxellesului. Avem mai multe opţiuni. Dacă-l salvăm pe Chambord şi computerul, atunci vor veni şi ne vor scoate de aici. Desigur toţi am vrea asta.

Întrebă dacă aparatura pe care o văzuse în camera în care erau Jon, Mauritania, Abu Auda şi cei doi Chambord era prototipul computerului molecular. Când Jon confirmă, ea dădu din cap:

— După rău vine şi mai rău… Ezită şi se uită la Therese.

— Nu poate fi mai rău decât prin ce am trecut sau decât planurile lui Mauritania, domnişoară Russell.

— Nu putem să lăsăm computerul ADN în mâinile lor, zise Randi, grav. Nu poate fi vorba de aşa ceva. Nu începe discuţie.

Therese se încruntă.

— Atunci ce facem?

— Dacă va fi nevoie, *Saratoga* are o rachetă standard SM-2 îndreptată spre cupola vilei. Computerul ADN trebuie distrus.

— Şi teroriştii, şopti Therese. O să moară şi ei?

— Dacă sunt aici, da. Toţi cei de-aici vor muri. Vocea lui Randi nu avea nici o conotaţie emoţională.

Jon le urmări pe cele două femei. I se adresă lui Randi:

— A înţeles.

Therese înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Dar tatăl meu? Era cât pe-aci să-i oprească. Chiar furase o armă. Se întoarse spre cărarea care ducea la vilă. Nu-l puteţi omorî!

— Nu vrem să omorâm pe nimeni… începu Randi.

— Să combinăm opţiunile, spuse Jon. Nu vreau să pierd timp încercând să scot computerul de acolo. Dar putem să-l salvăm pe Chambord şi, pe urmă, oamenii tăi ne pot lua.

— Mi-ar plăcea să fie aşa, zise Therese. Dar cum după rău vine şi mai rău – faţa ei păli – faceţi ce trebuie ca să prevenim catastrofa.

Randi îşi consultă ceasul.

— Îţi pot acorda zece minute. Scoase din rucsac un aparat de emisie-recepţie. Ia-l. Apoi am să anunţ *Saratoga* să intre în acţiune.

— Am înţeles. Puse aparatul la centură.

— Merg cu tine, îi spuse Therese lui Jon.

— Nu fi prostuţă. Nu eşti antrenată. Ai trecut…

— S-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu ca să-l salvezi pe tata. Şi nu mă poţi opri. Ce-ai să faci, ai să mă împuşti ca să rămân aici? Se uită la Randi. Dă-mi un pistol. Ştiu să-l folosesc.

Randi înălţă capul, examinând propunerea. Încuviinţă:

— Ia pistolul meu Beretta. Este cu amortizor. Ia-l şi du-te!

Jon cronometră timpul de patrulare al santinelelor şi când le văzu trecând de colţul clădirii, o luă la fugă cu Therese. Se opriră la uşa principală şi se lipiră cu spatele de zid. Paznicul din interior ieşi pe uşă. Jon trase un singur glonţ şi omul căzu. Trase corpul

teroristului în casă în timp ce Therese închise încet uşa. Se auzea o discuţie purtată pe un ton ridicat, venind din direcţia cupolei. Suna de parcă ar fi fost un consiliu de război.

Făcu semn către Therese şi amândoi o luară la fugă spre aripa specială a clădirii, oprindu-se abia la capătul culoarului. Jon privi pe după colţ. Şopti la urechea lui Therese:

— Nu e nimeni. Hai!

Trecură prin holul pardosit cu magnificul mozaic, cu pistoalele pregătite. Se opriră din nou, de astă dată în faţa uşii fostului harem.

Jon era nedumerit.

— Nici aici nu e nimeni de pază. De ce oare? şopti el.

— Poate că-i în cameră cu papa.

— S-ar putea să ai dreptate. Jon încercă uşa. Este deschis. Intră tu prima. Spune-le că te-au eliberat şi că te-au trimis să-l ajuţi să lucreze mai repede. Paznicul te va crede.

Ea înţelese şi aprobă.

— Uite, ia arma. Nu vrem să le trezim bănuieli.

Jon luă pistolul Beretta.

Therese îţi îndreptă umerii şi intră. Se repezi spre tatăl ei şi, cu un gest teatral, spuse în franceză:

— Papa, eşti bine? Domnul Mauritania mi-a spus să mă întorc…

Emile Chambord se roti cu scaunul şi se holbă la Therese de parcă ar fi văzut o stafie. Apoi îl zări pe Jon în spatele ei, cu armele în mâini, cercetând încăperea în căutarea gărzilor. Dar nu era nimeni.

Nedumerit, Jon se uită la Chambord şi întrebă:

— De ce sunteţi fără pază?

Omul de ştiinţă ridică din umeri.

— De ce m-ar mai păzi acum? Te aveau pe tine şi pe Therese. Nu era să distrug prototipul sau să evadez şi să o las pe ea aici?

Jon spuse scurt:

— Să ieşim. Veniţi.

Chambord ezită.

— Şi computerul meu? Îl lăsăm aici?

— Lasă-l, tată. *Grăbeşte-te!*

Jon privi ceasul.

— Mai avem doar cinci minute. Nu mai mult.

Îl apucă pe Chambord de braţ şi-l trase în picioare. Fugiră de-a lungul coridorului până ajunseră în holul mare. Se auzeau voci de

după uşă. Ori un paznic se trezise, ori fuseseră descoperiţi.

— Înapoi, ordonă Jon.

Fugiră jumătate de drum şi auziră mai multe voci dinspre cupolă, apoi zgomot de paşi alergând. Jon îşi luă pistolul şi îi întinse Beretta lui Therese. Scoase staţia şi îi împinse pe cei doi Chambord spre fereastra care dădea afară.

— Ieşim pe aici. *Grăbiţi-vă!* Împingându-i, deschise staţia de emisie-recepţie. Îi comunică scurt lui Randi: L-am recuperat pe Chambord. Suntem bine şi ieşim în câteva minute. *Ordonă lovitura.*

Randi se apropiase de vilă şi stătea ascunsă sub o tufă. Privi din nou ceasul. *Doamne!* Cele zece minute acordate lui Jon se scurseseră. Luna se ascunsese după un nor gros, iar temperatura scădea vertiginos. Cu toate astea, era lac de sudoare. Trei ferestre erau luminate în aripa destinată femeilor şi în cupolă, dar nu vedea nimic şi nu auzea nimic.

Privi din nou ceasul. Unsprezece minute. Rupse un smoc de iarbă cu rădăcini cu tot şi îl aruncă undeva în noapte.

Aparatul de emisie-recepţie porni şi pulsul ei o luă la galop când auzi vocea lui Jon spunând:

— Ordonă lovitura.

Răsuflând uşurată, răspunse din ascunzătoare:

— Mai avem cinci minute. O dată declanşată…

— Ştiu. Urmă o ezitare. Mulţumesc, Randi. Succes.

Vocea i se opri în gât.

— Şi ţie, camarade.

Termină convorbirea şi se uită la cerul înnorat, închise ochii şi spuse în gând o rugăciune de mulţumire. Apoi luă transmiţătorul radio şi dădu mesajul mortal către *Saratoga.*

Jon stătea în faţa ferestrei, aşteptând-o pe Therese să se strecoare. Ea încremenise, uitându-se la tatăl ei. Jon privi înapoi.

Chambord scosese un pistol şi îl îndreptase spre Jon.

— Dă-te la o parte de lângă el, copilă, spuse Chambord cu pistolul spre pieptul lui Jon. Dă-mi arma, colonele.

— Papa! Ce faci?

— Ssst, copilă. Nu-ţi face griji. Fac ce trebuie. Luă o staţie de emisie-recepţie din buzunarul lui. Vorbesc serios despre arma ta, colonele Smith. Pune-o jos ori te împuşc.

— Doctore Chambord… spuse Jon uluit. Lăsă pistolul în jos, dar

nu-i dădu drumul.

Chambord vorbi în staţie:

— Partea vestică. *Cheamă-i pe toţi aici.*

Jon văzu sclipirea din ochii lui Chambord. O scânteie de bucurie. Era privirea unui fanatic. Îşi aminti expresia detaşată, aproape visătoare pe care o văzuse pe faţa omului de ştiinţă când Mauritania îi descoperise. Jon înţelese imediat.

— N-aţi fost răpit. Lucraţi *pentru ei.* Totul a fost o înscenare ca să pară că aţi murit. De aceea nu sunt paznici. Totul a fost o înţelegere cu Mauritania, s-o faceţi pe Therese *să creadă* că sunteţi prizonier.

Doctorul Chambord vorbi dispreţuitor:

— Nu sunt cu ei, colonele Smith, *ei sunt cu mine.*

— Tată?

Dar înainte ca Chambord să-i răspundă, Abu Auda împreună cu trei oameni înarmaţi, însoţiţi de Mauritania, apăru în uşă. Jon înşfacă arma şi-o apucă pe Therese de mijloc.

Randi privi din nou la ceas. *Patru minute.* Deodată auzi zgomot în clădire. Strigăte şi paşi alergând. Îşi ţinu respiraţia şi auzi împuşcături, urmate de o armă automată. Jon şi Therese nu aveau arme automate. Îi era frică să gândească aşa, dar exista o singură posibilitate. Jon şi cei doi Chambord fuseseră descoperiţi. Negă acest gând, dar alte focuri de armă automată răsunară la distanţă.

Sări în picioare şi traversă terenul viran spre vilă. Apoi auzi un alt sunet, îngrozitor, din interior: un râs triumfător. Focuri de victorie şi laude lui Allah. Infidelii muriseră!

Îngheţă. Incapabilă să gândească, să simtă. Nu putea fi aşa. Şi totuşi, toate focurile după primele două împuşcături de pistol, erau de arme automate. Îi uciseseră pe Jon şi Therese.

O umbră de regret trecu pe faţa ei, apoi o cuprinse o furie răzbunătoare. Şi toate astea din cauza computerului ADN. Fiindcă nu trebuia să rămână în mâinile teroriştilor… Era prea mare miza. Prea multe vieţi.

Se întoarse şi se depărtă de vilă, fugind ca urmărită de toţi câinii infernului. Încercând să nu vadă imaginea lui Jon, ochii lui de un albastru închis, zâmbetul, trupul, inteligenţa lui. Cum i se lungea faţa când era supărat…

Când racheta lovi, explozia o aruncă zece metri în faţă. Zgomotul fu asurzitor. Rămăşiţele clădirii cădeau peste tot din

aer, ca o ploaie periculoasă. Se adăposti printre măslini şi îşi acoperi capul cu mâinile.

Randi stătu cu spatele la zidul înconjurător, urmărind flăcările roşii şi galbene care se ridicau către cerul întunecat dinspre vila aflată la aproape un kilometru depărtare. Vorbi în staţia radio:

— Sunaţi la Pentagon. Computerul ADN a fost distrus şi doctorul Chambord o dată cu el. Nu mai există nici un pericol.

— Am înţeles, Russell. Bună treabă.

Vocea ei suna obosită.

— Spune-le că locotenent-colonelul Jonathan Smith, doctor în medicină în armata Statelor Unite, a murit în explozie împreună cu fiica doctorului Chambord, Therese. Acum scoateţi-mă de aici.

Închise transmiţătorul şi se uită spre norii care se mişcau agale. Luna apăruse puţin de după nori, apoi dispăru. Mirosul morţii şi al rămăşiţelor arse plutea prin aer. Se gândea la Jon. Îşi asumase singur riscul în deplină cunoştinţă de cauză. Totul se întorsese împotriva lui, dar el nu s-ar fi plâns. Şi începu să plângă.

Partea a treia

28

Beirut, Liban

Agentul CIA, Jeff Moussad, umbla îngrijorat printre dărâmăturile din zona nerecunoscută oficial din sudul Beirutului. Aerul era prăfos, iar munţii de cărămizi şi mortar de pe ambele părţi reflectau povestea tristă a îndelungatului război civil care divizase Libanul şi distrusese reputaţia oraşului Beirut, cunoscut ca Parisul Orientului. Cu toate că centrul oraşului se reconstruia şi câteva sute de firme internaţionale se întorseseră, progresul era încă nesemnificativ pe acest vast tărâm al nimănui cu trecut cumplit.

Jeff se afla acolo ca agent sub acoperire pentru a contacta o persoană importantă a cărei identitate şi adresă fuseseră descoperite în notele unui fost agent CIA, mort în infamul atac asupra Pentagonului din 11 septembrie. Misiunea lui dificilă – căuta acul în carul cu fân – era posibilă doar datorită noilor resurse ale serviciului de contraspionaj, pe care guvernul Statelor Unite le dezvoltase, de la cunoscutele avioane de spionaj U-2 şi constelaţia de sateliţi secreţi de spionaj care orbitau în spaţiu, până la sateliţii comerciali care fotografiau din spaţiu şi a avioanelor spion teleghidate.

Neexistând indicatoare rutiere, Jeff se baza pe sistemul special programat al avionului teleghidat Palm Pilot pentru a găsi calea către grota săpată în dărâmăturile a ceea ce fusese cândva o clădire. Se opri în întuneric şi verifică din nou sistemul Palm Pilot. Afişajul arăta străzile şi aleile din zonă exact, informaţiile fiind transmise de către unul dintre aparatele fără pilot din noua familie a avioanelor-robot. Aceste avioane perfecţionate ofereau imagini în timp real ale unei zone pe distanţe mari, prin satelitul de comunicaţii. Era o îmbunătăţire majoră faţă de avioanele teleghidate care comunicau informaţia numai dacă un semnal

radio putea fi dirijat direct la baza de unde fuseseră lansate.

Din cauza schimbărilor geografice din sudul Beirutului, un străin se putea rătăci uşor. Dar cu un astfel de aparat şi cu liniile de direcţie care indicau exact pe unde se poate merge, Jeff parcurse un drum sigur cam un sfert de milă. Un foc de armă se auzi însă în apropiere, urmat de paşi în spatele lui. Se ascunse rapid în umbra unui tanc distorsionat, înnegrit de fum, urmare a luptelor care avuseseră loc cu mult timp înainte. Îşi încordă auzul şi scoase pistolul. Trebuia să ajungă repede la ascunzătoarea indicată, înainte de a fi descoperit.

Îşi cercetă Palm Pilot-ul. Destinaţia lui nu era prea departe. Dar pe când memora următoarea cotitură, ceea ce era de neconceput se întâmplă. Sistemul se opri. Privi afişajul cu răsuflarea tăiată. Nu ştia unde se află. Înjurând în barbă, ştiindu-se pierdut, apăsă pe butoane însă doar informaţia falsă apăru pe ecran – numere de telefon, întâlniri. Nu exista legătura cu avionul teleghidat care să-i indice încotro să se îndrepte pe mai departe sau cum să se întoarcă la bază.

Înspăimântat, încercă să-şi amintească exact amplasamentul următoarei cotituri. Când fu sigur că îşi amintise corect, trecu pe lângă o clădire prăbuşită, dădu colţul şi traversă spre ceea ce spera să fie destinaţia finală. Ajunse într-o zonă mai înaltă şi privi nervos, căutând intrarea. Văzu însă doar străfulgerarea a patru puşti de asalt... şi nimic altceva.

Fort Belvoir, Virginia

Imediat la sud de Washington, D.C. se ridica Fort Belvoir, o clădire ultramodernă, sediul a peste o sută de organizaţii – cele mai de seamă din Departamentul Apărării. Printre rezidenţii în mare parte sub acoperire funcţiona şi staţia de informaţii prin satelit a Biroului Naţional de Recunoaştere (NRO). Înfiinţat în 1960 pentru proiectarea, lansarea şi operarea sateliţilor spion ai Statelor Unite, NRO îşi desfăşurase activitatea în mare secret, aşa că, până în 1990, nici nu fusese recunoscut oficial. Cu personal numeros şi bine organizat, NRO depăşise bugetul de miliarde de dolari alocat anual, cheltuind mai mult chiar decât cele trei mari puteri ale spionajului la un loc – CIA, FBI şi Agenţia Naţională de Securitate (NSA).

Aici, pe dealurile Virginiei suburbane, la staţia NRO de

recepţionare a informaţiilor se afla crema electronicii şi a capacităţii umane de analiză. Donna Lindhorst, una dintre analiştii civili, o femeie cu părul negru, pistruiată, era epuizată de ultimele şase zile de lucru în alertă maximă. În ziua aceea, monitoriza o bază de lansare a rachetelor din Nordul Coreei, o ţară considerată nu numai un potenţial duşman al Statelor Unite şi al aliaţilor acesteia, ci şi una dintre cele care se ocupa prioritar de dezvoltarea tehnologiei pentru rachetele cu rază lungă de acţiune.

Angajată la NRO de mult timp, Donna ştia că sateliţii spioni survolau teritoriul de peste patruzeci de ani, mulţi orbitând la multe sute de kilometri deasupra planetei. Cu o viteză de 25 de mach, aceste „păsări” de un miliard de dolari treceau peste fiecare loc de pe faţa pământului, furnizând imagini digitale ale obiectivelor pe care CIA, politicienii din guvern şi înalţii comandanţi militari doreau să le studieze. În orice clipă, cel puţin cinci sateliţi de acest fel se aflau în aer. De la războiul civil din Sudan până la dezastrele datorate condiţiilor de mediu din China, sateliţii americani transmiteau un flux de imagini alb-negru.

Baza de lansare a rachetelor din nordul Coreei pe care o studia acum Donna era o prioritate de înaltă periculozitate. Statele Unite nu doreau ca o naţiune duşmănoasă să tragă foloase de pe urma actualei situaţii incerte, din punct de vedere electronic. Şi asta se putea întâmpla chiar acum. Donnei i se uscase gâtul de spaimă, fiindcă imaginile monitorizate indicau un panaş cald ca cel emis de aruncătoarele de rachete.

Nervoasă, studia monitorul manevrând satelitul ca să focalizeze mai mult timp zona. Cunoscut în lumea spionajului ca un satelit de primă clasă, acesta putea lua o fotografie la fiecare cinci secunde, transmiţând-o apoi instantaneu prin sateliţii Milstar, direct în monitorul ei. Asta necesita un imens volum de prelucrare a datelor şi de procesare a imaginilor, dar trebuia să fie sigură că panaşul cald era real. Dacă aprecierea ei se confirma, putea fi un apropiat avertisment cu privire la un atac cu rachete.

Se aplecă îngrijorată, manevrând scanarea digitală, citind datele, până când... Ecranul se goli. Toate imaginile dispăruseră. Încremeni o clipă, şocată, apoi se dădu înapoi cu scaunul şi se holbă îngrozită la peretele monitoarelor. Toate erau goale. Nici un semnal. Dacă nord-coreenii doreau să pornească un atac nuclear împotriva Americii, nimic nu-i putea opri.

Washington, D.C.

În birourile şi pe toate coridoarele din aripa vestică a Casei Albe se înstăpânise o bucurie liniştită, o Zi a Recunoştinţei în luna mai. Chiar în Biroul Oval, preşedintele Castilia împărtăşea aceeaşi rezervată bucurie cu consilierii săi care umpleau încăperea, cutezând să zâmbească, lucru neobişnuit de-a lungul cumplitelor zile prin care trecuse.

— Nu ştiu exact cum aţi făcut, domnule, spuse Emily Powell-Hill, consilierul cu probleme de securitate naţională. Dar chiar i-aţi învins.

— Noi i-am învins, Emily.

Preşedintele se ridică, înconjură biroul şi se aşeză pe canapea lângă ea, un act de camaraderie pe care şi-l îngăduia rar. Se simţea mai uşor astăzi, ca şi cum i s-ar fi luat o mare greutate de pe umeri. Privi prin ochelari, zâmbi cald fiecăruia, mulţumit să constate destinderea pe feţele celor din jur. Totuşi, nu exista un motiv real de a sărbători. Muriseră oameni nevinovaţi când racheta fusese lansată asupra vilei algeriene.

— Toţi au contribuit, continuă el, inclusiv cei din contrainformaţii. Le datorăm mult acestor eroi altruişti care au muncit pe tărâm inamic fără nici o recunoaştere publică.

— Din ce mi-a raportat căpitanul Lainson de pe *Saratoga* – începu amiralul Stevens Brose, arătând spre directorul Serviciului de Contraspionaj – serviciile operative CIA au finalizat operaţiunea şi i-au distrus pe ticăloşii aceia şi blestematul computer ADN.

Directorul Serviciului de Contraspionaj dădu din cap modest.

— Este meritul agentului Russell. Unul dintre cei mai buni oameni ai mei. Ea şi-a făcut datoria.

— Da, încuviinţă preşedintele, fără îndoială că CIA şi alţii, care trebuie să rămână în umbră, ne-au salvat de data asta. Expresia lui deveni solemnă când îi privi pe şefii de stat-major, pe cei de la NSA, NRO, DEI şi pe şeful consilierilor lui: Acum trebuie să ne pregătim pentru viitor. Computerul molecular nu mai este o ipoteză şi un alt computer va fi proiectat. Este inevitabil. Cine ştie ce va inventa ştiinţa ca să ne ameninţe securitatea şi să ajute umanitatea – aş putea adăuga, nu? Trebuie să facem ceva acum, să învăţăm cum să procedăm cu toate astea.

— După câte înţeleg, domnule preşedinte – începu Emily Powell-Hill – doctorul Chambord, computerul şi toate cercetările lui s-au pierdut în deflagraţie. Din informaţiile primite, nimeni nu poate face un duplicat. Aşa că avem timp destul.

— Poate, Emily, fu de acord preşedintele. Totuşi, sursele mele din comunitatea ştiinţifică îmi spun că, o dată depăşit acest prag, oricine poate dezvolta ideea şi chiar curând. Se uită la cei din jur şi vocea lui deveni puternică atunci când continuă: în orice caz, trebuie să construim ceva care să lupte împotriva computerului ADN şi a altor asemenea aparate care ne pot ameninţa securitatea.

Se lăsă o tăcere generală în Biroul Oval, fiecare gândindu-se la responsabilităţile care-i reveneau. Liniştea fu întreruptă de soneria stridentă a telefonului de pe biroul preşedintelui. Sam Castilia ezită, gândind că apelul nu putea însemna decât ceva de mare importanţă.

Puse mâinile pe genunchi, se ridică, se îndreptă spre birou şi răspunse.

— Da?

Era Fred Klein.

— Trebuie să vă văd, domnule preşedinte.

— Acum?

— Da, domnule. Acum.

Paris, Franţa

În spitalul particular pentru pacienţii care urmau să fie supuşi unei operaţii estetice, Randi, Marty şi Peter se aflau în spaţioasa rezervă unde fusese dus Marty. Zgomotele surde ale traficului de afară păreau să se amplifice ori de câte ori dureroasa conversaţie înceta şi pe obrajii lui Marty curgeau şiroaie de lacrimi.

Jon era mort. Ştirea îi frânsese inima. Îl iubise aşa cum numai doi prieteni cu talente şi interese atât de diferite se puteau iubi, uniţi printr-o relaţie de respect reciproc de-a lungul anilor. Pentru Marty, pierderea era pe cât de mare pe atât de imprevizibilă. Jon fusese întotdeauna alături de el. Nu-şi putea imagina să trăiască într-o lume fără Jon.

Randi şedea lângă pat, ţinându-l de mână. Cu cealaltă mână îi ştergea lacrimile de pe obraji. De partea cealaltă a încăperii,

Peter stătea rezemat de uşă, cu faţa împietrită şi numai uşoara îmbujorare îi trăda durerea.

— Şi-a făcut datoria, îi spuse Randi lui Marty pe un ton blajin. O datorie pe care şi-a dorit-o. Nu poţi să pretinzi mai mult.

— A fost... un adevărat erou, suspină Marty. Faţa i se schimonosi de efortul de a-şi găsi cuvintele. Pentru el, emoţiile erau greu de exprimat în cuvinte – era un limbaj pe care nu-l stăpânea. Ţi-am spus vreodată cât de mult l-am admirat pe Bertrand Russell? Îmi aleg cu grijă eroii. Dar Russell a fost extraordinar. N-am să uit niciodată când am citit prima dată *Principiile matematicii.* Cred că aveam zece ani şi am fost realmente înfiorat. Of, Doamne! *Implicaţiile.* Mi-a deschis ochii! Asta a fost când a scos el matematica de pe tărâmul filosofiei abstracte şi i-a dat o formă precisă.

Peter şi Randi schimbară o privire. Nici unul nu înţelegea despre ce vorbeşte.

Marty dădea din cap, încuviinţând pentru sine, cu lacrimile curgând pe aşternut.

— Conţinea atâtea idei interesante. Martin Luther King, junior, William Faulkner şi Mickey Mantie au fost şi ei eroi. Roti privirea prin cameră. Dar Jon a fost întotdeauna cel mai mare erou al meu. Absolut, *cel mai mare.* De când eram mici. Dar nu i-am spus niciodată. El putea face tot ce nu puteam eu. Şi invers. Cât de des se pot întâlni doi oameni ca noi? Pierzându-l pe el, este ca şi cum mi-aş fi pierdut picioarele şi braţele, doar că mai rău. Am să... o să-mi lipsească foarte mult.

Randi îi strânse mâna.

— Şi nouă o se ne lipsească, Mart. Am fost sigură că poate ieşi la timp. Şi *el* a fost sigur. Dar...

I se strânse inima şi oftă. Lăsă capul în jos, îndurerată. Ea greşise şi Jon murise. Începu să plângă încet.

— Ştia ce face, spuse Peter cu vocea gâtuită. Toţi cunoşteam riscul. Cineva trebuia s-o facă pentru ca toţi oamenii de afaceri, nevestele, vânzătoarele şi chiar nenorociţii de gigolo şi milionarii să poată dormi în pace în paturile lor.

Randi sesiză amărăciunea din vocea vechiului agent MI6. Era felul lui de a-şi exprima durerea. Stătea singur – în realitate totdeauna fusese singur – rănile de pe obraz, braţul stâng şi mâna stângă vindecate, livid în furia lui reţinută la gândul morţii prietenului său.

— Am vrut să fiu de ajutor de astă dată, spuse Marty rar, cu

voce slabă, ca urmare a tratamentului.

— Ştia asta, tinere, răspunse Peter.

O tăcere tristă umplu rezerva. Zgomotele traficului erau supărătoare. Undeva departe se auzea sirena unei ambulanţe.

În cele din urmă, Peter rupse tăcerea:

— Lucrurile nu merg întotdeauna în direcţia dorită.

Telefonul de lângă patul lui Marty sună şi toţi trei se uitară speriaţi într-acolo. Peter ridică receptorul.

— Howell aici. Am spus niciodată să nu… ce? Da. Când? Eşti sigur? Mulţumesc, mă ocup de asta.

Puse receptorul la loc şi se întoarse spre prietenii lui, cu faţa schimonosită de parcă ar fi văzut ceva îngrozitor.

— Ultrasecret. Direct din Downing Street. Cineva a preluat controlul sateliţilor în spaţiu şi i-a blocat pe cei de la Pentagon şi NASA. Se putea face aşa ceva *fără* computerul ADN?

Randi clipi. Apucă o batistă de hârtie din cutia de lângă patul lui Marty şi-şi suflă nasul.

— Au scos computerul din vilă? Nu, nu aveau timp. Ce naiba să însemne asta?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, dar pericolul n-a trecut. Trebuie să-i găsim din nou.

Randi dădu din cap.

— Nu *ar fi putut să scoată* prototipul de acolo. Nu era timp pentru aşa ceva. Dar… Se uită la Peter. Poate Chambord a supravieţuit cumva? Asta ar fi o explicaţie. Iar dacă Chambord…

Marty se ridică în capul oaselor.

— Poate că şi Jon trăieşte!

— Opriţi-vă, amândoi. S-ar putea să nu fie aşa. Scutul Semilunii ar fi făcut totul să-l scoată pe Chambord viu de acolo. Dar n-ar fi dat doi bani pe Jon sau pe domnişoara Chambord. De fapt, ai auzit focuri de armă automată, Randi. Cine altcineva ar fi fost ţinta? Ai spus în raportul tău că Jon trebuie să fi murit fie din cauza împuşcăturilor, fie a deflagraţiei. Ticăloşii erau veseli. Victorioşi. Nimic nu schimbă asta.

— Ai dreptate, se strâmbă Randi. Dar există o posibilitate pe care n-o putem ignora. Dacă mai trăieşte…

Marty dădu păturile la o parte şi sări din pat, abia ţinându-se pe picioare.

— Nu-mi pasă ce spuneţi *oricare dintre voi. Jon trăieşte!* O spusese apăsat. Aflând veştile, hotărâse că era prea dureros să creadă că murise. Trebuie s-o ascultăm pe Randi. Ar putea să

aibă nevoie de noi. Când mă gândesc prin ce-ar putea să treacă, poate e rănit sau singur undeva în deşertul fierbinte din Algeria… sau poate că, în timp ce vorbim, teroriştii se pregătesc să-l omoare! Trebuie să-l găsim.

Efectul medicamentelor trecuse, iar viaţa i se părea lui Marty mai reală. Un supraom înarmat cu un computer şi o energie de geniu.

— Linişteşte-te, băiete. Ştii că ai tendinţa să gândeşti mai departe de universul logic.

Marty se îndreptă şi se uită la Peter indignat. Răspunse cu greu:

— Universul meu este nu numai logic, dar şi foarte departe de puterea ta mărginită de înţelegere, britanic ignorant.

— Posibil, replică Peter sec. Totuşi, aminteşte-ţi că acum lucrăm în universul meu. Să spunem că Jon *trăieşte.* Din raportul lui Randi rezultă că este probabil prizonier. Sau, cel puţin rănit, urmărit şi se ascunde. Problema se pune unde este şi cum putem să luăm legătura cu el? Exceptând posibilitatea distanţelor scurte şi a contactelor rapide, comunicaţiile noastre electronice au fost blocate când sateliţii le-au preluat.

Marty deschise gura să dea un răspuns, dar frustrarea de pe chipul lui era vizibilă în timp ce încerca să se lupte cu mintea lui încă înceată.

Randi se întrebă cu voce tare:

— Dacă ar fi reuşit să scape – mai ales dacă Chambord era cu el – Scutul Semilunii i-ar fi urmărit. Mauritania s-ar fi asigurat ca aşa să se petreacă lucrurile. Probabil l-ar fi trimis pe asasinul ăla, Abu Auda, după ei. Din câte am văzut, Abu Auda ştia ce face. Aşa că dacă Jon şi oricare dintre ceilalţi sunt în viaţă, probabil că se află încă în Algeria.

— Dar dacă n-a putut să scape – concluzionă Peter – dacă nici unul dintre ei n-a putut, iar din ceea ce s-a întâmplat cu sateliţii americani aş spune că Scutul Semilunii încă îl are pe doctorul Chambord în mâinile sale, atunci Jon este prizonier. Şi n-avem nici cea mai mică bănuială unde este ţinut.

Nerăbdător şi mai îngrijorat ca niciodată, Fred Klein şedea pe banca din lemn pe care preşedintele o adusese din biroul său de la ferma Taos în biroul privat din apartamentul de la etaj al Casei Albe. Se uită în jurul lui la pereţii cu rafturi pline de cărţi fără să le vadă, gândindu-se la ce trebuia să discute cu preşedintele.

Simţea o nevoie disperată de a-şi aprinde pipa. O ţinea în buzunarul de la piept al costumului. Îşi încrucişă picioarele, mişcând vârful celui de deasupra ca acul unui metronom.

Preşedintele remarcă imediat neliniştea şefului Serviciului de Operaţiuni sub acoperire unu.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, Fred. Ştiu cât de valoros era pentru tine doctorul Smith.

— Condoleanţele pot fi premature, domnule. Klein îşi drese vocea. Ca şi sărbătorirea aşa-zisei noastre victorii din Algeria.

Spinarea preşedintelui se încordă. Trecu pe partea cealaltă a biroului şi se aşeză.

— Spune-mi despre ce este vorba.

— Echipa de recuperatori pe care am trimis-o imediat după atacul cu rachetă nu a găsit corpurile colonelului Smith, al doctorului Chambord şi nici al lui Therese Chambord.

— Poate că e prea devreme. În orice caz, corpurile puteau fi arse sau împrăştiate.

— Este oarecum adevărat. Dar am trimis acolo experţii noştri în cercetarea ADN de îndată ce am primit raportul de la agentul Russell, iar armata algeriană şi poliţia au trimis şi ei câţiva oameni. Până acum n-am găsit rămăşiţele celor trei. Nimic. Mai mult, nu existau rămăşiţe femeieşti. Dacă domnişoara Chambord a supravieţuit, unde se află? Unde-i tatăl ei? Unde-i colonelul Smith? Dacă Jon ar fi rămas în viaţă, m-ar fi contactat. Dacă Chambord şi fiica lui ar fi rămas în viaţă, s-ar fi ştiut până acum.

— Asta dacă nu sunt prizonieri. Aici vrei să ajungi, nu-i aşa?

Preşedintele nu avea stare să stea jos. Se ridică şi începu să umble pe carpeta Navajo.

— Crezi că există o şansă ca unii terorişti să fi scăpat şi să-i fi luat pe toţi trei cu ei?

— Asta mă îngrijorează. Altfel…

— Altfel ai fi sărbătorit supravieţuirea lui Smith şi a lui Chambord. Da, am înţeles ce spui. Dar toate sunt supoziţii. Speculaţii.

— Mă ocup de supoziţii şi speculaţii, domnule. Toate serviciile de contraspionaj o fac dacă vor să-şi ducă treaba la bun sfârşit. De noi depinde să vedem pericolele înainte ca ele să apară. S-ar putea să greşesc şi corpurile lor vor fi găsite. Încleştă mâinile şi se aplecă. Dar ca toţi trei să lipsească este prea mult, asta nu putem ignora, Sam.

— Ce vei face?

— Vom continua căutarea prin ruine şi investigaţiile, dar…

Telefonul sună şi preşedintele ridică receptorul.

— Da? zise el, apoi se încruntă. Spuse pe un ton răstit: Vino sus, în biroul meu privat, Chuck. Da, *acum.*

Puse jos receptorul şi închise ochii o clipă, ca pentru a şterge conţinutul apelului.

Klein aşteptă.

Castilia spuse cu o voce obosită:

— Cineva tocmai a transformat procesoarele computerizate de la bordul tuturor sateliţilor noştri militari şi privaţi, aşa că nu mai primim date. De la *toţi* sateliţii. *Nici o informaţie.* Este o cădere de sistem catastrofală. Şi ce-i mai rău, nimeni pe lume nu îi poate reprograma aşa cum au fost.

— *Suntem orbi din spaţiu?* Klein scăpă un blestem. Drace, asta înseamnă că iar avem de-a face cu computerul ADN. Dar *cum?* Russell a confirmat. Racheta a lovit vila, iar computerul era înăuntru. Smith i-a spus că el şi Chambord erau pe cale să scape, de fapt toţi trei, pentru că a sunat şi a ordonat lovitura. Chiar dacă Smith şi Chambord n-ar fi distrus computerul, tot ar fi fost distrus o dată cu clădirea.

— De acord. Aşa ar trebui să fie. Este concluzia logică. Du-te în camera alăturată, Fred. O să apară Chuck.

De cum ieşi Klein, şeful de personal al preşedintelui, Charles Ouray, intră grăbit în birou.

— Încă se lucrează, dar NASA spune că cine a transformat computerele ne-a blocat afară. Complet. Nu putem intra! Sunt probleme peste tot.

— Mai bine spune-mi care sunt.

— Pentru o vreme, am crezut că nord-coreeni vor să trimită o rachetă, dar am avut un contact la sol care a spus că era doar o ceaţă deasă care masca toată căldura emisă de un camion aflat în apropierea hangarului în care era racheta în discuţie. Am pierdut un agent în sudul Beirutului, Jeffrey Massoud. Sistemul lui tridimensional pentru orientare a fost decuplat. Credem că a fost omorât. De asemenea, era să pierdem unul din transportoarele noastre şi un submarin în Pacific. Chiar şi Echelon a amuţit.

Prin programul Echelon, Statele Unite şi Marea Britanie interceptau atât convorbirile prin satelit, cât şi înregistrările intercontinentale care treceau prin cablurile telefonice instalate sub nivelul mării.

Preşedintele se străduia să tragă aer în piept.

— Adună tot Statul Major. Nu cred c-au părăsit clădirea. Dacă da, adu-l pe amiralul Brose şi spune-i să dea instrucţiuni tuturor să se aştepte la ce-i mai rău – un atac imediat asupra Statelor Unite. Începând de la un război biologic până la lansarea de rachete nucleare. Adună-i pe cei de la apărare şi pe toţi cei neoficiali.

— Şi pe cei din sistemul experimental de antirachete, domnule? Dar aliaţii noştri…

— Am să iau legătura cu ei. Trebuie să ştie ca să-şi pună oamenii la adăpost. Oricum le-am dat o grămadă de informaţii prin sateliţii noştri. Drace, toţi au nevoie de timp. Şi sistemele lor trebuie să indice o pierdere de date. Dacă nu-i contactez, o vor face ei. Am să spun că, din câte ştim, e vorba de un hacker. O să creadă pentru moment. Între timp, noi ne facem treaba. Cel puţin sistemul experimental secret ar trebui să fie în deplină siguranţă, fiindcă nimeni nu ştie că-l avem şi ar trebui ca acesta să fie în stare să facă faţă unui atac cu rachete, ceea ce teroriştii nu sunt capabili să preîntâmpine. Nimeni în afară de britanici şi Moscova nu o poate face, iar ei sunt de partea noastră acum, mulţumesc lui Dumnezeu. Pentru orice alt fel de lovituri, trebuie să ne bazăm pe armata convenţională, FBI şi poliţie. Chuck, povestea nu trebuie să ajungă la presă. Aliaţii noştri nu vor vrea ca reporterii să afle. Du-te, Chuck.

Ouray ieşi grăbit, iar preşedintele deschise cealaltă uşă, de unde Klein, cu obrajii cenuşii şi vizibil îngrijorat, se întoarse în încăpere.

— Ai auzit? întrebă preşedintele.

— Desigur.

— Găseşte blestematul ăla de computer, Fred şi de data asta *termină cu el!*

29

Paris, Franţa

După ce Marty adormi, Peter ieşi afară cu gândul să-i contacteze pe cei de la MI6 local. Randi aşteptă zece minute şi plecă şi ea. Dar ea nu merse prea departe – până la cabina telefonică ce se vedea în holul principal. Se ascunse la capătul ieşirii pe scara de incendiu, aşteptând ca cei câţiva angajaţi în serviciul persoanelor înstărite care urmau să părăsească clinica cu feţe noi să-şi termine treaba. Când holul se goli, coborî. Liliacul, bujorii şi narcisele erau elegant prezentate în vaze înalte. Locul era la fel de parfumat ca într-o florărie, dar aducea mai mulţi bani.

Intră în cabina telefonică şi îl sună pe Doug Kennedy, şeful ei de la Langley, folosind o linie sigură care trecea printr-un cablu de fibre optice submarine.

Vocea lui Doug era macabră:

— Am veşti proaste. De fapt, mizerabile. Sateliţii de supraveghere şi de comunicaţie sunt deconectaţi. Mai rău, am pierdut *totul* de pe orbită, atât militar, cât şi civil. NASA şi Pentagonul lucrează în draci cu tot ce au. Suntem terminaţi. Fără sateliţi suntem orbi, surzi şi muţi.

— Te-am înţeles. La ce crezi că lucrez? Ţi-am spus că prototipul a fost distrus, punct. Singura ipoteză care are sens este că Chambord a supravieţuit, deşi nu-mi dau seama cum. Nu-mi pot imagina nici cum a reproiectat atât de rapid prototipul.

— Pentru că este un geniu, iată cum.

— Chiar şi geniile au două mâini şi zece degete şi au nevoie de timp şi materiale şi un loc unde să-şi desfăşoare munca. Un loc stabil. Asta m-a făcut să te sun.

— Nu fi sarcastică, Russell. Ai intrat în bucluc. Ce vrei?

— Verifică cu tot ce ai la îndemână, pe o rază de o sută de kilometri în jurul vilei şi vezi dacă s-a observat, auzit sau chiar suspectat ceva anormal în legătură cu traficul pe străzi, în porturi, indiferent cât de neînsemnat, de-a lungul coastei din apropiere, timp de douăsprezece ore după ce s-a produs

explozia. Pe urmă fă acelaşi lucru cu tot ce avem în aer şi pe mare, deasupra Mediteranei pentru aceeaşi perioadă de timp.

— Asta-i *tot?*

Randi ignoră tonul acid.

— Pentru moment, da. Asta ne va spune cu certitudine dacă Chambord a supravieţuit. Făcu o pauză. Sau dacă avem de-a face cu ceva ce nu ştim, lucru care mă înspăimântă de moarte. Dacă Chambord a supravieţuit, trebuie să aflăm, precum şi unde s-a dus.

— Sunt convins de asta.

— Termen ieri, da?

— Dacă nu mai curând. Tu ce faci?

— Am alte căi de urmărit, neoficial, înţelegi?

Brava. Singurele căi posibile erau aparatura lui Peter şi creierul de maniac al lui Marty.

— Toţi avem căi neoficiale. Succes, Russell. Întrerupse legătura.

Undeva deasupra Europei

Cu căluş şi legat la ochi, Jon Smith şedea pe scaunul pasagerului dintr-un elicopter negru, cu mâinile imobilizate la spate. Era îngrijorat, rănile îl dureau, dar înregistra cât mai multe informaţii cu putinţă, între timp mişcându-şi pumnii ca să se elibereze din funii. De fiecare dată simţea cum legăturile de la mâini slăbeau câte puţin. Asta-i dădea speranţă, dar Abu Auda sau oamenii lui puteau descoperi uşor ce făcuse când vor ajunge la destinaţie, dacă nu se elibera până atunci.

Se afla într-un elicopter, unul mare. Simţea trepidaţia elicei şi a motorului puternic. După zgomot, după uşa prin care fusese obligat să se urce la bord, precum şi interiorul pe care-l deducea când se lovise de numeroasele scaune atunci când fusese împins spre spatele aparatului, părea să fie un Sikorsky S-70, cunoscut sub mai multe denumiri – Seahawk în marină, Black Hawk în armată, Pave Hawk în aviaţie şi Jayhawk la paza de coastă.

Elicopterele S-70 erau transportoare de trupe şi material logistic, dar îndeplineau şi alte sarcini, ca evacuarea răniţilor, comanda şi controlul trupelor. Zburase destul de mult cu un asemenea elicopter – îşi amintea bine detaliile.

Gândindu-se la toate acestea, îl auzi pe Abu Auda vorbind în

apropiere cu unul din oamenii săi. Conversaţia îi confirmă că elicopterul era un Sikorsky, dar modelul S-70A, versiunea pentru export a elicopterului Black Hawk. Un aparat rămas după Furtuna în Deşert sau poate achiziţionat prin intermediul vreunui terorist a cărui ocupaţie era de a procura unităţi de transport pentru armata unor ţări islamice. În orice caz, asta însemna că elicopterul putea fi lesne înarmat pentru luptă, ceea ce îl nelinişti pe Jon. La scurt timp după aceea, Abu Auda se depărtă.

Timp de trei ore, după aprecierea lui, Jon se străduise să audă orice altă discuţie, încercând, concomitent, să prindă cât mai multe informaţii cu privire la zgomotul motorului, dar nu află nimic util. Elicopterul părea să mai aibă puţin combustibil. Aşadar, vor ateriza. La vila din Algeria, Mauritania hotărâse că prizonierul le putea fi de folos în viitor şi poate că încă mai credea, altfel l-ar fi lichidat. Sau Abu Auda ar fi obosit să-l plimbe şi l-ar fi omorât.

Stând neajutorat în marele elicopter Sikorsky, încetă o vreme să se mai lupte cu legăturile de la mâini. Durerea din braţ devenise insuportabilă. Superficială, mai mult deranjantă decât periculoasă, rana trebuia totuşi îngrijită înainte să se infecteze. Pe de altă parte, supravieţuia. Gândul îi fugi la Randi.

O cunoştea bine şi îşi tăcea griji pentru ea. Apucase să se depărteze înainte de lansarea rachetei? Îi aşteptase pe el şi pe cei doi Chambord atât cât fusese posibil. Cum nu apăruseră, primul ei impuls ar fi fost să le vină în ajutor.

Dumnezeule mare, spera că n-o făcuse. Chiar dacă înţelesese că trebuia să fugă, s-ar putea să nu fi reuşit să scape la timp. I se uscă gura când îşi aminti cum el şi Therese erau gata să moară…

…Lângă fereastra vilei întunecate… gărzi înarmate peste tot… Jon şi Therese dezarmaţi…

Emile Chambord îi spune lui Mauritania:

— Americanul a ordonat un atac cu rachetă. Trebuie să fugim. Spune-le oamenilor tăi să tragă, să pară că luptăm. Apoi să strige. Să se veselească cu voce tare ca şi cum l-ar fi omorât pe Smith şi pe fiica mea. Repede!

Trag focuri de armă. Îşi strigă sloganele. Fug din vilă, împingându-i pe Jon şi Therese spre elicopter. Ajung lângă bărăci şi lumea explodează în urma lor. Zboară prin aer. Sunt aruncaţi la pământ. Asurziţi de bubuitura care loveşte ca un val, care le sfâşie hainele, părul, mădularele. Trei palmieri cu crengi cu tot

zboară prin văzduh. O uşă masivă de lemn trece peste capetele lor şi îl loveşte pe unul dintre oamenii lui Abu Auda, rănindu-l de moarte.

Când tremurul pământului se opreşte, Jon se ridică cu o rană sângerândă la cap. Braţul stâng îl doare. Caută disperat o armă.

Dar puşca de asalt, de provenienţă britanică a lui Abu Auda, este deja îndreptată spre el.

— Nu încerca, colonele.

Supravieţuitorii se ridică. Uimitor, majoritatea sunt încă în viaţă. Piciorul drept al lui Therese sângerează. Chambord se apropie repede de ea.

— Therese! Eşti rănită.

Tânăra îl împinge cât colo.

— Nu mai vreau să ştiu de tine. Eşti nebun!

Îi întoarce spatele şi se apropie de Jon ca să-l ajute.

Chambord o urmăreşte, iar ea îşi rupe o mânecă de la costumul alb.

— Ce fac este pentru viitorul Franţei, copilă – explică el. Vei înţelege în curând.

— N-am ce să înţeleg.

Bandajează rănile lui Jon de la cap şi de la braţ. Rana de la cap este doar o zgârietură.

Mauritania îi întrerupe:

— Va înţelege mai târziu, doctore. Se uită în jur cu privirea unui animal hăituit. Ar putea să ne lovească din nou. Să plecăm acum.

Unul dintre teroriştii ţipă de spaimă. Toţi se uită spre elicopterul Huey. Rotoarele au fost rupte de rămăşiţele aruncate de explozie. Elicopterul nu mai poate zbura.

Chambord decide:

— Putem intra cinci în elicopterul militar. Dumneata, bineînţeles, domnule Mauritania, cu pilotul dumitale. Plus căpitanul Bonnard, Therese şi cu mine.

Mauritania protestează. Vrea mai mulţi oameni de-ai lui la bord. Dar Chambord susţine ferm:

— Nu, am nevoie de Bonnard şi nu-mi las fiica aici. Dacă este necesar să construiesc un alt prototip, trebuie să merg într-un loc unde să pot lucra. Un nou computer ADN este prioritatea noastră. Regret că nu mai încape nimeni altcineva, dar asta e.

Mauritania este nevoit să accepte. Se întoarce spre locotenentul lui, care a auzit totul, dar nu este de acord.

— Rămâi în urmă şi-i conduci pe ceilalţi, Abu Auda. Trimit pe cineva să vă ia. Trebuie să-l iau pe pilotul saudit, Mohammed. Este cel mai bun. Vei veni după noi curând.

— Ce facem cu americanul, cu Smith? Pot să-l omor acum? El a fost cel care...

— Nu. Dacă a ordonat atacul cu rachetă cred că e o persoană mult mai importantă decât mi-am imaginat. Ai grijă de el, Abu Auda.

Therese Chambord protestează vehement, dar ei o silesc să urce în primul elicopter. Masivul aparat se ridică deasupra dezastrului şi se îndreaptă spre nord, spre Europa. Abu Auda ordonă ca Jon să fie legat cu mâinile la spate şi grupul o ia spre autostradă de unde îi preiau două camioane cu prelată. Lunga călătorie zdruncinată prin deşertul măturat de vânt se încheie la docurile portului Tunis. De acolo se îmbarcă pe o motonavă ca cea cu care Jon ajunsese pe insulă cu o zi înainte. Grupul este epuizat, dar în alertă.

Pe navă, îl leagă la ochi. Nu vede nimic de-a lungul călătoriei pe Mediterana. Adoarme, dar de îndată ce nava acostează, se trezeşte brusc, întinde gâtul să asculte ce se petrece în jur. Legat la ochi, îl duc pe punte, unde aude vorbindu-se italieneşte şi crede că au ajuns în Italia. Se urcă în elicopterul Sikorsky către o destinaţie necunoscută, care poate fi oriunde, din Serbia până în Franţa...

Acum, legat la ochi, Jon şade în elicopter, sperând că acesta fie va rămâne fără combustibil, fie va ateriza. Se luptă cu gândurile care îl chinuie: Trăia Randi? Unde sunt Peter şi Marty? Din ce ştia Therese, ea şi tatăl ei fuseseră singurii prizonieri din vilă până la sosirea lui Jon. Spera că nu fuseseră prinşi, că Peter îl salvase cumva pe Marty şi că erau în siguranţă. Singura lui bucurie era că, în urma exploziei, computerul molecular fusese distrus.

Acum trebuia să-l oprească pe Emile Chambord înainte de a proiecta un altul. Fusese un şoc pentru el să afle că Chambord lucrase pentru terorişti în tot acest timp, aparent fiind instigatorul acestei şarade – de succes – nu numai pentru a înşela guvernele, ci şi pe propria lui fiică. Denaturând o măreaţă împlinire ştiinţifică plănuia să proiecteze un alt computer molecular ca să poată distruge Israelul. De ce? Pentru că mama lui fusese algeriană? Era mahomedan? Jon îşi aminti raportul lui

Fred Klein: *Mama lui l-a crescut în religia musulmană, dar ca adult a manifestat puţin interes pentru religie.* Atâta vreme cât Chambord nu-şi etalase niciodată tendinţele religioase, informaţia nu păruse importantă.

Pe când Jon se gândea la toate astea îşi aminti că Chambord predase în Cairo chiar înainte să se întoarcă la Pasteur şi că soţia lui murise de puţin timp. O întoarcere la islam plus pierderea soţiei iubite. În ultimii ani, mulţi îşi schimbaseră credinţa. O credinţă pierdută putea reveni, în special la oamenii vârstnici şi la cei care trecuseră prin tragedii personale.

Apoi mai era căpitanul Bonnard, care avea cam acelaşi trecut. Căsătorit cu o algeriană pe timpul cât fusese în Legiunea Străină. Când fusese înaintat în grad, permisiile şi le petrecea în Algeria cu, probabil, prima soţie de care nu divorţase niciodată. Să fi avut o viaţă dublă? Acum părea mai mult decât posibil. Şi, de asemenea, era funcţia lui – cum se zvonea în eşalonul de vârf al NATO şi al armatei franceze. El era unul dintre oamenii invizibili – liniştitul şi eficientul ajutor al unui general. Deşi avea acces peste tot, ieşea mult mai puţin la rampă decât generalul lui.

Vieţile lui Chambord şi Bonnard aveau un nou sens dacă erau privite prin prisma cuvintelor revelatoare ale lui Chambord: *Nu sunt cu ei... ei sunt cu mine!*

Prototipul fusese distrus, dar nu şi cunoştinţele omului de ştiinţă. Dacă nu îl va împiedica nimeni, va constitui un altul. Dar asta va lua ceva timp. Smith se agăţa de această brumă de speranţă. Va dura un timp până să-l găsească pe Chambord şi să-l oprească. Dar trebuia mai întâi să evadeze. Se apucă din nou să se lupte încet cu legăturile de la mâini.

Paris, Franţa

Marty se trezise şi, bucuros să scape de ţinuta de spital, se îmbrăcă cu hainele aduse de Peter după ce luase contact cu MI6 – pantaloni negri din catifea reiată, cămaşă groasă în ciuda căldurii din spital, încălţăminte sport şi omniprezenta lui haină de vânt. Se privea plimbându-se prin cameră şi repetând cu voce tare discursul pregătit pentru cina scurtă, oficială cu primul-ministru.

Randi se întorsese şi ea în cameră, cei trei prieteni având un singur gând comun – cum să-l găsească pe Jon. Fără alte

comentarii, deciseseră că Jon trăia. Cu ochii strălucind, Marty se oferi să-şi ia medicamentele şi să se devoteze rezolvării problemei. Randi acceptă.

— O idee bună.

— Crezi că eşti gata să faci asta? întrebă Peter.

— Nu fi prost, Peter. Marty păru ofensat. Şi un mamut are obligaţii, nu? Ecuaţia algebrică are şi ea nevoie de semnul egal? Doamne!

— Cred că ai dreptate, fu de acord Peter.

Telefonul din cameră sună. Randi ridică receptorul. Era Doug Kennedy, şeful ei de la Langley, care o contacta pe o linie sigură. Nu spunea ceva încurajator. Ascultă, puse întrebări şi imediat ce închise raportă ce auzise: Cercetările din Algeria indicau prea puţină activitate neobişnuită, poate doar în Tunis, unde o ambarcaţiune rapidă de contrabandă părăsise portul la cinci ore după explozie, cu destinaţie necunoscută, dar cu vreo duzină de oameni la bord. Se raportase că unul dintre ei era european sau american. Nu erau femei printre pasageri, ceea ce îl excludea pe Emile Chambord, care călătorea fără îndoială cu Therese. El nu ar fi părăsit-o, sau cel puţin aşa credeau Randi şi Marty. Peter nu era sigur.

Marty se strâmbă.

— Nici un om ca Emile nu-şi abandonează copilul, caraghiosule!

— Are aproape patruzeci de ani. Nu mai este un copil, replică Peter.

— Pentru Emile este, îl corectă Marty.

Fuseseră puţine nave şi avioane americane pe coasta Mediteranei în momentul acela, *Saratoga* părăsind poziţia imediat după lansarea rachetei. Închisese staţia radar pentru a nu fi localizată şi navigase în întuneric direct spre nord, ca să poată nega orice apropiere de coasta algeriană înainte să se işte vreo tulburare în ţările arabe.

— S-ar putea ca Jon să fie pe motonava aceea, hotărî Randi. Este genul de ambarcaţiune pe care Scutul Semilunii a folosit-o să treacă Mediterana spre Algeria. Pe de altă parte, teroriştii ar putea să fi avut şi alţi americani printre ei.

— Sigur că era Jon, declară Marty. Nu încape îndoială.

— Să aşteptăm să vedem ce spun oamenii mei, zise Peter, de acord?

Marty stătea la fereastră, privind străzile Parisului. Mintea lui

funcţiona contracronometru, avântându-se în stratosfera imaginaţiei spre a căuta o soluţie pentru găsirea lui Jon. Închise ochii şi oftă fericit în momentul în care luminile se aprinseră pe străzi într-o multitudine de culori, simţindu-se mai uşor ca aerul. Văzu umbre şi auzi sunete ca într-un caleidoscop ciudat. Eliberarea îl făcea să se înalţe către lumi magice, unde creativitatea şi inteligenţa se îmbină şi unde ideile sale, dincolo de orizontul muritorilor de rând, aşteptau să se nască precum noile stele.

Când sună telefonul, Marty tresări şi se încruntă.

Peter se îndreptă spre telefon.

— Este pentru mine.

Avea dreptate. Informaţia i se transmise cu un tipic accent londonez: Un submarin britanic, aflat la mare adâncime, trecuse la mai puţin de zece mile de vila algeriană imediat după explozie. De fapt, şocul exploziei fusese simţit sub apă şi captat de sonarul submarinului care s-a ridicat imediat la suprafaţă. Cu radarul fixat pe vilă, a identificat un mic elicopter Hughes părăsind împrejurimile la vreo cincisprezece minute după lovitură. Cinci minute mai apoi, submarinul s-a scufundat din nou ca să nu fie descoperit.

Între timp, pe uscat, un informator MI6 a văzut în zonă două camioane care se îndreptau spre Tunis. Informatorul raportase ştirea către contactul lui în speranţa că va fi răsplătit, ceea ce se şi întâmplase şi chiar consistent. Meschinăria nu era eficientă în lumea spionajului. În final, căpitanul unui avion britanic care venea dinspre Gibraltar către Roma observase un elicopter mic care zburase din direcţia Oran spre coasta Spaniei, într-o zonă unde căpitanul nu văzuse niciodată elicoptere. De aceea înregistrase incidentul în jurnalul de bord. O verificare scurtă făcută de cei de la MI6 arăta că nici un elicopter nu fusese programat sau autorizat să zboare dinspre Oran sau prin apropiere în noaptea aceea.

— Trăieşte, spuse Marty. Fără îndoială.

— Să spunem că aşa este, acceptă Peter. Dar rămâne problema că nu-l putem contacta şi încotro s-o luăm? După elicopterul fără autorizaţie de zbor care se îndrepta spre Spania sau după motonava care a plecat de la Tunis cu un posibil american la bord?

— După amândouă, decise Randi. Acoperim totul.

Între timp, Marty se retrăsese din nou cu gândurile lui.

Avea sentimentul că-i vine o idee. Era aproape tangibilă ca şi cum ar fi putut s-o atingă cu vârful degetelor şi s-o guste cu vârful limbii. Ochii lui erau larg deschişi în timp ce se plimba cu paşi mari prin cameră, frecându-şi nerăbdător mâinile.

— Răspunsul a fost tot timpul în faţa noastră. Într-o zi am să studiez natura conştiinţei. Ce subiect fascinant. Sunt sigur că pot învăţa ceva…

— Marty! strigă Randi exasperată. Ce vrei să spui?

— Am fost proşti. Vom face ce am făcut înainte – scriem un mesaj pe Internet în pagina cu sindromul Asperger – OASIS. După nebunia cu virusul Hades, cum ar putea să fi uitat Jon cum luam legătura pe-atunci? Imposibil să nu-şi amintească. Totul e să compunem mesajul aşa încât să nu-l înţeleagă nimeni altcineva în afară de el.

Peter şi Randi aşteptară. Nu dură mult.

Marty continuă bucuros:

— Am găsit! „Tuşea Lazăr: Lup înfometat de sex caută femelă pe măsură. Cu apartament propriu. Nerăbdător s-o vadă, gata să se deplaseze. Ce vrei să faci?”.

Le urmări atent reacţia.

Randi dădu din cap.

— N-am idee ce poate să însemne.

— Nici eu, recunoscu Peter, evitând privirea lui Marty.

Satisfăcut, Marty îşi frecă mâinile.

— Dacă *voi* nu ştiţi, ceilalţi nici atât.

— Bine, spuse Randi, dar nouă ne poţi descifra mesajul.

Peter interveni:

— Stai, încep să înţeleg o parte. „Tusea” face referire la bomboanele de tuse „Smith”, deci ne adresăm lui Smith, iar „Lazăr” se referă tot la Jon, pentru că noi sperăm ca Jon să se scoale din morţi precum Lazăr.

Randi înghiţi în sec:

— Aşadar, „Lup înfometat de sex” implică un „strigăt de împerechere”, nu-i aşa? *„Randy howl”*[34]. Randi şi Howell. „Caută femelă pe măsură” este simplu. O femeie este un camarad, un prieten, iar noi îl căutăm pe prietenul nostru Jon. „Cu apartament propriu” înseamnă că întrebăm unde se află. „Nerăbdător s-o vadă, gata să se deplaseze” este foarte evident. Vrem să-l găsim şi ne vom duce oriunde va fi necesar. Dar n-am înţeles la sfârşit: „Ce vrei să faci?”.

[34] Joc de cuvinte în limba engleză (nota trad.).

Marty îşi arcui sprâncenele.

— Asta-i partea cea mai simplă. Am crezut că puteţi mai mult amândoi. Există o frază celebră pe care *toţi* o cunosc dintr-un film: „Ce vrei să faci la noapte...”.

— Bineînţeles! exclamă Peter. Am recunoscut-o. Din filmul *Marty*. „Ce vrei să faci la noapte, Marty?” Asta se referă la tine.

Marty îşi frecă mâinile.

— Acum am lămurit-o. Aşa că mesajul meu tradus înseamnă: „Jon Smith: Randi şi Peter te caută. Unde eşti? Vor veni la tine indiferent de loc”. Şi este semnat Marty. Vreo nelămurire?

— N-aş îndrăzni, ridică Peter din umeri.

Coborâră repede scările spre biroul lui Lochiel Cameron, prietenul lui Peter, proprietarul şi medicul-şef al spitalului. Doctorul Cameron ascultă, se ridică de la birou, iar Marty se aşeză în locul lui în faţa computerului. Degetele lui Marty tastau rapid mesajul după ce accesase pagina de pe Internet. Apoi se ridică, trecu în spatele scaunului şi privi fix în tavan.

Doctorul Cameron se uită la Peter ca şi cum l-ar fi întrebat dacă să-i mai administreze lui Marty o doză de Mideral. Peter negă dând din cap, uitându-se tot timpul la prietenul lui care părea detaşat de realitatea din jur. După o vreme, Marty deveni agitat, dădu din mâini şi murmură ceva fără înţeles.

Peter făcu un semn spre doctorul Cameron. Apoi i se adresă lui Marty:

— Ei bine, băiete. Trebuie să fim rezonabili. Ai trecut prin multe, dar acum trebuie să te calmezi.

— Cum? sări ca ars Marty mijind ochii.

— Peter are dreptate, spuse Randi. Doctorul are medicamentul care îţi trebuie. Ia-l, Mart. O să te simţi mai bine în caz că vom avea nevoie de tine.

Marty se încruntă. Îi privi pe amândoi cu dezgust. În acelaşi timp însă, mintea lui înregistră rapid îngrijorarea. Nu-i plăcea, dar ştia că medicaţia îl ajută atunci când vrea să călătorească din nou cu gândul.

— Bine, spuse scurt. Dă-mi pastila aia oribilă.

O oră mai târziu, Marty se întoarse şi se aşeză în faţa ecranului computerului. Peter şi Randi îl urmăreau. Nici un răspuns de la Jon.

30

Aalst, Belgia

Lângă vechea piaţă Aalst se afla proprietatea ramurii Brabant din familia La Porte. Deşi amplasată aproape de suburbiile oraşului Bruxelles, proprietatea familiei La Porte, o construcţie înălţată cu mulţi ani înainte, îşi păstrase grandoarea clasică. Se numea Hethuis, „Castelul”, în onoarea patrimoniului medieval şi a familiei. Acum, curtea înconjurată de ziduri era plină de berlinele şi limuzinele liderilor militari NATO şi ale membrilor Consiliului Naţiunilor Europene care se întruneau în această săptămână la Bruxelles.

În aripa principală a clădirii, generalul conte Roland la Porte primea oaspeţii. Ca orice om de viţă nobilă, La Porte avea o ţinută impozantă aşa cum stătea lângă şemineul din salonul baronial. În jurul lui, arme de epocă, armuri atârnau, iar pe pereţii întunecaţi pânze ale marilor maeştri olandezi şi flamanzi – toate de la Jan van Eyck la Peter Brueghel.

Comisarul Uniunii Europene, Enzo Ciccione, venit de la Roma, îşi exprima opinia vorbind englezeşte:

— Aceste probleme ale sateliţilor americani sunt înspăimântătoare şi ne-au făcut pe mulţi dintre noi să ne revizuim punctul de vedere, generale La Porte. Poate că am devenit totuşi prea dependenţi de Statele Unite şi de militarii lor. La urma urmei, NATO este totuna cu Statele Unite.

— Totuşi, relaţia noastră cu Statele Unite a fost utilă, replică La Porte în franceză, deşi cunoştea faptul că Ciccione nu vorbea această limbă. Făcu o pauză cât timp translatorul lui Ciccione, care stătea în spatele lui, făcu traducerea aproape simultan. Nu eram pregătiţi să ne asumăm propriul destin.

Acum, fără îndoială, am câştigat mai multă experienţă militară în operaţiunile NATO. Problema nu este doar să-i provoci pe americani, ci să ni se recunoască importanţa şi puterea în continuă creştere. Ceea ce, bineînţeles, chiar americanii ne-au presat să facem.

— Puterea militară se traduce şi prin reuşitele economice în

competiţia de pe piaţa internaţională – sublinie comisarul vienez Hans Brecht care vorbea franceza, dar preferase să dea răspunsul în engleză din deferenţă pentru Ciccione. Aşadar, după cum aţi spus, generale, suntem deja în competiţie cu Statele Unite pe pieţele lumii. Este păcat că suntem mai tot timpul constrânşi să ne retragem din cauza preocupărilor strategice politice şi militare.

— Punctul tău de vedere este încurajator, încuviinţă La Porte. Sunt momente când mă tem că noi, europenii, am pierdut dorinţa de mărire care ne-a alimentat în cucerirea lumii. Nu trebuie să uităm niciodată că noi am creat nu numai Statele Unite, ci şi toate celelalte naţiuni ale emisferei occidentale. Din păcate, acum sunt blocate în sfera americană de influenţă. Oftă şi dădu din capul său enorm. Sunt momente, domnilor, când cred că şi noi vom fi proprietatea americanilor. State vasale. După părerea mea, Marea Britanie este deja un astfel de stat. Cine va urma? Noi toţi?

Toţi ceilalţi ascultaseră cu atenţie. În afară de comisarul italian şi cel austriac se mai aflau acolo şi membrii belgieni şi danezi din Consiliul Naţiunilor Europene, precum şi unii lideri militari ai NATO care fuseseră pe portavionul *Charles de Gaulle* cu câteva nopţi înainte: generalul spaniol Valentin Gonzalez, cu privirea lui precaută şi mândru de cascheta lui de militar; generalul italian Ruggiero Inzaghi cu privirea lui fixă, dură şi gura care trăda un personaj ce nu ştie de glumă şi generalul german Otto Bittrich, ciolănos şi îngândurat. Absent, bineînţeles, era generalul britanic Arnold Moore, a cărui moarte recentă îi zguduise pe toţi. Cei care făcuseră din armată o carieră apreciaseră că accidentul fusese de fapt o jignire; dacă un soldat nu are şansa să moară în război, ar trebui cel puţin să moară în patul lui, acoperit de medalii şi recunoştinţă.

Când generalul La Porte încheie, toţi ceilalţi izbucniră, dezbătând argumente pro şi contra.

Generalul Bittrich şedea deoparte, gânditor ca de obicei, dar în tăcerea lui era o mare tensiune. Nu-l urmărea decât pe La Porte, motiv pentru care îşi alesese un scaun de unde să-l poată vedea bine. Sub părul aproape complet alb, faţa lui congestionată era atât de concentrată ca şi cum ar fi privit printr-un microscop.

Dar La Porte nu remarcase. Îl preocupau vorbitorii, pe măsură ce se apropiau din ce în ce mai mult de punctul lui de vedere – Statele Unite ale Europei – sau cum îşi zicea Uniunea

Europeană însăşi, Europa. Îşi susţinu punctul de vedere încă o dată:

— Am putea să discutăm la nesfârşit, dar în final toţi ştim că Europa, de la Marea Baltică la Marea Mediterană, de la Atlantic la Munţii Urali şi probabil mai departe, trebuie să-şi asume viitorul. *Trebuie* să avem o armată independentă, unită. Noi *suntem* Europa, noi trebuie *să fim* Europa!

În imensa încăpere se stârniră murmure de emoţie, dar se stinseră în cele din urmă, lăsând loc precauţiei, pragmatismului.

Comisarul Ciccione ridică bărbia, ca şi cum gulerul era prea strâmt:

— În câţiva ani veţi avea votul meu, generale La Porte. Nu acum. Naţiunile Europei n-au nici puterea, nici dorinţa de a face un asemenea pas imens. Mai mult, este periculos. Ţinând cont de instabilitatea politică cu care ne confruntăm… de situaţia tensionată din Balcani, asalturile teroriştilor din toate părţile, mişcările din Orientul Mijlociu, problemele din diferitele stan-uri[35]…nu ne putem asuma un alt risc.

Se auzi un murmur general de aprobare, deşi era clar că unii membri din consiliu şi toţi generalii regretau puţin că ideea nu putea fi pusă în practică.

Ochii lui La Porte aruncară flăcări la sugestia că acest lucru era prematur.

— Iar eu spun că *nu* putem să nu ne permitem! *Trebuie* să ne luăm locul pe plan militar, economic şi politic. Acum *este* momentul. În curând va trebui să votaţi. Este o mare responsabilitate, una care poate face viaţa tuturor mai bună. Ştiu că atunci când veţi fi în faţa acestui moment al adevărului şi va trebui să votaţi, veţi fi de acord cu mine. Veţi împlini destinul Europei nu ca în ultimii şaizeci de ani, ci aşa cum *poate* arăta el. Cum *trebuie* să arate.

Ciccione se uită în jur, întâlnind privirile celorlalţi, pentru ca în final să dea din cap.

— Cred că pot să vorbesc în numele tuturor când afirm că nimic nu ne poate convinge încă, generale. Regret, dar adevărul-adevărat este acela că Europa nu este încă pregătită.

Toate privirile se întoarseră spre generalul Bittrich care continua să-l studieze pe La Porte. Germanul rupse tăcerea:

— Cât despre atacul recent asupra sateliţilor Statelor Unite care pare să-i îngrijoreze atât de mult pe comisari şi pe generalul

[35] Afganistan, Turkmenistan, Pakistan etc. (nota trad.).

La Porte, cred că vom vedea că americanii sunt bine pregătiţi să reziste şi să-i găsească pe cei care au pus la cale aşa ceva.

Când se auzi un alt murmur de aprobare, generalul La Porte zâmbi scurt. Răspunse pe un ton reţinut:

— Poate, generale Bittrich. Poate.

În momentul acela, ochii cenuşii ai prusacului licăriră ca două puncte de oţel. Când toată lumea porni spre somptuoasa sufragerie unde se servea cina, Bittrich nu se mişcă.

Singur cu generalul La Porte, se ridică şi se apropie de el.

— Tragic eveniment, moartea generalului Moore.

La Porte dădu din cap solemn. Ochii lui care nu clipeau niciodată îl studiau pe generalul german.

— Mă simt vinovat. O mare pierdere. Dacă nu venea la întrunirea noastră de pe *De Gaulle...?*

— Ah, aşa. *Da.* Dar ce a spus Moore înainte de plecare? Acum îmi amintesc. Se întreba dacă ştii ceva ce noi nu ştim.

— Cred că era doar un gând trecător. S-a înşelat, aşa cum i-am spus şi lui, zise La Porte şi zâmbi.

— Desigur, poate, zâmbi şi Bittrich şi se îndreptară amândoi spre sufrageria cu mesele înţesate de platouri cu mâncăruri flamande.

Regiunea Chartreuse din Franţa

Cabana era modernă, cu acoperiş înalt, ascuţit şi placată la exterior cu scândură până la jumătate, armonizându-se cu peisajul măreţ de sub crestele înzăpezite ale Alpilor. Adăpostită de pinii frumos mirositori, cabana era căţărată pe un povârniş abrupt, la capătul unor păşuni întinse, cu vedere spre La Grande Chartreuse, renumita mănăstire cartuziană. Pe o latură a casei se deschidea o vedere panoramică peste o zonă deschisă, orientată spre sud, cu pete de zăpadă şi urme proaspete de căprioară. Apăruseră primele fire de iarbă. Spre nord, pădurea deasă de pini se ridica pe versantul muntelui, înconjurând cabana.

Toate acestea erau importante pentru Therese Chambord, care era încuiată în camera de la al doilea etaj. Se uita spre singurele ferestre, foarte sus plasate şi trase patul de modă veche dedesubt. Deznădăjduită şi indignată, trase şi un birou gol şi se luptă să-l urce pe pat. Apoi puse mâinile în şolduri şi clătină

din cap dezgustată. Cu toată osteneala, ferestrele rămâneau prea sus ca să ajungă la ele. Căra un scaun cu spătarul înalt când auzi uşa descuindu-se.

Tatăl ei intră cu o tavă cu mâncare şi se opri surprins când o văzu stând pe pat şi pregătindu-se să pună scaunul peste birou. Lăsă tava jos, lângă uşă, înainte ca ea să coboare. Clătină din cap.

— Nu te ajută cu nimic, Therese. Cabana este pe vârful unui munte şi camera ta dă spre o râpă. Chiar dacă poţi ieşi pe fereastră, până jos este o distanţă mai mare de trei etaje. Poţi să mori. Oricum, ferestrele sunt ferecate.

Therese îţi privi tatăl.

— Deşteptule! Am să scap totuşi de aici şi am să mă duc la poliţie.

Chipul zbârcit al lui Chambord era trist.

— Am sperat că vei înţelege. Că o să ai încredere în mine şi o să fii alături de noi în această cruciadă, copilă. M-am aşteptat să am timp să-ţi explic toate astea, dar acest Jon Smith a intervenit şi m-a silit să mă deconspir. Am fost egoist, dar… Ridică din umeri. Chiar dacă nu eşti alături de noi, nu te pot lăsa să evadezi. Ţi-am adus mâncare. Mai bine ai mânca. O să plecăm curând de aici.

Therese sări furioasă de sus.

— Să mă alătur cruciadei voastre? Cum aş putea fi de partea ta? Nici măcar acum nu-mi spui ce dracu’ faci. Iar eu nu văd decât că lucrezi cu nişte terorişti criminali care pun la cale un masacru, folosind computerul tău. Masacru! Crimă *în masă.*

— Cauza noastră este dreaptă, copilă, spuse Chambord încet şi nu sunt alături de aceşti terorişti criminali, cum îi numeşti tu. Aşa cum i-am spus şi prietenului tău, colonelul Smith, ei sunt cu mine. Căpitanul Bonnard şi cu mine avem alte scopuri decât ale lor.

— *Ce* scopuri? *Spune-mi!* Dacă vrei să am încredere în tine şi tu trebuie să ai încredere în mine.

Chambord se duse la uşă, se întoarse şi o examină cu o privire pătrunzătoare pe fiica sa.

— Poate mai târziu, după ce se termină totul şi după ce vom fi schimbat viitorul. Atunci ai să vezi, ai să înţelegi, ai să fii de acord. Nu acum. Nu eşti pregătită. Am greşit.

Deschise uşa şi părăsi repede încăperea, închizând şi încuind uşa după el.

Therese înjură şi se întoarse către pat. Urcă pe birou, apoi pe scaun şi se sprijini de perete. Îşi ţinu respiraţia aşteptând ca cele trei piese de mobilier să nu se mai clatine. În final îşi impuse să fie curajoasă şi se ridică. *Reuşise.* Capul ei ajungea la nivelul ferestrei.

Se uită afară şi, cu un nod în gât, în jos. Tatăl ei îi spusese adevărul: pământul era prea departe şi se povârnea brusc. Privi peisajul din jur şi oftă. Încercă mânerul primei ferestre, dar era blocat. Poate că l-ar putea deschide, dar, chiar şi aşa, ar cădea prea de sus. Nu putea să scape pe aici.

Admiră peisajul de o frumuseţe pastorală care se întindea în faţa ochilor ei. În depărtare putu să vadă mănăstirea Chartreuse, din secolul unsprezece, o bijuterie într-un peisaj verde, îmbietor. Undeva, mai aproape, auzise că s-ar afla oraşul Grenoble. Toate astea o făceau să se simtă ca o pasăre cu aripile tăiate, închisă într-o colivie.

Dar nu era o pasăre. Era o femeie practică. Avea nevoie de toate puterile sale ca să-l oprească pe tatăl ei din ceea ce punea la cale. Mai mult, îi era foame. Cu grijă, se dădu jos, sări pe podea şi aduse tava pe un alt scaun vechi cu tapiserie brodată. Mâncă ceva ce părea a fi o mâncare ţărănească, plină de cartofi, varză, carne de iepure şi de porc. Puse bucăţi mari din pâinea de casă în tocană şi termină cu o carafă de vin roşu. Avea un gust plăcut, probabil un Beaujolais.

Abia după ce mâncă şi îşi bău ultimul pahar, se întristă. Ce făcea tatăl ei? Era evident că teroriştii intenţionau să atace cumva Israelul folosind computerul ADN. Dar de ce se implicase el? Mama lui fusese musulmană, dar el nu fusese niciodată evlavios, nu vizitase niciodată Algeria din câte ştia ea, îi ura pe terorişti şi nu avea nimic împotriva evreilor sau a Israelului. Era om de ştiinţă, pentru Dumnezeu! Asta fusese toată viaţa lui. Raţiunea, logica şi gândirea limpede fuseseră viaţa lui. În lumea lui nu fusese niciodată loc pentru clase sociale, ură rasială sau diferenţe etnice ori religioase. Numai adevăr şi realitate.

Atunci… ce se întâmplase? Ce însemna acest mare viitor al Franţei pe care îl preconiza el? Încerca încă să descâlcească iţele când auzi ceva. Căpitanul Bonnard şi sinistrul om pe care îl numeau Mauritania plecaseră împreună. Poate că acum se întorseseră. Therese nu ştia de ce plecaseră şi unde anume, dar când apăreau ar putea fi timpul să plece. Cel puţin aşa-i spusese tatăl ei.

Câteva momente mai târziu, cheia se răsuci în broască şi căpitanul Bonnard intră. Era îmbrăcat în uniforma Legiunii Străine Franceze, acum cu panglici şi insigna regimentului. Faţa lui pătrată era neagră de supărare, privirea pătrunzătoare, iar părul lui rar şi blond era ascuns sub caschetă. Avea pistol la brâu.

— M-a trimis pe mine, *mademoiselle,* pentru că ştie că eu pot să trag, pe când el nu, aţi înţeles? N-am s-o fac, bineînţeles, dar sunt un ţintaş foarte bun şi fiţi sigură că n-am să vă las să evadaţi!

— Eşti genul de bărbat care ar omorî cu plăcere o femeie, căpitane. Sau un copil. Legiunea este cunoscută pentru astfel de lucruri, nu-i aşa? îl incită Therese.

Bonnard miji ochii, dar nu răspunse. O îmboldi însă cu pistolul să iasă din cameră. Coborâră scările spre sufrageria cabanei, unde Mauritania se aplecase peste o masă mare, situată în colţul camerei, studiind o hartă. Tatăl ei stătea alături, privind. Avea o expresie ciudată pe care nu o putea înţelege, aşa cum nu înţelegea surescitarea reţinută pe care nu o văzuse niciodată, nici chiar atunci când făcea o cercetare cu largi perspective.

Mauritania continuă:

— Arată-mi unde sunt celelalte ascunzători ale tale. Am să trimit oamenii mei să ne aştepte acolo.

Bonnard îi indică lui Therese un scaun departe de Chambord şi Mauritania.

— Staţi jos, îi spuse el. Şi rămâneţi aici.

Therese se aşeză fără tragere de inimă, uimită, în timp ce Bonnard se apropie de cei doi bărbaţi. Îşi urmărea cu privirea tatăl care purta acelaşi pistol pe care îl văzuse asupra lui la vilă. Surprinsă, îl văzu mişcându-se rapid şi întorcându-se spre Mauritania.

Faţa şi vocea lui erau ca de granit.

— N-ai nevoie de informaţia asta, Mauritania. Ştim noi unde este. Vino. Plecăm acum.

Mauritania nu se uită în sus, la Chambord.

— Nu putem merge, doctore. Abu Auda şi ceilalţi oameni ai mei n-au sosit încă. Nu e loc pentru noi toţi în elicopterul Bell, aşa că va trebui să îl folosim şi pe al lor.

— Nu va fi necesar, spuse Chambord. Nu-i mai aşteptăm.

Mauritania ridică încet privirea de pe hartă. Se îndreptă şi se întoarse. Când văzu pistolul în mâna lui Chambord, rămase

liniştit. Se uită şi la căpitanul Bonnard, a cărui armă era îndreptată tot spre el.

— Ei? Mauritania se încruntă o clipă, arătându-se doar uşor surprins.

— Eşti un om inteligent, Mauritania. Nu face ceva ce vei regreta.

— Nu fac niciodată ceva ce aş putea regreta, doctore. Pot să întreb unde vrei să ajungi?

— Să mă dispensez de serviciile tale. Ne-ai fost de folos. Îţi mulţumim pentru treaba pe care ai făcut-o, dar, de acum încolo, tu şi oamenii tăi veţi complica situaţia.

Mauritania păru că se gândeşte.

— Să înţeleg că ai un alt plan. Unul care crezi că n-o să ne placă.

— Ai fost de acord cu ce s-a făcut până acum. De fapt, fraţii din alte grupări ar fi entuziasmaţi. Dar tu, aşa cum ai spus adesea, eşti un luptător de gherilă adevărat, nu un simplu terorist. Ai scopuri politice clare, o ţintă îngustă. În realitate, scopul nostru nu este acelaşi cu al tău, aşa că de-aici înainte ne dispensăm de tine. Mai exact, de oamenii tăi. Tu vei continua să fii cu noi, dar numai ca „oaspetele” nostru. S-ar putea să ne fii de folos.

— Mă îndoiesc. Chipul lui Mauritania se scofâlci. Şi cine o să piloteze elicopterul? Pilotul meu nu face nimic fără ordinul meu.

— Normal. Ne-am aşteptat la asta. Emile Chambord se uită către căpitanul francez: Bonnard, ia-o pe Therese cu tine.

Bonnard o apucă de braţ, o ridică şi o împinse spre uşă.

Mauritania îi urmări cu ochii lui spălăciţi. Când uşa se închise, se uită către Chambord.

Acesta dădu din cap.

— Da, căpitanul Bonnard are pregătire de pilot de elicopter. Ne va scoate de aici.

Mauritania nu spuse nimic, dar când două focuri de armă succesive se auziră de afară, păru şocat.

Chambord nu avu nici o reacţie.

— După tine, Mauritania.

Îl împinse spre ieşirea din cabană, în lumina soarelui de munte şi mai încolo, până la luminişul dintre pini, unde îi aştepta un elicopter de recunoaştere Hughes. Alături zăcea corpul neînsufleţit al pilotului saudit, Mohammed. Avea două găuri în piept, iar sângele i se scurgea prin haine. În picioare, lângă el,

stătea Bonnard, cu arma îndreptată spre Therese. Speriată, tânăra îşi acoperise gura cu mâna, de parcă îi venea să vomite.

Chambord o studie, căutând pe faţa ei un semn că pricepuse despre ce era vorba. Se întoarse satisfăcut către Bonnard.

— Elicopterul este alimentat şi gata de plecare?

— Da.

— Bine. Plecăm. Zâmbi cu o expresie visătoare. Mâine, istoria va fi schimbată.

Bonnard se urcă primul, urmat de Mauritania şi Therese, cu chipul cenuşiu. Chambord intră ultimul. În timp ce se aşezară şi rotoarele porniră, omul de ştiinţă se uită încă o dată spre cer. Câteva momente mai apoi, elicopterul se ridică de la sol.

31

Undeva deasupra Europei

Cheia scăpării erau mâinile. Evadarea fără mâini libere era posibilă numai în circumstanţe excepţionale şi disperate. Ca să câştige, avea nevoie să-şi poată folosi mâinile. Aşa că, atunci când teroriştii îl legaseră cu mâinile la spate în camionul care îi transportase la Tunis, Jon îşi pusese mâinile una lângă alta cât putuse de drept. În graba lor de a părăsi vila, fanaticii nu văzuseră mişcarea şi, chiar dacă-i legaseră strâns braţele şi mâinile, Jon continua să le contracte şi să le relaxeze, iar şi iar. Nu realizase încă mare lucru. Iar timpul trecea în defavoarea lui.

Faptul că avea capul acoperit era un alt handicap. Cântări toată situaţia şi simţi că i se strânge stomacul. Elicopterul Sikorsky pierdu din înălţime, zburând ca şi cum se pregătea de aterizare. Avea puţin timp la dispoziţie. Cu un atac neaşteptat şi năucitor, putea să destabilizeze aparatul destul ca să-l facă să se izbească de pământ. La urma urmei, era proiectat să reziste la impactul unei prăbuşiri, avea scaune solide, în eventualitatea unei avarii şi sistem de apărare pentru rezervoarele de combustibil în caz de coliziune. Totuşi şansele de a scăpa erau cât un fir de păr peste zero, iar ca să doboare elicopterul avea nevoie de mâini libere.

Dacă ar putea să se elibereze şi să atace înainte de aterizare, aparatul s-ar afla la mică distanţă de pământ. Ar putea supravieţui fără răni majore şi ar fi capabil să evadeze în confuzia care s-ar crea. Era o treabă grea, dar nu găsea altă alternativă.

Elicopterul continua să coboare. Jon se lupta frenetic cu legăturile, fără rezultat. Deodată, Abu Auda, care stătea în faţă, spuse ceva în limba arabă, supărat. Urmară alţii şi discuţia se încinse. Jon estimă că erau mai mult de o duzină de terorişti la bord. Imediat, toţi păreau că se contrazic asupra a ceva ce văzuseră la sol. Alarmaţi, se consultau în toate limbile.

O voce întrebă în engleză:

— Ce s-a întâmplat?

Prin zgomotele rotoarelor, Abu Auda relata veştile proaste când în franceză, când în engleză:

— Mauritania şi ceilalţi nu ne mai aşteaptă la cabană aşa cum am vorbit. Nu răspund nici prin radio. Este loc de aterizare lângă cabană, dar nu văd elicopterul. Cineva zace întins la pământ. Făcu o pauză.

Jon simţi tensiunea crescând în timp ce se pregăteau de aterizare.

— Cine este? întrebă cineva.

— Îl văd prin binoclu, spuse Abu Auda. Este Mohammed. Este rănit la piept. Ezită. Pare mort.

Urmară înjurături în arabă, franceză şi alte limbi. În timp ce Abu Auda ţipa încercând să ţină situaţia sub control, Jon continuă să asculte cu atenţie. Deveni evident că Abu Auda se aşteptase nu numai să-l găsească pe Mauritania, dar şi pe doctorul Chambord, pe căpitanul Bonnard şi pe Therese Chambord. Cabana era locul unde Abu Auda urma să se întâlnească cu ceilalţi, unde Chambord trebuia să proiecteze un alt computer ADN.

O altă voce răcni:

— Vezi ce se întâmplă când ai încredere în atei, fulani?

Abu Auda replică răguşit:

— Ai avut încredere în banii lor, Abdullah. Ţinta noastră este una măreaţă şi pentru asta avem nevoie de maşinăria francezului.

— Atunci ce facem acum? *Nimic?*

O altă voce întrebă:

— Crezi că-i o capcană, Abu Auda?

— Nu ştiu ce dracu’ o fi. Luaţi armele. Fiţi gata să săriţi de cum ajungem jos.

Jon nu reuşise să se dezlege. Însă asta putea fi şansa lui de a scăpa, o şansă mai bună decât să rişte să moară prăbuşind elicopterul. La aterizare, Abu Auda şi oamenii lui vor avea altceva de făcut decât să se gândească la el. Din faţă, Jon părea că stă nemişcat. Numai muşchii braţelor se mişcau la spate, unde mâinile lui continuau disperata luptă.

Elicopterul se cutremură şi rămase în aer, înclinându-se uşor dintr-o parte în alta. Jon nu îşi întrerupse eforturile. Pielea îl ardea ca urmare a frecării, dar nu conta. Elicopterul se înscrise pentru a ateriza vertical. Dar, deodată, aparatul se aplecă periculos într-o parte. Jon îşi pierdu echilibrul şi căzu, lovindu-se

cu umerii de scaun. Ceva ascuţit îl lovi în spate. Auzi strigăte când primii oameni săriră pe pământ. Îi urmară alţii şi elicopterul îşi recăpătă echilibrul şi ateriză.

Rotoarele încetiniră viteza, iar Jon pipăi frenetic, în căutarea a ceva ascuţit pe peretele aparatului de zbor. Se frecă cu spatele de perete până când durerea deveni insuportabilă şi sângele ţâşni, făcându-l să înţeleagă că găsise ce-i trebuia. Tot întins pe o parte, se trase mai aproape, căutând, presând, până când mâinile găsiră locul. Încurajat, îşi propti încheieturile acolo. Când motorul se opri, se aşternu o linişte de mormânt în elicopter şi Jon simţi că frânghia începe să cedeze.

Continuă să se frece de metalul ascuţit până când sfoara se rupse. Simţi sânge pe mâini. Desfăcu legătura şi stătu liniştit, cu urechile ciulite. Câţi terorişti rămăseseră? Fuseseră atât de grăbiţi încât majoritatea coborâseră înainte ca aparatul să aterizeze.

Afară se auzeau înjurături furioase. Abu Auda strigă:

— Împrăştiaţi-vă! Căutaţi-i! Verificaţi peste tot!

— Am găsit o hartă a Franţei! ţipă cineva. Am găsit-o în cabană.

Alţii raportau altceva, ţipând şi mai tare. Zarva de afară continua.

Jon încerca să depisteze zgomote de respiraţie în interiorul elicopterului. Nimic. Inspiră profund ca să se liniştească, scoase încet acoperitoarea de pe cap şi o aruncă pe podeaua dintre scaune. Se uită în jur. Nu era nimeni în faţă. Privi în spate şi lateral. Nimeni. Întins pe podea, îşi scoase căluşul din gură şi căută cu privirea o armă. Un pistol. Un cuţit pe care să-l fi lăsat cineva din greşeală. Orice. Stiletul pe care-l avusese ascuns îi fusese luat.

Dar, din nou, nimic. Se târî spre scaunul pilotului şi cel al copilotului. Acolo văzu ceva care părea un pistol. Era un pistol de semnalizare.

Precaut, se ridică şi se uită pe geam. Aterizaseră pe un teren din capătul unei păduri dese de pini, lângă o cabană, cu vârful înalt şi foarte ascuţit. Cabana era şi îngustă, ceea ce o făcea mai puţin vizibilă din aer şi de pe laturi. Pinii se îngrămădeau lângă ea şi se întindeau până aproape de o râpă. Mai departe, în spate, se profilau munţii înzăpeziţi. Cineva pronunţase cuvântul Franţa. Erau Alpii?

Doi terorişti cu armele atârnate de umăr ridicau trupul

neînsufleţit al pilotului lui Mauritania. Alţi doi căutau cu privirea spre hăul care se deschidea la picioarele lor, în timp ce de la etajul doi al cabanei, Abu Auda urmărea scena, însoţit de alţi doi saudiţi. Toţi cercetau depărtările.

Dar lui Jon îi atrase atenţia pădurea. Dacă putea să se strecoare din elicopter şi să se ascundă printre pini, îşi tripla şansele de scăpare. Trebuia să acţioneze imediat, cât timp teroriştii erau ocupaţi. Fiecare secundă pierdută sporea pericolul ca Abu Auda şi ceilalţi să abandoneze căutarea, să se regrupeze şi să-şi amintească de el.

Mergând ghemuit, privi spre uşa din partea copilotului care dădea în partea opusă cabanei. Uită de răni, se strecură peste margine şi se rostogoli pe pământ, târându-se mai departe ca un şarpe. Stând pe burtă, se uită pe sub elicopter către teroriştii care erau foarte ocupaţi. Satisfăcut, cu pistolul de semnalizare în mână, se târî pe coate spre iarba care creştea la marginea pădurii de pini. Florile de primăvară începuseră să ridice capul din iarbă. Mireasma proaspătă a muntelui umplea aerul. Vreme de o clipă se simţi năucit, beat de libertate. Dar nu îndrăzni să se oprească.

Târându-se repede, ajunse la copaci şi se afundă recunoscător în obscuritatea pădurii. Gâfâia. Sudoarea îi curgea pe faţă. Dar nu se simţise niciodată mai bine. Se ascunse după un trunchi şi studie teroriştii din luminişul de lângă cabană. Nu descoperiseră lipsa lui. Cu un zâmbet rece, sări şi o luă la goană.

Prima dată când auzi un zgomot deasupra capului, se opri şi se ascunse după un pin. Se uită printre crengile copacilor. Când văzu un cap apărând de după un alt arbore, inima îi zvâcni. Era capul unui afgan cu turban care îi căuta prin pădure pe Chambord, Mauritania şi pe ceilalţi dispăruţi.

Bărbatul se sucea uşor încolo şi încoace, scrutând împrejur. Îl auzise pe Jon? Aşa se părea, fiindcă ridică arma veche americană M16A1 şi o îndreptă în direcţia unde era el ascuns. Jon îşi ţinu respiraţia, cu pistolul de semnalizare în mână. Ultimul lucru care şi-l dorea era să fie nevoit să apese pe trăgaci. Dacă îl lovea, afganul ar ţipa ca un duh rău. Dacă nu-l lovea, încărcătura s-ar aprinde mai luminoasă ca flacăra olimpică.

Urmări bărbatul îndreptându-se încet spre locul unde se ascundea. Teroristul putea cere ajutoare, dar nu o făcu. Pesemne că nu era sigur de ce auzise sau dacă auzise ceva. După expresia lui, avea aerul că îşi făcea curaj vorbind cu sine. Nu auzise nimic.

Un iepure. Vântul. Vigilenţa lui scăzu şi lăsă arma jos. Acum, că nu mai era bănuitor, porni mai departe. În momentul în care ajunse lângă ascunzătoarea lui Jon, o luă la fugă.

Jon se ridică şi-i sări în cârcă fără ca bărbatul să aibă timp să reacţioneze. Îl lovi în genunchi cu greoiul pistol de semnalizare. În clipa următoare îi puse mâna la gură şi îndreptă arma spre capul lui. Sângele curgea din piciorul bărbatului buimăcit de prima lovitură. Jon îl lovi din nou şi extremistul căzu pe pământul reavăn. Respirând cu greu, Jon se aplecă. Apucă arma M16 şi verifică pulsul teroristului. Era mort. Jon luă cartuşele de rezervă din costumul lui, se întoarse şi se topi în pădure. Încerca să înţeleagă ce se întâmplase la cabană înainte de sosirea lui. De ce murise pilotul saudit? Din ce spusese Abu Auda, Chambord, Therese, Bonnard şi Mauritania ar fi trebuit să fie la cabană. Unde plecaseră? Îşi reaminti cuvintele lui Chambord:

„Nu sunt cu ei, colonele Smith. Ei sunt cu mine.”

Îi rămăsese întipărită în minte această afirmaţie, sâcâindu-l, căutând explicaţii. Mozaicul de informaţii disparate, auzite de luni încoace, începuse să se lege şi să capete un sens ciudat. De ce Chambord şi Bonnard *nu* au aşteptat? La urma urmelor, se presupunea că Scutul Semilunii lucra pentru *el.*

Chambord *nu* făcea parte din Scutul Semilunii. Asta-i spusese, că *ei* erau cu *el.*

Continuând să fugă, Jon încerca să găsească o explicaţie. Apoi parcă i se luă o ceaţă de pe ochi: aşa cum Flacăra Neagră fusese o faţadă pentru Scutul Semilunii, această a doua grupare putea fi o faţadă pentru Chambord şi căpitanul francez Bonnard.

Putea să greşească, dar nu credea. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât lucrurile aveau mai mult sens. Trebuia să ajungă cât de curând la Fred Klein şi să-l avertizeze. Klein şi jumătate din serviciile de contrainformaţii din toată lumea căutau criminalii, dar nu pe cei reali. Klein trebuia să ştie asta, iar Jon trebuia să afle unde se duseseră Chambord şi Bonnard şi ce mai puneau la cale.

Primul semn că Jon avea din nou probleme fu canonada care explodă dinspre elicopterul S-70A. Gloanţele se loveau de coroanele pinilor când Jon traversă un luminiş. Crengi zburau peste tot pe când elicopterul se ridică şi făcu un al doilea tur deasupra pădurii. Dar Jon nu se mai afla în teren deschis, aşa că aparatul se roti deasupra capului său şi o luă spre râpă. Era o

capcană, îşi zise Jon. Îl văzuseră de prima dată şi acum căutau un loc de aterizare altundeva. După aceea teroriştii se vor răspândi, aşteptându-i să apară. Dacă erau destui ca să acopere întreaga zonă, ei puteau spera ca Jon să se îndrepte spre ei.

Colindă două ore în căutarea unei scăpări. Când observă că forţele grupării Scutul Semilunii nu mai erau, se simţi în siguranţă şi se întoarse să coboare panta, cu speranţa să găsească un drum. Bănuia că se află undeva în sud-estul Franţei. Dacă estima corect, putea fi oriunde de la Mulhouse la Grenoble. Fiecare oră care trecea fără să întâlnească un colţ de civilizaţie făcea ca timpul să curgă în defavoarea lui. Pentru că avea nevoie de un telefon, riscase şi schimbase prea repede direcţia de mers. Nu se depărtase prea mult de cabană, aşa se explica faptul că elicopterul îl localizase.

Trebuia să iasă din raza lor vizuală. Se întoarse, dar n-o apucă iar în sus. În schimb, traversă râpa dinspre cabană, sperând să-l surprindă pe Abu Auda. De asemenea, trebuia să existe un drum prin apropierea cabanei. Croncănitul unui stol de corbi care se ridică de pe vârfurile pinilor era semnul că făcuse o nouă greşeală. A doua o constată când, la vreo optzeci de metri spre stânga, un animal speriat o luă la goană.

Îl subestimase pe Abu Auda. O grupă terestră urmase elicopterul în cazul în care Jon ar fi făcut exact ce făcuse. Acum se ascunse într-o crevasă spre dreapta, de unde putea să vadă întreaga pădure de deasupra. Câţi oameni avea Abu Auda? Avusese doar doisprezece, în caz că nu primise întăriri de undeva. Mult deasupra, vârfurile pinilor se mişcau în bătaia vântului. Undeva departe, insectele bâzâiau, iar păsările îşi începuseră trilul. Dar nu cântau în apropiere. Pădurea era cufundată într-o linişte sinistră, în aceeaşi aşteptare. Nu avea să dureze mult.

Apoi umbrele de sub pinii înalţi părură că vibrează, că se ondulează ca o ceaţă fină. Din ceaţă, îşi făcu apariţia un alt afgan. Nu era singur. Încă un terorist apăru la mai puţin de cincizeci de metri în dreapta lui Jon şi vreo douăzeci de metri mai încolo, spre râpă. Un al treilea se afla la o distanţă egală, dar de partea cealaltă.

Jon nu mai văzu alţi oameni. Zâmbi. Nu primiseră întăriri.

Trei la unu – şi câţi mai erau în elicopterul care venea pe deasupra râpei? Probabil şase sau şapte. Dacă acţiona repede, nu mai conta. De astă dată, Abu Auda calculase greşit. Nu se

aşteptase ca Jon să lovească rapid dintr-un unghi atât de ascuţit, de unde îi localiza pe toţi. Trei la unu, cu un M16 şi din locul în care se afla, nu era imposibil.

Jon îl urmări pe primul terorist semnalizând celorlalţi să înconjoare suprafaţa pe care o cerceta el. Jon îşi zise că descoperiseră probabil că avea arma. Abu Auda era un comandant dur, unul care gândea, aşa că îşi numărase oamenii când părăsise cabana. Ceea ce însemna că descoperise şi că are o armă în minus. Dacă găsiseră corpul, Auda avea certitudinea că un M16 dispăruse.

Privi precaut în jur. Teroristul din fruntea grupului avansase chiar spre stânci. Preocuparea principală a lui Jon era cât de rapid îl putea anihila înainte ca ceilalţi doi să constate dispariţia lui. Dar dacă ar trage primul, i-ar aduce în goană pe ceilalţi. Probabil că unul ar alerta şi elicopterul.

Aşteptă până când ceilalţi doi ajunseră în linie cu stâncile, unul lângă altul. Primul se afla la mai puţin de trei metri de el. Acum era momentul. Pe creastă, Jon se ridică, trase iute trei focuri de armă – două în primul terorist şi unul în cel de la est. Ridică arma din nou şi mai trase două gloanţe spre omul de la vest. Apoi o luă la fugă.

Pe primul îl omorâse. Nu se mai ridicase. Ceilalţi doi căzuseră şi ei, dar nu ştia cât de grav erau răniţi. Fugind, asculta reacţiile. În depărtare auzi un strigăt... şi nimic mai mult. Nu auzi paşi care alergau, nici trosnituri în tufişuri şi nici rupându-se crengi. Nici un zgomot nu trăda prezenţa cuiva în apropiere.

Îngrijorat, căutând un adăpost, gonea traversând panta, când auzi iar motorul elicopterului. Zbura la joasă altitudine. Privi printre coroanele copacilor. Curând aparatul se roti deasupra lui şi zări o faţă neagră care scruta cu atenţie terenul de dedesubt. Abu Auda.

Elicopterul Sikorsky continuă să zboare. Jon nu putea rămâne acolo fiindcă Abu Auda nu ar fi prelungit căutarea aeriană de unul singur. Unii dintre oamenii lui se aflau încă pe teren şi Jon trebuia să ia o hotărâre rapidă. Dar şi Abu Auda. Acesta din urmă trebuia să ghicească în ce direcţie alerga Jon.

În timp ce asculta atent motorul aparatului care se pregătea să aterizeze, încercă să gândească cu mintea teroristului. Hotărî că Abu Auda se aştepta ca el să se depărteze cât mai repede de urmăritori, punând o distanţă cât mai mare între ei. Ceea ce însemna, dacă avea dreptate, că elicopterul va ateriza direct la

sud. Jon se întoarse şi alergă spre dreapta. Apoi încetini şi o luă spre vest, prin pădure, încercând să facă cât mai puţin zgomot.

După o cursă de mai puţin de o oră, pădurea de pini începu să se rărească. Transpirând, cu rănile dureroase, Jon continuă să alerge printr-o fâneaţă, oprindu-se doar la lizieră. Se auzi o maşină care rula pe un drum, ceva mai jos. Cât alergase spre vest, nu auzise că ar fi urmărit, iar zgomotul elicopterului, care mai cerceta încă pădurea şi pe care îl auzea din când în când, venea de departe, din stânga lui, dinspre sud. Rămase printre copaci, luând-o spre nord de-a lungul lizierei şi sperând ca drumul şi pădurea să se întâlnească pe undeva ori cel puţin să se apropie.

Când găsi un izvor de munte se opri şi se ghemui alături. Alunecând pe frunzişul umed, desfăcu bandajul făcut de Therese la vilă. Rana era lungă, dar nu adâncă. Se spălă bine. Pe alocuri se infectase. Nimic serios însă.

Îşi spălă faţa transpirată cu apa rece şi, oftând, o porni din nou la drum. Sunetele pădurii se auzeau clar, dar erau cele obişnuite.

Se opri. Începu să spere. Printre copaci se vedea un drum şi un indicator. Se uită în jur şi se strecură precaut din umbra pădurii spre drumul asfaltat. O rupse la goană spre indicator. Cel puţin ştia unde se află: la 12 km depărtare de GRENOBLE. Nu prea departe şi mai fusese acolo. Dar dacă rămânea pe drum, putea să trezească bănuieli, iar elicopterul îl putea depista uşor.

Făcând planuri, intră din nou în pădure şi aşteptă. Când auzi motorul unui vehicul, răsuflă uşurat. Mergea în direcţia bună. Îl urmări apropiindu-se – era un camion de marfă. Lăsă arma cu toată muniţia la rădăcina unui pin şi le acoperi cu frunze. Apoi vârî cuţitul afganului într-un buzunar şi pistolul de semnalizare în celălalt şi făcu semne cu ambele mâini.

Şoferul opri şi Jon urcă în cabină, mulţumindu-i în franceză. Îi spuse că este străin în regiune şi că venise să viziteze un prieten care plecase mai demult spre Grenoble. Trebuia să se întâlnească cu el la cină, dar maşina lui se defectase aşa că hotărâse s-o ia pe jos şi să vadă dacă găseşte un bun samaritean. Tăiase prin pădure o bucată de drum şi se rătăcise.

Fermierul de la volan pălăvrăgi prietenos, vorbind despre avantajele regiunii, mulţumit de compania lui Jon în acest ţinut pustiu, cu locuitori puţini. Merseră o bucată de drum, dar Jon nu se relaxa încă. Privirea lui cerceta întruna.

Grenoble, Franţa

Situat în Alpii Francezi, Grenoble este un oraş fascinant, vechi centru istoric, cunoscut atât datorită sporturilor de iarnă – mai cu seamă schiul – cât şi pentru reperele sale medievale. Fermierul îl lăsă pe Jon pe malul stâng al râului Isere, în Grenette, o piaţă animată, cu multe cafenele. Alături se deschidea piaţa St. Andre, inima oraşului Grenoble. Soarele călduţ scosese oamenii din case şi şedeau la măsuţele mici de pe trotuar, bând cafea.

În timp ce-i studia, Jon îşi dădu seama cât de mizerabil arătau hainele lui. Erau murdare şi pline de praf şi habar nu avea dacă se spălase bine pe faţă. Atrăsese deja priviri nu tocmai binevoitoare, ceea ce nu dorea nicidecum. Avea încă actele la el şi, după ce îl va contacta pe Fred Klein, îşi va cumpăra alte haine.

Se întoarse şi, orientându-se, o luă spre piaţa St. Andre. Acolo găsi ceea ce-i trebuia mai întâi – o cabină telefonică; intră şi formă numărul lui Fred Klein.

Vocea lui Klein păru surprinsă:

— Aşadar *trăieşti?*

— Pari dezamăgit.

— Nu fi sentimental, colonele, replică sec Klein. Îmbrăţişările mai târziu. S-au întâmplat unele lucruri pe care trebuie să le afli.

Îi povesti despre ultimul dezastru electronic – scoaterea sateliţilor din funcţiune.

— Am sperat că a fost distrus computerul molecular şi avem de-a face doar cu o altă destabilizare a sistemelor.

— N-ai crezut asta nici măcar o secundă. Avaria este prea răspândită.

— Numeşte-o speranţă naivă.

— Randi Russell a putut să fugă la timp?

— N-am fi ştiut ce anume s-a petrecut în Algeria dacă n-ar fi scăpat. S-a întors la Paris. Unde eşti? Spune-mi ce-ai făcut.

Aşadar Randi scăpase. Jon respiră uşurat. Îi raportă ultimele evenimente de când explodase racheta şi ce mai aflase între timp.

Klein înjură:

— Aşadar, crezi că este doar o faţadă gruparea Scutul Semilunii?

— Pare să fie aşa. Nu-l văd pe Darius Bonnard ca terorist islamic, indiferent de legăturile lui cu algerienii. Dar a fost la

locul potrivit în momentul potrivit ca să dea acel telefon din sediul NATO. El sau Chambord l-au ucis probabil pe pilotul grupării Scutul Semilunii la cabană, înainte să ajungem acolo, apoi au plecat împreună cu Therese. Abu Auda a fost uluit. Distrus. Îşi făcea griji, dacă Mauritania mai este în viaţă. Din câte am priceput, nu asta era următoarea mutare, ceea ce le-a dat planurile peste cap.

— Crezi că Emile Chambord este în spatele a tot ce s-a întâmplat?

— Poate că da, poate că nu. S-ar putea să fie căpitanul Bonnard, care-l ţine pe Chambord şi o foloseşte pe fiica lui ca scut – continuă Jon îngrijorat în legătură cu soarta lui Therese. Privi strada să vadă dacă apare Abu Auda sau vreunul din oamenii lui. Ai auzit ceva de Peter Howell şi Marty?

— Din ce mi-au spus prietenii mei de la Langley, toţi sunt la Paris. Marty şi-a revenit.

Jon zâmbi. Ce uşurare să-l ştie pe Marty întors printre ei.

— A spus ceva folositor despre Emile Chambord?

— Din păcate, nimic mai mult decât ce ştiam deja. Am s-o trimit pe Randi să te ia de acolo.

— Spune-i c-o aştept la fortăreaţa Bastilia de la terminalul telefericului.

Klein tăcu. Apoi continuă:

— Ştii, colonele, s-ar putea să fie cineva pe care nu-l ştii în spatele lui Chambord şi a lui Bonnard. Ar putea fi chiar fiica acestuia.

Jon estimă situaţia. Nu Therese, nu. Nu credea aşa ceva, dar ceea ce-i spusese Klein îi atinse o coardă. O idee începu să se contureze în mintea lui. Anume că trebuia să facă repede următoarea mişcare.

— Scoate-mă de aici, Fred.

32

Paris, Franţa

În incinta cartierului general al Marinei din Piaţa Concorde, ofiţerul superior căpitan Liberal Tassini se juca pe birou cu stiloul său Mont Blanc, privindu-l pe Peter Howell.

— E curios că ai venit să-mi ceri aşa ceva, Peter. Pot să te întreb ce anume ţi-a trezit interesul?

— Să spunem doar că MI6 m-a solicitat să mă ocup de treaba asta. Cred că s-a ivit o problemă minoră în legătură cu unul dintre ofiţerii noştri tineri.

— Şi care ar fi acea problemă minoră?

— Între noi doi, Libby, le-am spus doar să acţioneze pe căile obişnuite, dar se pare că a fost implicat fiul cuiva important. Peter dădu din cap, făcând impresia că este jenat. Sunt doar un mesager, băiete. Unul din motivele pentru care nu m-am întors în serviciu, nu-i aşa? Din cauza temperamentului şi aşa mai departe. Fă-mi o favoare şi dă-mi un răspuns simplu şi dispar din faţa ta.

— Nu pot, prietene. Întrebarea ta se referă la o situaţie oarecum delicată şi complicată cu care ne confruntăm noi înşine.

— Nu mai spune. Ei bine, uită ce ţi-am spus. Îmi pare rău, eu…

Căpitanul Tassini răsuci iar stiloul pe birou.

— Dimpotrivă. Acum aş fi curios să aflu exact cum acest, ei bine, ofiţer a devenit curios să ştie dacă recenta întrunire de pe *De Gaulle* a fost sau nu autorizată.

— Bine, Libby, începu Peter pe un ton conspirativ, se pare că tipul a băgat în factura de cheltuieli contravaloarea înlocuirii pilotului unuia dintre generalii noştri. Tipul care a plătit vrea să ştie dacă cererea era legitimă.

Căpitanul Tassini râse în hohote.

— Chiar aşa? Şi generalul ce spune?

— Ai atins coarda sensibilă. Se pare că generalul a murit. Acum câteva zile.

Tassini miji ochii.

— Într-adevăr?

— Mă tem că da. Nu este neobişnuit la generali. Ştii, era bătrân.

— Sau aproape, spuse Tassini în engleză. Bine. Acum tot ce pot să-ţi spun este că nici o astfel de întrunire nu a fost autorizată să aibă loc pe *De Gaulle,* deşi e posibil să fi avut loc. Şi noi facem investigaţii asupra acestui caz.

— Hmm. Peter se ridică. Bine, am să le transmit bătrânilor spioni că nu se poate confirma sau infirma răspunsul. Cel care a făcut înlocuirea poate da banii înapoi sau nu. E treaba lui. Dar nu va avea un răspuns oficial.

— Cam greu pentru tânăr, spuse Tassini.

Peter se îndreptă spre uşă.

— Oricum, ce făcea *De Gaulle* acolo? Ce a spus căpitanul navei despre întrunire?

Tassini se lăsă pe spătarul scaunului şi-l studie pe Peter. În cele din urmă spuse:

— Susţine că n-a avut loc nici o întâlnire. Că era plecat într-o aplicaţie cu nişte nave de luptă în apele inamice şi că ordinul a venit de la NATO. O problemă dificilă pentru noi, de vreme ce nimeni din NATO nu a dat un astfel de ordin.

— Vai de mine! Ei, îmi pare bine că nu este în ograda mea, bătrâne.

Peter simţi privirea curioasă a lui Tassini în ceafa când ieşi din cameră. Se îndoia că îşi înşelase prietenul, dar amândoi păstraseră aparenţele şi, mai important, se abţinuseră de la comentarii.

Berlin, Germania

Kurfurstendamm – sau Ku’damm, cum îl numeau localnicii – este un bulevard aglomerat din inima noului Berlin. Înţesat de magazine şi birouri luxoase, închiriate la preţuri foarte mari, este vestit în toată lumea. Cei care cunosc zona spun că Ku’damm nu doarme niciodată. Într-unul din restaurantele elegante de pe acest bulevard, Pieke Exner îşi croia drum printre mesele încărcate cu veselă din argint, îndreptându-se spre masa unde urma să ia prânzul cu cineva. Era a doua oară, în decurs de douăsprezece ore, când se întâlnea cu tânărul locotenent, dar ştia că el era mai mult decât pregătit – era nerăbdător.

Lucru evident din felul cum sărise în picioare şi bătuse din

călcâie în stil prusac, ceea ce i-ar fi adus dezaprobarea generalului Otto Bittrich. Iar tunica descheiată la gât îi dădea un aer familiar pe care ea îl încurajase cu o seară în urmă, înainte de a pleca acasă şi de a-l lăsa dacă nu gâfâind, cel puţin respirând cu greu. Acelea erau semnele pe care dorise să le vadă. Totuşi mai rămânea ceva de făcut. Locotenentul nu trebuie doar să-şi descheie tunica, ci să-şi dezlege şi limba.

Zâmbi şi se aşeză pe scaunul oferit. Roşind, tânărul o ajută să-şi apropie scaunul de masă. Cum şedea lângă ea, femeia îi zâmbi cald şi ingenuu, ca şi cum s-ar fi gândit la el tot timpul de când se despărţiseră. După ce el comandă galant o sticlă de vin foarte scump şi dintre cele mai renumite din regiunea Rheingau, femeia reluă discuţia pe care o întrerupseseră, despre visele ei de a călători, despre iubire şi toate celelalte lucruri care-i erau străine.

După cum se dovedi, ea sesiză rapid că obţinuse rezultatul scontat pentru că locotenentul era prea preocupat să se gândească numai la ea şi nu băuse nici măcar o înghiţitură de vin. Prânzul începu cu un *schnitzel* stropit cu a doua sticlă de Rheingau, urmat de un excelent ştrudel, masa încheindu-se cu cafea cu coniac. Dar oricât i-a zâmbit şi i-a ţinut mâna într-a ei, el nu a scos o vorbă despre munca sa.

Pierzându-şi răbdarea, îl privi adânc în ochi, reuşind să-i transmită că era timidă, nervoasă, uşor speriată, îndrăgostită, nerăbdătoare, dornică, toate la un loc. Însemna ceva şi chiar bărbaţi mai în vârstă şi mai înţelepţi decât Joachim Bierhof ar fi căzut în plasă.

Bărbatul plăti repede nota şi amândoi părăsiră restaurantul. Când ajunseră la apartamentul ei, situat în spatele Porţii Brandenburg, peste râul Spree din cartierul Prenzlauer Berg, în fostul Berlin de Est, locotenentul nu mai era în stare să se gândească decât la ea, la apartamentul şi la patul ei.

O dată intraţi, el coborî iute jaluzelele la ferestre şi curând era dezbrăcat şi îi mângâia sânii lui Pieke. Femeia oftă, plângându-se de frigul de afară. Era o lună de mai friguroasă în Germania. Se lamenta cum i-ar fi plăcut să fie cu el sub soarele cald al Italiei sau al Spaniei sau mai bine... sub soarele gloriosului sud al Franţei.

Preocupat de sânii ei şi de bikini, Joachim murmură:

— Am venit de acolo, din sudul Franţei. Doamne, cum îmi doream să fi fost cu tine.

Ea chicoti.

— Dar ai fost cu generalul tău.

— A fost plecat pe portavionul acela francez mai toată noaptea. Doar el şi pilotul nostru. Eu m-am plimbat pe chei. De unul singur. A trebuit să mănânc singur. Ce vin bun am băut. Ţi-ar fi plăcut. Doamne, cum mi-aş dori… dar acum eşti aici şi…

În clipa aceea Pieke Exner alunecă din pat, lovindu-se la genunchi şi la spate. Nu se mai putu ridica fără ajutorul lui. Când el o luă în braţe şi o aşeză pe pat, ea îi ceru să o învelească fiindcă îi era frig. Începuse să tremure. Locotenentul dădu drumul la radiator şi mai puse o pătură peste ea. De sub pătură, Pieke scoase o mână şi privi trist spre el.

Era desigur teribil de dezamăgită şi, cu lacrimi în ochi, spuse:

— Bietul de tine. Cred că ţi-e foarte greu. Îmi pare tare rău. Eşti supărat? Vreau să spun… ai fost atât de… atât de…

Joachim Bierhof era la urma urmei ofiţer şi gentleman. O încurajă şi-i spuse că totul este în regulă. Pentru el conta mult mai mult ea însăşi decât…

Pieke îi luă mâna şi-i promise că se vor întâlni a doua zi, dacă se va simţi bine, direct în apartamentul ei.

— Te sun mâine!

Şi adormi imediat.

Locotenentului nu îi mai rămase decât să se îmbrace şi să plece repede, atent să nu o trezească.

În momentul în care uşa se închise, Pieke sări din pat, se îmbrăcă şi dădu un telefon. Raportă:

— Generalul Bittrich a fost în sudul Franţei, aşa cum ai spus. A stat o jumătate de noapte pe portavionul francez. Asta-i tot ce-ai vrut să afli, Peter?

— Eşti o minune, copilă, spuse Peter Howell, care se afla la Paris.

— Să ţii minte asta.

Peter râse uşor.

— Sper că preţul nu a fost prea mare, Angie, frumoaso.

— Eşti gelos, Peter?

— La vârsta mea, draga mea, mă simt flatat.

— La orice vârstă. Şi-apoi, tu n-ai vârstă.

Peter izbucni în râs.

— Nu tot corpul meu pare să ştie asta mereu. Dar vom mai vorbi despre asta.

— O propunere, domnule Howell?

— Angie, ai putea ispiti şi un mort. Mulţumesc încă o dată.

Angela Chadwick închise, aranjă patul, îşi luă geanta şi părăsi apartamentul, ducându-se la locuinţa ei, de partea cealaltă a Porţii Brandenburg.

Paris, Franţa

Marty avea un nou laptop pe care Peter îl cumpărase folosind cartea de credit a prietenului său. Rămas singur, Marty stătea ghemuit pe patul din camera lui de la clinică. Verificase site-ul OASIS de pe Internet – Informaţii şi ajutor online despre sindromul Asperger – de mai bine de cincisprezece ori în ultimele două ore, dar fără rezultat.

Oscilând între disperare şi optimism, deprimat din cauza lipsei de medicamente, Marty nu-i observă pe Randi şi pe Peter intrând în cameră până când îi auzi vorbind.

— Vreo veste, Mart? întrebă Randi înainte să închidă uşa.

Peter o întrerupse:

— MI6 nu a auzit nimic. Groaznic. Dacă am fi ştiut pentru cine lucrează de fapt Jon, acum am fi putut să-i contactăm direct şi obţineam o informaţie exactă.

Marty o privi solemn pe Randi.

— Cei de la CIA ce spun, Randi?

— Nimic, admise ea.

Marty se încruntă, lovind tastatura cu degetele.

— Mai verific o dată OASIS.

— Cât e de când ai încercat ultima oară? întrebă Peter.

Două pete roşii de indignare apărură pe obrajii lui Marty.

— Dacă crezi că sunt obsedat, Peter, ce spui de tine? De telefoanele alea pe care le tot dai!

Peter dădu din cap şi zâmbi scurt.

Marty mormăi ceva cât timp intră pe site-ul OASIS, relaxându-se până la deschiderea paginii. Era ca şi cum mergea acasă. Creat pentru cei care sufereau de sindromul Asperger şi pentru familiile lor, OASIS avea o grămadă de informaţii, plus o linie la care se putea suna oricând. Marty consultase site-ul chiar şi când avusese o viaţă normală – mă rog, din punctul lui de vedere. Ce considera restul lumii normal, pentru el era extrem de plictisitor. Nu-şi imagina cum putea cineva să trăiască aşa. Pe de o parte, OASIS părea că oferă o soluţie. Cei care intrau pe site ştiau despre ce se vorbea. Ce raritate, cugetă el pentru sine. Încercase

să citească noua carte *Ghidul Oasis despre Sindromul Asperger* scrisă de Patricia Romanowski Bashe şi Barbara L. Kirby. Îl aştepta pe biroul de acasă.

Scană mesajele de pe OASIS, dar nici acum nu găsi nimic. Se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii şi scoase un oftat prelung.

— Nimic? întrebă Peter.

— La dracu', nu.

Se lăsă o tăcere care sublinia descurajarea tuturor. Când sună telefonul, Randi ţâşni spre aparat. Era Doug Kennedy, şeful ei de la Langley. Ascultându-l, privirea ei începu să scapere de emoţie.

— Cunosc locul. Da. Ce veste mare! Mulţumesc, Doug. Nici o grijă. Mă descurc.

Închise şi se întoarse spre Marty şi Peter. Amândoi se holbau la ea, aşteptând.

— Jon trăieşte. Ştiu unde este.

Grenoble, Franţa

Vântul rece alpin îi ciufulea părul lui Jon şi-i biciuia faţa cum stătea sprijinit de parapetul fortăreţei Bastilia, din secolul al şaisprezecelea, alături de alţi turişti, mult deasupra oraşului Grenoble. În ciuda vântului puternic, toţi păreau să aprecieze amalgamul de clădiri medievale şi ultramoderne din depărtare. Grenoble, cunoscut pentru industria lui cu tehnologie de vârf şi universităţi renumite, era situat la confluenţa râurilor Drac şi Isere, vegheat de Alpii cu piscurile acoperite de zăpada scăldată de soarele după-amiezii.

Totuşi, nu asta era panorama la care se uita Jon de când ajunsese la vechea fortificaţie. Urmărea cabinele telefericului care veneau dinspre oraşul de la poale.

Se afla lângă parapet de câteva ore, îmbrăcat în jeanşi noi, pulover verde şi un sacou uşor, cu ochelari de soare cu lentile negre. În buzunarele sacoului avea cuţitul curbat al afganului şi pistolul de semnalizare, singurele lui arme. Se bucura încă de vestea că Randi era în viaţă şi că Marty îşi revenise şi se simţea bine.

Dar era neliniştit. Randi ar fi trebuit să ajungă la el, iar îngrijorarea lui creştea la gândul că Abu Auda şi oamenii lui ar putea sosi în orice moment. Era inevitabil ca ei să-şi extindă

căutările şi la Grenoble, singurul oraş mare de lângă Chartreuse. Jon ştia bine acest lucru. Exista întotdeauna şansa ca el să nu-şi fi contactat încă superiorii. Poate găsiseră chiar şi arma M16 şi muniţia pe care le îngropase sub frunze, lângă drumul care ducea aici.

Stătea alături de ceilalţi privitori în bătaia vântului rece, studiind fiecare cabină care venea de jos cu pasagerii luaţi din staţia Stephane-Jay. Concepute să placă turiştilor care doreau să vadă întreaga panoramă, cabinele aveau geamuri de jur-împrejur. Lucru care-i convenea lui Jon, pentru că-i dădea posibilitatea să vadă fiecare pasager aflat în cabină. În jur de orele cinci încă n-o văzuse pe Randi, în schimb îl văzu pe unul dintre criminalii grupării Scutul Semilunii. Inima începu să-i bată cu putere.

Ca să nu atragă atenţia, continuă să privească relaxat, scrutând între timp faţa teroristului. Era un saudit proaspăt bărbierit, unul dintre supravieţuitorii de la vilă. Deşi era singurul pe care îl recunoscu, Jon se îndoia că ar fi singur. Ceilalţi membri ai Scutului Semilunii puteau fi prin preajmă.

Sigur de identitatea bărbatului, Jon se întoarse şi, cu un aer absent, vârî mâinile în buzunarele sacoului de unde putea înhăţa armele şi porni spre drumul care trecea prin parcul Guy Pape spre oraş. Nu ar fi plecat, gândind că s-ar putea să apară Randi. Dar unde era un membru al grupării Scutul Semilunii se mai aflau şi alţii, iar el trebuia să accepte ideea că s-ar putea ca Randi să nu vină.

O dată ascuns de parapet, o luă iute la picior. Numărul excursioniştilor scădea. Se făcuse târziu, iar vântul îi descurajase probabil. Fără să simtă frigul, părăsi fortăreaţa şi, spre coborâre, se amestecă printre turişti. Remarcă alţi cinci indivizi din Scutul Semilunii.

Se retrase către creastă. Bărbaţii se plimbau pe ruta pe care Jon se hotărâse să coboare, iar în fruntea lor mergea Abu Auda. Purtau toţi haine occidentale. Abu Auda avea o beretă care nu se potrivea cu obiceiurile lui şi părea incomodat de ea. Jon schimbă drumul şi înconjură fortăreaţa în direcţia în care se deschidea un alt parc. Se ascunse după un stejar înalt şi se uită atent înapoi, după aceea spre oraş şi spre apele de la poalele pantei.

Ascultă încordat. Da, avusese dreptate. Auzise în spatele lui paşi grăbiţi care coborau dintr-un teleferic. Paşii erau uşori, dar rapizi. Scoase pistolul de semnalizare şi cuţitul şi se întoarse.

Randi îi făcu cu ochiul şi duse un deget la buze.

— Randi! exclamă el.

— Ssst! Stai locului!

Respiră uşurat.

— Şefa ca-ntotdeauna.

Înaltă şi bine făcută, cu alură atletică, era o plăcere să o priveşti. Era îmbrăcată în pantaloni negri şi o jachetă cu fermoarul desfăcut pe jumătate, ca să aibă acces la arme. Purta şi un basc negru tras bine pentru a-i acoperi părul blond şi ochelari cu lentile negre şi cu şnur în ideea că ar avea nevoie să-i scoată repede.

Se ascunse şi ea în umbra stejarului cu o expresie îngrijorată.

— Peter este şi el aici. Treabă de două persoane. Scoase un aparat şi vorbi: L-am găsit. Plecăm.

— Vin spre noi.

Se uită în spate, către fortăreaţa Bastilia, unde sauditul proaspăt ras arăta spre locul unde se ascundeau. Vorbea rapid cu Abu Auda. Bărbaţii nu aveau armele la vedere. Cel puţin nu încă.

— Vino!

— Unde?

— N-am timp să-ţi explic.

Cei din Scutul Semilunii începuseră să alerge în direcţia lor, răspândindu-se, în timp ce Abu Auda flutura mâinile spre stânga şi spre dreapta. Jon numără şase oameni, ceea ce însemna că mai erau cinci pe undeva. Fugind după Randi de-a curmezişul parcului şi urcând dealul, se întrebă unde puteau să fie ceilalţi doi sau trei.

Randi alerga înainte urmată de Jon, făcând ca distanţa dintre ei, fortăreaţa Bastilia şi cablul telefericului, precum şi cea dintre urmăritori să sporească considerabil. Respirând greu, se uită înapoi şi nu-i mai văzu pe terorişti. Apoi auzi un elicopter. *Drace.*

— Este elicopterul lor! o avertiză pe Randi, uitându-se spre cer. Ştiam că nu sunt toţi în parc.

— Fugi în continuare! ţipă ea.

Continuară goana, sperând să scape, apoi Jon văzu că nu era elicopterul Sikorsky al grupării Scutul Semilunii, ci un altul, un Hughes OH-6. Părea un bondar negru aşa cum se rotea la vreo douăzeci de metri deasupra unui loc deschis, în dreapta lor. Randi se duse spre el, făcând semne cu mâinile, în timp ce Peter, în costum negru de luptă, sări pe pământ. După Randi, Peter era

cea mai bine venită persoană. Purta şi el şapcă şi ochelari negri şi avea o armă de asalt gata de tragere.

Relaxarea lui Jon fu de scurtă durată. În spatele lui se auziră ţipete de mânie. Din stânga, unul dintre terorişti apăruse dintre copaci. Fusese cumva mai rapid decât ceilalţi. Ridică arma spre Randi pe când ea se îndrepta către elicopterul care se balansa în aşteptare, la mică distanţă de sol. Peter sări înapoi în elicopter.

Cu pistolul de semnalizare, Jon ochi şi trase. Se auzi un zgomot asurzitor, deşi acoperit de motorul elicopterului. Cartuşul de semnalizare îl lovise pe terorist drept în piept.

Proiectilul lovise cu o viteză atât de mare încât îl aruncă pe bărbat înapoi spre copaci. Omul lăsă arma jos şi încercă să caute cartuşul de semnalizare. Ţipă şi pe Jon îl trecură fiori, ştiind ce va urma. Faţa teroristului era schimonosită de spaimă.

Cartuşul de semnalizare explodă. Corpul bărbatului se spulberă când Jon şi Randi urcară repede în elicopter. Peter nu aşteptă ca uşa să se închidă şi ridică aparatul în aer. Abu Auda şi oamenii lui deschiseră focul, ţintind elicopterul cu pistoale şi mitraliere; gloanţele loveau pereţii în vreme ce Jon stătea pe burtă, ţinându-se de picioarele scaunului, încercând şi luptându-se să nu alunece prin uşa deschisă.

Randi îl apucă de centură.

— Te ţin eu!

Palmele lui Jon erau reci şi transpirate şi simţea că îi alunecă degetele. Nici Randi n-ar fi putut să-l ţină dacă i se descleştau mâinile. Peter înclină elicopterul – spre disperarea lui Jon – mult spre dreapta ca să evite canonada şi să iasă din raza agresorilor. Întoarcerea îl făcu pe Jon să alunece spre uşa deschisă şi spre o moarte sigură.

Randi înjură şi-l apucă de braţ cu cealaltă mână, oprind căderea. Totuşi, din cauza gravităţii şi a vântului, balansul continua. Urmărit de împuşcături, Peter îndreptă elicopterul deasupra apelor. Jon simţi că nu mai putea să se ţină cu mâinile de scaun. Respiraţia îi deveni agitată, încercând frenetic să nu dea drumul la mâini.

— Am scăpat, strigă Peter.

Era prea devreme. În timp ce Peter îndrepta elicopterul, mâinile lui Jon cedară. Se întinse ca să se apuce de scaun, dar nu găsi decât aer. Randi căzu peste el, îl apucă cu picioarele de mijloc şi se agăţă de lonjeroane. Cum stăteau aşa, atârnaţi, spaima puse din nou stăpânire pe ei.

Trecură secunde lungi. Gravitatea acţiona acum nu numai în picioare, ci şi de-a lungul corpului. În sfârşit, elicopterul ajunse deasupra pământului şi rămase nemişcat.

— Mulţumesc Domnului că s-a terminat, răsuflă Randi, străduindu-se să revină în interiorul elicopterului trăgându-l şi pe Jon. Trânti uşa. Sper să nu mai fac asta niciodată.

Brusc, se făcu linişte. Lui Jon îi tremurau toţi muşchii. Simţindu-se slăbit, se săltă cu greu şi se prăbuşi pe singurul scaun din spate. Privi spre Randi şi-i văzu prima dată faţa de când urcaseră în elicopter. Îşi recăpătase culoarea din obraji. Fusese albă ca varul.

— Strânge-te bine cu centura, îi ordonă ea. Apoi îi zâmbi cu toată faţa.

— Mulţumesc. Gâtul i se uscase, iar inima îi bubuia. Sună ciudat, dar chiar îţi mulţumesc. Îşi legă centura de siguranţă.

— E-n regulă. Cu plăcere.

Când se întoarse ca să treacă în faţă, îi prinse privirea. Se uitară îndelung unul la altul şi înţelegerea şi iertarea se reflectau în privirile lor.

33

Îndreptându-se spre nord-vest, către Paris, elicopterul lăsă oraşul Grenoble în urmă. În cabină se lăsase tăcerea, fiecare gândindu-se cât de aproape fuseseră ei toţi de moarte. Singur în spate, Jon se dezmetici primul. Oftă adânc, relaxându-şi mintea şi trupul de stresul din ultimele zile. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se întinse în faţă, între Peter şi Randi care şedeau pe scaunele piloţilor.

Randi îl mângâie pe creştetul capului.

— Drăguţ căţeluş.

Jon râse uşor. Era amuzantă în felul ei, iar acum părea cea mai încântătoare persoană din lume. Nimic nu se poate compara cu o relaţie de prietenie, iar doi dintre cei mai buni prieteni erau acolo, lângă el. Randi îşi pusese căştile peste cagulă, dar îşi scosese ochelarii şi privea roată în jur să vadă dacă erau urmăriţi.

Şi Peter avea căştile pe urechi şi urmărea atent indicatorul de combustibil şi celelalte cadrane prin ochelarii lui negri. Soarele coborâse undeva în stânga lor, o minge de foc ale cărei raze luminau coroanele copacilor şi câmpurile înzăpezite de sub ei. În depărtare se distingea zona magnificei văi a Ronului, cu renumitele ei vii.

Cabina vechiului OH-6 era neîncăpătoare, aşa că atunci când Jon se întinse în faţă spre cei doi, toţi trei arătau ca un grup compact. Cu vocea ridicată ca să acopere zgomotul rotoarelor, spuse:

— Sunt gata să aud veştile. Ce face Marty?

— Nu numai că tipul a ieşit din comă, dar ne pisează întruna, raportă vesel Peter.

Descrise apoi escapada lor spre clinica de chirurgie plastică unde îl ascunsese pe Marty de când scăpaseră de la Pompidou. Continuă:

— Se simte mai bine acum, după ce a aflat că eşti în viaţă.

Jon zâmbi.

— Păcat că nu ne-a fost de mai mare folos cu computerul ADN şi cu Chambord.

— Ai dreptate, zise Randi. Acum să vorbim despre tine. Spune-ne ce s-a întâmplat la vila din Algeria. Când am auzit focuri de

mitralieră, am fost sigură c-ai fost omorât.

— Chambord nu a fost răpit niciodată, le spuse Jon. A pactizat de la început cu Scutul Semilunii. De fapt ei sunt cu el, sau cel puţin aşa susţine el. Pare logic, ştiind ce ştiu acum. A lăsat să se creadă că ar fi prizonier spre binele lui Therese. Nu a ştiut că Mauritania a răpit-o, aşa că amândoi au fost la fel de surprinşi când s-au revăzut.

— Asta explică multe, conchise Peter. Dar cum naiba au scos prototipul de acolo înainte să lovească racheta?

— Nu l-au scos, le spuse Jon. Cu siguranţă, racheta l-a distrus. Ce nu înţeleg este cum ar fi putut Chambord să proiecteze un alt prototip şi să-l facă funcţional atât de rapid încât să scoată sateliţii noştri din funcţiune.

— Ştiu, fu de acord Randi. Este o păcăleală. Dar oamenii noştri spun că nici un alt computer nu are puterea, rapiditatea sau capacitatea de a reprograma sateliţii prin toate codurile lor, pereţi de protecţie *firewalls* şi alte bariere. De fapt, majoritatea măsurilor noastre de siguranţă sunt încă strict secrete şi practic era imposibil să se pătrundă chiar prin toate.

Peter verifică ora, distanţa parcursă şi combustibilul. Spuse:

— Poate că amândoi aveţi dreptate. Şi dacă există un al doilea prototip?

Jon şi Randi schimbară o privire.

— Ar fi o ipoteză, Peter, răspunse Randi.

Jon zise încet:

— Unul care funcţionează deja. Unul la care Chambord ori are acces, ori l-a programat prin telecomandă sau a instruit pe altcineva să opereze după instrucţiunile lui. Posibil, unul de care Mauritania pare să nu ştie nimic.

— Drace, mormăi Randi. Un al doilea computer ADN. Chiar ce ne lipsea.

— Pare foarte logic, mai ales că nu v-am relatat totul.

— Asta sună îngrozitor, zise Peter. Spune-ne tot, Jon!

— V-am povestit că am auzit la vilă că Chambord a fost de la început de partea teroriştilor şi că probabil i-a ajutat în planul de atac asupra noastră.

— De acord. Şi? întrebă Randi nerăbdătoare.

— Acum câteva ore, înainte să scap de Abu Auda, am priceput că nu numai gruparea Scutul Semilunii foloseşte bascii drept acoperire, ci şi Chambord şi Bonnard fac acelaşi lucru. Scutul este o organizaţie numeroasă şi flexibilă de terorişti antrenaţi şi

ar putea să facă ceea ce Bonnard şi Chambord nu ar putea. Dar cred că Scutul le-a dat ceva în schimb... paravanul: o grupare care să fie condamnată pentru orice ticăloşie pun ei la cale. Pe cine să dea vina decât pe o grupare extremistă islamică, condusă de un om care a fost cândva locotenentul lui Osama bin Laden? Este probabil şi motivul pentru care l-au luat pe Mauritania cu ei. Ar putea să pună la cale să-l scoată ţap ispăşitor.

Randi se încruntă.

— Aşadar, spui că cei doi, Chambord şi Bonnard, sunt în spatele atacurilor electronice împotriva Statelor Unite. Dar de ce? Care ar fi motivul ca un om de ştiinţă recunoscut pe plan mondial şi un respectat ofiţer al armatei franceze să facă aşa ceva?

Jon ridică neputincios din umeri.

— Ipoteza mea este că scopul lor nu este acela de a trimite o rachetă nucleară tactică cu rază medie de acţiune asupra oraşelor Ierusalim sau Tel Aviv. Ăsta pare un motiv politic pentru Scutul Semilunii, dar nu pentru doi francezi ca Chambord sau Bonnard. Cred că au altceva în cap, mai degrabă un atac asupra Statelor Unite, de vreme ce ne-au blocat sateliţii. Dar tot n-am înţeles de ce.

Cei trei prieteni tăcură. Rotoarele elicopterului făceau un zgomot ritmic.

— Şi Scutul nu ştie nimic despre ce pun la cale Bonnard şi Chambord? întrebă Randi.

— Din câte i-am auzit vorbind, aş spune că Scutul Semilunii n-a bănuit niciodată că Bonnard şi Chambord nu sunt *de-ai lor.* Asta se întâmplă cu fanaticii, nu văd decât atât cât le convine.

Mâinile lui Peter se strânseră pe manşa de control.

— Sper să ai dreptate în legătură cu paravanul. Oricum va fi o problemă pentru oricine revendică loviturile de până acum, indiferent ce Armaghedon plănuiesc. Aşa cum s-a întâmplat după atacurile de la World Trade Center şi Pentagon. Soldaţii noştri şi oamenii de ştiinţă nu vor accepta să li se pună în spinare o asemenea responsabilitate.

— Exact, fu de acord Jon. Cred că Chambord anticipează că naţiunile pot coopera din nou ca să vâneze teroriştii. Aşa că are nevoie de o victimă, de cineva de care omenirea să fie convinsă că ar fi putut s-o facă. Mauritania şi gruparea Scutul Semilunii sunt perfecţi pentru asta. Este o grupare teroristă puţin

cunoscută, aşa că cine îi va crede dacă vor nega, mai ales dacă situaţia s-ar prezenta ca şi cum ar fi fost prinşi cu mâinile pătate de sânge? Şi apoi toate dovezile fac să pară că ei l-au răpit pe Chambord, ceea ce el va jura că aşa s-a întâmplat. Minte destul de bine ca să fie crezut. Ascultaţi-mă pe mine.

— Dar Therese? întrebă Randi. Ştie adevărul acum, nu-i aşa?

— Nu ştiu dacă cunoaşte tot adevărul, dar este lămurită în privinţa tatălui său. A văzut multe, lucru care-l pune pe gânduri pe Chambord. Dacă va fi pus la zid, ar putea s-o sacrifice pentru a-şi salva planul. Sau Bonnard va lua decizia şi o va face el.

— Propria lui fiică, se înfioră Randi.

— Ori e nebun, ori fanatic, conchise Jon. Cred că astea sunt singurele motive pentru care ar avea două feţe – de la ilustrul om de ştiinţă la cel mai abject terorist.

Peter urmărea drumurile de sub ei cu faţa imobilă.

— Trebuie să facem o pauză în discuţia noastră. Se apropiau de un mic orăşel aflat de-a lungul râului. Ăsta-i Mîcon, chiar în centrul Burgundiei. Râul se cheamă Saone. Liniştit orăşel, nu-i aşa? Randi şi cu mine am alimentat aici când am venit să te salvăm, Jon. Fără probleme, aşa că am s-o fac din nou tot aici. Rezervoarele sunt aproape goale. Când ai mâncat ultima oară, Jon?

— Drace, am şi uitat.

— Atunci o să luăm ceva de aici.

În umbrele serii care începea să cadă, Peter ateriză pe un mic aeroport.

La periferia satului Bousmelet-sur-Seine, Franţa

Emile Chambord se sprijini de spătarul scaunului de birou şi se întinse. Pereţii din piatră, armele medievale fioroase, armurile prăfuite şi tavanul înalt al încăperii fără ferestre erau sinistre, deşi pe podea era o carpetă berberă, iar lămpile degajau o lumină caldă. Faptul că lucra într-o cameră fără ferestre fusese opţiunea lui. Fără ferestre, fără să-l distragă ceva şi orice grijă în legătură cu Therese, dăduse totul la o parte.

Privi drăgăstos spre prototipul de pe masa lungă. Deşi era întru totul mulţumit, îl mai preocupau viteza şi alimentarea aparatului. Testase orice răspuns posibil la fiecare problemă mai

curând *simultan* decât secvenţial, aşa cum lucrau cele mai mari şi mai rapide computere bazate pe cipuri din siliciu. În termeni cibernetici, super computerele cele mai performante pe bază de siliciu răspundeau într-un timp foarte îndelungat. Totuşi, erau mai rapide decât creierul uman. Maşinăria lui moleculară era însă de departe cea mai performantă, viteza ei fiind aproape greu de imaginat.

Baza o reprezentau pachetele cu gel, într-o secvenţă ADN specială, pe care o crease el. Spirala lanţului ADN care exista în fiecare celulă vie – chimia organică susţinând toate lucrurile vii – reprezenta paleta artistului. Iar rezultatul era că problemele de nerezolvat, cum ar fi amestecul în sistemele inteligenţei artificiale în reţelele computerelor complexe de ultimă tehnologie, cum era informaţia de *superhighway* şi rezolvarea jocurilor, cum era şahul tridimensional, imposibil pentru majoritatea super computerelor performante, puteau fi uşor rezolvate de această minunăţie moleculară. La urma urmelor, era vorba de selectarea căii corecte dintr-un număr enorm de posibile opţiuni.

Era de asemenea fascinat de abilitatea prototipului de a-şi transforma continuu identitatea sa, folosind numai unul la sută din putere. Pur şi simplu menţinea un *firewall* care schimba codul de acces mai rapid decât ar fi făcut-o orice computer convenţional. În esenţă, maşinăria lui moleculară „evolua” în timp ce funcţiona şi cu cât era mai folosită, cu atât evolua mai mult. Zâmbi şi îşi aminti prima imagine care îi venise în minte când concepuse această însuşire. Prototipul lui era precum Borg din serialul american de televiziune „Star Trek”, care evolua instantaneu pentru a găsi o cale de apărare împotriva oricărui atac. Acum folosea aparatul pentru a pune la cale cel mai insidios atac din câte existaseră – în inima Franţei.

Ca să se inspire, privi din nou la reproducerea picturii de deasupra biroului său, după care, cu inima împietrită îşi reaminti de Marty Zellerbach, încercând să-şi imagineze locul unde s-ar fi putut ascunde. Intrase uşor în sistemul computerului lui Marty din Washington şi se plimbase prin programele lui special create pentru apărare. Din păcate, Marty nu mai fusese acolo de la atacul de la institutul Pasteur, aşa că Chambord nu găsi nici un răspuns la întrebările lui. Dezamăgit, lăsase un mic „cadou” şi părăsise terenul.

Ştia numele băncii la care îşi ţinea Marty banii, aşa că fusese

doar o problemă de timp să-i verifice încasările. Dar nu se înregistrase nici vreo mişcare în cont. Rămase un moment pe gânduri, după care avu altă idee – cardul de credit al lui Marty.

În timp ce înregistrarea achiziţiilor lui Marty se derula pe ecran, pe faţa austeră a lui Chambord apăru un zâmbet şi ochii îi sclipiră. *Oui!* Cu o zi înainte, Marty cumpărase un laptop din Paris. Ridică celularul de pe masa de lângă el.

Vaduz, Liechtenstein

Situat între Elveţia şi Austria, micul principat Liechtenstein era frecvent vizitat de turişti, dar şi de străini care doreau un loc sigur ca să transporte sau să-şi ascundă banii. Liechtenstein era cunoscut ca principatul în care se petreceau lucruri care îţi tăiau răsuflarea, dar într-o discreţie absolută.

La Vaduz, capitala, înserarea împrăştia umbre negre asupra autostrăzii care trecea pe deasupra Rinului. Lui Abu Auda îi convenea. Îmbrăcat tot în haine occidentale, umblă repede de colo-colo, evitând contactele vizuale, până ajunse la o uşă din mica şi neînsemnata rezidenţă care îi fusese descrisă. Bătu de trei ori, aşteptă, apoi mai bătu de patru ori.

Auzi mişcare în interior şi uşa se deschise.

În arabă, Abu Auda spuse încet:

— *Breet bate.* Am nevoie de o cameră.

Vocea-i răspunse:

— *May-fah-hem-tiksh.* Nu înţeleg.

Abu Auda repetă codul şi adăugă:

— L-au luat pe Mauritania.

Uşa se deschise larg şi un bărbat brunet, mic de statură, se holbă îngrijorat la Abu Auda.

— Da?

Abu Auda îl împinse şi intră. Aici se afla cel mai mare popas european pentru *hawalala,* o cale clandestină a arabilor pentru deplasarea, stocarea, spălarea şi investirea banilor. Fără a fi un loc stabil şi totuşi perfect secret, fără conturi reale care ar fi putut fi depistate de fisc, reţeaua finanţa nu numai indivizii, ci şi cauzele pentru care luptau ei. În ultimul an, aproape un miliard de dolari americani trecuseră doar prin acest sistem european.

— De unde a primit Mauritania banii? continuă Abu Auda în arabă. Mă interesează sursa. Din buzunarul cui vine această

finanţare?

— Ştii că nu pot să-ţi spun asta.

Abu Auda scoase pistolul din tocul de sub braţ şi îl îndreptă spre bărbatul care făcu un pas înapoi, speriat. Apoi continuă:

— Mauritania este reţinut de oameni cu bani. Ei nu luptă pentru Cauza noastră. Ştiu că banii vin de la căpitanul Bonnard sau doctorul Chambord. Dar nu cred că sunt singuri în toată treaba asta. Aşa că acum o *să-mi spui* despre cine este vorba şi nu păţeşti nimic.

Undeva deasupra Franţei

La o jumătate de oră de la decolarea din Mîcon, Jon, Peter şi Randi îşi terminaseră sandvişurile cumpărate din aeroport şi continuau să discute între ei, analizând situaţia.

Peter vorbi primul:

— Orice vom întreprinde ca să-i găsim pe Chambord şi Bonnard, va trebui să ne mişcăm rapid. Timpul nu este de partea noastră. Orice ar pune ei la cale se va petrece curând, chiar foarte curând.

Jon aprobă:

— Mauritania plănuise un atac asupra Israelului în dimineaţa asta. Acum, că ştim de existenţa a încă unui computer molecular funcţional şi că Chambord şi Bonnard sunt liberi şi călătoresc, părerea mea este că avem ceva timp, dar nu destul.

Pe Randi o trecu un fior.

— Poate că nu destul.

Soarele apusese şi se lăsă întunericul. În faţa lor, un ocean de lumini pâlpâia în amurgul cenuşiu. Paris. Privind spre splendoarea marelui oraş, mintea lui Jon se întoarse la Institutul Pasteur, la Marty şi la bomba care îl adusese la Paris. Părea că totul se petrecuse cu mult timp în urmă, deşi trecuse doar o săptămână de când Fred Klein apăruse în Colorado să-i ceară să accepte misiunea care îl făcuse să traverseze cele două continente.

Toţi trei fură de acord că şansele se împuţinau, iar implicaţiile eşecului erau încă necunoscute, dar sigur uriaşe. Trebuia să-l găsească pe Chambord şi computerul lui molecular. După aceea aveau nevoie de un Marty sănătos şi apt de lucru.

34

Paris, Franţa

Doctorul Lochiel Cameron putea vedea că Marty era iritat şi nervos. Efectul medicamentelor trecuse şi umbla prin cameră cu mersul lui rigid, stângaci, în timp ce doctorul Cameron îl observa, şezând într-un fotoliu şi zâmbind amuzat. Era un optimist, un bărbat simpatic care văzuse multe războaie şi distrugeri şi care se regăsise cu ajutorul meseriei lui de chirurg plastic, pe care o făcea chiar cu plăcere, oferind ambelor sexe întinerirea trupească.

— Aşadar, eşti îngrijorat pentru prietenii tăi, comentă doctorul Cameron.

Marty se opri şi îşi balansă braţele grav.

— *Ce fac? Unde sunt?* Cât durează să ajungă la Grenoble şi să se întoarcă? Doar n-au mers pe altă planetă? *Nu cred.*

Îşi reluă plimbarea prin cameră. Draperiile ascundeau întunericul de afară, iar mobilierul modern şi lumina caldă făceau camera intimă – departe de lumina fluorescentă neplăcută din mai toate saloanele de spital. Era acolo chiar şi un buchet de bujori proaspeţi. Marty nu simţea însă acest confort. Se gândea la un singur lucru: unde erau Jon, Randi şi Peter? Se temea că plecaseră la Grenoble nu pentru a-l salva pe Jon, ci pentru a muri toţi laolaltă.

Doctorul Cameron i se adresă calm:

— Aşadar, eşti îngrijorat.

Marty se opri şi se întoarse spre el, privindu-l surprins.

— Îngrijorat? *Îngrijorat!* Aşa crezi că sunt? Sunt *uluit.* Au probleme, ştiu asta. *Sunt răniţi.* Zăcând undeva, *plini de sânge!* Îşi lovi palmele una de alta şi ochii îi străluciră la ideea care-i venise. Am să-i salvez eu. *Asta este.* Mă duc să-i scot din ghearele răului. Dar trebuie să ştiu exact unde sunt. Este atât de *frustrant...*

Uşa se deschise şi Marty se întoarse, gata să facă o remarcă dezagreabilă la adresa oricui îndrăznea să-i întrerupă.

În uşă era însă Jon, înalt, arătos şi cu un sacou negru care îl

făcea să arate impozant. Cu faţa prăfuită şi murdară, îi adresă lui Marty un zâmbet mare cât Atlanticul. În spatele lui erau Peter şi Randi, zâmbind şi ei. De când se maturizase, Marty nu ştia să citească emoţiile de pe chipurile oamenilor. Colţurile buzelor îndreptate în sus însemnau pentru el fericire, iar încruntarea putea însemna tristeţe, supărare sau diferite sentimente neplăcute. Marty văzu nu numai trei prieteni fericiţi că erau împreună, ci şi o grabă, de parcă veniseră doar ca să plece. Lucrurile nu erau în regulă, dar ei bravau.

Cei trei intrară în cameră şi Jon spuse:

— E bine că suntem aici, Mart. Mă bucur că te văd. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru noi.

— Era şi timpul, replică Marty. M-am plictisit stând aici, adăugă uitându-se la doctorul Cameron care nu se ridicase. *Bărbier scoţian...*

Cameron zâmbi.

— După cum vedeţi, este în formă. Pe cale să se recupereze complet. Totuşi, ar fi bine să-l feriţi de orice „avarie”. Iar dacă are ameţeli, va trebui să-l examinez din nou.

Marty se porni să protesteze, dar Jon râse şi îl cuprinse pe după umeri.

Marty îi măsură pe toţi trei din cap până în picioare.

— Cel puţin e bine că v-aţi întors. Se pare că sunteţi întregi.

— Aşa este, prietene, încuviinţă Peter.

— Mulţumită lui Randi şi Peter, adăugă Jon.

— Din fericire, Jon era cel care trebuia salvat, explică Randi.

Înainte ca Jon să-şi ia braţul de pe umerii lui, Marty se întoarse şi-l îmbrăţişă.

— Doamne, Jon. M-ai speriat de moarte. Sunt aşa de fericit că eşti în siguranţă. Nimic nu mai era bine fără tine. Un timp chiar am crezut că ai murit. N-ai putea începe să duci o viaţă mai sedentară?

— Cum, aşa ca tine? clipi Jon din ochii săi de un albastru marin. Pe tine te-a zdruncinat explozia de la Institutul Pasteur, nu pe mine.

Marty oftă.

— M-am gândit că ai să spui asta.

Doctorul Cameron îşi luă rămas-bun şi plecă, iar nou-veniţii se lăsară să cadă, obosiţi, pe scaune. Marty se întoarse la pat, lovi perna nervos şi o aranjă, după care se sprijini de ea ca un sultan.

— Simt că se petrece ceva, se adresă el celor trei. Să însemne

asta că nu s-a terminat? Speram să-mi spuneţi că plecăm acasă acum.

— Şi eu speram, spuse Randi. Scoase banda elastică ce îi ţinea coada şi îşi lăsă părul liber. Îşi masă capul cu ambele mâini. Am crezut că avem timp să-i oprim.

— Unde, când? întrebă Marty încruntat.

Jon descrise pe scurt numai ce se întâmplase de când fusese luat prizonier din vila din Algeria, sfârşind cu concluzia că Emile Chambord şi căpitanul Bonnard se foloseau de gruparea Scutul Semilunii nu numai pentru a-şi duce la îndeplinire planurile murdare, ci şi ca să ascundă complicitatea lor în planul de folosire a prototipului ADN. Însă perechea dispăruse împreună cu Therese Chambord.

— Părerea mea, spuse Jon ca o concluzie, este că au un al doilea prototip. E oare posibil?

— Un *al doilea* prototip? se miră Marty. Bineînţeles! Emile avea două ca să testeze diferite secvenţe moleculare pentru o mai bună eficienţă, viteză şi capacitate în acelaşi timp. Vezi tu, computerele moleculare lucrează prin codarea problemei de rezolvat în limbaj ADN – cele patru valori de bază sunt A, T, C şi G. Folosindu-le ca sistem de numărare, soluţia oricărei probleme putea fi codarea lanţului ADN şi…

— Mulţumesc, Marty, îl întrerupse Jon. Dar termină ce-ai avut de spus despre al doilea prototip al lui Chambord.

Marty clipi. Privi feţele lipsite de expresie ale lui Peter şi Randi şi oftă adânc.

— Ah, foarte bine, reluă Marty şirul întâmplărilor. Aşadar, al doilea prototip al lui Emile s-a volatilizat. Puf! În aer! Emile a spus că l-a desfăcut pentru că eram aproape de sfârşit şi nu mai era nevoie de un alt sistem. Nu mi s-a părut că ar avea sens, dar a fost decizia lui. Toate componentele au fost distruse, iar primul sistem trebuia doar puţin ajustat.

— Când a dispărut al doilea prototip? întrebă Randi.

— Cu cel puţin trei zile înainte de explozie, chiar dacă principalele componente au fost distruse cu mai mult de o săptămână mai devreme.

— Trebuie să găsim al doilea prototip imediat, îi comunică Randi. A lipsit Chambord din laborator o perioadă mai lungă de timp? O săptămână? A plecat în concediu?

— Nu-mi aduc aminte. De obicei dormea pe un pat pe care-l avea în laborator.

— Gândeşte-te, omule, îl presă Peter. Poate câteva ore?

Marty se concentră.

— Eu obişnuiam să mă duc la hotel să dorm câteva ore în fiecare noapte.

Dar continuă să se gândească. Mintea lui scana minut cu minut, zi cu zi, de când explodase bomba la Pasteur, conectând circuitele neutre într-o cronologie de o acurateţe greu de imaginat. Apoi îşi aminti.

— Da, de două ori! În prima noapte în care a dispărut a spus că vrea o pizza, dar Jean-Luc era plecat pe undeva, nu ştiu exact unde, aşa că m-am dus eu să cumpăr. Am lipsit probabil cincisprezece minute şi, când m-am întors, Emile nu era acolo. A revenit după alte cincisprezece minute şi eu am băgat pizza la microunde.

— Aşadar, a fost plecat cel puţin o jumătate de oră? întrebă Jon.

— Da.

— Şi a doua oară? îl grăbi Randi.

— În noaptea *următoare* după ce am descoperit că al doilea prototip dispăruse, când *a lipsit* aproape şase ore. A spus că e foarte obosit şi că se duce acasă să doarmă în patul lui. E drept că era terminat. Amândoi eram.

Randi analiză cele auzite.

— Aşadar, în noaptea în care a dispărut, Chambord nu a plecat pentru mult timp. A doua a lipsit însă şase ore. Probabil că în prima noapte a luat prototipul acasă. În a doua noapte, însă, l-a dus cu maşina undeva, la distanţă de vreo trei ore de oraş, poate mai puţin.

— De ce crezi că s-a dus cu maşina? întrebă Peter. De ce să nu fi plecat cu avionul sau cu trenul?

— Prototipul este prea mare, prea greu de manevrat şi are multe părţi componente şi piese, răspunse Jon. Am văzut unul şi într-adevăr nu este portabil.

— Jon are dreptate, interveni Marty. Ar fi avut nevoie cel puţin de o dubiţă ca să-l transporte, chiar făcut bucăţi. Iar Emile nu avea încredere în nimeni. Oftă. Totul pare atât de incredibil. Îngrozitor de incredibil. *Oribil* de incredibil.

Peter se încruntă.

— În trei ore, putea să ajungă cu maşina oriunde, de la Bruxelles în Marea Britanie. Chiar dacă luăm în consideraţie o ascunzătoare aflată la mai puţin de două ore, tot vorbim de sute

de kilometri în jurul Parisului. Se uită la Marty. Poţi să foloseşte geniul tău electronic să rezolvăm altfel problema? Poţi să localizezi blestematul ăla de prototip?

— Îmi pare rău, Peter, dădu Marty din cap. Apoi luă laptopul de pe măsuţa de lângă pat şi-l puse peste picioarele-i încrucişate. Modemul era deja conectat la linia telefonică. Continuă să vorbească: Presupunând că Emile a lăsat software-ul de securitate la care lucram în locul lui, tot n-aş avea posibilitatea să intru. Emile a avut timpul necesar să schimbe totul, inclusiv codurile. Nu uitaţi, ne luptăm cu cel mai rapid, cel mai puternic computer din lume. El *îşi dezvoltă* atât de repede codurile pentru a se adapta la orice încercare de a-l localiza, încât nimic din tehnologia pe care o avem acum nu-i poate da de urmă.

Jon urmărea atent discuţia.

— Atunci de ce ai deschis laptopul? Mi se pare că ai vrut să intri *online.*

— Deştept mai eşti, Jon, replică Marty vesel. Aşa este. În timp ce vorbim am să mă conectez la super computerul meu de acasă. Am să-l operez de pe laptopul ăsta. Cu ajutorul softwareului făcut de mine, sper să nu fi avut dreptate când ţi-am spus că este imposibil. N-avem nimic de pierdut şi merită să încerc... Se opri brusc şi făcu ochii mari de uimire. Apoi spuse: *Of, Doamne! Ce parşiv.* Fir-ai tu să fii, Emile! Ai profitat de generozitatea mea!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jon uitându-se peste pat la ecranul laptopului. Era un mesaj în franceză.

— Ce este? întrebă şi Randi, îngrijorată.

Marty se holba la monitor, iar vocea lui crescu o dată cu indignarea.

— Cum *îndrăzneşti* să intri în sanctitatea sistemului meu? Tu... *tu,* satrap sinistru! Ai să plăteşti pentru asta, Emile. *Ai să plăteşti!*

În timp ce Marty dialoga cu laptopul, Jon citi mesajul cu voce tare, în engleză, pentru Peter şi Randi:

Martin,

Trebuie să ai mai multă grijă cu software-ul tău defensiv.

Este o creaţie, dar nu pentru mine şi aparatul meu. Te-am scos din uz, am închis toate căile şi le-am blocat total. Eşti neputincios. Elevul trebuie să-şi întreacă profesorul.

Marty ridică bărbia, sfidător.

— Nu mă poate învinge. Eu sunt Paladin, iar Paladin este de partea adevărului şi a dreptăţii. Am să-i contracarez loviturile! Am să… eu…

În vreme ce Jon se depărta de pat, degetele lui Marty alergau pe tastatură, iar privirea era aţintită pe ecran, încercând să reconecteze sistemul lui computerizat de acasă.

Tăcuţi, Jon, Peter şi Randi îl urmăreau. Timpul părea că trece iute. Aveau nevoie să-l găsească pe Chambord şi prototipul.

Degetele lui Marty începură să bată mai încet, în timp ce picături de sudoare îi apărură pe frunte. Se uită la ei supărat.

— Am să rezolv problema. Dar nu aşa.

La periferia satului Bousmelet-sur-Seine, Franţa

În camera lui liniştită şi fără ferestre, Emile Chambord inspectă mesajul de pe monitorul calculatorului. Aşa cum se aşteptase, Zellerbach încercase să intre în sistemul computerizat de la el de acasă, din Washington, moment în care primise mesajul lui Chambord, după care sistemul se închisese automat. Asta îl făcu pe Chambord să izbucnească în râs. Îl învinsese pe micul american arogant. Acum îl şi localizase şi îl putea găsi. Tastă rapid, iniţiind o nouă etapă în cercetarea sa.

— Doctore Chambord.

Omul de ştiinţă privi în sus.

— Ai veşti?

Căpitanul Bonnard luă un scaun şi se aşeză lângă biroul lui Chambord.

— Am primit un raport din Paris. Arăta nefericit. Oamenii mei au arătat fotografia doctorului Zellerbach vânzătorului de la magazin. El a spus că Zellerbach nu seamănă cu bărbatul care a cumpărat laptopul cu cardul lui. Totuşi, pare să fi fost unul dintre complicii lui Jon Smith. Dar când omul s-a uitat pe facturile de vânzare, adresa era din Washington, D.C. Nici o adresă sau vreun telefon din Paris. Fireşte, de vreme ce Zellerbach l-a putut trimite pe bărbatul acela la magazin, oamenii noştri au sosit cu fotografia. Alt eşec. Nici unul nu l-a recunoscut pe Zellerbach.

Chambord zâmbi.

— Nu te da bătut, prietene. Am mai învăţat o lecţie acum – puterea computerului ADN este atât de nelimitată, încât nimeni nu-şi poate imagina ce se poate întâmpla în viitor.

Bonnard îşi încrucişă picioarele, legănându-se nerăbdător.

— Ai altă posibilitate să-l localizezi? întrebă el. Trebuie să găseşti o cale, îţi dai seama. El şi ceilalţi ştiu deja prea multe. Nu ne vor putea opri acum. Dar mai târziu... ah, da. Ar fi catastrofal pentru planurile noastre. Trebuie să-i eliminăm rapid.

Chambord îşi ascunse iritarea. Cunoştea problema mai bine ca Bonnard.

— Din fericire, Zellerbach a vizitat sistemul lui de acasă. Cred că întâi şi-a luat măsuri de siguranţă, probabil trecând prin semnalele din fiecare ţară, folosind orice număr de telefon ca să acceseze modemul. Poate că a încercat să-şi acopere urma accesând o mulţime de alte servere şi un număr egal de identităţi false.

— Cum poţi să-l localizezi atunci? întrebă Bonnard. Este o măsură standard să modifici o urmă electronică. E standard pentru că funcţionează.

— Nu şi împotriva unui computer molecular. Încrezător, doctorul Chambord se întoarse spre tastatura lui. Într-un minut vei avea numărul de telefon din Paris. Pe urmă e doar o chestiune de timp să descoperi adresa care foloseşte acest număr. La urma urmei, am un mic plan care va împiedica pe oricine să ne mai urmărească.

35

Paris, Franţa

— Aşadar, asta-i situaţia, li se adresă Jon lui Randi, Peter şi Marty. Toate agenţiile noastre lucrează la această problemă acum. Guvernele sunt în alertă maximă. Noi trebuie să rezolvăm ce nu pot face ei. Din ce ne-a spus Marty despre al doilea prototip, Chambord şi Bonnard sunt undeva la o distanţă de două ore de Paris. Acum, ce altceva mai ştim şi ce altceva *nu* mai ştim?

— Că este vorba de un om de ştiinţă de prim rang şi că lucrează cu un ofiţer francez, continuă Randi. Mă întreb dacă au făcut singuri toată treaba.

— Şi eu mă întreb, încuviinţă Jon aplecându-se îngrijorat. Întreaga operaţiune mă face să cred că altcineva trage sforile. Îl avem pe căpitanul Bonnard care operează în jurul Parisului, aparent fără legătură cu atacul de la Pasteur, fiindcă Pasteur a fost atacat, iar doctorul Chambord a fost „răpit" de gruparea bască. Bascii l-au luat pe Chambord la Toledo, unde l-au predat grupării Scutul Semilunii. Apoi s-au întors la Paris, au înhăţat-o pe Therese şi au dus-o şi pe ea tot la Toledo. Între timp, Mauritania este ori la Paris, ori la Toledo, iar doctorul Chambord şi căpitanul Bonnard nu par să fi avut nici un contact până la vila din Alger. Mauritania credea că este partener egal cu Bonnard şi Chambord, până la Grenoble. Aşadar… cine este în spatele întregii afaceri, cine o orchestrează, cine coordonează toţi aceşti oameni şi toate aceste acţiuni? Trebuie să fie cineva apropiat de ambii francezi.

— Cineva cu bani, adăugă Peter. Este evident că este o operaţiune costisitoare. Cine plăteşte pentru toate astea?

— În nici un caz Mauritania, conchise Randi. Cei de la Langley spun că, de când l-a părăsit pe Bin Laden, resursele lui Mauritania au scăzut substanţial. Mai mult, dacă Chambord şi Bonnard s-au folosit de gruparea Scutul Semilunii, cu siguranţă ei au fost iniţiatorii colaborării, aşa că este posibil ca tot ei să fi şi finanţat şi acţiunea respectivă. Mă îndoiesc că un căpitan din

armată şi un biet om de ştiinţă ca Chambord ar fi avut asemenea sume de bani.

Marty se trezi şi el:

— Cu siguranţă că Emile nu putea. Dădu energic din cap. Of, Doamne, *nu.* Emile este departe de a fi bogat. Trăia foarte modest. Mai mult, avea probleme cu organizarea. Mă îndoiesc că el ar fi putut să pună cap la cap atâţia oameni şi atâtea activităţi.

— Pentru moment am crezut că ar putea fi căpitanul Bonnard, continuă Jon. În definitiv, a urcat în rang. Lucru dificil şi în acelaşi timp admirabil. Doar nu e Napoleon. Şi totuşi nu pare a fi adevăratul lider, capabil să organizeze aceste acţiuni. Potrivit fişei personale, nevasta lui Bonnard provine dintr-o familie de francezi de elită. Au bani, dar nu sumele despre care vorbim noi. Aşa că, dacă nu am pierdut ceva, el lucrează la două capete.

În timp ce Jon, Randi şi Peter continuau să discute, Marty îşi încrucişă mâinile pe piept şi se rezemă de perne. Cu ochii închişi, derula evenimentele din ultimele săptămâni, alergând printr-o multitudine de căi, semne, sunete şi mirosuri. Încercă să retrăiască experienţele pe care le avusese în trecut, amintindu-şi zilele în care lucra cu Emile, bucuria celui mai mic succes, confruntările furtunoase, mesele copioase, zilele şi nopţile nesfârşite, mirosurile de chimicale şi echipamente electronice, felul în care laboratorul şi biroul luaseră fiinţă şi cum ajunsese să se simtă din ce în ce mai mult ca acasă...

Şi deodată avu revelaţia. Îşi desfăcu braţele, sări în sus şi deschise ochii. Îşi amintise exact cum arătau laboratorul şi biroul.

— Asta este! exclamă cu voce tare.

Cei trei prieteni se holbară la el.

— *Ce* este? întrebă Jon.

— Napoleon. Marty îşi deschise larg braţele. Ai pomenit de Napoleon, Jon. Şi asta m-a făcut să-mi amintesc. Ceea ce căutăm noi cu adevărat este o anomalie, ceva ce nu se potriveşte. O ciudăţenie care indică ce lipseşte din ecuaţie. Cu siguranţă că ştiţi că dacă priviţi aceeaşi informaţie în acelaşi fel, obţineţi acelaşi răspuns. Ce pierdere de timp!

— Deci ce lipseşte, Mart? întrebă Jon.

— *De ce,* răspunse Marty. Asta lipseşte. *De ce* Emile face asta? Poate că răspunsul este Napoleon.

— Face asta pentru Napoleon? întrebă Peter. Asta-i ipoteza ta cea mai bună, băiete?

Marty se încruntă.

— Ţi-ai fi putut aminti şi tu, Peter. Ţi-am mai vorbit despre asta.

În timp ce Peter încerca să dezlege misterul la care se referea Marty, el scutură mâinile şi capul cu nerăbdare.

— *Reproducerea.* Nu părea importantă la început, dar acum are sens. Este, de fapt, o *anomalie.*

— Ce reproducere? întrebă Jon.

— Emile avea o excelentă reproducere a unei picturi pe un perete din laborator, explică Marty. Cred că lucrarea originală era semnată de Jacques-Louis David, un cunoscut pictor francez de prin secolul nouăsprezece. Pictura se numea, aproximativ, *Retragerea Marii Armate din Moscova.* Nu-mi aduc aminte exact. Ei bine – continuă el punând laptopul pe măsuţă şi încrucişându-şi picioarele, nerăbdător – *tabloul acela* prezintă un Napoleon deprimat. Vreau să spun, care n-ar fi trebuit să fie deprimat după ce a cucerit Moscova, dar care era deprimat că trebuia să se retragă din faţa unui oraş ars, părăsit, fără provizii şi în pragul iernii. Napoleon a pornit cu mai mult de patru sute de mii de soldaţi, dar când a ajuns înapoi la Paris nu avea mai mult de zece mii. Aşadar, tabloul înfăţişează un Napoleon cu capul plecat. Pe calul său alb şi cu soldaţii din Garda Veche în fundal, înaintând greu prin zăpadă. Este atât de trist...

— Şi tabloul ăsta lipsea din laboratorul lui Chambord? întrebă Jon. Când asta?

— A dispărut în noaptea în care a avut loc explozia. Când m-am întors să-mi iau notiţele, primul şoc a fost cadavrul. Pe urmă am văzut că prototipul ADN dispăruse. Şi la urmă am observat şi lipsa reproducerii. În momentul acela, reproducerea nu era importantă. Acum, totuşi, întâmplarea pare destul de stranie. *Trebuie* să luaţi în consideraţie acest lucru.

Randi păru uimită.

— De ce ar fi furat gruparea Flacăra Neagră, respectiv bascii, reproducerea unei tragedii franceze de acum două secole?

Marty îşi frecă creştetul capului nerăbdător şi porni să umble nervos prin cameră.

— Poate că nu ei au luat-o. Făcu o pauză pentru ca ceea ce avea de spus să aibă mai mult efect. Poate că *Emile l-a luat cu el*!

— Dar de ce? întrebă Randi. Nu era nici măcar o pictură originală.

Jon zise repede:

— Cred că Mart spune că motivul pentru care a luat tabloul ne va conduce la ce a gândit Chambord când s-a asociat cu teroriştii şi poate şi de ce face ceea ce face.

Peter privea pe fereastră. Trăsese draperia şi studia strada întunecată de sub ei.

— Nu v-am vorbit niciodată despre o altă problemă pe care MI6 mi-a pus-o în cârcă, zise el. Acum câteva zile am pierdut un general de vază – Sir Arnold Moore. Mă tem că se afla o bombă la bordul avionului său, Tornado. Generalul se îndrepta spre ţara lui de origine pentru a-l informa pe primul-ministru despre un anumit lucru.

— Ce fel de lucru? întrebă Jon.

— A spus că ceea ce ştia putea să aibă legătură cu problemele de comunicaţii ale americanilor. Primul atac, asta e şi faptul că voi, yankeii, ne-aţi informat numai pe noi. Peter lăsă să cadă draperia. Se întoarse cu o expresie gravă. Am reconstituit drumul lui Moore prin diverse contacte. Toate au adeverit faptul că el a avut o întâlnire clandestină la nivel înalt, cu alţi generali, pe portavionul francez *Charles de Gaulle.* Moore, bineînţeles, ca reprezentant al Marii Britanii, plus generali din Franţa, Italia, Spania şi Germania. Ştiu cine era din Germania – Otto Bittrich. Aici este dilema: se pare că întrunirea a fost extrem de secretă. Nimic neobişnuit până aici. Dar apoi am aflat că a fost organizată de însuşi însărcinatul francez la NATO, prietenul lui Jon – generalul Roland la Porte, iar ordinul ca întrunirea să se ţină pe nava de război extrem de costisitoare pare să fi venit de la NATO, dar nimeni n-a putut să găsească ordinul cu semnătura originară.

Jon adăugă:

— Roland la Porte este comandantul suprem adjunct al NATO.

— Aşa este, încuviinţă Peter solemn.

— Iar căpitanul Bonnard este aghiotantul acestui general.

— Şi asta este adevărat.

Jon tăcu, întorcând informaţia pe toate feţele.

— Mă mir. Credeam că Bonnard ar putea să se folosească de La Porte, dar dacă este invers? Chiar La Porte a admis că cei din comandamentul la nivel înalt al francezilor, printre care şi el, au ţinut sub observaţie munca lui Chambord. Dacă La Porte a fost mai aproape decât altcineva şi a ţinut doar pentru el ceea ce a aflat? A menţionat că el şi Chambord erau chiar prieteni.

Marty se opri din mers. Peter dădu din cap.

— Asta începe să aibă sens, spuse Randi.

— Roland la Porte avea *bani,* adăugă Marty. Îmi aduc aminte că Emile vorbea despre generalul La Porte. Îl admira ca pe un bun patriot care îşi iubea ţara şi îi prevedea un viitor strălucit. Emile spunea că La Porte este extrem de bogat.

— Atât de bogat încât ar fi putut să finanţeze această operaţiune? întrebă Jon.

Toţi priviră spre Marty.

— Eu cred că da.

— Să fiu al naibii! spuse Peter. Chiar comandantul suprem adjunct...

— Incredibil, zise Randi. La NATO avea acces la toate informaţiile, inclusiv la o navă de război ca *De Gaulle.*

Jon îşi aminti de francezul elegant, de mândria şi suspiciunea lui.

— Doctorul Chambord susţinea că La Porte a fost „un adevărat patriot care iubea Franţa şi îi prevedea viitorul", iar Napoleon a reprezentat şi mai reprezintă încă apogeul măreţiei francezilor. Iar acum, se pare că, în noaptea aceea, Chambord a mai luat un lucru de preţ pe lângă prototipul ADN şi anume pictura care ilustra începutul sfârşitului lui Napoleon. Începutul sfârşitului pentru „măreţia" franceză. Sunteţi toţi de aceeaşi părere?

— Cred că da, răspunse Peter grav. Gloria Franţei.

— În acest caz, am şi eu o *anomalie,* continuă Jon. Am observat asta în treacăt, dar n-am crezut că este ceva important. Dar acum mă întreb.

— Ce anume? întrebă Marty.

— Un castel, răspunse Jon. Este o clădire roşie, probabil dintr-un soi de piatră roşie. Am văzut o pictură în ulei când am fost la generalul La Porte, în reşedinţa lui din Paris. Pe urmă am văzut o fotografie a aceleiaşi clădiri, de data asta la biroul lui de la NATO. Este evident importantă pentru el. Atât de importantă încât îi face plăcere să o ţină tot timpul aproape.

Marty se grăbi spre patul lui şi deschise laptopul.

— Hai să vedem dacă găsim clădirea şi să aflăm dacă Emile avea dreptate în legătură cu bunăstarea financiară a generalului.

Randi privi spre Peter.

— Despre ce s-a vorbit la întrunirea de pe *De Gaulle?* Subiectul discutat ne-ar putea ajuta mult.

— Trebuie să aflăm, nu crezi? răspunse Peter, îndreptându-se spre uşă. Vrei să fii drăguţă, Randi şi să-i întrebi pe cei de la

Langley dacă au aflat şi altceva? Iar tu, Jon, de ce nu procedezi la fel cu oamenii tăi?

Cei trei ieşiră în căutarea altor telefoane, lăsându-l pe Marty să se conecteze din nou la reţeaua Internet, folosind singura linie telefonică din cameră.

Din biroul doctorului Cameron, Jon formă numărul de telefon al lui Fred Klein, folosind o linie sigură.

— L-aţi găsit pe Emile Chambord şi blestematul lui aparat? întrebă Klein fără nici o altă introducere.

— Aş fi vrut. Spune-mi mai multe despre căpitanul Darius Bonnard şi generalul La Porte. Ce fel de relaţie este între ei?

— E prea mult de spus. Lucrăm la asta. Nimic mai mult decât ştii.

— Există vreun indiciu din care să reiasă că Bonnard l-ar fi putut coopta pe generalul La Porte? Că Bonnard ar putea fi puterea din spatele generalului?

Klein făcu o pauză, gândindu-se.

— Generalul i-a salvat viaţa lui Bonnard în timpul operaţiunii Furtună în Deşert, când Bonnard era ceea ce numesc ei sergent-major. Bonnard îi datorează totul generalului. Ţi-am mai spus asta.

— Mai este ceva *ce nu* mi-ai spus despre ei?

Klein făcu o altă pauză, apoi adăugă detalii.

Jon ascultă, situaţia începând să aibă sens din ce în ce mai mult. În final, Klein conchise:

— Ce se petrece, Jon? Fir-ar să fie, timpul se strânge în jurul nostru. Simt asta. Ce înseamnă interesul ăsta subit pentru Bonnard şi relaţia lui cu generalul La Porte? Ai găsit ceva ce eu nu ştiu? Plănuieşti ceva? Sper să fie aşa.

Smith îi povesti despre cel de-al doilea prototip.

— Cum? Un *al doilea* computer molecular?! răcni Klein. De ce nu l-ai omorât pe Chambord când ai avut ocazia?

Tensiunea îl cuprindea şi pe Jon. Răspunse agresiv:

— La naiba, nimeni n-a bănuit că există un al doilea prototip. Am crezut că-l pot salva pe Chambord ca să mai proiecteze unul pentru binele tuturor. Am crezut că era alături de noi. N-am avut idee că totul a fost o înscenare ca să nu aflăm că Chambord conducea spectacolul şi nici tu n-ai ştiut asta.

Klein se calmă.

— În regulă, ce a fost, a fost. Acum trebuie să punem mâna pe

al doilea prototip ADN. Dacă ai idee unde este şi ai vreun plan, vreau să-l ştiu.

— Nu am nici un plan şi nu ştiu exact unde este drăcia aia, doar că este pe undeva prin Franţa. Dacă va mai fi o lovitură, asta se va petrece curând. Informaţi-l pe preşedinte. Fii sigur că te anunţ imediat ce am ceva concret.

Jon închise telefonul şi se înapoie în camera lui Marty.

În biroul contabilului-şef al spitalului, Peter se străduia, exasperat, să vorbească cât mai bine în germană.

— Generale Bittrich, nu înţelegeţi! Asta este…

— Înţeleg că MI6 are nevoie de informaţii pe care eu nu le deţin, *Herr* Howell.

— Generale, ştiu că aţi fost la întrunirea de pe *De Gaulle.* Mai ştiu că unul dintre generalii noştri care a murit acum câteva zile, Sir Arnold Moore, a fost cu dumneavoastră. Ce s-ar putea să nu ştiţi este că moartea lui nu a fost un accident. Cineva a dorit să-l elimine. Iar acum cred că aceeaşi persoană vrea să folosească computerul ADN ca să lase Statele Unite fără apărare şi apoi să atace. Este ceva urgent şi aş vrea să ştiu ce s-a discutat la întrunirea secretă organizată de generalul La Porte.

Tăcură amândoi.

— Aşadar, Moore *a fost* omorât.

— De o bombă. Era pregătit să se întâlnească cu primul-ministru pentru a-i spune ceva vital în legătură cu întrunirea aceea. De aceea vrem să ştim ce s-a discutat acolo. Ce a aflat generalul Moore. Ce era atât de important încât avionul lui a fost aruncat în aer pentru a-l opri să spună mai departe ce aflase?

— Eşti sigur că a fost o bombă?

— Sigur. Am recuperat fuselajul avionului. A fost verificat. Nu există îndoieli.

Se lăsă o tăcere lungă, apăsătoare.

În final, Otto Bittrich spuse:

— Bine. Vorbi rar, cântărindu-şi fiecare cuvânt. Generalul francez La Porte doreşte o armată europeană total independentă, care să fie cel puţin pe măsura celei americane. Consideră că forţele NATO nu sunt suficiente pentru scopurile lui. Aşa sunt şi forţele de desfăşurare rapidă ale Uniunii Europene. El îşi doreşte o Europă cu adevărat unificată. O putere continentală va putea să depăşească puterea Statelor Unite. În opinia lui, hegemonia Statelor Unite trebuie oprită. Argumentează spunând

că Europa este deja gata să devină o asemenea supraputere. Dacă nu ne implicăm toţi, generalul este de părere că vom sfârşi precum celelalte armate dependente de Statele Unite, adică sclavi ai intereselor Americii.

— Vreţi să spuneţi că se pregăteşte de un război împotriva Americii?

— Generalul susţine că ne aflăm deja într-un război cu Statele Unite în multe domenii.

— Ce spuneţi dumneavoastră, generale?

Bittrich făcu o nouă pauză.

— În mare parte împărtăşesc ideile sale, *Herr* Howell.

Peter simţi o ezitare în vocea generalului.

— Am auzit un *dar,* domnule. Ce a vrut generalul Moore să-i spună primului-ministru?

Bittrich tăcu din nou.

— Cred că suspecta faptul că generalul La Porte plănuia să-şi demonstreze punctul de vedere, cum că nu trebuie să mai depindem de America, arătându-le americanilor cât sunt de vulnerabili când este vorba să se apere singuri.

— Cum? întrebă Peter. Ascultă răspunsul din ce în ce mai alarmat.

La parter, în aceeaşi cabină telefonică în care mai fusese, Randi trânti receptorul. Era supărată şi îngrijorată. Cei de la Langley nu deţineau noutăţi despre generalul La Porte sau căpitanul Bonnard. Se îndreptă grăbită prin hol spre scări, sperând ca ceilalţi să fi aflat ceva util. Când ajunse în camera lui Marty, Jon stătea ca o santinelă la fereastră, urmărind mişcarea din stradă, iar Marty şedea tot în pat, lucrând la laptop.

— *Nada*[36], le spuse ea închizând uşa în urma ei. Cei de la Langley nu ne-au fost de ajutor.

— Am aflat ceva, se întoarse Jon de la fereastră. Generalul La Porte i-a salvat viaţa căpitanului Bonnard în operaţiunea Furtună în Deşert. Drept pentru care loialitatea lui Bonnard este de înţeles. Privi apoi spre stradă. O secundă avu impresia că vede pe cineva ascunzându-se un imobil mai încolo. Bonnard va face tot – *tot* – ce-i va solicita generalul, încercând să-l mulţumească. Privi atent pe fereastră. El – sau ea – dispăruse. Cercetă traficul şi pe cei câţiva pietoni care treceau prin faţa spitalului.

[36] Nimic (în limba spaniolă în original).

— Doamne. Ce *largesse*[37]. Marty ridică privirea de pe ecranul laptopului. Ei bine, răspunsul este că generalul La Porte şi familia lui sunt oameni care valorează milioane, dacă socotim în dolari americani. Împreună, să tot facă o jumătate de miliard de dolari.

Jon oftă.

— Cineva ar fi putut să pună la cale un atac terorist cu banii ăştia.

— Bineînţeles, fu de acord Marty. Generalul La Porte se potriveşte perfect cu profilul nostru şi cu cât mă gândesc mai bine la asta, cu atât îmi aduc aminte cum Emile începuse să vorbească întruna despre Franţa. Că ţara lui nu se bucură de respectul pe care-l merită. Că ce istorie magnifică are, iar că viitorul ei ar putea fi mult mai glorios decât trecutul dacă în funcţii de conducere ar fi numiţi oamenii potriviţi. De multe ori uita că sunt american şi spunea ceva iritant la adresa noastră. Îmi aduc aminte că, odată, spunea ce lider excelent era generalul La Porte, mult mai capabil decât funcţia pe care o deţine în prezent. Spunea că este dezgustător ca un general atât de mare precum La Porte să fie nevoit să lucreze sub comanda unui american.

— Aşa este, confirmă Jon. Este vorba de generalul Carlos Henze. Este Comandantul Suprem al Forţelor Aliate NATO.

— Are dreptate. N-are însă legătură cu generalul Henze. Problema este că acest general este american. Vezi diferenţa? Anomalia mea explică totul. Este evident acum că Emile a luat reproducerea lui Napoleon cu el pentru că ea reprezintă muza lui, Franţa care se va ridica din nou.

— Ai găsit detaliile acelea financiare pe Internet? întrebă Randi.

— Tot atât de uşor cum sparg un ou, o asigură Marty. A fost simplu să găsesc banca lui – una franceză, desigur. Apoi am localizat totul cu ajutorul programelor soft. Am intrat prin sistemul de siguranţă şi am văzut ceva înregistrări.

— Ce se aude despre castelul roşu? întrebă Jon.

Marty spuse repede:

— Am uitat. La Porte a fost atât de fascinant. Rezolv acum.

Peter intră în cameră aproape fugind. Chipul lui era impenetrabil.

— Am vorbit cu generalul Bittrich. Întrunirea de pe *De Gaulle* a fost convocată de La Porte pentru a-şi expune planul pentru o

[37] Dărnicie (în limba franceză în original).

armată europeană. Eventual, crede Bittrich, o Europă unită. O singură naţiune – Europa. Bittrich a fost al naibii de precaut, dar când i-am mărturisit că generalul Moore a fost omorât, a spus totul. Ceea ce l-a alarmat pe Moore – şi pe Bittrich de altfel – este că La Porte a făcut referire la căderile electronice şi de comunicaţii cu care s-a confruntat armata americană şi se înţelegea că vor mai urma şi altele, subliniind că armata americană nu-şi poate apăra nici măcar propria ţară.

Jon se încruntă.

— Când s-au întâlnit pe *De Gaulle,* generalul La Porte nu avea de unde să ştie despre problemele noastre de comunicaţie. Numai oamenii noştri şi liderii britanici de la vârf ştiau.

— Exact. Singura explicaţie că La Porte cunoştea situaţia este că se află în spatele atacurilor. La vremea respectivă Bittrich şi-a alungat bănuielile, fiindcă le punea pe seama faptului că nu-l prea are la inimă pe generalul La Porte – îi zice broască arogantă. Privi spre ceilalţi şi continuă: Pe scurt, Bittrich spune că-l suspectează pe La Porte că vrea să lanseze o ofensivă asupra voastră, yankeii, când veţi fi cu apărarea la pământ.

— Când asta? întrebă Jon.

— Crede că, citez, „dacă un gând atât de imposibil poate fi adevărat, ceea ce nu cred”, totul se va petrece, aşa cum m-am temut, la noapte.

— De ce crede asta? întrebă Randi.

— Pentru că, luni, Consiliul Naţiunilor Europene, în sesiune ultrasecretă, are de dat un vot crucial cu privire la crearea unei armate paneuropene. La Porte a pus la cale această sesiune clandestină pentru ca şi votul să fie secret.

În cameră nu se mai auzea decât tic-tacul ceasului de perete, de deasupra patului lui Marty.

Uitându-se pe fereastră în stradă, Jon observă doi bărbaţi. Avu impresia că trecuseră de două ori prin faţa spitalului.

— Dar *când* la noapte? întrebă Randi din nou.

— Ah-ha! exclamă Marty din patul lui. Castelul La Rouge. „Castelul Roşu”. Ăsta să fie?

Jon părăsi locul de la fereastră şi se apropie de monitor.

— Ăsta-i castelul din pictura şi fotografia lui La Porte. Se duse iar la fereastră, apoi privi spre cei din cameră. Vreţi să ştiţi când? Dacă eram în locul lui La Porte, aşa aş fi făcut. Ora şase seara la New York şi Washington înseamnă ora trei după-amiază în California. O oră de vârf pe tot teritoriul ţării. În oraşele mari de

pe ambele coaste. În schimb, aici, în Franţa, este miezul nopţii. Linişte. Întuneric. În noapte se pot petrece multe. Ca să loveşti Statele Unite cât mai bine, dacă ar fi după mine, aş lansa lovitura dinspre Franţa undeva pe la miezul nopţii.

— Unde. Se află acest castel La Rouge, Marty? întrebă Peter.

Marty citi de pe ecran:

— Este vechi, medieval, construit din... Normandia! Este în Normandia.

— La distanţă de două ore de Paris, spuse Peter. Pe raza unde am estimat că se află cel de-al doilea prototip al computerului ADN.

Randi privi spre ceasul de perete.

— Este aproape ora nouă. Dacă Jon are dreptate...

— Să ne grăbim, îi zori Peter.

— Eu zic să-i contactăm pe cei de la contrainformaţii. Jon se retrase de la fereastră. Trebuia să-l alerteze pe Fred imediat, dar mai aruncă o privire în josul străzii. Înjură. Avem vizitatori. Sunt înarmaţi. Doi au intrat pe uşa spitalului.

Randi şi Peter, simultan, îşi înşfăcară armele, iar Randi sări lângă uşă.

— Of, Doamne! suspină Marty. Se holbă, înspăimântat. Este *îngrozitor.* Am pierdut legătura pe Internet. Ce se petrece?

Peter scoase mufa de la modem şi încercă telefonul.

— E mort!

— Au tăiat liniile telefonice! spuse Marty, pălind.

Randi deschise uşor uşa şi ascultă.

36

Pe culoarul pe care se afla camera lui Marty era liniște.

— Haide! şopti Randi. Am găsit o altă ieşire când căutam cabina telefonică de la parter.

Marty luă medicamentele, iar Jon înşfăcă laptopul. Cu Randi înainte, se furişară afară din cameră, de-a lungul coridorului şi trecură prin faţa uşilor închise de la celelalte camere. O asistentă în uniformă bătea la o uşă. Se opri, surprinsă, cu mâna pe clanţă. Trecură pe lângă ea fără să scoată o vorbă.

În capul scărilor auziră vocea doctorului Cameron.

— *Halte!* Cine sunteţi? *Cum îndrăzniţi* să intraţi înarmaţi în spitalul meu?

O luară la fugă. Faţa lui Marty se înroşi în efortul de a ţine pasul cu ceilalţi. Trecură pe lângă două ascensoare, iar la capătul culoarului, Randi ieşi spre scara de incendiu chiar în momentul în care se auziră paşi repezi pe scări, în spatele lor.

— Oh, oh! U-unde mergem? întrebă Marty, sufocat.

Randi şuieră un „ssst” şi cei patru alergară pe scările de incendiu în jos. În capăt, Randi vru să deschidă o uşă, dar Jon o opri.

— Ce e pe partea cealaltă? întrebă el.

— Suntem sub primul etaj, cred că este un fel de pivniţă.

Dădu din cap.

— E rândul meu.

Se dădu înapoi. Îi trecu laptopul lui Marty şi scoase cuţitul curbat pe care-l luase de la afgan. Deschise uşa câţiva centimetri, aşteptând ca balamalele să cedeze. O forţă, respirând calm. Privi înapoi şi duse degetul la buze. Ceilalţi dădură din cap că înţeleseseră mesajul.

Privi în întuneric, localiză unde se afla plafoniera, aprecie din nou mişcarea remarcată şi se calmă.

Se simţea un miros slab de benzină. Se aflau într-un garaj mic, subteran, înţesat de maşini. Ascensoarele erau aproape, iar un bărbat cu faţa palidă, în ţinută de infirmier, trecea pe lângă ele cu o armă Uzi în mâini.

Jon lăsă uşa întredeschisă şi ţâşni. Bărbatul se întoarse şi miji ochii. Prea devreme. Jon sperase să-i sară în spate. Cu degetul pe trăgaci, bărbatul ridică arma. *Nu mai era timp.* Jon aruncă cuţitul.

Nu era conceput pentru a fi aruncat, nu avea balansul adecvat, dar el nu dispunea de ceva mai bun. Jon se lăsă în jos.

În momentul în care bărbatul apăsă pe trăgaci, mânerul cuţitului îl lovi într-o parte, deviindu-i arma. Trei gloanţe loviră chiar la picioarele lui Jon. Aşchii de beton săriră în toate părţile. Jon se aruncă cu umărul în pieptul bărbatului înarmat, proiectându-l pe o maşină Volvo. Apoi se dădu înapoi şi îl lovi în faţă. Sângele ţâşni din nasul teroristului, dar tot mai avu puterea să apuce arma şi să o îndrepte spre capul lui Jon. Acesta păli şi dădu înapoi când în spatele lui se auzi împuşcătura trasă dintr-o armă cu amortizor.

Când Jon îl privi pe bărbatul înarmat, văzu că din piept îi curgea sânge. Se întoarse.

Peter era în spatele lui cu pistolul în mână.

— Scuze, Jon. Nu avem timp de lupte. Trebuie să ieşim de aici. Maşina pe care am închiriat-o e afară. Am folosit-o când l-am scos pe Marty de la Pompidou, aşa că mă îndoiesc să-i fi făcut cineva ceva. Randi, blochează uşa cumva. Să vedem cine e individul. Jon, ia arma omului. *Haideţi.*

Bousmelet-sur-Seine, Franţa

Sunt momente care definesc un bărbat, iar generalul Roland la Porte ştia în adâncul sufletului că acesta era un astfel de moment. Un om masiv, musculos şi hotărât. Se sprijini de balustrada turnului înalt din castelul construit în secolul al treisprezecelea şi privi undeva în noapte, numărând stelele. Castelul lui era ridicat pe un deal de granit roşu. Restaurat meticulos de străbunicul lui în secolul al nouăsprezecelea, castelul era luminat acum de luna în creştere.

În apropiere se vedeau ruinele castelului carolingian construit în secolul nouă pe locul unui fort franc, care, la rândul lui, fusese înălţat pe fundaţia unei tabere romane fortificate. Trecutul acestui pământ, construcţiile şi familia lui aveau o legătură comună. Reprezentau însăşi istoria Franţei, inclusiv a conducătorilor din primele perioade, ceea ce îl umplea întotdeauna de mândrie şi un fel de responsabilitate.

Copil fiind, vizitase periodic castelul. În nopţile lungi precum cea de acum, abia aştepta să închidă ochii şi să viseze la bărbosul luptător franc, cunoscut din povestiri ca fiind primul

descendent al unui arbore genealogic din care se trăgea şi familia La Porte. Pe la zece ani, se uitase prin manuscrisele medievale ale Carolingienilor şi Capeţienilor, deşi ştia abia puţină latină şi franceză veche. Ţinuse manuscrisele plin de respect pe genunchi, fiindcă bunicul lui îi spusese că erau inspirate din poveştile care circulaseră la vremea respectivă. La Porte şi Franţa, Franţa şi La Porte... erau o unică entitate, de nedespărţit în mintea lui. Ca adult, această credinţă se consolidase.

— Generale? Căpitanul Bonnard intră pe uşa turnului şi se apropie de parapet. Doctorul Chambord spune că va fi gata într-o oră. E timpul să începem.

— Vreo veste despre Jon Smith şi partenerii lui?

— Nu, domnule. Bonnard ridică ferm bărbia, dar în privirea lui se citea îngrijorarea. Era cu capul descoperit, părul blond abia distingându-se în întuneric. Nimic de când au părăsit clinica, zise el, gândindu-se iar la omul care fusese omorât în garajul subteran.

— Îmi pare rău că am pierdut un om, spuse La Porte, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Dar comandanţii se comportau la fel în această privinţă. Oamenii treceau pe planul doi faţă de misiunea care era de îndeplinit. Continuă cu o voce binevoitoare: când se va termina totul, am să scriu familiei lui ca să-mi exprim personal condoleanţele şi aprecierea pentru acest sacrificiu.

— Nu este nici un sacrificiu, îl asigură Bonnard. Scopul este nobil. Merită orice preţ.

Pe autostrada către Bousmelet-sur-Seine

O dată ieşiţi în siguranţă din Paris şi convinşi că nu-i urmăreşte nimeni, Peter opri maşina la o benzinărie. La lumina neonului, Jon, Peter şi Randi alergară la cabinele telefonice pentru a raporta suspiciunile cu privire la generalul La Porte, Chambord, castel şi atacul care urma. Nu aflaseră nimic de la bărbatul împuşcat de Peter, deşi îl căutaseră în buzunare. Nu avusese nici un act de identitate, doar ţigări, bani şi un pachet de MM. În schimb, pe un deget era un detaliu important – un inel cu însemnul Legiunii Străine Franceze.

Jon ajunse primul şi ridică receptorul. Telefonul nu avea ton. Băgă monedele. Nici un ton. Apăsă pe clapa telefonului, dar nimic, ca şi la aparatul din camera lui Marty. Uimit, îngrijorat, ieşi

din cabină. Peter şi Randi i se alăturară.

— Aţi putut vorbi? întrebă el, dar ştiu imediat răspunsul văzându-le feţele.

Randi dădu din cap.

— Linia mea era moartă.

— Şi a mea la fel, spuse Peter. Tăcută ca un mormânt la orele patru dimineaţa. Nu-mi sună bine deloc.

— Să încercăm altceva, spuse Randi scoţând celularul din buzunar şi formând un număr. Ascultă şi faţa îi păli. Nimic. Ce se întâmplă?

— Era mai bine dacă puteam raporta, spuse Peter. Puţin ajutor din partea agenţiilor noastre ne-ar fi prins bine.

— Personal, continuă Randi, n-aş fi împotrivă dacă cineva ne-ar trimite un batalion sau trei să ni se alăture la castelul lui La Porte.

— Înţeleg, încuviinţă Jon, îndreptându-se spre uşa magazinului de la benzinărie. Prin uşile glisante se vedea vânzătorul. Jon intră. Pe un perete, deasupra, era o cameră de supraveghere. Nu era deschisă, în schimb se auzea cântând radioul. Când se apropie de vânzătorul care stătea în spatele calculatorului, muzica se opri şi se auzi o voce care anunţa numele postului local.

Jon se adresă tânărului vânzător în franceză, spunându-i că telefoanele de afară nu merg.

Vânzătorul dădu din umeri fără să se arate surprins.

— Ştiu. Mulţi s-au plâns. Se opresc aici venind de peste tot şi spun că nici în alte părţi nu funcţionează telefoanele. Nici televizoarele. Prind doar posturile locale de radio, nimic altceva. Nu funcţionează cablul. E îngrozitor.

— De când aveţi problemele astea?

— De la ora nouă. De aproape o oră.

Pe faţa lui Jon nu se văzu nimic. Ora nouă fusese şi cea la care linia telefonică a lui Marty se întrerupsese când erau la Paris. Se adresă vânzătorului:

— Sper să le repare curând.

— N-am idee cum. Fără telefon, n-am cum să anunţ.

Jon se grăbi spre ieşire, apoi spre maşină, unde Randi terminase de alimentat cu benzină. Peter deschisese portiera, iar Marty stătea lângă el, puţin ameţit, uitându-se în jur. Nu-şi luase medicamentele, sperând că vor găsi prototipul molecular care să-i ajute să-l oprească pe Chambord.

Jon le povesti ce aflase.

— Emile! exclamă Marty. Şobolanul ăla *meschin!* Of, Doamne. N-am vrut să o spun, dar mi-a fost extrem de teamă. Închide *toate* liniile de comunicaţie, cu fir şi fără fir.

— Asta nu se poate întoarce împotriva lui? întrebă Randi. Dacă noi nu putem intra online, el cum o poate face?

— Deţine computerul ADN, spuse simplu Marty. Poate contacta sateliţii. Poate deschide o cale rapidă pe care o foloseşte ori de câte ori are nevoie.

— Trebuie să facem ceva, hotărî Peter. Veniţi aici. Alegeţi băuturile.

Marty se uită în portbagaj şi sări în lături, surprins.

— Peter! Aici este un întreg arsenal.

Toţi se strânseră în jur privind spre un maldăr de puşti, pistoale, muniţie şi alte echipamente.

— Drace! exclamă Jon. Ai un adevărat depozit de armament aici.

— Fii pregătit este motoul meu. Peter trase pistolul. Războinic bătrân, nu? Am învăţat câte ceva.

Jon pusese deja mâna pe o armă Uzi şi mai căuta un pistol.

Marty dădu energic din cap.

— Nu.

Randi îl ignoră pentru moment.

— Ai ceva gen ancoră cu cablu şi pistol cu aer comprimat, Peter? Peretele castelului părea înalt.

— Am de toate, răspunse Peter scoţând din portbagaj aparatura pe care o primise de la CIA la Barcelona. Le-am împrumutat cândva şi am uitat să le înapoiez.

Se urcară toţi în maşină şi Peter demară, îndreptându-se din nou spre autostradă, apoi spre castel, unde sperau să-l găsească pe generalul La Porte şi computerul ADN.

Pe bancheta din spate, Marty îşi frământa mâinile.

— Presupun că asta înseamnă că lucrăm pe cont propriu.

— Nu ne putem baza pe nici un ajutor, zise Jon.

— Asta mă irită foarte tare, Jon, spuse Marty.

— Îmi pare bine, i se adresă Peter. Ne ţine pe toţi în alertă. Putea fi şi mai rău. Puteai să fii exact în centrul ţintei maniacilor ăstora.

La periferia satului Bousmelet-sur-Seine

Emile Chambord ezită în faţa uşii grele, ferecată, de la camera în care era închisă fiica lui. Oricât de mult încercase să-i explice vederile sale lui Therese, ea refuzase să-l asculte. Asta-l durea pe Chambord. Nu numai că o iubea pe Therese, dar o şi respecta, îi admira munca şi lupta ei pentru a excela în arta sa, fără să se gândească la partea financiară. Rezistase tuturor invitaţiilor de a pleca la Hollywood. Era o actriţă de teatru cu o viziune asupra adevărului care nu avea nimic de-a face cu succesul popular. Îşi aminti ce spunea un editor american: „Un scriitor bun este un scriitor bogat, iar un scriitor bogat este un scriitor bun”. Substituind cuvântul scriitor cu „actor” sau „om de ştiinţă”, oricine putea înţelege superficialitatea spiritului american, sub dominaţia căruia omenirea fusese sortită să trăiască până acum.

Oftă, respiră adânc şi descuie uşa. Intră în camera liniştită fără să se ostenească să mai încuie uşa.

Înfăşurată într-o pătură, Therese şedea în faţa ferestrei strâmte, în partea opusă a încăperii, într-un scaun cu spătar înalt pe care La Porte i-l oferise. Din cauză că generalul ţinea la autenticitatea istorică, castelul oferea puţine comodităţi în afară de covoarele groase de pe pardoseala din piatră şi tapiseriile care atârnau pe pereţii tot din piatră. Focul era aprins în şemineu, dar căldura pe care o dădea era slabă, iar frigul părea că radiază din fiecare colţ al camerei. Aerul mirosea a igrasie şi a mucegai.

Therese nici nu-l luă în seamă. Continua să privească pe fereastră la cerul înstelat. Bărbatul se apropie de ea, cu privirea în pământ.

— Se apropie timpul, Therese, spuse el. E aproape miezul nopţii.

Femeia se uită la el.

— Aşadar, la miezul nopţii vei face ce ţi-ai propus. Speram că ai să-ţi vii în fire. Speram că ai venit să-mi spui că ai refuzat să-i ajuţi pe oamenii aceia fără conştiinţă.

Chambord îşi pierdu răbdarea.

— De ce nu vrei să înţelegi că ceea ce facem ne va salva? Noi suntem cei care oferim un nou răsărit Europei. Americanii ne zdrobesc cu lipsa lor crasă de cultură. Ne poluează limba, ideile, societatea. Cu ei la conducere, lumea nu are nici un viitor şi, cu

atât mai puţin, parte de dreptate. Ei au doar două valori: pe de o parte cât de mult poate consuma un om la un preţ cât mai mare cu putinţă, iar pe de altă parte cât de mult poate produce un om pentru un salariu cât mai mic.

Therese continua să se holbeze la el ca la o insectă privită prin microscop.

— Oricare ar fi greşelile lor, nu sunt ucigaşi în masă.

— Ba *sunt!* Ce efect are politica lor în Africa, Asia şi America Latină?

Femeia făcu o pauză, gândindu-se. Apoi ridică din umeri şi râse cu amărăciune.

— Nu-ţi pasă de nimic din toate astea. Nu faci asta din altruism. Vrei doar puterea lor. Eşti exact ca generalul La Porte şi căpitanul Bonnard.

— Vreau ca Franţa *să se ridice.* Europa are dreptul să-şi aleagă propriul destin! Se întoarse, ca ea să nu vadă cât de îndurerat era. Era totuşi fiica lui… cum de nu-l înţelegea?

Therese tăcu. În cele din urmă îi luă mâna şi spuse cu voce blândă:

— Şi eu vreau o lume unită, dar o lume în care oamenii să fie oameni simpli şi nimeni să nu aibă putere asupra altuia. Franţa? Europa? Statele Unite? Dădu din cap. Conceptele sunt anacronisme. O lume *unită,* asta vreau. Un loc unde nimeni să nu urască sau să ucidă pe cineva din motive religioase, naţionale, culturale, rasiste, din cauza orientării sexuale sau din oricare alt motiv. Diferenţele noastre trebuie respectate. Ele reprezintă puterile, nu slăbiciunile noastre.

— Crezi că americanii doresc o lume unită, Therese?

— Tu şi generalul tău vă doriţi asta?

— Vei avea mai multe şanse pentru o lume unită cu Franţa şi Europa decât alături de ei.

— Îţi aminteşti cum ne-au ajutat americanii să ne reconstruim ţara după al doilea război mondial? Ne-au ajutat pe toţi, inclusiv pe nemţi şi pe japonezi. Au ajutat popoarele de pe tot mapamondul.

Chambord nu mai putea continua discuţia. Fiica lui refuza să vadă adevărul.

— Au făcut-o pentru un preţ. În schimbul acestui ajutor ne-au furat individualitatea, umanitatea, minţile şi sufletele.

— Şi din ce-mi spui, preţul tău pentru ceea ce vei face la noapte ar putea fi sacrificiul a milioane de vieţi omeneşti.

— Exagerezi, copilă. Ce vom face noi va reprezenta un avertisment pentru omenire că America nu se poate apăra nici pe sine, iar asta se va întâmpla cu relativ puţine victime. Am insistat asupra acestui lucru. Iar noi *suntem* în război cu americanii. La fiecare minut, în fiecare zi trebuie să luptăm, iar dacă nu, ei ne copleşesc. Noi *nu* suntem ca ei. Noi vom fi puternici din nou.

Therese îi eliberă mâna şi se uită pe fereastră. Când vorbi, vocea ei sună clar şi trist:

— Aş da orice ca să te pot salva, papa. În acelaşi timp trebuie să te opresc din ce vrei să faci.

Chambord rămase impasibil pentru un moment, dar ea nu-l mai privi. Bărbatul ieşi, încuind uşa în urma lui.

37

Se opriră din nou, de astă dată la o staţie mică de benzină în afara satului Bousmelet-sur-Seine. Cel de la pompă răspunse dând din cap la întrebarea lui Jon:

— *Da,* contele este la castelul La Rouge. Am făcut plinul la limuzina lui ceva mai devreme. Toţi sunt bucuroşi. Nu prea îl vedem pe marele om de când a fost numit şef la NATO. Cine putea fi mai bun pentru acest post, vă întreb?

Jon zâmbi, constatând că mândria locală îl ridicase pe La Porte cu încă o treaptă în structura de comandă a NATO.

— Este singur? întrebă Jon.

— Din nefericire. Băiatul îşi scoase şapca şi îşi făcu cruce. Contesa a murit acum mulţi ani. Se uită în jur, prin noapte, deşi nu se mai afla nimeni prin apropiere. La un moment dat *a stat* o femeie tânără la castel, dar nimeni n-a mai văzut-o de mai bine de un an. Unii spun că asta-i bine. Contele trebuie să fie un exemplu. Dar, după mine, conţii nu şi-au adus numai nevestele la castel de-a lungul secolelor, nu-i aşa? Ce spuneţi despre fetele ţăranilor? Marele duce William provine din fiica unui tăbăcar. La urma urmei, contele este singur şi încă tânăr. O adevărată tragedie, nu-i aşa? râse el dând ochii peste cap.

Randi zâmbi şi îl privi cu îngăduinţă.

— De obicei soldaţii se căsătoresc cu armata. Mă îndoiesc că soţia căpitanului Bonnard ar fi fost şi ea adusă aici.

— Ah, bărbatul acela. Nu are timp de nimeni, decât de conte. Îi este devotat până la Dumnezeu, vă spun eu. Mă surprinde să aflu că este însurat.

Când Jon scoase bani să plătească, băiatul îl studie.

— Aţi alimentat puţin. Ce treabă aveţi voi cu contele?

— Ne-a invitat să trecem şi să vizităm castelul dacă suntem prin zonă.

— Cred că aveţi noroc. Sigur nu stă mult aici. Ciudat. M-a mai întrebat un tip despre asta acum o oră. Unul mare, negru. A spus că au fost în Legiune împreună şi cu căpitanul Bonnard. Probabil că aşa o fi fost. Purta beretă verde, doar că nu era bine pusă, o purta mai mult ca englezii. Un tip arogant. Cu ochi verzi, ciudaţi. N-am mai văzut culoare de-asta la un negru.

— Ce altceva mai purta? întrebă Jon.

— Ca şi tine, pantaloni, sacou. Bărbatul privi spre Randi. Doar că hainele lui erau noi.

— Mulţumim, spuse Jon şi, împreună cu Randi, urcă în maşină. Când Peter se depărtă, Jon îl întrebă pe el şi pe Marty dacă auziseră conversaţia.

— Bineînţeles, răspunse Peter.

— Negrul este cumva Abu Auda? întrebă Marty.

— Cu ochii ăia, cam aşa ceva, răspunse Randi. Asta înseamnă că gruparea Scutul Semilunii crede şi ea că Bonnard şi Chambord sunt aici. Poate că-l caută pe Mauritania.

— Ca să nu mai vorbim de posibilitatea că ar dori să pună mâna pe computerul ADN dacă vor putea, avansă Peter ideea, ca să se răzbune pe Chambord şi pe căpitanul Bonnard.

— Cu gruparea Scutul Semilunii aici, lucrurile se complică, conchise Jon, dar pe de altă parte s-ar putea să ne fie de folos.

— Cum? întrebă Randi.

— Diversiune. Nu ştim câţi legionari renegaţi are La Porte cu el, dar pun pariu că este un număr substanţial. Ne-ar prinde bine dacă le-ar da de furcă şi alţii.

Merseră în linişte zece minute pe drumul de ţară. Luminile fermelor şi caselor licăreau intermitent printre pomii livezilor.

În final, Randi arătă ceva înainte şi în sus.

— Aici este.

Marty care tăcuse tot drumul de când părăsiseră autostrada, exclamă:

— Medieval! Un bastion baronial! Cred că nu aveţi de gând să mă faceţi să urc pereţii ăia? întrebă el îngrijorat. Nu sunt capră neagră.

Castelul La Rouge nu se asemăna cu acelea frumoase din preajma oraşului Bordeaux sau de pe Valea Loarei. Era unul medieval, ameninţător care se făIea cu zidurile lui crenelate şi cu două turnuri. Lumina lunii făcea ca granitul să arate de un roşu sângeriu. Ridicat mult pe creasta dealului lângă ce păreau să fie ruinele unui castel mult mai vechi, acesta era castelul La Rouge pe care Jon îl văzuse în tablou şi în fotografie.

Peter studie cu ochi critic structura masivă.

— Ne-ar trebui trupe antrenate aici. Este o clădire veche. Poate din secolul doisprezece sau începutul secolului treisprezece, aş zice. Stil normand-englez după cum arată. Francezii făceau fortăreţele ceva mai elegante şi mai stilizate. Posibil de pe vremea lui Henric al II-lea, dar mă îndoiesc…

— Lasă istoria, Peter, îl întrerupse Randi. Ce te face să crezi că putem să urcăm pe ziduri fără să fim observaţi?

— Eu nu urc, decretă Marty.

— N-ar trebui să fie greu, îl consolă Peter. Pare că a fost renovat în ultimul secol sau cam aşa ceva. Şanţul a fost astupat, puntea mobilă desfiinţată, iar intrarea este deschisă. Desigur că poate fi păzită în noaptea asta. Au defrişat dealul până lângă ziduri, ceea ce este în avantajul nostru. Nu cred că trebuie să ne facem griji cu privire la butoaie cu ulei clocotit, la bolovani prăvăliţi sau la altele asemenea, folosite în bătălii.

— Ulei clocotit, se scuturã Marty. Mulţumesc, Peter. M-ai liniştit pe deplin.

— Cu plăcere.

Peter stinse farurile şi se îndreptă spre baza dealului stâncos şi opri. Lumina lunii făcea vizibilă curba drumului care ducea spre faţada castelului şi spre intrarea ca un tunel a acestuia. Aşa cum dedusese Peter, nu exista poartă sau barieră, iar florile de primăvară începuseră să aştearnă un covor de-o parte şi de alta a drumului. În secolele nouăsprezece şi douăzeci, fără îndoială, familia La Porte nu se temuse de eventuale atacuri. În schimb, doi bărbaţi înarmaţi, dar în haine civile, stăteau în faţa intrării deschise, demonstrând că familia La Porte se temea de atacuri în secolul douăzeci şi unu.

Peter privi spre cele două gărzi.

— Soldaţi. Francezi. Probabil din Legiune.

— Nu poţi *şti* asta, Peter, opină Marty.

— *Dimpotrivă, prieteni.* Fiecare armată îşi are tradiţia, metodele şi planurile sale care se recunosc. Un soldat american ţine arma pe umărul drept, britanicul pe umărul stâng. Soldaţii se mişcă, mărşăluiesc, stau drepţi, salută şi, în general, se comportă diferit în funcţie de ţara de unde provin. Orice soldat poate spune pe loc cine a antrenat armatele naţiunilor care aparţin lumii a doua sau a treia doar prin ceea ce văd. Gărzile sunt soldaţi francezi, omule şi pariez asta pe cel mai bun vin din pivniţa Legiunii.

Exasperat, Marty replică:

— Rahat! Chiar şi franceza ta pute!

Peter izbucni în râs şi înaintă pe drumul care şerpuia.

Jon observă un elicopter.

— Priviţi! Acolo sus!

Elicopterul staţiona la vreo douăzeci şi cinci de metri pe o

fortificaţie joasă, cu elicea vizibilă peste balustradă.

— Pun pariu că aşa au ajuns Chambord şi Bonnard de la Grenoble. Mai sunt gărzile militare care-l păzesc pe La Porte, gruparea Scutul Semilunii şi sunt sigur că computerul ADN este aici.

Peter continua să înconjoare cu maşina castelul când Randi spuse:

— Drace! Acum nu trebuie decât *să pătrundem acolo.*

Jon se uită în lungul pantei.

— Cu echipamentul nostru, putem să urcăm panta. Trage pe dreapta, Peter.

Peter opri motorul şi trase maşina din drum într-o livadă de meri bătrâni. Jon, Peter şi Randi coborâră. Peter le făcu semn în tăcere către capul şi umărul unei santinele care se mişca de-a lungul parapetului.

Discutară în şoaptă.

— Mai vedeţi şi alţi oameni? întrebă Jon.

După ce studiară zidul din ambele direcţii, amândoi dădură din cap.

— Să-l cronometrăm pe ăsta, spuse Peter.

La diferenţă de cinci minute după ce fixară ceasurile, capul santinelei se întoarse şi dispăru în direcţia opusă. Aşteptară, iar bărbatul trecu din nou, de data asta mai grăbit. Mai puţin de două minute.

— În regulă, hotărî Jon. Când o ia spre dreapta noastră, avem cinci minute. Este destul ca doi dintre noi să ajungă în vârf.

Peter fu de acord.

— Aşa ar trebui.

— Doar dacă nu ne aude, replică Randi.

— Să sperăm că nu ne va auzi, spuse Jon.

— Ia uitaţi-vă! şopti Peter arătând ceva spre stânga lor.

La distanţă, umbre negre se mişcau pe povârniş, urcând panta spre castelul Gruparea Scutul Semilunii.

Făcând semne cu braţele şi cu mâinile, Abu Auda îşi îndemna oamenii să înainteze prin livada de meri bătrâni spre poarta dintre cele două turnuri. Îi trebuise ceva timp de când plecase din Liechtenstein ca să-şi adune oameni, unii provenind din alte organizaţii islamice şi chiar din grupări separatiste. Chemase ajutoare când înţelesese unde se dusese generalul La Porte şi lacheul său, şarpele de Bonnard, care-l luase cu el pe mincinosul

doctor Chambord şi pe camaradul lor de arme, Mauritania.

Acum avea vreo cincizeci de oameni înarmaţi. El şi puţinii lui veterani îi îndrumau pe ceilalţi spre intrarea castelului. Scutierii lui număraseră gărzile şi santinelele şi raportaseră numai doi bărbaţi în faţa porţii, în timp ce alţi cinci patrulau pe metereze. Îl preocupa lipsa de informaţii despre numărul soldaţilor francezi ascunşi chiar în castel. Hotărî că nu contează. Cei cincizeci de luptători ai săi puteau învinge de două ori pe atâţia... de trei ori la nevoie.

Dar asta era cea mai mică dintre grijile lui Abu Auda. Dacă luptau împotriva lor, francezii aceia renegaţi puteau să-l omoare pe Mauritania înainte ca Abu Auda să ajungă la el. De aceea, Abu Auda hotărâse că trebuia să escaladeze zidurile acolo unde santinelele franceze erau mai puţin numeroase şi să-l salveze pe Mauritania de îndată ce atacul era bine angajat de grosul trupelor sale.

— Să mergem, i se adresă Jon lui Peter care deschisese iar portbagajul.

Cei trei se echipară, pe când Marty încremenise în maşină. Randi luă ancora şi două mitraliere HK MP5K pe care le înfundă într-un rucsac SAS, iar Peter îşi luă un mic cub de plastic exploziv, câteva detonatoare manuale şi câteva grenade. Observă că Jon îl priveşte.

— Sunt bune pentru uşile blocate şi pereţii subţiri, explică el. Eşti gata?

Marty lăsă geamul în jos.

— Urcuş uşor. Am să păzesc maşina, spuse el.

— Coboară din maşină, Mart, zise Jon. Tu eşti arma noastră secretă.

Marty dădu din cap cu încăpăţânare.

— Eu folosesc alte căi ca să pătrund în anumite structuri, în special în cele foarte înalte. În cazuri de extremă urgenţă aş putea lua în consideraţie o fereastră.

Randi nu spuse nimic. Cu echipamentul de ascensiune, porni tăcută spre pantă. Jon schimbă priviri cu Peter şi acesta trecu pe partea cealaltă a maşinii.

— Nu avem timp de joacă, Marty, spuse Jon calm. Uite zidul. O să-l urci, fie că vrei, fie că nu.

Deschise portiera şi-l apucă pe Marty, scoţându-l din maşină.

Marty se împotrivi, protestând de astă dată cu voce coborâtă.

Randi ajunsese la baza castelului, pregătind echipamentul ca să-l urce pe Marty, care încă se mai împotrivea.

Randi se asigură că cei trei veneau spre ea. Se dădu înapoi, gata să arunce ancora spre zidul din piatră. Dar ajuns la baza castelului, Marty se împiedică de corzi, trântind-o cu corpul de zidul castelului. Lovitura răsună în liniştea nopţii. Toţi înmărmuriră.

Deasupra lor se auzi un zgomot inconfundabil de cizme fugind.

Peter şopti:

— Lipiţi-vă de perete! Scoase din rucsacul SAS pistolul Browning de 9 mm. Ascultă atent.

Deasupra lor apăru un cap, încercând să vadă de unde venise zgomotul. Dar toţi trei erau lipiţi de perete, ascunşi de umbrele din jur. Santinela continuă să cerceteze, aplecându-se mult peste metereze. Îi văzu exact în momentul în care Peter, ţintind cu grijă cu ambele mâini, trase un foc.

Se auzi pocnetul armei cu amortizor, urmat de o cădere. Santinela căzu fără zgomot peste parapet şi ateriză într-un nor de praf la picioarele lor. Cu pistolul pregătit, Jon se aplecă peste omul căzut.

Se uită la ceilalţi.

— Mort. Are un însemn francez pe inel.

— Eu urc, spuse Randi fără să privească la soldatul mort.

Cu grijă, apăsă din nou pe trăgaciul pistolului cu aer comprimat care propulsă cârligul ancorei. Se auzi un clinchet când cârligul din titan se fixă pe piatra dură. Câteva secunde mai târziu începu să urce pe coardă.

Harnaşamentul atârna de-a lungul peretelui. Peter şi Jon prinseră repede de el şi în tăcere îl legară pe Marty care nu mai protesta; palid şi serios, se uita la omul care căzuse de pe zid.

Vocea îi tremură puţin, dar încercă să zâmbească când spuse:

— Aş prefera un ascensor. Sau poate un teleferic?

Câteva secunde mai târziu, primele împuşcături se auziră dinspre poarta de intrare.

— Acum! exclamă Jon. Urcă imediat!

38

Air Force One, îndreptându-se spre vest, dinspre Washington, D.C.

Secretara preşedintelui, doamna Estelle Pike, vârî capul pe uşa sălii de conferinţe aeropurtate, cu părul mai zburlit ca de obicei. Ridică o sprânceană şi spuse:

— Albastru.

Îl privi câteva secunde pe preşedintele care se ridică şi se îndreptă – departe de privirea mirată a lui Charles Ouray, Emily Powell-Hill, şeful Statului Major şi al DEI, toţi adunaţi în jurul mesei de conferinţă – spre telefonul albastru de lângă cel roşu.

— Da? Asculta. Este sigur? Unde se află acum? Se simţea tensiunea din vocea lui. *Întreaga* ţară? Bine. Ţine-mă la curent.

Preşedintele Castilia se întoarse către chipurile care-l fixau. Ei reprezentau prima linie acum, toţi aflându-se în avionul Casei Albe. Serviciul Secret insistase să fie toţi la bordul *Air Force One,* într-o cursă secretă, având în vedere situaţia incendiară. Populaţia era încă în întuneric. Orice fusese posibil se făcuse, dar atâta timp cât nu existau modalităţi concrete de avertizare şi evacuare, preşedintele luase decizia dură de a susţine că problemele de comunicaţii cu care se confruntau se datorau unui virus periculos care urma să fie anihilat şi că cei care făcuseră acest lucru vor fi găsiţi şi deferiţi justiţiei.

În legătură radio permanentă, vicepreşedintele şi cei din jurul lui erau la loc sigur în buncărele din nordul Carolinei, în aşa fel încât, dacă avea să aibă loc ce putea fi mai rău, guvernul să poată funcţiona mai departe. Soţiile şi copiii demnitarilor fuseseră şi ei evacuaţi către diferite locuri secrete. Deşi ştia că nu existau adăposturi destule pentru restul ţării, lucru imposibil de altfel, preşedintele se simţea răspunzător. Trebuia să găsească o cale să preîntâmpine de ce se temeau mai mult.

Vorbi calm către consilierii săi:

— Sunt informat că atacul ar putea să aibă loc astăzi sau la noapte. Nu avem nimic sigur încă. Se încruntă, dădu din cap cu părere de rău, frustrat. Şi nici nu cunoaştem ce fel de atac va fi şi

unde va avea loc.

Ochii celor care-l priveau pe preşedinte exprimau o serie de întrebări. Care era sursa lui de informare? Cu cine vorbise? Iar dacă ei nu ştiau, cât de sigură era sursa aceea? Dar preşedintele nu avea intenţia să le spună adevărul. Serviciul de Operaţiuni sub acoperire unu şi Fred Klein trebuia să rămână în clandestinitate până când vor preda ştafeta succesorului, cu recomandarea fermă de a menţine atât organizaţia, cât şi secretul.

În final, Emily Powell-Hill, consilierul său cu probleme de securitate, întrebă:

— Este un fapt confirmat, domnule preşedinte?

— Este singura informaţie certă pe care o avem. Castilia studie faţa ei întunecată, ştiind că imediat toţi vor sări în sus. Acum însă ne preocupă să găsim computerul ADN pentru a-l distruge la timp.

— *Unde* este, domnule? întrebă uimit amiralul Stevens Brose.

— Undeva în Franţa. Toate liniile de comunicaţii care vin şi pleacă din ţară au fost închise.

— Ce blestem! Şeful de personal al Casei Albe, Ouray, continuă: *Toate* comunicaţiile? *Toată* Franţa? Incredibil!

— Dacă au tăiat comunicaţiile, zise Powell-Hill, trebuie că sunt foarte aproape să atace. Mie-mi sună că s-ar putea întâmpla chiar astăzi.

Preşedintele privi întregul grup.

— Am avut cinci zile să ne pregătim cea mai bună apărare. Cu toate atacurile cibernetice, noi trebuie să fim pregătiţi. Suntem oare?

Amiralul Stevens Brose îşi drese vocea, încercând să pară stăpân pe sine. Era un profesionist, un soldat care putea să facă faţă oricăror situaţii şi oricând. Totuşi, lupta aceea oarbă cu un computer care nu putea fi oprit şi împotriva unei ţinte nevăzute îl îngrijora mult, ca pe toţi ceilalţi de altfel.

Începu să vorbească:

— Suntem gata atât cât ne-a stat în putinţă, ţinând seama de faptul că sateliţii noştri şi toate căile de comunicaţie ne-au fost închise, iar codurile de comandă compromise. Am lucrat contracronometru şi de zece ori mai mult pentru a putea să reconectăm totul şi să ne schimbăm codurile. Ezită un moment. Dar nu sunt sigur că a fost de folos. Cu ceea ce poate face un computer ADN, chiar şi encriptările noastre cele mai recente au

fost sparte şi vom fi scoşi din nou din sistem în câteva minute, poate doar secunde. Privi spre camarazii lui. Singurul nostru avantaj este noul nostru scut, sistemul de apărare antirachetă experimental. Cum ei nu ştiu că noi îl deţinem, ar trebui să fie eficient. Asta dacă vom fi atacaţi cu rachete.

Preşedintele dădu din cap.

— Având în vedere ce poate face un computer ADN şi cât de puţine date avem despre terorişti, e foarte posibil.

Şeful aviaţiei militare, Bruce Kelly, vorbi decis şi răspicat:

— Nici măcar o rachetă lansată de oriunde nu va trece de noul nostru sistem antirachetă. Vă garantez.

— Eşti sigur că ei nu ştiu că noi avem acest sistem?

Toţi dădură din cap afirmativ. Amiralul Brose răspunse în numele tuturor:

— Suntem siguri, domnule preşedinte.

— Atunci nu avem de ce ne teme, nu-i aşa? conchise preşedintele.

Zâmbi în liniştea din cameră, dar nimeni nu se uită în ochii lui.

Castelul La Rouge, Franţa

În arsenalul fără ferestre din vârful castelului, unde atârnau cămăşi de zale lângă armuri goale, doctorul Emile Chambord ridică privirea şi ascultă. Se auzeau împuşcături afară. Ce se petrecea? Trăgea cineva spre castel? Zgomotul venea înfundat din cauza pereţilor groşi, dar nu se înşela.

Imediat, ecranul computerului din faţa lui se înnegri.

Impacientat, se grăbi să-l regleze pentru a redobândi controlul. Prototipul nu fusese niciodată uşor de ţinut în frâu. De două ori blocase codurile de comandă ale unei vechi rachete ruseşti pe care generalul La Porte o selectase şi care se afla încă într-un hangar la sute de kilometri depărtare şi de două ori pierduse codurile în momentul în care temperamentalul aparat cu cabluri optice şi pachete de gel se destabilizase. Avea nevoie de toată puterea de concentrare şi de îndemânare pentru a-şi face treaba, iar iritantele împuşcături nu îl ajutau defel.

Se înteţeau oare împuşcăturile? Se apropiau? Cine putea fi? Poate colonelul Smith cu soldaţi americani şi britanici.

Îngrijorat, privi spre reproducerea lui favorită pe care o agăţase deasupra biroului. Înfăţişa un Napoleon înfrânt,

înconjurat de supravieţuitorii Franţei, retrăgându-se din Moscova doar ca să fie zdrobiţi din nou, de astă dată de şacalii englezi care îi aşteptau. Achiziţionase reproducerea în tinereţe şi o ţinuse cu el pentru a-i aminti trecutul glorios al ţării sale. Pentru el, totul se schimbase la moartea soţiei. Totul, în afară de devotamentul său pentru Franţa. Totul pentru viitorul Franţei.

Hotărî că focurile de armă indicau prezenţa grupării Scutul Semilunii care venise să-l salveze pe Mauritania. Poate că de data asta chiar vor fi în stare să fure computerul molecular şi să-l răpească şi pe el.

Se cutremură. Nu mai avea importanţă. Veniseră prea târziu.

Se întoarse la munca lui exact în momentul în care uşa se deschise şi Roland la Porte intră aplecându-se.

— Racheta a fost programată? întrebă el. Se îndreptă şi statura lui impunătoare, personalitatea lui păreau să umple camera. Era îmbrăcat normal – în pantaloni, o cămaşă şi o haină safari. Cizmele negre erau perfect lustruite, iar părul era pieptănat cu grijă pe spate.

— Nu mă zori, răspunse Chambord iritat. Împuşcăturile alea mă enervează. Cine trage?

— Vechii noştri prieteni islamici, cei din Scutul Semilunii. N-au nici o valoare. Bonnard şi legionarii o să-i anihileze şi pe urmă o să folosim trupurile moarte ale islamiştilor ca să spunem că ei au fost de vină şi ei sunt răspunzători de toate.

Îmi pare rău că ai fost întrerupt înainte să lansezi atacul împotriva Israelului. Ar fi fost o bună acoperire pentru noi.

Chambord nu răspunse. Amândoi ştiau că nu avuseseră timp să mute întreaga operaţiune din Algeria, să se regrupeze şi să trimită racheta împotriva Ierusalimului. Şi nici nu avuseseră timp să pornească atacul împotriva Statelor Unite, ţinta lor principală. Totul trebuia refăcut acum, astfel încât La Porte să-şi petreacă ziua de duminică dând telefoane pentru a consolida susţinerea votului în consiliul Uniunii Europene care urma să aibă loc luni.

Chambord avea probleme. Acum ar fi putut să folosească raportul lui Zellerbach.

— Codurile sunt mult mai greu de spart decât în racheta pe care am programat-o pentru Mauritania, se plânse el. Racheta asta este tot atât de veche, dar codurile ei sunt noi…

— Lasă asta acum, îl întrerupse generalul La Porte. Am altă treabă pentru tine.

Chambord privi ceasul.

— Mai avem doar o jumătate de oră! Trebuie să programez cu precizie satelitul rusesc ca să am vizibilitate. Nu este uşor să deschid căile de comunicaţie către satelit ca să fac munca acestuia.

— Ai tot timpul pentru maşinăria ta miraculoasă, doctore. Am venit să-ţi spun că americanii au un secret, un sistem experimental de defensivă antirachetă. Nu m-am aşteptat să-l folosească, dar am auzit că l-au activat. Sistemul nu a fost aprobat, dar a trecut cu bine testele. Nu putem risca în cazul când acesta va funcţiona sau proiectul nostru va eşua. Trebuie să scapi de noul sistem antirachetă, fiindcă ai toate celelalte căi ale lor de apărare.

— De unde ştii atâtea?

— Toţi ne spionăm unii pe alţii, chiar şi între aşa-zişii aliaţi, răspunse La Porte cu un suspin. Nu există prieteni printre naţiuni, există numai interese.

Lumina lunii se reflecta pe zidurile castelului. Jon, Randi şi Peter urcau repede, Marty fiind legat de Peter. Mai erau două santinele sus, dar se retraseră iute şi cei patru se regrupară.

Înarmat cu o puşcă de asalt FAMAS, Peter spuse simplu:

— Nimic.

Jon şi Randi raportară acelaşi lucru.

— Mai sunt douăzeci şi două de minute până la miezul nopţii, adăugă Randi. Avem puţin timp.

O luară spre scările din piatră cufundate în întuneric, care păreau că nu duc nicăieri. Marty venea la urmă, cu câte o armă HK MP5K în fiecare mână. Privea ţintă, neliniştit.

— Legionarii sunt ocupaţi cu intrarea, le spuse Jon. De aceea nu mai e nici unul aici. Avem de verificat patru etaje şi turnurile. Să ne despărţim. Fiecare verifică un etaj. Dacă cineva are nevoie de ajutor, foloseşte staţia de emisie-recepţie.

— Este periculos, Jon. Ne risipim forţele, obiectă Randi.

— Ştiu, dar acum este mult mai periculos să pierdem timp. Mart?

— Eu merg cu Peter.

Jon dădu din cap.

— Verificaţi parterul. Eu la etajul doi şi Randi la trei. Ne întâlnim sus. Daţi-i drumul.

Fugiră pe scara în spirală, Peter şi Marty înainte, urmaţi de Randi, apoi de Jon.

La parter, Peter pătrunse mai întâi pe un coridor, urmat de Marty. Luminile slabe erau rare şi abia risipeau bezna. De ambele părţi ale culoarului erau câteva uşi, toate vârâte adânc în zidurile groase. Marty deschise cu grijă fiecare uşă, în timp ce Peter aştepta cu arma pregătită. Nu găsiră pe nimeni. Nu exista mobilier în primele camere, ceea ce demonstra că cel puţin o parte din enormul castel istoric era în permanenţă nelocuită.

— Ai idee cât costă să întreţii un asemenea monstru medieval? întrebă retoric Peter.

Marty nu credea în întrebări retorice.

— Nu am idee, dar dacă aş avea un computer, aş calcula în câteva secunde, răspunse Marty lăsând mâna de pe armă şi pocnind din degete.

Peter pufni şi amândoi continuară căutarea. Se auzeau din când în când zgomotele împuşcăturilor. Apoi urma o perioadă de tăcere, urmată de împuşcături sporadice. Din interior, era dificil de apreciat unde se ducea lupta şi imposibil de ştiut dacă era o revenire sau ce anume era.

Fără să dea de Chambord sau de aparatul lui ADN, de generalul La Porte sau de căpitanul Bonnard şi continuând să caute prin camere, evitând santinelele care patrulau pe coridoare, cei doi se retraseră la etajul următor, unde Jon şi Randi li se alăturară.

Cvartetul se deplasă de-a lungul culoarului, verificând uşile, când doi soldaţi ieşiră de după un colţ şi mai că se loviră unii de alţii. În câteva secunde francezii îşi dădură puştile de asalt jos de pe umeri. Marty se retrase rapid, îndreptând mitraliera spre cei doi în timp ce Randi şi Jon îl imobilizară pe primul la podea, iar Peter sări peste cel de-al doilea cu stiletul. Se auzi un gâfâit, apoi pocnitura unui pistol cu amortizor şi nici unul dintre cei doi nu mai mişcă.

Marty înghiţi cu greu, trăgând aer în piept. Detesta violenţa, dar faţa lui rotundă şi blândă rămase imobilă când ceilalţi traseră corpurile într-o cameră goală. Închiseră uşa şi toţi patru porniră în grabă până când Jon, aproape de colţul culoarului, se opri şi ridică mâna.

Apoi îi îndemnă şi pe ceilalţi să înainteze. Mai făcură câţiva paşi şi se opriră. În faţa lor, o singură santinelă, postată în faţa unei uşi ferecate, sta rezemată de zid, fumând o ţigară. Privea în direcţia opusă. Îmbrăcat în civil, purta bocanci militari şi o beretă verde închis, aplecată spre stânga. Puşca lui de asalt FAMAS

atârna neglijent pe umăr. Totul indica faptul că era un alt legionar francez.

Cum santinela continua să fumeze şi să caşte, Jon le făcu iar semn celorlalţi. Cei trei îl aşteptară să se strecoare în spatele bărbatului pe care îl lovi zdravăn cu mânerul armei. Omul căzu ca un bolovan, inconştient. Peter şi Jon îl traseră într-o altă cameră goală, îl dezbrăcară şi-l legară cu propriile haine şi cu centura. Nu înainte ca Randi să găsească o cheie din fier într-un buzunar. Jon luă puşca de asalt şi toţi se întoarseră la uşa care fusese păzită.

Peter se opri şi ascultă.

— Cineva se mişcă înăuntru, şopti el. Încercă uşa, dar era încuiată. Nu l-ar fi păzit pe Chambord, mai zise el.

— Doar dacă vor să-l protejeze, spuse Randi.

— De ce l-ar proteja? întrebă Marty.

— De atacul celor din Scutul Semilunii, explică Randi.

— Hai să vedem, spuse Jon, băgând cheia în broască şi descuind. Încuietoarea era unsă recent, iar cheia se învârti uşor.

Randi împinse uşa atât cât să se poată strecura înăuntru. Peter intră după ea, iar Jon şi Marty rămaseră să păzească coridorul.

În cameră era destul de cald – un foc bun ardea într-un cămin mare. Mobilată cu un amalgam de piese medievale şi moderne, în mica încăpere părea să nu fie nimeni. Randi şi Peter, spate în spate, cu armele pregătite verificară camera. Nevăzând pe nimeni, înaintară precaut.

Therese Chambord, ca o stafie, se ridică din spatele unui scrin masiv, cu un sfeşnic greu în mână.

Spuse surprinsă în engleză:

— Agent Russell?

Randi întrebă brusc:

— Unde-i tatăl tău? Unde-i computerul ADN?

— În sala de arme. Pot să vă conduc.

Puse jos sfeşnicul şi o luă spre uşă, cu o pătură pe umeri, peste acelaşi costum, cândva alb. Faţa ei umflată era şi mai murdară.

— Am auzit împuşcături. Voi eraţi? Aţi venit să-i opriţi pe La Porte şi pe tatăl meu?

— Da, dar împuşcăturile nu veneau de la noi. Cei din Scutul Semilunii sunt afară.

— Oh, Doamne. Therese privi în jur. Jon? Trăieşti?

Jon intră în cameră.

— La ce oră a fost programat atacul?

— La miezul nopţii. Nu avem timp de pierdut.

— Opt minute, preciză Jon. Spune-ne repede.

— Din ce am auzit şi din ce mi-a spus tata, vor să trimită o rachetă către Statele Unite. Nu ştiu exact ţinta.

— E de-ajuns. Ţine, ia asta.

Îi întinse o puşcă de asalt FAMAS şi ieşiră repede din cameră.

Air Force One, undeva deasupra statului Iowa

În sala de conferinţe, preşedintele Castilia se uită la ceasul de perete, ascultând zgomotul celor patru motoare puternice ale avionului. Era un ceas precis, potrivit după cel al Observatorului Naval, arătând minutele şi secundele cu o acurateţe de până la zece nanosecunde. În vreme ce preşedintele se uita la el, cifrele se schimbară – 0552. Când aveau să lovească asasinii? Lunga zi îi tocise nervii.

— Până acum e bine, anunţă cu voce mică, fără a se adresa cuiva anume, deşi privirile tuturor consilierilor şi comandanţilor săi erau îndreptate spre el.

— Aşa este, domnule, încuviinţă amiralul Stevens Brose. Îşi drese vocea şi continuă: Suntem pregătiţi. STRATCOM este pe undeva în aer, toate avioanele noastre sunt în alertă, iar noul sistem antirachetă este pe poziţie şi gata de atac în clipa în care depistează o ţintă. Totul a fost pus la punct.

Samuel Castilia dădu din cap.

— Tot ce *s-a putut* face.

Consilierul cu probleme de securitate, Emily Powell-Hill, care purta numele unuia din generalii Confederaţiei mort în Războiul Civil, răspunse:

— Este tot ce ar fi putut face oricine, domnule preşedinte.

39

Castelul La Rouge, Franţa

În vechea sală a armelor, înţesată de săbii, scuturi, zale şi alte arme de luptă, generalul La Porte stătea lângă Emile Chambord, cu mâinile în buzunarele hainei şi privea ecranul computerului unde linii şi numere rulau cu repeziciune. Chipul lui La Porte era concentrat, iar privirea imobilă îndreptată spre ecran, deşi nu înţelegea nimic din ce făcea Chambord.

— Sistemul antirachetă american a fost activat? întrebă nerăbdător.

— Un moment. Chambord tasta. Da... Da... am ajuns. L-am localizat. Se lăsă pe spătarul scaunului. Un sistem antirachetă foarte supărător şi decuplat.

Faţa lui La Porte radia. Dădu din cap. Totuşi, gura lui rămânea ca o linie, dându-i un aer nemilos, iar vocea sa sună aspru când porunci:

— Termină de programat racheta, doctore. Vreau s-o activezi şi să fie gata de lansare.

Chambord îl privi şi se apucă din nou de treabă, deşi nu se simţea la largul său. Hotărî că marele general era nu numai nerăbdător, ci chiar agitat. Chambord înţelegea nerăbdarea şi o respecta. La urma urmei, izvora din înflăcărare. Dar agitaţia avea alte cauze. Era o schimbare, sau poate că aşa fusese tot timpul, iar acum, când erau atât de aproape de succes, generalul îşi arăta adevărata faţă.

Jon şi Randi ridicară capul şi priviră scările dinspre turn, studiind locul din preajma sălii de arme. Aerul era mai puţin ventilat acolo, plin de mirosurile de igrasie ale vechii şi mucegăitei pietre, miros specific castelelor vechi. În lumina slabă, nimeni nu-i putea vedea decât dacă se oprea suficient ca să se obişnuiască cu umbrele şi întunericul din jur.

Jon verifică ceasul. Mai erau şapte minute până la miezul nopţii. *Prea puţin timp.*

Impacientat, se uită spre sala de arme pe care i-o descrisese

Therese Chambord. Era cam la vreo opt metri depărtare de ei. Doi soldaţi păzeau în faţa uşii, dar nu mai semănau cu santinela plictisită şi nepăsătoare de la uşa lui Therese. Erau atenţi şi gata de luptă, stând drept, cu picioarele depărtate şi cu armele – două puşti de asalt FAMAS – gata de atac, privind de jur-împrejur şi mai ales către uşa din spatele lor. Era mult mai greu să fie luaţi prin surprindere şi era posibil să se afle şi alţi soldaţi în sala de arme.

Jon şi Randi se ghemuiră şi o luară la goană pe scări în jos. Undeva, la parter, ceilalţi îi aşteptau nerăbdători.

Jon descrise ce văzuse.

— Scările urcă în spirală spre turn. Culoarul din faţa sălii de arme este lung, cam de opt metri. Este luminat electric, dar nu suficient. Sunt o mulţime de locuri întunecate.

— Avem vreo posibilitate să-i încercuim? întrebă Peter.

— În nici un caz nu-i putem lua prin surprindere, răspunse Randi.

Discuţia era întreruptă din când în când de focuri de armă venind de undeva, din depărtare. Zgomotul se apropia, iar ecoul penetra până în locul unde erau ascunşi, ca şi cum cei din Scutul Semilunii trecuseră de toate barajele. Poate că găsiseră o cale de intrare în castel.

Jon continuă:

— Din felul în care cele două gărzi privesc spre scările din faţa sălii de arme, bănuiesc că generalul se află acolo împreună cu Chambord.

— Aşa cred şi eu, spuse Randi.

— Sau poate fi doar căpitanul Bonnard, continuă Peter. Ori amândoi.

— Cineva trebuie să-i ţină în loc pe cei din Scutul Semilunii, opină Randi. Căpitanul Bonnard ar fi cel mai indicat s-o facă.

— Corect, răspunse Peter. Grija mea cea mai mare este că cele două gărzi s-ar putea retrage în sala de arme, rezistând toată noaptea. La urma urmelor, acolo este un arsenal întreg. Sala de arme este locul cel mai bun de apărare într-un castel. Trebuie să găsim o cale să intrăm acolo fără să atragem atenţia.

— Mai sunt şase minute până la miezul nopţii, spuse Randi alarmată.

— Of, Doamne! oftă Marty.

Dând din cap unul spre altul, o luară de-a lungul coridorului către fereastra puţin luminată de lună, intersectând un alt culoar.

Se auzi mişcare în faţă. Jon o văzu doar cu câteva secunde înainte şi dădu alarma la timp ca să nu fie descoperiţi.

Şopti sec:

— Culcat!

În faţa lor, siluete – două, trei – traversau culoarul perpendicular. Luna le lumina faţa pe rând. Una străluci ca ebonita.

— Abu Auda, spuse Randi cu voce joasă. Sunt puţini. Merg precaut, dar aud uşi deschizându-se şi închizându-se. Caută pe cineva sau ceva.

— Pe Mauritania, hotărî Jon.

— Ai dreptate, pe Mauritania, zise Randi. Cercetează peste tot pentru a-l elibera pe Mauritania.

— Trebuie mai întâi să-l găsească, spuse Peter. De-aia caută prin camere.

Jon tăcu un moment, apoi spuse:

— Asta poate fi în avantajul nostru. Dacă ar exista o alarmă de incendiu, i-am scoate pe La Porte şi pe toţi oamenii lui care încă nu luptă împotriva celor din Scutul Semilunii.

— Pe urmă ar fi floare la ureche să pătrundem în sala armelor, opină Randi.

Peter dădu din cap:

— Hai să le oferim un astfel de spectacol.

Cu Marty urmându-i bucuros, porniră spre intersecţie. Jon furişă o privire de după colţ. Undeva, în partea cealaltă a culoarului, Abu Auda se chinuia să deschidă o uşă cu ceea ce părea să fie un şperaclu, în timp ce oamenii lui rămăseseră de pază.

Jon le şopti celor din spate ce vedea. Apoi continuă:

— Abu Auda forţează uşa. Sunt ocupaţi să vadă ce este în camera închisă. Acum avem o şansă.

Le dădu instrucţiuni rapide şi o luară la goană spre trecerile întunecate.

El şi Randi se lăsară pe vine, în timp ce Peter, Marty şi Therese stăteau în spatele lor. Deschiseră focul împotriva teroriştilor din Scutul Semilunii.

Gloanţele loviră tavanul şi podeaua. Unul dintre terorişti se prăbuşi cu un vaiet. Abu Auda şi ceilalţi se întoarseră toţi deodată, se aruncară pe burtă şi răspunseră cu foc. Mauritania ieşi din cameră, repezindu-se pe culoar. Apucă arma celui căzut şi se alătură grupului de terorişti. Reverberaţia şi zgomotul

împuşcăturilor umplu tot coridorul.

Pe când un şir de numere, simboluri şi litere fără sens umpleau ecranul monitorului, doctorul Chambord se zbătea să reprogrameze vechea rachetă sovietică aflată la mare distanţă, în taigaua arctică. Nu înţelegea de ce avea atâtea probleme şi de ce toate codurile erau noi.

— Trebuia să rămânem la prima rachetă pe care ai ales-o, generale, i se adresă el peste umăr lui La Porte, care stătea sprijinit de perete. Doi soldaţi stăteau de o parte şi de alta a generalului. Se ajungea uşor la ea, ca la cea pe care Scutul Semilunii voia s-o trimită spre Ierusalim. Dar codurile ăsteia sunt diferite mult, mai dificile. De fapt, este ceva de ultimă oră.

— Trebuie să găseşti o cale, doctore, insistă generalul. Şi imediat.

Doctorul Chambord nu se obosi să răspundă. În cele din urmă încetă să tasteze şi, îngrijorat, privi ecranul monitorului. Uşurat, anunţă:

— Gata. Uite. Am făcut-o. O rachetă balistică intercontinentală reprogramată. Acum este fixată, gata şi programată să fie lansată automat la miezul nopţii.

Intenţionă să se întoarcă spre La Porte când, deodată, se opri şi încremeni. Se încruntă şi aproape fără să se mişte, privi spre monitor. Terorizat de spaimă, atinse câteva taste şi primi răspunsul la întrebarea pusă de el. *Avea dreptate.*

Îşi retrase degetele de pe tastatură ca electrocutat. Se roti cu scaunul şi zise răspicat:

— Racheta pe care m-ai pus s-o programez are un focos nuclear! *Nu* este dezactivată! Este în *perfectă* stare de funcţionare şi operaţională! De aceea avea coduri noi. *Doamne!* Cum ai putut să faci o astfel de *greşeală?* Este o rachetă nucleară, generale. *Nucleară!* Nu o simplă rachetă, ca să înţelegi ce spun. Se întoarse cu scaunul spre tastatură. Respiraţia lui deveni un horcăit – jignit şi îngrozit. Murmură: mai avem încă timp. Trebuie s-o închid… mai am timp…

Un glonţ şuieră pe lângă urechea lui Chambord, se înfipse în piatră şi aşchii îi ricoşară în faţă.

— Ce-i asta?

Sări într-o parte, se întoarse şi văzu pistolul în mâna generalului.

Vocea lui La Porte era calmă, calculată:

— Pleacă de lângă tastatură, doctore.

Doctorul Chambord inspiră adânc, înspăimântat. Era mânios, dar începuse să înţeleagă că propria lui viaţă era în pericol.

— Spune-mi că nu te gândeai la un astfel de act diabolic, generale. *Un atac nuclear.* Incredibil!

Din spatele scaunului cu spătar înalt, La Porte lăsă pistolul în jos, legănându-l. Cu vocea lui puternică, spuse cu convingere:

— Nu a fost nici o greşeală, doctore. O armă convenţională n-ar fi putut provoca şocul de care au nevoie Europa şi Franţa.

În felul acesta nu vor mai exista dubii. Vor înţelege că trebuie să ne apucăm de ceva nou. După această operaţiune, vor vota luni aşa cum am vrut eu.

Doctorul Chambord se încruntă din nou.

— Dar ai spus... mi-ai spus...

La Porte oftă plictisit.

— Am afirmat doar ce a vrut conştiinţa ta burgheză să audă de la mine, replică el. Te frământă aceeaşi teamă prostească de a merge până la capăt. Ascultă-mă, doctore. *Îndrăzneşte* întotdeauna. Îndrăzneţii câştigă, bietul meu Chambord. Chiar şi englezii şi limitaţii ăia de americani văd acest adevăr.

Doctorul Chambord era un introvertit, neobişnuit să-şi exprime emoţiile. De fapt, nici nu plângea, nici nu râdea în prezenţa altora, socotind că este o dovadă de prea puţine şi mărunte sentimente. Acum îi lipsea grozav soţia lui. Îi lipsise, de fapt, din ziua în care murise. Totdeauna îi spunea că mintea omului este un sistem complex, infinit şi, chiar dacă nu-şi exteriorizează sentimentele, în străfundul sufletului simţea la fel de puternic emoţiile ca şi ea.

Pe când îi treceau prin minte aceste gânduri, îşi dădu seama că se calmase brusc. Ştia ce trebuie să facă.

Pocni din degete şi i se adresă generalului:

— Vei omorî cel puţin un milion de oameni cu o asemenea rachetă balistică intercontinentală, iar radiaţia va mai omorî câteva milioane după impact.

Se opri, holbându-se la interlocutorul său.

Pistolul generalului era acum îndreptat spre inima lui Chambord. Generalul avea o expresie ciudată, iar Chambord înţelese imediat că scaunul înalt pe care şezuse nu era un scaun. Era un tron.

Înfuriat, doctorul Chambord ţipă:

— *Gata!* Ai pus la cale asta mai demult. Şi de aceea ai ales

Omaha. Nu pentru că este sediul Comandamentului Strategic al Statelor Unite şi o ţintă militară importantă mai mare decât cea de la Pentagon. Sau pentru că este înţesată de servicii de informaţii şi o întreagă industrie de telecomunicaţii, ci pentru că reprezintă inima ţării, cum i se spune, unde oamenii gândesc că sunt în siguranţă fiindcă sunt îngropaţi în mijlocul continentului. Toţi cei din Statele Unite cred că Vestul Mijlociu este un loc sigur. Cu o singură lovitură vei demonstra că oamenii care se aflau în cea mai mare siguranţă sunt în nesiguranţă prin transformarea „inimii ţării" într-un pământ devastat şi distrugând armata americană. Atâtea vieţi omeneşti doar ca să-ţi impui un punct de vedere. Eşti un monstru, La Porte! Un monstru.

Generalul La Porte ridică din umeri:

— Este necesar.

— Armaghedon, şuieră Chambord, sufocat.

— Din cenuşă, pasărea Phoenix a Franţei – a Europei – va renaşte.

— Eşti nebun, La Porte.

La Porte stătea drept, cu alura şi personalitatea lui impunătoare dominând sala armelor.

— Poate nebun, doctore. Dar din nefericire pentru tine, nu sunt nebun. Când vor sosi autorităţile, vor găsi corpurile lui Mauritania, al căpitanului Bonnard şi al tău.

— Iar tu vei dispărea, spuse Chambord cu o voce care chiar şi lui i se păru moartă. Va fi ca şi cum nici n-ai fi trecut pe aici. Nu vor şti că tu ai fost în spatele acestei operaţiuni.

— Evident. N-am să pot explica de ce a fost folosit castelul meu în oribilul vostru complot dacă tu şi căpitanul Bonnard veţi supravieţui. Apreciez serviciile voastre, oricum.

— Visul nostru a fost de fapt o minciună.

— Nu, nu a fost. Doar nu aşa de mică pe cât ţi-ai imaginat.

Cele două gloanţe trase de general explodară în camera cu boltă.

— Adio, Chambord. Ai servit şi tu Franţei.

Cu ochii larg deschişi, omul de ştiinţă căzu de pe scaun ca o păpuşă de cârpă.

În momentul acela, o rafală violentă de împuşcături păru că vine de pretutindeni. La Porte ţâşni. Cei din Scutul Semilunii erau în partea cealaltă a castelului. Cum ajunseseră atât de aproape acum?

Se repezi ca o furtună spre uşă făcând gesturi largi către cei

doi legionari din sala de arme să-l urmeze. Pe coridor se opri, dând ordine celorlalte două santinele din faţa uşii şi toţi cinci o luară la goană pe scări, în jos.

— Înapoi! avertiză Jon printre gloanţele care zburau din toate părţile.

Nu mai conta că făceau zgomot, aşa că o luară la goană de-a lungul coridorului, îndreptându-se spre scara în spiralã care ducea la turnul dinspre est. În spaţiul strâmt cu pereţii din piatră, împuşcăturile din spatele lor răsunau de parcă trăgea o armată întreagă.

Deasupra lor, uşa de la sala armelor fu dată de perete, zgomotul fiind urmat de strigăte în franceză. În acelaşi timp, de undeva, de jos, se auzea gălăgie. Zgomot de cizme se auzea peste tot, alergând. Legionarii încercau să se salveze.

Jon, Randi, Peter, Marty şi Therese intrară repede în două camere goale, situate de o parte şi de cealaltă a holului.

Respirând greu, Jon crăpă puţin uşa şi îl văzu pe Peter făcând la fel. Îi urmăreau pe La Porte, îmbrăcat civil şi pe cei patru legionari care trecură în grabă, îndreptându-se spre cei din gruparea Scutul Semilunii care se apărau trăgând în alţi legionari, după cum presupuse Jon. Generalul La Porte strigă, dând un ordin care se pierdu în vacarmul împuşcăturilor.

Jon şi Peter se furişară pe coridor, urmaţi de ceilalţi. Se îndreptară spre scările care duceau spre turn lăsându-i în urmă pe legionari şi pe cei din Scutul Semilunii care continuau să se războiască.

Cu Jon în frunte, urcară în linişte scările. Ajunşi la capăt, se opriră şi priviră cu atenţie în jur. Uşa de la sala de arme rămăsese larg deschisă şi nici un sunet nu se auzea din interior. Culoarul întunecos, cu lumini slabe şi ferestre mici încastrate în arcadele pereţilor, părea abandonat.

— Ce să fie asta? întrebă Marty.

Jon făcu semn să nu vorbească nimeni. Tot prin semne îi trimise pe Peter şi pe Randi în sala de arme.

— Marty, Therese şi cu mine acoperim scările, şopti el.

Aproape instantaneu, Randi se întoarse.

— Veniţi toţi aici, repede. Repede.

Îi împinse pe toţi înăuntru.

Marty intră imediat după ea, căutând cu privirea prototipul şi Therese îl urmă. Jon rămăsese în spate ca să-i acopere. Se opriră

toţi deodată la vederea lui Emile Chambord care zăcea întins pe covorul de lângă birou. Era zgâriat pe faţă în urma căzăturii.

Therese îţi cuprinse obrajii în palme.

— Papa! Of, nu se poate! Fugi spre el.

— Of, Doamne, o urmă Marty şi privi peste umărul ei.

Therese se aruncă în genunchi şi îşi luă tatăl în braţe.

Fusese împuşcat în piept de două ori. Sângele i se prelinsese pe cămaşă.

— Trăieşte, Jon? Spune-mi că trăieşte!

Jon se apropie de ea, privindu-şi în acelaşi timp ceasul.

— Mart! Computerul. Mai avem două minute până la miezul nopţii!

Marty dădu din cap ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească.

— În regulă, Jon.

Se trânti imediat pe scaunul lui Emile Chambord şi începu să lucreze ceva pe tastatura computerului.

Peter fugi spre uşă.

— Hai, Randi. Cineva trebuie să stea de pază.

Dând din cap că a înţeles, Randi o luă spre uşă. Hainele lor negre se pierdură în negura culoarului.

Jon verifică starea lui Chambord.

— Se pare că ambele gloanţe i-au atins inima tatălui tău. Îmi pare rău, Therese. A murit instantaneu.

Femeia dădu din cap şi începu să plângă.

Clătinând din cap, Jon se ridică şi se apropie de Marty să-l ajute dacă ar avea nevoie. În acelaşi timp, supraveghea şi sala de arme. Încăperea era mare, cu puţină mobilă, toată veche, din lemn masiv. Tavanul era înalt, iar luminile electrice nu se potriveau într-o asemenea sală. Aproape trei sferturi din încăpere era cufundată în întuneric. Totuşi Jon vedea destul de bine în semiîntunericul sălii, cât să distingă nişte lăzi din lemn, probabil cu muniţie.

— Mai repede, monstrule, i se adresă Marty cu voce joasă aparatului. Îi rezişti maestrului, nu-i aşa? Nu-l poţi învinge pe Paladin. Aşa, acum e mai bine. *Zounds,* fiară lunecoasă. Ah, ah! Poţi să te furişezi, poţi să zbori unde vrei, dar nu te poţi ascunde de...

Apoi tăcu.

— Ce s-a întâmplat, Marty? întrebă Jon repede. Ce vezi? Se uita şi el la cifre, simboluri şi litere care se rostogoleau pe ecran, linie după linie. Deşi putea să facă programe rudimentare, nu

avea idee ce însemnau toate astea.

Marty sări de pe scaun ca fript.

— Şarpe! Dragon. Nu poţi învinge un erou, un luptător, un cavaler. Calm... calm... acum... acum... ah! Te-am prins, scârbă. Of, Doamne!

— Se întâmplă ceva, Marty. Spune-mi despre ce este vorba!

Marty îl privi pe Jon, palid de uimire.

— Emile a ales o rachetă ICBM rusească operaţională. Este armată. Este o armă *nucleară.* Iar acum este... este lansată. Înghiţi cu greu şi se întoarse să traducă informaţia de pe ecran. Racheta este în aer. *A fost lansată!*

Jon simţi că i se strânge stomacul. Gura i se uscase.

— Încotro se îndreaptă, Mart? Care-i ţinta?

Marty clipi:

— Omaha. Se holbă la monitor, apoi se întoarse spre Jon îngrozit, cu faţa ca o mască. Am ajuns prea târziu.

40

Air Force One, aterizând la Omaha

Singur în rezerva lui, cu zgomotul celor patru motoare puternice ale avionului în urechi, preşedintele Castilia privea pe hublou în momentul în care trenul de aterizare al aparatului *Air Force One* atinse pista. Curând, el şi oamenii lui aveau să fie în siguranţă în buncărele Comandamentului Strategic al Statelor Unite – sau STRATCOM, cum erau cunoscute de toţi – aici, la Baza Forţelor Aeriene Offutt. STRATCOM reprezenta centrul de comandă pentru apărarea naţiunii, aici aflându-se forţele strategice care făceau planurile de apărare, stabileau ţintele şi desfăşurarea forţelor pe timp de război. În timp ce NORAD monitoriza tot ce zbura, STRATCOM coordona loviturile terestre.

Preşedintele miji ochii şi privi în depărtare: Da. Un alt avion, exact de tipul *Air Force One,* se îndrepta spre pistă, pregătindu-se să decoleze. Un avion staţionat întotdeauna la STRATCOM pentru urgenţe. Acum părea că este o diversiune, pentru a deturna atenţia inamicului care l-ar căuta pe el.

Preşedintele oftă adânc, simţindu-se vinovat pentru vieţile omeneşti care erau puse în pericol spre a-l proteja pe el şi pe comandanţii lui. Se întoarse de la geam. Când avionul încetini, gata să oprească, luă microfonul de lângă radioul care transmitea pe unde scurte.

— Cum te descurci, Brandon?

În buncărul lui din Carolina de Nord, vicepreşedintele Brandon Erikson îi răspunse:

— Mă descurc bine, Sam. Dar tu?

— La fel. Am transpirat. Mi-ar prinde bine un duş.

— Cunosc senzaţia.

— Eşti gata să preiei comanda, Brandon?

— Nu va fi nevoie.

Preşedintele mormăi:

— Întotdeauna mi-a plăcut că mă pot bizui pe tine. Ţinem legătura.

Închise microfonul. Se aşeza mai bine pe scaun, când cineva

bătu cu putere în uşă.

— Intră!

Chuck Ouray intră. Faţa lui era neagră de supărare, cu picioarele parcă de plumb.

— Este centrul de comandă STRATCOM, domnule. Sistemul experimental de apărare pentru rachete a căzut. Nu mai putem face nimic. Suntem total fără apărare. Ofiţerii vorbesc cu oamenii de ştiinţă, încercând să facă imposibilul, dar nu sunt prea optimişti.

— Vin acum.

Castelul La Rouge

Tensiunea creştea în sala întunecoasă a armelor. Jon fixa cu privirea ecranul peste umărul lui Marty. În încăpere se lăsase frigul şi tăcerea. Singurele sunete erau împuşcăturile înfundate şi zgomotul tastelor pe care Marty lucra frenetic.

Jon nu voia să-l întrerupă. Întrebă totuşi:

— Poţi să anihilezi racheta?

— Încerc. Vocea lui Marty era ca o şoaptă, de parcă ar fi uitat să vorbească. Privi spre Jon. Dracu' să te ia, am făcut o treabă bună învăţându-l pe Emile. A făcut o grămadă de stricăciuni… şi numai eu sunt de vină! Privi din nou pe monitor şi lovi tastatura în încercarea de a găsi o cale să anihileze racheta. Emile a învăţat rapid… Am găsit. Oh, *nu!* Racheta a ajuns la punctul său maxim – la jumătatea drumului peste Atlantic!

Jon simţi că începe să tremure, cu nervii întinşi la maximum. Respiră adânc ca să se calmeze şi-l bătu pe umăr pe Marty, încurajându-l:

— Trebuie să găseşti o cale… *orice* cale… să opreşti arma nucleară, Mart.

Căpitanul Darius Bonnard stătea sprijinit de peretele din piatră, cu braţul plin de sânge, cu o cămaşă apăsată peste rana din şold, luptându-se să nu-şi piardă cunoştinţa. Cei mai mulţi oameni se aflau după un fel de baricadă făcută din mobilierul medieval greoi, pus în dreptul unui culoar de trecere. Auzea ordinele generalului şi încurajările adresate oamenilor lui.

Bonnard ascultă, zâmbind. Se aşteptase să moară într-o bătălie importantă a Legiunii împotriva inamicilor Franţei, dar

lupta asta minoră era insuportabilă, iar inamicul reprezenta cel mai meschin lucru. Bătălia se dădea totuşi pentru schimbarea viitorului.

În vreme ce se îmbărbăta cu astfel de gânduri, văzu un soldat transpirat din Regimentul Doi al Legiunii care se apropia grăbit de el.

Bonnard ridică mâna şi îl opri:

— Stai. Raportează ce ştii.

— L-am găsit pe Maurice, legat şi cu căluş în gură. Cel care a păzit-o pe fiica lui Chambord. A spus că agresorii erau trei bărbaţi şi o femeie înarmată. Islamicii nu au luptători femei.

Bonnard se opinti să se ridice. Precis era căţeaua aia de la CIA, ceea ce însemna că Jon Smith şi oamenii lui erau cu ea. Sprijinindu-se de umărul legionarului, trecu după colţul coridorului, se lăsă după baricadă şi îl căută cu privirea pe La Porte care, ghemuit, continua să tragă de după mobilierul vechi spre cei de la capătul opus al culoarului.

Bonnard spuse:

— Colonelul Smith este aici, generale. În castel. Are trei oameni cu el.

La Porte se încruntă şi privi ceasul. Mai erau câteva secunde până la miezul nopţii. Zâmbi scurt, satisfăcut.

— Nu-ţi mai face probleme, Darius. E prea târziu… Făcu o pauză, gândindu-se că numărul era semnificativ. *Patru.* Trebuia să fie numai *trei* oameni – Smith, englezul Howell şi femeia de la CIA. Zellerbach! Probabil că l-au adus şi pe *Zellerbach.* Dacă cineva poate opri atacul, el este singurul. Strigă câteva ordine. Apoi continuă: Retragerea. Toată lumea către sala de arme. *Haideţi!*

Oamenii se grăbiră să îndeplinească ordinul, iar La Porte privi spre ajutorul lui, care părea grav rănit. Cu puţin noroc, putea să moară. Totuşi, era riscant să aştepte. Verifică să vadă dacă legionarii erau cu spatele la el.

— Ce este, *generale?* întrebă Bonnard, privindu-l uimit.

O clipă, La Porte simţi că i se face milă.

— Mulţumesc pentru toate serviciile tale. Apoi se scutură şi şopti: *Bon voyage, Darius.*

Îl împuşcă în cap, sări în picioare şi se avântă după soldaţii săi.

Omaha, Nebraska

Preşedintele şi cei din anturajul lui se îngrămădiră în trei blindate SUV care traversau în viteză pista de la Offutt. În interiorul blindatei, din radioul preşedintelui se auzi un zgomot. El luă casca şi ascultă o voce din centrul de comandă care raporta:

— Nu facem progrese, domnule preşedinte. Tonul celui care vorbea atinsese cote de panică. Codurile se schimbă tot timpul. Nu ne putem imagina cum fac acest lucru. Computerul nostru este incapabil să reacţioneze atât de rapid…

— Dar nu-i imposibil pentru *acel* computer, murmură şeful de personal, Ouray.

Preşedintele şi Emily Powell-Hill ignorară remarca, iar vocea de la radio continuă:

— … trebuie să fie reactivată automat către o altă cale. Staţi… fir-ar să fie, nu…

O altă voce întrerupse transmisia radio. Era o femeie.

— Avem o ţintă pe radar, domnule. Este o rachetă. Se îndreaptă spre noi. Este o rachetă ICBM rusească. *Nucleară.* Doamne. Este… cum? Spune încă o dată? Eşti sigur? Vocea i se schimbă, deveni autoritară şi calmă, puternică şi conştientă de responsabilitatea sa: Domnule preşedinte. Este îndreptată spre Omaha, domnule. Nu cred că o mai putem opri. Este prea târziu. Coborâţi în buncăr sau părăsiţi zona imediat.

Prima voce reveni:

— … nu pot să o blochez. Nu pot…

Castelul La Rouge

Abu Auda asculta cu capul ridicat. Lămpile de pe pereţi fuseseră împuşcate, aşa că, acum, coridorul era în întuneric. Se ridică încet din spatele baricadei şi, cu ochii săi obişnuiţi cu bezna din deşert, studie zidul opus.

— Au plecat, Khalid, i se adresă acesta lui Mauritania. *Inshallah!* mulţumi el Celui de Sus.

Cei din Scutul Semilunii, îngrijoraţi şi răniţi, strigară de bucurie şi săriră peste baricadă.

Mauritania ridică o mână în semn de tăcere.

— Aţi auzit?

Ascultară. Un moment nu se mai auzi nici un foc de armă în castel. Dar era un zgomot ca de paşi care fugeau. Bocanci. Poate erau legionarii şi generalul francez care alergau nu spre ei, ci în direcţia opusă.

Privirea rece a lui Mauritania licări:

— Vino, Abu Auda, să ne recuperăm oamenii.

— În regulă. Să părăsim castelul ăsta blestemat şi vom lupta altă dată împotriva duşmanilor islamului.

Mauritania dădu din cap:

— Nu, prietene de luptă. Nu plecăm din acest castel fără obiectul după care am venit.

— Am venit să te salvăm *pe tine,* Mauritania.

— Atunci eşti nebun. Pentru cauza noastră avem nevoie de Chambord şi de miraculosul lui aparat. Nu plec de aici fără ei. Vom găsi restul oamenilor noştri şi pe urmă pe generalul francez. Porcul de La Porte! Unde este el, este şi computerul.

Marty monologa, făcând eforturi disperate să anihileze racheta nucleară care se apropia tot mai mult de ţintă.

Pe covor, la picioarele lui, Therese Chambord înlemnise. De când îi spusese Jon că tatăl ei era mort, rămăsese nemişcată lângă el, plângând fără zgomot, ţinând mâna tatălui în mâinile ei, parcă în transă.

Când Marty comentă ceva zgomotos, ea ridică uşor capul şi ascultă...

— ... Nu poţi câştiga, bestie a întunericului! Nu-mi pasă cât de dificile sunt codurile diabolice ale lui Emile. Am să te încalec şi am să-ţi atârn pielea pe pereţii mei, alături de dragonii care aruncă flăcări pe nas pe care i-am bătut în „mortal combat”. Uite, creatură meschină, ia *asta!* Da, acum trebuie să mă apăr altfel... ia *asta...* Ah-ha!

Între timp, în turn, Peter şi Randi, ghemuiţi, păzeau sala de arme. Aerul care mirosea a praf şi a cordită le înţepa nările.

— Ai auzit, Peter? întrebă Randi cu voce joasă.

Arma era pregătită şi îndreptată spre capul scărilor care coborau către ieşirea de la primul nivel al castelului şi, în acelaşi timp, urcau spre tumul estic. La fiecare nivel era o deschidere de mărimea unei uşi.

— Am auzit. Văd că nu se lasă deloc. E îngrijorător, răspunse Peter cu arma îndreptată în aceeaşi direcţie.

Auziră zgomot de bocanci pe scări către ei, încercând să

scoată cât mai puţine sunete pe treptele din piatră. Apăru primul legionar şi Randi şi Peter traseră spre el. O baie de sânge se scurse pe pardoseală când un glonţ îl lovi în cap. Căzu. Se produse panică în rândul celorlalţi legionari, care se retraseră.

Peter se întoarse şi dădu alarma în sala de arme.

— Au venit oamenii lui La Porte.

— Grăbiţi-vă! ţipă Randi. Se pare că sunt mai mulţi decât ne-am aşteptat.

Therese, care mai şedea încă pe covor lângă corpul tatălui ei, păru că revine la viaţă.

— Vă ajut eu.

Strânse mâna tatălui său, i-o puse pe piept, apoi îi luă şi mâna cealaltă şi o aşeză în cruce peste prima. Oftă, apucă puşca FAMAS pe care i-o dăduse Jon şi se ridică. Privi, absentă şi distrată, prin lumina slabă din încăpere.

— Ţi-e bine? o întrebă Jon.

— Nu, dar o să-mi treacă. Apoi, parcă străbătută de un val de energie, tânăra îşi reveni. Se uită în jos la tatăl ei cu un zâmbet firav. A dus o viaţă frumoasă şi a făcut o muncă importantă. La sfârşit a fost trădat printr-o minciună. Am să-mi aduc aminte de el ca de un om mare.

— Te înţeleg. Ai grijă acum.

Aprobă cu o mişcare a capului. Cu mâna liberă adună muniţia pe care i-o dăduse Jon şi care căzuse când îngenunchease lângă tatăl ei. O băgă pe ţeavă în vreme ce dispăru pe uşă.

Aproape instantaneu, Jon auzi arma FAMAS trăgând. Răspunsul veni ca un trăsnet. Soldaţii renegaţi ai lui La Porte luptau retrăgându-se de astă dată. Zgomotul răsună în încăpere, făcându-l pe Jon să simtă fiori pe şira spinării. Voia să fie afară, să-i ajute.

— Mart? Ce faci aici? întrebă Jon. Rezolvi ceva? Pot să te ajut cu ceva?

Dacă ei abia mai aveau timp să scape, americanii aveau şi mai puţin timp.

Marty era concentrat, aplecat deasupra tastaturii. Parcă plutea o umbră de speranţă pe faţa lui. Corpul era întins precum un arc.

— Di, di, di, monstru îngrozitor din…

Se opri brusc.

— Ce este? întrebă Jon. Ce s-a întâmplat?

Marty se întoarse şi ridică braţele deasupra capului.

— Drace, Marty! Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Uite! Priveşte! zise Marty, arătând spre monitor.

Jon se conformă. În locul liniilor monotone de numere şi litere, monitorul cu ecranul negru licări şi stele albe-argintii apărură pe ecran ca într-o noapte întunecată. Pe partea dreaptă a monitorului se profila coasta franceză, iar spre stânga apăruseră linii indicând graniţa Statelor Unite, până departe, în Omaha, Nebraska. O linie roşie punctată se mişca într-un arc perfect, în vârf cu o săgeată roşie.

— Asta arată traiectoria rachetei lansate de Chambord? întrebă Jon. Cea cu focos nuclear?

— Da. Stai cu ochii pe ecran. Marty îşi verifică ceasul şi numără: Cinci... patru... trei... doi... unu!

Săgeata roşie explodă într-o licărire albă ca un strop de frişcă.

Jon rămase nemişcat, încercând să înţeleagă ce se petrecuse.

— Asta a fost racheta?

— *A fost racheta!* Marty începu să danseze prin încăpere. *S-a dus!*

— Asta-i *tot?* Eşti sigur, Mart? întrebă Jon, încă perplex. *Eşti absolut sigur?*

— Am programat-o să explodeze singură! Deasupra oceanului! Nici măcar nu a apucat să atingă uscatul! Se învârti şi se aplecă peste monitor, dându-i o sărutare, pierzându-şi aproape echilibrul în bucuria lui. Superbă maşinărie! Te iubesc! O lacrimă apăru în colţul ochilor lui. America este salvată, Jon.

41

În vechea sală de arme, Marty ţopăia în cerc, sărbătorind triumfător distrugerea rachetei nucleare care ar fi omorât milioane de americani. Jon îl urmări câteva secunde, încă absorbit de vestea cea bună, în vreme ce împuşcăturile de afară îi spuneau că Peter, Randi şi Therese rezistau, apărând tumul de întoarcerea legionarilor.

Ştia că nu erau şanse să-i ţină în loc mult timp. Erau prea puţini faţă de ei. Acum, că racheta care îi ameninţa era distrusă, trebuia să găsească o cale să scape de acolo.

Marty se opri în faţa lui Jon. Vorbea pe nerăsuflate, peste măsură de bucuros.

— America este salvată, Jon. America este salvată!

— Dar noi nu suntem, Marty, spuse Jon şi se duse la uşă ca să verifice situaţia. Poţi să readuci la normal toate comunicaţiile prin satelit?

— Bineînţeles.

— Atunci fă-o.

Marty se aşeză din nou în faţa computerului şi îşi reluă munca.

Jon se aplecă să-i vadă pe Peter, Randi şi Therese care păzeau scările. Cei trei erau îngenuncheaţi, trăgând spre oricine dădea să înainteze.

— Puteţi să mai faceţi faţă situaţiei încă vreo câteva minute? îi întrebă el.

— Mişcă-te mai repede, drace! răspunse Randi, îngrijorată.

Jon dădu din cap şi se întoarse la Marty.

— Cât mai durează? îl întrebă nerăbdător.

— Stai… stai… priveşte! Marty se uită spre el. În comparaţie cu ceea ce a trebuit să fac ca să opresc racheta, asta a fost floare la ureche. Comunicaţiile sunt în stare de funcţionare.

— Bun. Trimite mesajul ăsta. Jon enumeră o serie de numere şi un cod care garantau sursa mesajului către Fred Klein. Apoi adăugă: *La Porte, Normandia, Castelul La Rouge, acum.*

Degetele lui Marty se mişcau cu repeziciune. Apoi se depărtă cu scaunul de lângă monitor şi spuse radios:

— Gata. Acum ce mai fac?

— Acum o luăm la fugă.

Marty păru şocat. Se încruntă şi dădu din cap.

— Nu, Jon. Nu putem să lăsăm computerul aici. Îl vom dezasambla. Aşa, întreg, nu-l putem lua cu noi.

— Greşit, se răsti Jon. Mai încercase asta o dată, iar acum împuşcăturile se înteţeau afară. Nu avem timp.

Marty spuse pe un ton plângăreţ:

— Dar, Jon, *trebuie* să luăm prototipul. Dacă oamenii generalului La Porte pun iar mâna pe el?

— Nu mai au şansa asta, răspunse Jon înşfăcându-l pe Marty şi împingându-l spre uşă.

— Dă-mi drumul, Jon. Pot să merg şi singur.

— *Fugi.*

Pe partea cealaltă, Peter, Randi şi Therese îi împinseră încă o dată pe legionarii renegaţi pe scări. Therese rupsese o fâşie din ceea ce fusese fusta ei şi o folosise ca să lege rana de la coapsă a lui Peter care sângera. Şi Randi fusese rănită la braţ, dar glonţul trecuse prin carne fără daune majore. Un bandaj strâns oprise sângerarea.

— Ce se petrece aici? întrebă Randi. Ai rezolvat ceva?

— Bineînţeles, îi asigură Jon. Marty a făcut-o iar.

— Mult ţi-a trebuit, mormăi Peter, dar pe chipul lui palid apăru un zâmbet.

Jon se ghemui lângă Peter.

— Dă-mi o grenadă.

Peter, soldat bătrân, nu puse nici o întrebare. Luă o grenadă de mână din rucsacul său şi i-o dădu lui Jon fără o vorbă.

— Mă întorc imediat.

Jon alergă înapoi în sala de arme, puse grenada în tava cu pachete de gel şi trase cuiul. Ieşi repede şi, în secunda următoare, strigă către ceilalţi:

— Toată lumea culcat!

Grenada explodă în urma lui, iar detunătura îl azvârli în genunchi. La capătul scărilor, legionarii începură să ţipe.

— De ce dracu’ ai făcut asta, Jon? întrebă Randi.

— Pachetele cu gel – explică Jon – sunt cheia computerului molecular. Conţin secvenţe de ADN pe care Chambord le-a creat. Orice om de ştiinţă care se apropie de nivelul lui ar fi putut să le folosească pentru a-i reface munca.

Marty dădu din cap cu o expresie mizerabilă.

— Nici n-ar fi avut nevoie de tot pachetul. Era suficient ca cineva să râcâie puţin de pe pachet şi să ia o mostră.

— Pachetele cu gel trebuia complet distruse ca să nu cadă pe

mâna cui nu trebuie, explică Jon.

Tăcură, pentru că zgomotul de bocanci pe scări anunţa un alt atac. Nu se vedea nici un legionar, dar gloanţele ricoşau dedesubt şi, în acelaşi timp, auziră înjurături şi sunete ca de retragere.

Marty privi spre turn, începând să înţeleagă ce se petrecuse cât timp el se aflase în sala de arme. Se holbă către prietenii lui şi înghiţi cu greu. Apoi încercă să pară vesel când întrebă:

— Asta-i o bătălie „mare”, Peter?

— Mare, răspunse Peter, dar probabil că nu va dura mult. Mă tem că scările care duc în jos sunt singurul drum afară din turn. Iar legionarii nu par dispuşi să ne lase să trecem.

— Adică suntem prinşi aici? întrebă Marty, îngrozit.

— Asta dacă nu găsim o altă cale de scăpare, încuviinţă Randi.

Ca un răspuns la cumplita veste, se auzi clar vocea generalului La Porte vorbind în franceză:

— Sunteţi înconjuraţi, colonele Smith! Suntem mai mulţi ca voi, trei la unu şi alţi oameni de-ai mei vor sosi în câteva minute. Nu poţi trece de noi.

Randi şopti:

— Generalul nu va fi într-o dispoziţie prea îngăduitoare când va afla că i-am stricat planul.

— Ca să nu mai vorbim că nu ne poate lăsa pe nici unul în viaţă dacă vrea să scape cu faţa curată, remarcă şi Peter.

— De asta l-a împuşcat probabil pe doctorul Chambord, continuă Randi şi nici vocea căpitanului Bonnard n-am mai auzit-o. Voi l-aţi auzit?

Împuşcăturile îi întrerupseră. Păreau să vină de la etajul de sub ei. S-au pregătit, dar de data asta n-au fost atacaţi. În schimb, lupta se îndepărtase, mai zgomotoasă şi mai intensă. Auzeau strigăte în arabă, paştun[38] şi alte limbi.

— Cei din Scutul Semilunii sunt foarte aproape, avertiză Therese.

— Atacă grupul lui La Porte din spate, explică Peter. Şi a muri pentru ţara ta înseamnă ceva, aşa că să sperăm că prietenii noştri islamişti ne consideră mai puţin importanţi.

Marty îl urmărise pe Jon, care studia capătul scărilor cu arma gata de tragere.

— Ai un plan, Jon?

— N-are rost s-o luăm pe scări în jos, decise Jon. Urcăm în

[38] Limba populaţiei majoritare din Afganistan (nota trad.).

turn. Cu mecanismul de urcat al lui Randi, cu grenadele de mână de la Peter, cred că este şansa noastră cea mai bună.

— Şi mai este şi elicopterul acela staţionat acolo pe care l-am văzut când am venit, îşi aminti Peter.

— Excelent! exclamă Marty şi o porni în sus pe scări. *Să ne grăbim!*

În timp ce toţi o luară după Marty, Peter şi Jon mai traseră câteva focuri de armă în josul scărilor.

— Sunt două etaje, cred, spuse Peter şi se întoarse luând-o la fugă.

Dar un curent de aer cald îl opri pe Jon în loc. Ieşea fum prin uşa sălii de arme, urmat de flăcări. Toată mobila veche a lui La Porte luase foc de la explozia grenadei.

Se grăbi în sus pe scări, amintindu-şi de lăzile cu muniţie pe care le văzuse în sala de arme, undeva în spate. Îi auzi în urma lui pe oamenii lui La Porte. Jon ajunse grupul şi, el cu Peter îl luară de braţe pe Marty şi îl cărară, ţinându-l între ei.

Therese fugea în faţă ca o gazelă în timp ce Randi rămase în urmă să acopere retragerea. Se întorcea frecvent ca să încetinească urmărirea, trăgând cu arma ei MP5K.

— Traversaţi turnul! spuse Therese cu răsuflarea tăiată.

— Randi şi cu mine rămânem aici să-i ţinem în loc pe legionari, le spuse Jon. Therese, tu ia-l pe Marty, fugiţi şi spargeţi o fereastră. Nu una dintre ferestrele arcaşilor. Găsiţi una prin care putem trece, cât mai aproape de fortificaţia exterioară. Peter, aruncă o grenadă la vreo zece metri.

Peter încuviinţă din cap, în timp ce Jon şi Randi se lăsară pe podeaua din piatră şi începură să tragă în urmăritori. Gloanţele lor îi doborâră repede pe primii doi, dar al treilea se lăsă înapoi pe scări. O vreme nu-i mai urmări nimeni, dar împuşcăturile se auzeau mai puternice de undeva de jos. Aparent, La Porte şi oamenii lui erau prea ocupaţi să se lupte cu cei din Scutul Semilunii, dar situaţia se putea schimba dintr-un moment în altul.

Un sunet slab de voci venea dinspre scări şi identificară paşi care călcau prudent ca să nu facă zgomot. Se simţea şi un miros vag de lemn ars. Jon se gândi dacă să le spună şi celorlalţi despre lăzile cu muniţii din sala de arme.

În final hotărî să ţină informaţia pentru el. Oricum nu puteau decât să se mişte mai repede. Să iasă de acolo cât mai iute cu putinţă. Ceea ce şi făceau de fapt.

— Gata, zise Peter.

Jon şi Randi traseră alte focuri de armă în primii legionari care apărură, ţinându-i în loc.

Apoi o luară la fugă spre Peter. Cei trei ajunseseră pe un coridor transversal din partea îndepărtată a turnului când grenadele lui Peter explodară în urma lor. Zidul cedă şi o grămadă de pietre şi praf se prăvăliră. În faţă, Therese stătea în pragul uşii care dădea într-una din camerele din turn, gesticulând către ceilalţi să-i zorească.

Tuşind, Peter mai scoase o grenadă din centură şi o aruncă în urmă.

Randi şi Jon o luară iar la fugă. Încăperea în care intrară avea trei ferestre înguste, dar şi una potrivită, în faţa căreia Therese şi Marty aşteptau nerăbdători.

— Putem vedea elicopterul de aici, îi spuse Marty lui Randi. Apoi adăugă îngrijorat: Pare foarte mic.

— O să încăpem toţi dacă ajungem la el, răspunse Randi înfigând ancora ei într-o crăpătură a zidului, în afara ferestrei; aruncă apoi coarda de nailon, trase pe ea harnaşamentul şi se lăsă în gol.

Când ea ajunse jos, Jon spuse:

— Acum tu, Marty.

— Bine, răspunse Marty şi închizând ochii, adăugă: Sunt obişnuit cu pericolele.

Harnaşamentul se întoarse aproape imediat şi Therese şi Jon îl legară şi îi dădură drumul în jos. Marty ateriză şi mecanismul urcă iar. Therese coborî şi ajunse chiar în clipa în care o altă grenadă explodă pe coridorul de trecere.

Ţipete şi urlete se auziră în momentul în care Peter intră în goană în cameră. Era foarte furios:

— Sunt aici, Jon. Hai s-o ştergem.

Jon se duse la fereastră.

— Ieşi tu primul, Peter. Vârsta înaintea frumuseţii!

— Pentru remarca asta, băiete, poţi să rămâi. Peter îi întinse ultima grenadă lui Jon şi încălecă tocul ferestrei chiar când harnaşamentul se întorcea.

Se încătărămă singur şi dispăru. Jon aşteptă, cu privirea aţintită la uşă. Inima îi bătea nebuneşte.

Când apăru harnaşamentul, îl apucă iute şi-l trase pe el. Chiar în clipa aceea doi legionari pătrunseră în cameră. Atârnat peste parapet, Jon trase cuiul grenadei, o aruncă şi slăbi cârligul ca să

poată coborî de-a lungul zidului.

Aluneca repede când detunătura făcu cablul de nailon să se zgâlţâie violent şi el simţi că cârligul alunecă. Trase aer în piept şi mări periculos viteza, sperând că va ajunge jos înainte să se desprindă mica ancoră. I se strânse stomacul când văzu cât fum ieşea printr-una din ferestrele turnului. Ateriză forţat şi îi văzu pe Peter, Marty şi Therese care alergau spre elicopter.

Se auziră împuşcături nu de deasupra, ci de pe parapet.

— De data asta sunt cei din Scutul Semilunii, zbieră Randi. Mai repede!

Jon şi Randi goniră spre prietenii lor. Peter era deja la pupitrul de comandă al elicopterului al cărui rotor începuse să se învârtească, iar Therese şi Marty săriră în secunda următoare pe locurile pasagerilor din spate. Jon şi Randi se agăţară şi ei.

Peter decolă, înclinând mult elicopterul pentru a se îndepărta de castel, când primii soldaţi ai grupării Scutul Semilunii apărură pe parapet, trăgând spre ei.

Gloanţele se înfipseră în peretele elicopterului şi atinseră lonjeroanele. Toţi respirau din greu. Se priviră în tăcere, incapabili să vorbească. Stelele străluceau pe cerul întunecat ca şi cum nimic neobişnuit nu se întâmplase. Lui Jon îi fugi gândul la generalul La Porte, la Scutul Semilunii, la tot prăpădul şi spaima şi teroarea din ultimele zile şi se întrebă din nou cum de se poate face atâta rău în numele binelui.

Abia după mai bine de un kilometru, când începuseră să se relaxeze, auziră o detunătură ca erupţia unui vulcan. Suflul lovi aerul din jurul lor, zguduind elicopterul.

Se întoarseră exact la timp ca să vadă turnul estic al castelului La Rouge dispărând într-o violentă explozie de foc şi pietre. Fumul se ridica în valuri şi flăcări roşii şi galbene se profilau pe cerul întunecat. Sfărâmăturile licăreau zburând prin aer.

— Doamne, Jon, spuse Peter, sunt impresionat. Ce s-a întâmplat?

Întoarse elicopterul ca să vadă mai bine. Se învârti pe loc ca să se uite toţi.

— Ei bine, aveam de gând să vă spun, răspunse Jon.

— Să ne spui ce anume? întrebă Randi imediat. Ce ne-ai ascuns?

Jon ridică din umeri.

— Muniţia. Lăzile cu muniţie din sala de arme.

Peter ridică vocea.

— Ai aruncat o grenadă în camera în care erau lăzi cu muniţie? Şi nu ne-ai avertizat?

— Hei, nici n-aţi observat lăzile, protestă ţâfnos Jon. Chiar trebuie să vă arăt tot ce nu vedeţi? La urma urmei, lăzile cu muniţie erau destul de departe.

— Să nu-ţi pară rău, Peter, spuse fericit Marty. Nici eu nu le-am văzut.

Therese avea faţa albă ca varul.

— Nici eu n-am văzut-o şi sunt fericită că n-am ştiut de asta.

— Singurul scop al acestui exerciţiu lung şi periculos era de a opri ameninţarea existenţei unui computer ADN, spuse Randi uitându-se la Jon şi luptându-se să nu-i zâmbească. Ai reuşit, Jon. Ai aruncat totul în aer doar cu o grenadă.

— Toţi am reuşit, zise Jon, în ciuda celor petrecute.

Peter încuviinţă dând din cap. Apoi zâmbi:

— Suntem gata să mergem acasă acum?

Încă un minut continuară să studieze panorama flăcărilor care se ridicau din ce mai rămăsese din grandiosul castel.

Apoi Peter întoarse elicopterul şi făcând un cerc larg, se îndreptă către sud-est, spre Paris. Jon şi Randi scoaseră telefoanele mobile ca să raporteze şefilor. Therese se întinse pe spătarul scaunului şi oftă îngrijorată.

— Vedeţi luminile acelea mici de pe cer, spre est? întrebă Marty fără să se adreseze cuiva anume. Parcă ar fi licurici. Poate să-mi spună cineva ce reprezintă?

Toţi se concentrară asupra punctelor de lumină care păreau că se apropie.

— Elicoptere NATO, spuse Jon în cele din urmă. Sunt cam vreo douăzeci.

— Se îndreaptă spre castel, adăugă Randi.

— Cred că mesajul tău a ajuns unde trebuia, Jon, spuse Marty, explicând cum Jon îl pusese să-i alerteze pe superiorii lui şi să-i cheme în ajutor la castelul La Rouge. Am transmis mesajul chiar înainte ca Jon să distrugă prototipul.

Deodată, noaptea întunecată păru plină de uriaşele elicoptere ce transportau trupe care înconjurară micul lor Bell de intervenţie. Nou-veniţii zburau spre nord în formaţie compactă. Lumina lunii le făcea să pară nişte bondari imenşi, iar elicele lor păreau săbii rotitoare.

Faptul că erau atât de multe le tăie răsuflarea. Marile elicoptere aterizară pe pământul Normandiei, tot în formaţie.

Soldaţii coborâră imediat şi se împrăştiară înaintând către castelul în flăcări. Precizia şi hotărârea cu care se mişcau trupele era de natură să-i liniştească.

— Este plăcut să-i vezi pe cei de la NATO în acţiune, comentă Jon privind desfăşurarea de trupe.

Marty încuviinţă cu un oftat:

— Peter, am văzut destule. Du-ne înapoi la Paris. Vreau să merg acasă.

— Ai dreptate, admise Peter şi îşi reluară călătoria.

Epilog

O lună mai târziu
Fort Collins, Colorado

Era una din acele zile însorite pentru care era renumit statul Colorado. Cer albastru, aer îmbălsămat şi mireasma pinilor. Jon intră în clădirea utilitară care găzduia secretele laboratoarelor CDC-USAMRIID, unde el şi alţi cercetători lucrau la construirea „primului" computer ADN din lume.

Salută şi felicită asistentele de laborator, secretarele şi personalul. Era prima dată când îl vedeau de când plecase şi se opreau să-i spună că se bucură că s-a întors. Cum se simţea bunica lui?

— Am fost toţi îngrijoraţi, le tot spunea el. Aproape morţi de frică. Şi-a revenit acum.

Când sosise cu două zile înainte în rusticul campus universitar din statul Colorado, toate evenimentele din Franţa, Spania şi Algeria erau încă vii în memoria lui deşi stresul începuse să scadă. Memoria poate fi o binecuvântare în acest sens. Se reţine doar ce e bun şi se uită ce-a fost rău. Petrecuse zece zile cu Fred Klein, povestindu-i în detaliu toate cele întâmplate. Fişierele Serviciului de Operaţiuni sub Acoperire Unu se amplificau şi fiecare nouă informaţie – nume, poziţie şi recunoaşterea celor care puteau să facă rău altora pe scară largă şi mică – era catalogată pentru viitoare cercetări. În capul listei era liderul terorist cunoscut sub numele de domnul Mauritania, care scăpase cumva din castelul aruncat în aer.

Din câte îşi putea închipui Jon, alţi câţiva membri ai grupării Scutul Semilunii reuşiseră să scape împreună cu el. Nu muriseră mulţi terorişti, aşa cum speculaseră Jon, Randi şi Peter în diferitele lor rapoarte. Corpul lui Abu Auda fusese însă găsit cu mai multe împuşcături în spate. Nimeni nu ştia cine trăsese, pentru că nici un supravieţuitor – legionari renegaţi sau terorişti – nu fusese capturat în castelul distrus de explozie.

Chiar şi generalul francez care fusese în spatele tuturor evenimentelor, Roland la Porte, era mort. Un glonţ îi zburase

jumătate din ţeastă. Reuşise cumva să se îmbrace în uniformă, punându-şi toate medaliile şi panglicile în piept înainte de a se sinucide. Avea pistolul în mână, iar tunica impecabil călcată era plină de sânge.

Într-un fel era un sfârşit tragic, reflectă Jon urcând scările spre sala de conferinţe. Atâta potenţial irosit. Pentru asta exista însă Serviciul de Operaţiuni sub acoperire unu. Fred Klein transmisese serviciului de contrainformaţii al armatei o versiune diluată a raportului lui Jon, ca să justifice lipsa lui de la serviciu. În felul ăsta, dacă generalul Carlos Henze sau Randi Russell ori chiar Therese Chambord ar fi citit acel raport, ar fi aflat că Jon fusese eliberat din funcţie în perioada respectivă pentru că dorise să lucreze ca particular.

Nimănui nu-i plăcea să creadă că viaţa era atât de fragilă ca în realitate. Aşa că diferitele agenţii de contraspionaj făcură să circule aceeaşi informaţie, iar CIA, Departamentul de Apărare şi Biroul Oval susţinuseră versiunea despre hackerii şi viruşii noi care apăruseră şi despre forţa armatei americane şi a comunicaţiilor. Cu timpul, totul avea să fie dat uitării. Viaţa mergea înainte. Alte crize aveau să aibă loc. Evenimentele dispăruseră deja de pe prima pagină a ziarelor şi curând aveau să devină ştiri vechi.

Jon intră în sala de conferinţe şi se postă în spatele colegilor săi cercetători. Era întrunirea săptămânală, unde se discutau noi căi experimentale care păreau promiţătoare pentru obţinerea unui computer molecular. Erau ca o echipă, inteligenţi, joviali şi mai degrabă incontrolabili. Vorbeau liber. Cei mai buni oameni de ştiinţă sunt întotdeauna fără astâmpăr. Altfel nu le-ar stârni curiozitatea ceea ce era neexplorat. Cineva făcea cafea. Mirosul cafelei pătrunse în cameră. Doi dintre ei se grăbiră să aducă ceştile.

Când se aşezară toţi, sala număra aproape treizeci de oameni, bărbaţi şi femei, care şedeau pe scaunele metalice. După ce se făcu introducerea, preşedintele echipei de oameni de ştiinţă îl invită pe Jon să vorbească.

El trecu în faţa colegilor. În spatele lui, ferestrele dădeau direct în campusul verde al Universităţii Colorado.

— Vă întrebaţi probabil unde naiba am fost în ultimele câteva săptămâni, începu Jon. Ei bine…

Din partea stângă, Larry Schulenberg strigă:

— Unde ai fost, Jon? Habar n-am.

În râsul general, ceilalţi începură să comenteze strigând:

— Nici n-am remarcat că lipseşti.

— Eşti sigur Jon? Nu doar am visat cu ochii deschişi?

— Chiar ai lipsit? Într-adevăr?

— Staţi aşa, răspunse Jon, râzând. Cred că merit tratamentul ăsta. Să mai încerc o dată. În caz că cineva şi-a dat seama, am fost plecat. Expresia lui redeveni sobră. Unul din motivele pentru care am făcut-o este că m-am gândit la munca noastră. Am venit cu nişte idei. De exemplu, mi se pare că am neglijat posibilitatea de a folosi în cercetările noastre pentru comutatoare moleculele care emit lumină. Utilizându-le, am putea face mai mult decât să avem un singur comutator operaţional, am putea avea unul cu gradare, ca un reostat.

Larry Schulenberg spuse:

— Vorbeşti de folosirea moleculelor nu numai pentru a evalua, ci şi pentru detectarea evaluării?

— Asta ar fi o lovitură, nu glumă, remarcă cineva.

— Apoi, am putea să captăm lumina prin mijloace convenţionale şi să o interpretăm ulterior, speculă un al treilea. Poate că energia dată de lumină ar putea fi absorbită tot aşa ca placa metalică acoperită care poate emite energie.

Jon încuviinţă dând din cap, în vreme ce discuţia se anima tot mai mult.

În cele din urmă, îi întrerupse:

— O altă problemă pe care o vom avea este aceea de a redirecţiona fluxul de informaţii la fel de liber cum o face un computer bazat pe circuite din siliciu. Poate că o soluţie ar fi aceea de a folosi o a doua interfaţă între moleculele noastre ADN şi comutator. Ştiţi, ne-am limitat ideile la construcţii de faze solide – nu trebuie neapărat să avem ADN-ul ataşat de un cip. De ce să nu folosim soluţia chimică? Am putea avea mai multă flexibilitate.

— Are dreptate! strigă cineva tare. De ce să nu lucrăm cu geluri biomoleculare? Roslyn, nu tu ţi-ai dat doctoratul în biopolimeri? Am putea adapta pachetele de gel la noua tehnologie.

Doctorul Roslyn James preluă discuţia pentru câteva minute, expunându-şi punctul de vedere.

Întrunirea se transformă rapid într-o discuţie de lucru. Unii îşi luau deja notiţe. Alţii exprimau opinii şi emiteau idei. Un lucru ducea la altul şi curând vorbea toată sala. Jon rămase cu ei şi

discutară toată dimineaţa. Poate că nu avea să iasă nimic din conversaţiile lor. La urma urmelor, trebuia să existe şi o altă cale pentru a construi un computer molecular, iar Jon nu avea suficiente detalii cu privire la capodopera lui Emile Chambord ca să poată da răspunsul şi să-i conducă la reeditarea unui astfel de aparat. Dar era în stare să le ofere un bun punct de pornire.

Încetară dezbaterea ca să ia masa. Unii continuară însă să discute şi după masă, în timp ce alţii se îndreptară direct spre laboratoare pentru a-şi continua propria cercetare.

Jon o luă pe culoar cu intenţia să se ducă la restaurantul cu autoservire. După care avea să se întoarcă în laboratorul lui. Era nerăbdător să înceapă lucrul. Se gândea deja la polimeri când sună telefonul celular.

— Bună, colonele. Fred Klein.

Vocea lui suna vesel, total diferită faţă de cea din ultimele săptămâni.

Jon îi răspunse:

— Mi-o spui ca şi cum n-aş şti cu cine stau de vorbă.

Cineva îl prinse pe Jon de braţ. Se întoarse brusc. Şi începu să tuşească. Avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu o viaţă normală.

— Vii cu noi, Jon? întrebă Larry Schulenberg uitându-se la telefonul său mobil.

— Imediat. În câteva minute. Ia-mi şi mie o friptură. Să termin convorbirea.

Schulenberg zâmbi în timp ce lumina de deasupra se reflectă în cercelul cu diamant din urechea lui, aruncând o lumină albastru-argintie care-i aminti lui Jon de pachetele cu gel ale lui Chambord.

— Prietena ta? întrebă politicos Schulenberg.

— Nu încă, replică Jon. Ţie am să-ţi spun primul când se va întâmpla.

— De acord. Schulenberg râse tare şi urcă în lift.

— Stai, Fred, spuse Jon la telefon. Ies afară unde pot vorbi.

Soarele amiezii ardea când ieşi şi coborî scările. Îşi aminti de Peter. Ultima oară când vorbiseră, Peter se întorsese în munţi, ascunzându-se de Whitehall. Cei de acolo aveau noi planuri cu el, dar el era împotrivă. Bineînţeles, nu îi putuse spune lui Jon despre ce era vorba.

Jon îşi puse ochelarii de soare şi continuă:

— Te ascult cu atenţie.

— Ai vorbit cu Randi în ultimul timp? întrebă Fred pe un ton de conversaţie.

— Nu. A plecat undeva în misiune. Dar Marty mi-a trimis un e-mail azi-dimineaţă. S-a instalat cu bine şi jură că nu îşi va mai părăsi niciodată casa.

— Am mai auzit noi asta.

Jon zâmbi.

— Mă verifici.

— Aşa să fie? Ei bine, s-ar putea s-o fac. Ai trecut prin momente dificile acolo.

— Toţi am trecut. Şi tu. Este greu să fii cel din spatele scenei, aşteptând fără să ştii ce. Ce-i cu Mauritania? Ai mai auzit ceva de el?

— De fapt, de-asta te-am sunat. Nu m-ai lăsat să ajung la subiect. Am veşti bune. A fost localizat în Irak. Un agent MI6 a raportat prezenţa unui bărbat care se potriveşte cu semnalmentele lui, informaţie confirmată de altfel şi de alţi martori care au susţinut acelaşi lucru. O să-l prindem pe Mauritania.

Mintea lui Jon derula evenimentele trăite în cursa lui de a-l recupera pe Chambord şi computerul molecular, amintindu-şi de sângele rece al lui Mauritania şi de dorinţa lui de a-i sacrifica pe alţii pentru atingerea propriului ţel.

— Bine. Anunţă-mă când o să-l prinzi. Până atunci mă întorc în bârlogul meu. Avem un computer ADN de proiectat.

— Sfârşit —

CUPRINS

Prolog....4
Paris, Franţa Luni, 5 mai....4
Partea întâi....8
1....8
Insula Diego Garcia, Oceanul Indian....8
Fort Collins, Colorado Marţi, 6 mai....9
2....18
Paris, Franţa....18
Bordeaux, Franţa....20
3....26
Paris, Franţa....26
4....34
5....43
Washington, D.C.....43
Paris, Franţa....48
6....55
7....68
8....78
Folsom, California....81
Arlington, Virginia....82
În afara oraşului Reno, Nevada....83
Arlington, Virginia....83
Denver, Colorado....84
Arlington, Virginia....84
Munţii Bitterroot, la graniţa dintre Montana şi Idaho...85
Arlington, Virginia....85
Paris, Franţa Miercuri, 7 mai....86

9.....90
10.....102
Washington, D.C., Casa Albă.....105
11.....110
Toledo, Spania.....110
12.....118
13.....126
Partea a doua.....132
14.....132
La bordul portavionului Charles de Gaulle Marea Mediterană.....132
15.....141
Toledo, Spania.....141
16.....152
17.....161
Gibraltar.....161
Madrid, Spania.....164
18.....173
19.....185
Paris, Franţa Joi, 8 mai.....185
St. Francese, Isla de Formentera.....189
Paris, Franţa.....192
20.....196
Bruxelles, Belgia.....196
Paris, Franţa.....202
21.....207
Bruxelles, Belgia.....207
Undeva pe coasta Africii de Nord.....209
Paris, Franţa.....212
22.....216
23.....224
Washington, D.C......224
Paris, Franţa.....228
Washington, D.C......233
24.....235
Es Calo, Isla de Formentera Vineri, 9 mai.....235
Marsilia, Franţa.....239
25.....243

Marea Mediterană, lângă Algeria.....243
Baza navală, Toulon, Franţa.....249
Vestul Mediteranei, la bordul crucişătorului Saratoga, purtător de rachete.....252
26.....254
Lângă Alger, Algeria.....254
27.....265
Partea a treia.....277
28.....277
Beirut, Liban.....277
Fort Belvoir, Virginia.....278
Washington, D.C......280
Paris, Franţa.....281
29.....288
Paris, Franţa.....288
Undeva deasupra Europei.....289
Paris, Franţa.....293
30.....298
Aalst, Belgia.....298
Regiunea Chartreuse din Franţa.....301
31.....307
Undeva deasupra Europei.....307
Grenoble, Franţa.....314
32.....317
Paris, Franţa.....317
Berlin, Germania.....318
Paris, Franţa.....321
Grenoble, Franţa.....322
33.....327
La periferia satului Bousmelet-sur-Seine, Franţa.....330
Vaduz, Liechtenstein.....332
Undeva deasupra Franţei.....333
34.....334
Paris, Franţa.....334
La periferia satului Bousmelet-sur-Seine, Franţa.....339
35.....341
Paris, Franţa.....341
36.....352

Bousmelet-sur-Seine, Franţa.....353
Pe autostrada către Bousmelet-sur-Seine.....354
La periferia satului Bousmelet-sur-Seine.....356
37.....360
38.....366
Air Force One, îndreptându-se spre vest, dinspre Washington, D.C......366
Castelul La Rouge, Franţa.....368
Air Force One, undeva deasupra statului Iowa.....373
39.....374
Castelul La Rouge, Franţa.....374
40.....383
Air Force One, aterizând la Omaha.....383
Castelul La Rouge.....384
Omaha, Nebraska.....385
Castelul La Rouge.....386
41.....390
Epilog.....398
O lună mai târziu Fort Collins, Colorado.....398
CUPRINS.....403

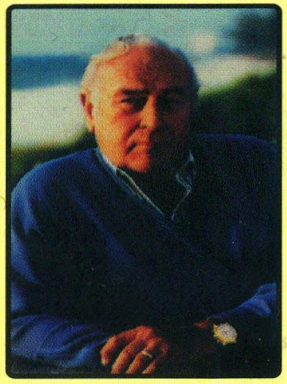

ROBERT LUDLUM (1927–2001) a debutat în artă ca actor şi producător de teatru şi film. A început să scrie la vîrsta de 44 de ani, devenind în scurt timp liderul de necontestat al literaturii de suspans. A realizat 21 de romane care au cunoscut un imens succes, fiind publicate în peste 290 milioane de exemplare în lumea întreagă.

După o colaborare fructuoasă cu Robert Ludlum *(Proiectul Hades, Opțiunea Paris, Codul Altman),* GAYLE LYNDS s-a afirmat ca o remarcabilă continuatoare a stilului acestuia, prin bestsellerurile *Acțiunea Mascarada, Mozaic* şi *Metamorfoze,* ce figurează pe primele locuri în topurile internaționale.

De aceiaşi autori, în curînd vor apărea:

- *DIRECTIVA JANSON*
- *CODUL ALTMAN*
- *METAMORFOZE*

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

Lei 149000